

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rewriting the Stars

BAILEY BROTHERS

SERIES BOOK SIX

CLAIRE KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YILDIZLARI YENIDEN YAZMAK

BAILEY KARDEŞLER KİTAP 6

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Yayınlayan: Always Have, LLC

Düzenleyen: Eliza Ames

Kapak Modeli: Joseph Cannata

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

David için.

*Hep vardı.
Ve her zaman da öyle olacak.*

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

Önsöz

1. Levi
2. Annika
3. Annika
4. Levi
5. Levi
6. Annika
7. Annika
8. Levi
9. Levi
10. Annika
11. Levi
12. Annika
13. Levi
14. Annika
15. Levi
16. Levi
17. Annika
18. Annika
19. Levi
20. Annika
21. Annika
22. Levi
23. Annika
24. Levi
25. Annika
26. Levi
27. Annika
28. Levi
29. Annika
30. Annika
31. Levi
32. Levi
33. Annika
34. Annika
35. Levi
36. Levi
37. Annika
38. Levi
39. Annika
40. Levi
41. Annika
42. Levi
43. Annika

44. [Annika](#)
45. [Levi](#)
46. [Annika](#)
47. [Levi](#)
48. [Levi](#)
49. [Annika](#)
50. [Levi](#)
51. [Annika](#)
52. [Levi](#)
53. [Levi](#)

[Sonsöz](#)

[Kırk Mil: Bölüm 1](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür Claire](#)

[Kingsley'den de Yazar](#)

[Hakkında](#)

BU KİTAP HAKKINDA

İtfaiyeci Levi Bailey yalnız olmaya alışkındır. Yalnız olduğundan değil. Nasıl yalnız olsun ki, bir grup asi kardeş, onların eşleri ve büyüyen aileleriyle. Belki de dışarıdaki garip adam odur. Kaderinde ruh eşiyle birlikte olmak olmayan tek kardeş.

Ayrıca, kız elinde.

O onun Juliet'i, dünyada asla sahip olamayacağı tek kadın. Dışarıdan bakan biri için bu muhtemelen çılgınca görünebilir. Ama Tilikum kasabasındaki kan davasının şakası yok -özellikle de şimdi- ve Annika Haven kesinlikle yasak.

Annika Haven, iki işte çalışan bekâr bir anne olmak bir yana, memleketine geri dönmeyi bile beklemiyordu. Buna bir de aşırı korumacı erkek kardeşler sürüsü, patlamak üzere olan bir aile krizi ve kaosun eşiğindeki dedikoducu, kavgacı bir kasaba eklenince hayat karmaşıklaşır.

Ama en azından ona sahip,

O onun Romeo'su, düşmanın oğlu. En kötü günlerinde bile onu gülümsetiyor. Yine de, kara kara düşündüren seksapeline rağmen, yapamayacağı tek şey Levi Bailey'e aşık olmaktır. Onlar sadece arkadaş ve öyle de kalmalıdır.

Ancak aylar süren gizli mesajlaşmalar ve çalıntı bakışmalardan sonra, ruhu çalan bir öpücük her şeyi değiştirir. Ve Levi Bailey imkansızı başarmak üzeredir.

Kan davasına meydan oku.

Yazarın notu: Acımasızca istediğinin peşinden koşan yoğun bir kahraman ve şefkatli bir kalbe sahip bekâr bir anne. Küçük kasaba maskaralıkları, yüz yıllık bir gizem, çılgın kardeşler isyanı, Kindle'nızı (ve yumurtalıklarınızı) eritmeye yetecek kadar sıcaklık ve beklediğiniz en büyük, kalp patlatan sonsuza dek mutlu son.

Bailey Kardeşler serisi sırayla okunmalıdır. Birinci kitap olan Protecting You ile başlayın.

PROLOGUE

Levi

Bu önsöz aynı zamanda Chasing Her Fire: Bailey Brothers Book 5 kitabının sonunda sonsöz olarak yer almaktadır.

Gerald'ın makası kafamın arkasında vızıldadı. Saçlarımı kestirmek için geç kalmıştım ve Logan'a benzemeye başlamıştım. O her zaman saçlarını benden biraz daha uzun ve dağınık tutardı.

Arka planda bir kolej futbol maçı oynanıyordu - televizyonun aynadaki yansımasını görebiliyordum - ve tıraş losyonunun kokusu havada asılı duruyordu. Gavin ön kapının yanındaki sandalyede telefonuna bakarak bekliyordu. Saçlarını yeni kestirmişti, gerçi o saçlarını Logan'dan bile uzun tutma eğilimindeydi. Buraya her geldiğimizde, Gerald ona askeri bir kesim yaptırması için çıkışırdı. Ve her seferinde Gavin sandalyesinden fırlar ve gidecekmiş gibi yapardı.

Bunu neden bu kadar komik bulduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama anlaşılan hiç eskimemiş.

"Al bakalım dostum." Gerald siyah pelerini çözdü ve bir masa örtüsü numarası yapar gibi üzerimden çekip aldı. "Ne düşünüyorsun?"

Aynada kendime hızlı bir bakış attım. "Harika. Sağ ol dostum."

Gerald bir süpürge kaptı ve sandalyenin etrafını süpürmeye başladı, ben de kalkıp ön taraftaki tezgâha biraz para attım - saç kesimim ve bahşiş için yeterli bir miktar.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı çocuklar?" diye sordu. "Sanırım biz iyiyiz."

Gavin ayağa kalktı ve telefonunu cebine koydu. "Görüşürüz, Gerald."

Bize başıyla işaret etti ve ben de Gavin'i dışarıda takip ettim. Hava sonbahar için alışılmadık derecede sıcaktı, ancak esintide yaklaşan kışı ima eden bir ısırık vardı. Gökyüzü tek bir bulutun bile olmadığı soluk bir maviydi. Neyse ki orman yangını sezonu ılımlı geçmişti ama aylardır yağmur görmemiştik.

Gerald'ın Erkeklik Sanatı adlı berber dükkânının kapısı kapanırken Gavin, "Gidip Sky'ı almam gerek," dedi. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Tilikum'un diğer berber dükkânı olan Dame and Dapper'ın kapısı caddenin karşısında açıldı ve bir grup adam dışarı çıktı.

Havens.

Sadece bir ya da iki kişi değildi. Beş Haven kardeş - Josiah, Luke, Zachary, Theo ve Garrett - dışarı çıktı ve kaldırımda toplandı.

Beş kişi. Bizden iki kişi. Pek iyi bir oran değil.

Onları görmek bile damarlarımda bir öfke patlamasına yol açtı. Genelde olay çıkaran biri değildim - arka planda çalışma eğilimindeydim - ama son zamanlarda onları her gördüğümde her birini pataklamak istiyordum.

Nesillerdir ailemin rakipleriydiler ama bu sefer çok ileri gitmişlerdi. Büyükanne arazisini onlara satması için baskı yapıyorlardı ve bu beni çok öfkeliyordu.

Rüzgâr hızlandı ve kahverengi yapraklardan oluşan bir telaş aramızdaki havada dönmeye başladı. Bir sıra halinde dağıldılar, tüm gözler benim ve Gav'ın üzerindeydi. Eğer burası Eski Batı olsaydı, hepimizin elleri kalçalarımızdaki silahların yanında seğiriyor olurdu.

Dame ve Dapper'da Çatışma.

Belki ihtimaller iyi değildi ama o pisliklerden biri tek kelime etseydi- "Gidelim."

Gavin elini omzuma koydu.

Gav normalde Haven'larla sorun çıkarmaya çalışan ilk kişiydi, bu yüzden uzaklaşmamızı öneriyorsa, muhtemelen dinlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama lanet olsun, o adamlar beni kızdırdı. Tek kelime etmemişlerdi ama etmeleri de gerekmiyordu. Ellerimi yumruk haline getirdim, parmak eklemlerimin kemiğe çarpma hissini arzuluyordum. Onlara bir ders vermek için yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

Bugünlerde sinirlerim çok gergindi ve muhtemelen sebebi de buydu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Köşeye sıkışmış hissetmekten nefret ederdim.

Ama onlar beş kişi, biz iki kişiye karşı karşıya gelmek aptalca olurdu. Gavin bile bunu biliyordu. Ben de beni kaldırıma çıkarmasına izin verdim ve kamyonuna doğru yöneldik.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Kontrol etmek için çıkardım ve neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Oh, ne tatlı bir ironi.

Juliet: *Hey, meşgul müsün?*

Gavin'in kamyonetinin önünde durdum ve Haven kardeşlere baktım. Kaldırımda bir düğüm halinde durmuş konuşuyorlardı.

Ağzımın kenarı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı ve telefonuma geri döndüm.

Ben: *Hayır. Ne oldu?*

Juliet: *Pek bir şey yok. Sadece o günlerden biriydi. Ve sadece iki gün, yani... evet.*

Yolcu koltuğuna tırmandım, kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi taktım.

Ben: *Bunun olmasından nefret ediyorum. İş mi aile mi?*

Juliet: *İkisi de.*

Ben: *Bu berbat.*

Juliet: *Teşekkürler. Önemli bir şey değil. Ama bana komik bir şey söyle. İyi bir kahkaha işime yarayabilir.*

Gavin arabayı caddeye çekti ve ben de dikiz aynasından Haven'lara baktım. Keşke bilselerdi.

Çünkü Juliet onun gerçek adı değildi. Onu telefonuma öyle kaydetmiştim, böylece meraklı pisliklerin -yani kardeşlerimin- omzumun üzerinden bakıp kim olduğumu görmelerinden endişe etmeme gerek kalmamıştı

konusuyorum.

Annika Haven.

Haven kardeşler kız kardeşlerine mesaj attığımı bilselerdi çok kızarlardı. Ve bu düşünce beni mutlu etti.

Elbette kardeşlerim Annika Haven'a mesaj attığımı bilselerdi onlar da çok kızarlardı. Biz sadece arkadaşlık ama kan davasının kurallarına göre bu bile yasaktı.

Ama siktir et. Bu onları ilgilendirmezdi.

Ben: *Komik bir şey, ha? Dün gece sarhoş bir sincap gördüm. Mayalanmış bir armut yiyordu. Küçük piç düşecekmiş gibi sallanıp duruyordu ama durmuyordu.*

Juliet: *Ciddi misin?*

Ben: *Evet. Ve kaçmaya çalıştığında, yüz üstü düştü, tıpkı partideki bir erkek öğrenci gibi.*

Juliet: *Kafayı yiyorum. Bu çok komik.*

Ben: *Belki de buradaki sincap sorununa çözüm budur. Hepsini fermente armut suyuyla sarhoş et.*

Juliet: *Sence ertesi gün akşamdan kalma mıydı?*

Ben: *Bahse girerim uyandı ve nerede olduğunu bilmiyordu.*

Juliet: *Hâlâ sarhoş olduğu için kötü şakalar yaparken sincap arkadaşları onu buldu ve eve sürükledi.*

Ben: *Ya da bir sincap içki şarkısı söyledi ve sözleri karıştırdı.*

Juliet: *Neden bilmiyorum ama şimdi küçük rom şişeleri olan korsan sincaplar hayal ediyorum.*

Ben: *Sarhoş deniz şarkıları söylemek.*

Juliet: *Gülmek. Yani. Zor.*

Gavin arabayı evimizin önüne çekerken kıkırdadım.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Saçmalık. Bir kızla konuşuyorsun. Kim o kız?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Dostum, ben senin kardeşimim. Benden bir şey saklamana gerek yok."

Aslında, bunu senden saklamak zorundayım. "Saklayacak bir şey yok. Sadece uzun zamandır arkadaş olduğum bir kız. Önemli bir şey değil."

"Sana arkadaşlık mı teklif etti? Bu ne lan?"

"Hayır, sik kafalı. O benim arkadaş olduğum bir kız. Bu aynı şey değil." Cevabımdan tatmin olmamış gibi gözlerini kıstı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kamyonndan indim. "Görüşürüz, Gav."

"Onun kim olduğunu bulacağım."

Kapıyı çarparak kapattım.

Hayır, değilsin.

Gavin'in kamyonndan inip beni içeri kadar takip etmesini bekliyordum. Bir şey istediğinde oldukça acımasız olabiliyordu. Ama anlaşılan kime mesaj attığımı öğrenmenin Skylar'ı almaya geç kalacak kadar ilginç olmadığına karar vermişti.

İçeri girdim, ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye uzandım. Prenses Squeaker onun için yaptığım kedi ağacından atladı ve sırtını kamburlaştırarak gerindi.

Ben: *Sarhoş bir sincabın seni güldürmeye yetmesine sevindim.*

Juliet: *Bu harikaydı. Bir dahaki sefere armut bahçesinin yanından geçerken sarhoş bir sincap görebilecek miyim diye bakacağım.*

Umarım şansın yaver gider.

Gönder tuşuna bastıktan sonra bunu farklı bir şekilde ifade etmem gerektiğini fark ettim. Annika'nın başka biriyle şansının yaver gittiği düşüncesi içimdeki öfke ateşinin alevlenmesine neden oldu.

Evet, biz sadece arkadaştık. Birbirimizi toplum içinde her zaman görebileceğimiz kadar küçük bir kasabada beş dakika arayla yaşıyor olmamıza rağmen, yüz yüze takılan arkadaşlar bile değildik.

Ben onun Juliet'inin Romeo'su değildim. Ama belki de öyle olmayı diledim.

Juliet: *Yakın zamanda şansım yaver gitmeyecek.*

Mesajını bir dizi gülme emojiyle bitirdi. Şaka yapıyordu. Çünkü bizim yaptığımız buydu.

Şakalaşırdık. Birbirimizi güldürdük.

Sadece arkadaşız.

Ne yazık ki ben de.

Juliet: *Yine de bu hafta sonu bir randevuya gitmem gerekiyor.*

Randevu kelimesi, kızgın kömürün sıcaklığından alev alan bir çıra gibiydi. Dişlerimi birbirine geçirdim.

Ben: *Zorunda mısın? Sesin pek heyecanlı gelmiyor.*

Juliet: *Kardeşlerimden biri bana tuzak kurdu. Bu konuda beni sürekli rahatsız ediyordu. Sonunda beni yıpratmıştı.*

Cevap vermem bir dakika sürdü. Randevu kelimesine bakmaya devam ettim. Lanet olası kardeşlerinden biri ona tuzak kurmuştu, pislik herif.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Bir süredir kimseyle çıkmamıştım, bildiğim kadarıyla o da çıkmamıştı. Ama bir noktada ortaya çıkmalıydı.

Birbirimizle çıkabilecek gibi değildik.

Hay sikeyim.

Ona gitmemesini söylemek istedim. Eğer biriyle çıkmaya hazırsa, bu ben olmalıydım.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Birbirimize gizlice mesaj atmak başka bir şeydi. Bu ikimizin de ailelerimizle başını derde sokabilirdi, özellikle de şimdi. Bırakın bir randevuya çıkmayı, toplum içinde sohbet bile edemezdik - ki hiç etmemiştik.

Sadakatsizlik Tilikum için ölümcül bir günahı. Düşmanla çıkmak affedilemezdi.

Juliet: *İşleri garipleştirdiysem özür dilerim.*

Ben: *Hiç de değil. Umarım randevun çok kötü geçmez.*

Bu koca bir yalandı. Umarım randevusu berbat geçmiştir de bu adam her kimse ikinci bir randevu alamaz.

Juliet: *Teşekkürler. Güldüğün için de teşekkürler. Bugün buna ihtiyacım vardı.*

Ben: *Her zaman.*

Juliet: *Gitmeliyim ama sonra konuşuruz.*

Tamam, görüşürüz.

Uzun bir süre telefonuma baktım ve konuşmalarımızı gözden geçirdim. Bir randevu. Lanet olası kardeşi ona bir randevu ayarlamıştı.

Öfkemdeki saç tetiği ateşlendi. Ayağa fırladım ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Sertçe. Karşı duvara çarptı. Muhtemelen kırmıştım ama umursamayacak kadar kızgındım.

Ben onun Romeo'su değildim ve olabileceğimi düşünmek aptallıktı.

LEVI

Darklık içimi kemirdi. Ruhumdaki boş yerden fısıldayarak benimle alay ediyordu.
Yalnızsın. Ve hep öyle olacaksın.

Kardeşlerimle dışarıda bir gecenin tadını çıkarmam gerekirken düşündüğüm şey boktan bir şeydi.

Gavin bilardo masasının karşısından kaşlarını kaldırarak bana baktı. Anlaşılan sıra bendeydi. Yıllardır takıldığımız restoran ve bar olan Caboose'un havasında kızarmış yemek kokusu vardı. Temaya sadık kalınarak, eski demiryolu işaretleri ve model trenlerle dekore edilmişti. Çok kalabalıktı - bir Cuma gecesi için tipikti- ve düzinelerce sohbetin gürültüsü etrafımızı sarmıştı.

Biramdan bir yudum aldım, yere koydum ve ıstakamı hizaladım. Atışımı yaptım ve ıskaladım.

"Dostum, bu sadece bir oyun," dedi Gavin. "Eğer masaya biraz daha sert bakarsan masada bir delik açacaksın."

"Ne?"

"Kızgın görünüyorsun." Evan kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir elinde bira tutuyordu.

"Kızgın değilim."

Gavin güldü. "Onda R.A.F. var."

"Neymiş o?" Evan sordu.

"Resting Asshole Face."

Muhtemelen haklı olmasına rağmen ona kaşlarımı çattım.

Ayrıca çok kızgındım. Sadece nedeni hakkında konuşmak istemedim.

"Sende de var." Gavin Evan'a baktı. "Ama insanların söylediği kadar büyük bir sik değilsin." "Evet, öyleyim." Evan sırasını savmak için masanın üzerine eğildi ve kardeşimizin alay etmek. Gavin ailenin bebeğiymiş ve tam bir küçük kardeşti. Bizimle uğraşmak için yaşırdı.

Gavin beni bu gece dışarı çıkmaya ikna etmişti. Nişanlısı Skylar, baldızlarımız Grace, Cara ve Fiona ile birlikte Cara'nın evinde kız kıza bir gece geçiriyorlardı. Kardeşlerimiz Asher ve Logan baba görevindeydi; ikisinin de küçük bebekleri vardı. Yeğenim Charlie altı aylıktı ve Broderick de neredeyse iki aylık olmuştu.

Asher'ın baba olması bana çok mantıklı geliyordu. Ama ikiz kardeşim Logan'ın bir koca ve baba olduğu gerçeğine hâlâ alışmaya çalışıyordum. Gavin ve Skylar'ın düğünü de yaklaşırken, son bekâr Bailey olmak üzereydim.

Dürüst olalım, kimse için pek de sürpriz olmadı. En azından benim için.

"Ama cidden, dostum, ne oldu?" Gavin sordu.

Kaşlarımı çatmıştım. "Hiçbir şey." "Doğru."

"Her zamankinden daha huysuzsun," dedi Evan.

"Gördün mü?" Gavin dedi ki. "Ve bunu ondan duymak oldukça kötü."

"Her neyse, ahmak." Bir içki daha aldım. "İyiyim, Evan'ın bu gece sürekli kıcıımı ellemesi dışında."

Gavin omuz silkti. "Sen de ben de, dostum. O yarıyor."

Aslında bilardoda kaybetmek umurumda bile değildi. Her ne kadar beni kızdırmayı sevse de, Gav'ın yapmaya çalıştığı şeyi takdir ediyordum. Bu gece evde olsaydım, muhtemelen bir viski şişesinin içine girer ve işe gitmek için ayılmam gerekene kadar orada kalırdım. Çünkü her ne kadar saklamaya çalışsam da -ve görünüşe göre başaramasam da- karanlık bir ruh hali içindeydim. Ve bunun nedeni hakkında kimseyle konuşamazdım.

Sıramı aldım ve kaçırdım. Tekrar. Evan masaya çıktı ve son topu da sokarak oyunu kazandı. Bana doğru bir el uzattı.

"Lanet olsun." Cüzdanımdan bir yirmilik çıkardım ve açık avucuna sıkıştırdım.

"Başka bir oyun için hazır mısınız?" Evan sordu. "Paranızı almaya devam etmekten mutluluk duyarım." "Ben yokum." Gavin ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı.

Biramı bitirdim. "Ben de."

Evan omuz silkti ve parayı cüzdanına koydu. "Siz bilirsiniz. İkinizin de berbat olması benim suçum değil."

Gavin, "Ne yaptığınızı görüyorum ve kayıtların buna kanmadığımı göstermesini istiyorum," dedi.

"Beni daha fazla para kaybetmem için kışkırtmayacaksınız."

"Paran bitti, değil mi?" diye sordum. Yine omuz silkti. "Evet."

Evan gülümsedi ve sırtına bir tokat attı. "Belki bir dahaki sefere."

Sandalyelerimizin arkasından paltolarımızı aldık ve ön kapıya yöneldik. Barın sahibi Hank, biz çıkarken barın arkasından bize el salladı.

Dışarıda, Kasım ayının başlarında hava bok gibi soğuktu. Hava bir gecede mevsim normallerindeki sıcaktan dondurucu soğuklara dönüşmüştü. Paltomun fermuarını çektim ve ellerimi ceplerime soktum. En azından henüz kar yağmıyordu.

Caddede cipimi park ettiğim yere doğru yürüdük. Duraksadım, göz ucuyla baktım, aniden temkinli hissettim. Biz Caboose'dayken biri onunla oynamış mıydı?

Kısa bir süre öncesine kadar, küçük ve tuhaf kasabamızda frenlere müdahale edilebileceği fikri akla bile gelmezdi. Çılgınca şakalar, elbette. Bunlar her zaman olurdu. Bailey ve Haven aileleri nesillerdir birbirlerine şaka yaparlardı.

Ama işler çirkinleşmişti. Birisi Logan'ın frenleriyle oynamıştı. Cara ve oğulları o gün ölebilirdi.

Bunu kimin ya da neden yaptığını bilmiyorduk. Arabanıza bakıp, birinin sizi öldürmek için arabanıza tuzak kurup kurmadığını merak etmek berbat bir duyguydu.

Sokağın yukarısından sesler geliyordu. "Ah, lanet olsun," dedi Gavin.

Josiah, Luke ve Zachary Haven Timberbeast Tavernası'ndan çıktılar. Caboose bizim, Timberbeast ise onların mekânıydı. İki aile arasında uzun süredir devam eden kan davası nedeniyle bölünmüş bir kasabada yaşıyorduk. Onların kendi bölgeleri vardı, bizimse kendi bölgemiz.

Ne yazık ki, Tilikum birbirimizden kaçmamız için çok küçüktü.

Yakın zamana kadar bu kan davası eski olduğu kadar da gülünçtü. Kimse Bailey'ler ve Haven'ların neden savaştığını bilmiyordu, ama savaşın şekli şakalar olduğunda, kimse özellikle umursamamıştı.

Ama her şey değişmişti. Haven'lar Gram'ın arazisini elinden almaya çalışıyorlardı. Sınırı aşmışlardı. Şakalar durma noktasına gelmişti ve her zamanki bayrak futbolu sezonumuz gibi şeyler bile iptal edilmişti. Herkes iki aile arasındaki gerginliğin daha kötü bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordu.

Şimdiye kadar olmadıysa tabii.

Logan'ın frenleri. Haven House yangını. Tilikum'da karışık işler dönüyordu. Haven'lar sorumlu olabilir mi?

Hem kan davası hem de kişisel nedenlerle Haven'lardan ne kadar nefret etsem de, cinayete teşebbüs edebileceklerine inandığımdan emin değildim.

Belki de inanmak istemedim.

Her iki durumda da onları gördüğümde yumruklarımı sıktım. Bu geceki berbat ruh halimin gerçek sebebini hatırlatıyorlardı.

Hangisi yapmıştı? Hangisi kız kardeşi Annika'ya bir randevu ayarlamıştı? Annika muhtemelen şu anda her kimse onunla dışarıdaydı.

Annika Haven ile arkadaş olmamam gerekiyordu. Kan davasının kurallarına doğrudan aykırıydı. Ve sadakatin her şey demek olduğu bir kasabada, kimsenin bunu öğrenmemesine dikkat ettim.

Ayrıca, tek yaptığımız birbirimize mesaj atmaktı.

Bu da demek oluyor ki, bu gece bir pislikle birlikte olduğu için ona bu kadar kızmaya hakkım yoktu. İstese bile benimle çıkamazdı.

Ama çok kızgındım. Bana randevusundan bahsettiğinden beri öyleydim. Tiz bir ıslık sesi sessizliği böldü.

"Burada neyimiz varmış?" Zachary kaldırımından indi, hafifçe sallanarak caddeyi geçip bize doğru yürüdü. "Bir grup küçük Bailey çocuğu."

"Bailey çocuklar?" Gavin sordu. "Dostum, bu bir hakaret bile sayılmaz. Tekrar denemek ister misin, çünkü eminim daha iyisini yapabilirsin."

"Siktir git," dedi Zachary.

"Geri çekil Haven." Evan'ın alçak sesi arkamda gürledi. Zachary yaklaştı. Kardeşleri de onu yakalayıp yanlarına geldiler.

Birkaç bira içmiştik ama Zachary birkaç taneden fazla içmiş gibi görünüyordu, belki de daha sert bir şey içmişti. Bir sokak lambası cam gibi gözlerini görece kadar yüzünü aydınlatıyordu. Josiah ve Luke oldukça ayık görünüyorlardı ama bunu kesin olarak söylemek zordu.

Hiçbiri bizi gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. Ama hislerimiz karşılıklıydı. "Sen geri çekil," dedi Zachary. "Neden bu kadar pislisiniz?" Bok yiyici sırtışı suratına yumruk atma isteği uyandırdı bende. "O sarhoş." Evan dirseğiyle beni dürttü. "Hadi gidelim." Zachary, Evan'a doğru bir parmak salladı. "Sen de sarhoşsun." "Onu eve götürmelisin," dedi Evan.

Josiah gözlerini kıstı. "Bize ne yapacağımızı söyleme."

Sesimi alçaltarak, "Senin aptal kardeşinin karşımıza çıkmasına ihtiyacımız yok," dedim. Zachary ile gözlerimi kilitledim. *Devam et Haven. Üzerime gel.*

Zachary ileri atıldı ve bir yumruk savurdu. Geldiğini gördüm ve sıyrıldım. Ama bu pislikle işim bitmişti.

Toparlanmaya çalışırken sol kroşem çenesinden sıyrıldı. Sert bir darbe değildi ama parmak eklemlerimin birbirine değdiğini hissetmek içimde bir öfke patlamasına neden oldu. Daha da yaklaştım ve bir kolumu boynuna dolayarak başını kilitlemeye çalıştım. Elimden kurtuldu ve kaburgalarımın bir yumruk indirdi.

Çarpmanın etkisiyle homurdandım ve etrafımdaki sesler bağırdı ama umurumda değildi. Hiçbiri beni yavaşlatmadı. Ona doğru döndüm ve momentumumu kullanarak onu yere yapıştırdım.

Benden gelen bir homurtu ve Zachary'nin ciğerlerinden gelen bir nefesle kaldırıma çıktık. Her şey kaos içindeydi. Biri adımı haykırdı ve eller beni onun üzerinden çekmek için ceketimi kavradı. Biz boğuşurken daha fazla el aramıza girdi.

Damarlarımda kıpkırmızı bir öfke dolaşıyor, gerilen kaslarıma güç veriyordu. Başka bir ses bir şeyler bağırdı. Beynimin bir kısmı kim olduğunu biliyordu ama öfke ve adrenalin beni sağlıklı düşünemeyecek kadar tüketmişti. Kertenkele beynim kontrolü ele geçirmişti ve tek yapmak istediği yok etmektir.

Birden fazla el -birden fazla kişi olmalıydı- beni kavradı ve Zachary'nin üzerinden çekip aldı. Tekrar ona doğru hamle yapmaya çalıştım ama kalın kollar göğsümü sararak kollarımı aşağıya doğru sıkıştırdı. Düzensiz nefesler aldım ve görüşümü bulandıran kırmızı renk kaybolmaya başladı.

Josiah Zachary'yi geride tuttu ve Evan da göğsümü sıkıca kavramaya devam etti. Aramızda kasaba şerifi ve Grace'in üvey babası Jack Cordero ile yardımcılarından Brett Easton duruyordu. Her iki adam da üniforma giymişti.

Bu iyi değildi.

"İşler bu noktaya mı gidiyor?" Jack ciddi bir sesle sordu. Kalın kolları ve koyu renk sakalı olan iri bir adamdı. Bakışları benden Zachary'ye kaydı. "Benim gözetimimde değil. Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

"Ciddi misin sen?" Gavin sordu.

"Sakın başlama Gavin, yoksa Brett seni kardeşinle birlikte arabaya atar," dedi Jack. "Bu saçmalığın şiddete dönüşmesine izin vermeyeceğim."

Hay sikeyim. Jack cidden bizi tutuklayacak mıydı? Gözlerim ondan Brett'e kaydı. Kolluk kuvvetleri kan davasına boyun eğmiyordu, bu yüzden Jack'le evlilik yoluyla akraba olmam ya da Brett'in Haven'larla arkadaş olması önemli değildi. Zachary de ben de boku yemiştik.

Jack, Brett'e Zachary'yi almasını işaret etti, sonra Evan'a döndü. "Onu ben alırım."

Evan bıraktı. Jack bana sert bir bakış atarak aptalca bir şey yapmamam konusunda uyardı. Ne kadar kızgın olsam da tutuklanmaya direnecek değildim. Brett, Zachary'yi kelepçelerken metalin çıkardığı tıkırtıyı duydum. Jack beni döndürdü ve beni de kelepçeledi.

"Hadi gidelim." Jack beni polis arabasına doğru itti.

Arka koltuğa geçtim, geceyi hapiste mi geçireceğim diye merak ediyordum.

ANNIKA

Tkadeh şingirtıları ve alçak sesle yapılan konuşmalar etrafımı sarmıştı. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım, bir türlü bacak bacak üstüne atıp atmamam gerektiğine karar veremiyordum. Dürüst olmak gerekirse, neden bu bu kadar zor mu? Daha önce hiç ilk randevuya çıkmamış değildim.

Gözlerim göğsüme kaydı ve acaba daha az açık bir şey mi giymeliydim diye düşündüm. En iyi iki arkadaşım, Isabelle ve Marigold, beni bu randevuya hazırlamışlardı ve ikisi de dalan yakalı siyah elbisenin mükemmel olduğu konusunda ısrar etmişlerdi. Genelde onlara güvenirdim ama kendimi o kadar çıplak hissediyordum ki sanki göğüslerim dışarı fırlayacaktı. Gerçekten de uzun zamandır ilk randevumda bir gardırop arızasına ihtiyacım yoktu.

Kade masanın karşısından bana gülümsedi ve yemeğinden bir ısırık daha aldı. Tanrım, bunu garipleştiriyordum. Muhtemelen rahatsızlığımı hissedebiliyor ve bunun kendisi yüzünden olduğunu düşünüyordu.

"Özür dilerim." Yemeğimden arta kalanları kurcalamaktan kendimi alıkoydum. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Çok mu sessizim? Ya da belki çok sessiz değilimdir. Bunu garipleştiriyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu senin suçun değil. Sadece bir süredir kimseyle çıkmadım."

Bu çok hafif bir ifadeydi. Sanki son ilk randevum başka bir hayattaymış gibi hissettim. Gerçi bir bakıma öyleydi de. Son ilk randevum birkaç yıl önce Josh Tennyson ile olmuştu. Kardeşlerimin hepsinin boktan listelerinin en tepesinde, hatta Bailey'lerin bile üstünde yer alma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahipti. Onu öldüresiye dövmek istedikleri için onları suçlayamazdım.

Josh benim bekar bir anne olmamın sebebiydi.

"Endişelenme," dedi Kade. "Sen tamamen iyisin."

Gülümsedim ve şarabımdan bir yudum aldım. Bu kadar rahatsız olmam için hiçbir neden yoktu. Sadece kendi kendimi korkutmuştum ve şimdi her şeyi fazla düşünüyordum. Doğru elbiseyi mi giymiştim? Saçlarım öne mi düşmüştü? Dişlerimde yemek var mıydı? Annem oğlum Thomas'ı yatırmayı başarmış mıydı?

Dişimdeki yemek haklı bir endişe olabilirdi ama annemin iki buçuk yaşındaki bir çocuğu yatırma becerisi değildi. Üç yıl önce terk edilmiş, hamile ve bunalmış bir halde Tilikum'a döndüğümde annem ve babam beni seve seve yanlarına almışlardı. Thomas söz konusu olduğunda, ne zaman yardıma ihtiyacım olsa ona göz kulak olarak hayatımı kurtarmışlardı. Annem sadece ilk eşinden olan üç oğlunu değil, babamın ilk eşinden olan üç oğlunu ve birlikte sahip oldukları tek çocuk olan beni de büyüttü. Annem uzman bir çocuk terbiyecisiydi ve babam da hiç beceriksiz değildi.

Ama her ihtimale karşı telefonumu çantamdan çıkardım ve mesajım olmadığından emin olmak için

kontrol ettim.

Ben yapmadım.

Ve tabii ki sadece annemden gelen mesajları kontrol ediyordum. Başka kimse değil. Kesinlikle

Onu.

"Yani Luke'un dükkânında mı çalışıyorsun?" Kade sordu.

"Evet, yarı zamanlı. Ayrıca Josiah ile birlikte çalışıyorum, kiralık mülklerinin yönetimine yardımcı oluyorum." "Güzelmış. Ne tür mülkleri var?"

"Kasabanın dışında birkaç kulübe. Üçüncüsünü de yeni satın aldı ama kiralamaya hazır hale gelmesi için epey bir çalışma yapılması gerekiyor. Peki ya sen? Her zaman kolluk kuvvetlerinde olmak istedin mi?"

Kade, şerif departmanında kardeşim Garrett ile birlikte çalışıyordu. İkisi de şerif yardımcısıydı ve bu randevuya çıkmamın sebebi Garrett'ti. Kade'e bir şans vermem için beni ikna etmiş ve diğer kardeşlerimizi de ona güvenebileceğine ikna etmişti. Kolay bir başarı değildi.

Beni değil de Garrett'ı seçtikleri için aynı fikirde olmalarına alınmamaya çalışıyordum. Konu erkekler olduğunda benim yargılarıma güvenmedikleri için onları tam olarak suçlamıyordum. Ama Josh'tan dersimi almıştım. Bir daha asla çekici kötü çocuğa aşık olmayacaktım.

Ayrıca, hepsinin benimle çıkmayı kabul etme ihtiyacı hissetmiş olmalarının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordum. Yirmi sekiz yaşındaydım. Üst dudağında şeftali tüyleri ve yeni basılmış ehliyeti olan serseri bir çocuk tarafından takip edilen bakire bir genç değildim.

Ama onlar benim kardeşlerimdi. Baş belasıydılar ama onları severdim.

"Aslında evet," dedi Kade. "Babam bir polisti, büyükbabam bir polisti. Sanırım kanımda var diyebiliriz."

"Bunun gibi küçük bir kasabada mıydı?"

"Hayır, ben Güney Kaliforniya'da büyüdüm. Büyükbabam bir süre Los Angeles'ta şehir polisiydi ve babam da Los Angeles Şerif Departmanı'ndaydı."

"Yani bu oldukça farklı olmalı."

"Öyle de denebilir. Aşağıda çete faaliyeti olduğuna dair bir ihbar aldığınızda, bunlar sincaplar değildir." Güldüm. Tilikum'daki sincaplar azılı baş belalarıydı. "Eminim öyledir."

Tekrar gülümsedi ve kendimi gerginlikten şaşkınlığa doğru giderken buldum. Kade çekici bir adamdı. Herkesin standartlarına göre çok çekici. İyi bir işi vardı ve çocuklardan hoşlandığını çoktan belli etmişti. Belli ki bu benim için önemliydi. Bana verdiği gülümseme midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmalıydı. Hatta belki de bacaklarımın arasında küçük bir sıcaklık kıvılcımı çaktırmalıydı, çünkü aman Tanrım, uzun zaman olmuştu.

Ama yanaklarından birinde bir gamzenin büzülmesine ve gülümsemesinin çok hoş, inatçı çene çizgisini sergilemesine rağmen, hiçbir şey hissetmedim.

Kıvılcım yok. Karıncalanma yok. Yüzümde heyecan ya da sıcaklık hissi yok.

Ama belki de bu iyi bir şeydi. Belki de eski sevgilimle başımı belaya sokan şey kıvılcımların peşinden koşmaktı.

Kade elini cebine attı ve telefonuna baktı. Kaşları çatıldı, yüz hatlarından endişeli bir ifade geçti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Şey..." Bir an için sözünü kesti. "Ben Garrett. Kardeşlerinden birini kurallara aykırı davranıştan içeri almak zorunda kaldılar."

Gözlerim büyüdü. "Hangi kardeşin?"

"Zachary."

Bu çok da sürpriz olmadı. Eğer kardeşlerimden birinin başı belaya girecekse, bu o olurdu. "Düzensiz davranış mı? Bu da ne demek oluyor?"

Kade gözlerime baktı. "Bu durumda, herkesin içinde kavga etmek."

Kavga mı? Olamaz. Kalbim çırpındı. Bir sonraki sorunun cevabını bildiğime dair bir his vardı içimde ama yine de sordum. "Kiminle dövüşüyordu?"

"Bailey'lerden biri." Başını iki yana salladı. "Burada bir kan davası olduğunu biliyorum ama anlamıyorum."

Kade Garrett'a cevap verirken hangi Bailey diye sormamak için kendimi zor tuttum. Bunun bir önemi yoktu. Kavga çıkması kötüye işaretledi. Ama eğer o olsaydı... bu daha kötüydü.

Daha kötü olmamalıydı. Ama oldu.

Levi Bailey ve benim arkadaş olmamamız gerekiyordu. Onu tanımamalı, onunla konuşmamalı ya da gülümsemeye ihtiyaç duyduğumda gizlice ona mesaj atmamalıydım. Çünkü o beni hep gülümsetirdi.

"Onlar iyi mi?" Ben sordum.

Başka bir metni okurken durakladı. "Öyle görünüyor. Jack ayrılmadan önce çok uzun sürdüğünü sanmıyorum. Ama ikisini de karakola götürdü."

"Onları tutukladı mı? Neden?"

"Muhtemelen ibret olsun diye. Herkes bu kasabanın barut fıçısına döndüğünü biliyor. Eğer bir kavga çıkarsa ve biz bunu görmezden gelirsek, bir sonraki daha kötü olabilir. Jack kardeşinizi tutuklamak zorunda kaldığı için üzgünüm ama o sadece barışı korumaya çalışıyor."

"Hayır, anlıyorum. Ama muhtemelen oraya gidip yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmalıyım." Başını salladı. "Elbette. Akşam yemeğini halledip seninle orada buluşurum."

"Teşekkürler."

Arabayı kendim kullandım ve Kade'le restoranda buluştum - eve kendi arabamla dönmek beni daha rahatlatmıştı - bu yüzden ceketimi giydim ve arabama gittim. Kasabanın kuzey ucundaki şerifin ofisine doğru giderken midemde gergin bir karıncalanma vardı. Jack, Zachary'yi ve kavga ettiği Bailey'lerden hangisini tutukladıysa, bu muhtemelen bir grup kızgın Haven ve kızgın Bailey'nin yakın mesafelerde olacağı anlamına geliyordu.

Şerifin ofisinde olmanın hepsinin uslu duracağı anlamına geleceğini ummak mantıklı görünüyordu. Ama iki baskın kurt sürüsü dar bir alanda bir araya getirildiğinde ne olurdu?

Sadece oraya gitmem gerekiyordu. Kardeşlerimi nasıl sakinleştireceğimi biliyordum. Umarım Bailey tarafında da aynı şeyi yapabilecek biri vardır. Çünkü Kade haklıydı. Bu kasaba barut fıçısına dönmüştü. Ve bunu patlatmak için fazla bir kıvılcım gerekmezdi.

Sokak lambaları park alanını ışık çemberleriyle aydınlatıyordu. Josiah'nın kamyonetinin yanına park ettim ve aceleyle ön girişe gittim.

Lobi bana kızların bir duvarın dibinde, erkeklerin de diğer duvarın dibinde toplandığı ve ortada mümkün olduğunca fazla boşluk bırakıldığı bir ortaokul dansını hatırlattı. Ancak bu sefer erkek kardeşlerim bir tarafta toplanmış, omuz omuza duruyorlardı ve Bailey'lerden birkaçı da diğer taraftaydı. Ve Brett Easton, öğretmenlerin refakatinde olmak yerine, kollarını kavuşturmuş, yüzünde *bunu düşünme bile* der gibi bir ifadeyle masanın önünde duruyordu.

Garrett'ın üzerinde şerif yardımcısı üniforması yerine sokak kıyafetleri vardı ve yüz ifadesinden görev ve aile sadakati arasında gidip geldiği anlaşılıyordu. Josiah ve Luke birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı ama gözleri lobinin karşısındaki adamların üzerindeydi. Theo büyük kollarını kavuşturmuş duruyordu ve içimdeki kız kardeşten mi yoksa anneden mi kaynaklanıyor bilmiyorum, ilk düşündüğüm şey bugün baş ağrılarından birini çekip çekmediğiydi.

Bailey'lere hızlı bir bakış bana bilmek istediğim şeyi söylemedi - hangisinin tutuklandığını - Çünkü orada sadece iki kişi vardı. İkisi de Levi değildi. Ama bu Levi'nin Zachary ile kavga ettiği anlamına gelmiyordu. Diğerlerinden biri de olabilirdi. Gerçi diğer iki Bailey kardeş yeni baba olmuşlardı, bu yüzden orada olmayabilirlerdi.

Kalbim biraz daha sıkıştı ama her zaman yaptığım gibi Bailey'leri görmezden geldim ve koşarak kardeşlerimin yanına gittim. "Ne oldu?"

"Sokakta kavga çıktı," dedi Josiah. "O kadar da kötü değildi ama Jack ikisini de buraya getirdi."

"Z'yi gördün mü? O iyi mi?"

"Muhtemelen iyidir," dedi Josiah. "Sadece Jack'in onları gerçekten ayırtacak mı diye bekliyoruz."

"Annem ve babam biliyor mu?"

"Hayır," dedi Josiah. "Onlara bu haberi verdiğin için teşekkürler."

"Neden onlara söylemek zorundayım? Sokakta kavgaya karışan ben değilim."

"Senden duyduklarını daha iyi karşılayacaklarını biliyorsun," dedi Luke. "Senin bir yeteneğin var."

Gözlerimi devirmiştım. Erkek kardeşlerim, küçük kız kardeşlerinin yaptıkları saçmalıkları ailelerine anlatması durumunda başlarının daha az derde gireceğini çok erken yaşlarda öğrenmişlerdi.

O bendim. Aile barıştırıcısı. Küçüklüğümde beri öyleydim.

Ön kapı açıldı ve dile getirmedığım sorum yanıt buldu. Asher ve Logan Bailey, ikisi de göğüslerine bağlı bebek taşıyıcılarında uyuyan bebekleriyle içeri girdiler.

Bu da Zachary ile kavga edenin Levi olduğu anlamına geliyordu.

Hava elektrik yüklü gibiydi ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Kardeşlerimin Bailey'lere yaptığı şakaların hep aptalca olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kendimi eskiden olduğu gibi masum olmayı dilerken buluyordum.

Artan gerilimden bizim tarafın sorumlu olduğunu da biliyordum.

Josiah'a Gram Bailey'nin arazisinin peşinden gitmemesini söylemiştim. Nereden geldiğini anlasam da Bailey'lerin bunu yapmayacağını biliyordum. Bazı nedenlerden dolayı, bunu başarabileceğini düşünmüştü. Ama tek yaptığı işleri daha da kötüleştirmek oldu.

Şimdi de kasabada kardeşlerimden birinin Logan Bailey'nin frenleriyle oynayarak Cara'nın kaza yapmasına neden olduğu dedikoduları dolaşıyordu. Kardeşlerimin bunu yapmış olmasına imkân yoktu, kesinlikle imkân yoktu. Buna inanmayı reddettim. Sorumlu olup olmadıklarını bile sormamıştım; onları bu şekilde aşağılayacak değildim.

Ancak söylentiler, doğruluk payı olsun ya da olmasın, Tilikum'da kendi hayatlarını kurmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Ön kapı tekrar açıldı ve Kade içeri girdi. Yanımıza doğru yürüdü ve nazik bir elini sırtımın küçük kısmına koydu.

"Hey," dedi. "Serbest bırakılıp bırakılmayacaklarına dair bir haber var mı?" "Henüz değil," dedi Garrett. "Ve Jack oraya dönmeme izin vermiyor."

"Şaşırmadım," dedi Kade. Sırtımı yavaşça daireler çizerek ovdu. Jestinin tanıdıklığı hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

Resepsiyonun yanındaki kapı açıldı ve Şerif Jack Cordero dışarı çıktı. Baş şerif yardımcısı olarak göreve başlamış ve geçen yıl şerif seçilmişti. Kızı Asher Bailey ile evli olan Naomi Harris ile evli olmasına rağmen, işinde her zaman tamamen tarafsız kalmıştı. Seçilmesini sağlayan şeylerden birinin de bu olduğundan şüpheleniyordum.

"Dinleyin," dedi derin sesi lobide gürleyerek. "Kim olduğun ya da soyadının ne olduğu umurumda değil. Bu kasabada bir savaş başlatmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Gözlerim odanın içinde gezindi. Herkes başını salladı. "Bu uyarıyı alacaksın."

Rahat bir nefes aldım. Gitmelerine izin veriyordu.

Her iki taraftan da teşekkür mırıltıları yükseldi. Şerif Cordero başıyla bir işaret yaptı ve Zachary kapıdan içeri girdi, onu Levi Bailey izledi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Levi'nin koyu kahverengi gözleri lobiyi taradı, sadece bir saniyeliğine üzerimde durdu. Ama bu kadarı yeterliydi. Çenesi gergindi, burun delikleri açıldı ve geniş omuzlarını geride tuttu. Kardeşlerime benden daha uzun süre bakmamış olsa da, duruşundaki saldırganlık açıktı.

Yanından geçerken bakışları Kade'e takıldı, gözleri kısıldı.

İçgüdüsel olarak Kade'den uzaklaştım ve o da elini sırtımdan çekti.

Levi'nin yüz ifadesindeki ciddiyetin tam aksine, Zachary gösteriş meraklısı gibi sırıttı. "Vay canına, burası tam bir parti."

Koluna bir şaplak attım. "Çeneni kapatacak mısın? Neredeyse tutuklanıyordun." Omuz silkti. "Ama tutuklanmadım."

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır, ama en kötüsünü düşündüğün için teşekkürler." Parmaklarını koyu sarı saçlarında gezdirdi.

"Tamam, iyi, birkaç kadeh içmiş olabilirim ama sarhoş çok ağır bir kelime."

Kollarımı kavuşturdum. "Sen mi başlattın?" "Neyi? Ben mi? Ben asla başlatmam."

"Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Başımı salladım. "Aklından ne geçiyordu? Başın ciddi bir belaya girebilirdi."

"Evet, er ya da geç olacağı belliydi. Jack fikrini değiştirip beni geceyi geçirmek üzere bir hücreye atmadan önce buradan gidelim."

Lobinin diğer tarafındaki Bailey'lere baktım. Çoktan dönüp kapıya doğru gidiyorlardı.

En uzun boylu olan Evan, diğerleri dışarı çıkarken kapıyı tuttu. Levi durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

Gözlerimiz buluştu. Ve kalbim tekrar çırpınmaya başladı.

Tek kelime etmeden -gerçi ne söyleyebilirdi ki- gitti.

ANNIKA

M Arabam, ailemin evine giden çakıllı araba yolunda ilerliyordu. Babam ve amcalarımın sıfırdan inşa ettikleri kütük bir evde yaşıyorlardı. Tepede oturuyorlardı. Kasabanın birkaç mil dışında bir tepenin üzerindeydi ve oturma odasından Tilikum'un çam ağaçlarının arasından parıldayan ışıklarını görebiliyordunuz.

Ön tarafa park ettim, içeri girdim ve ön kapıyı sessizce kapattım. Giriş karanlıktı ama kanepenin yanındaki lamba oturma odasını yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Annemle babam yan yana oturmuşlardı; babam kanepenin köşesinde, annem ise bacakları birbirine değecek kadar yakındı.

Babam omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Babam Paul Haven, iri yarı oduncunun tanımıydı. Fıçı gibi bir göğsü, kaslı kolları ve ağaç gövdesi gibi kalçaları vardı ve hepsi kıllarla kaplıydı. Başındaki saçlar gibi gür sakalları da gümüş rengindeydi.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını sallayarak evde olduğumu onayladı. "Merhaba tatlım," dedi annem. "Randevun nasıl geçti?"

Annem Marlene, kahverengi saçlarını çoğu zaman topuz yapardı. Gözlükleri mavi çerçeveliydi ve örgü şişleri kucağında tıkırdardı.

"İyiymi." Eşyalarımı topladım ve oturma odasında onlara katıldım. Odun sobasında bir ateş yanıyordu ve benim ve altı kardeşimin uyumsuz çerçeveler içindeki fotoğrafları şömineyi süslüyordu.

"İyi misin?" Annem gözlüklerinin kenarından bana bakarak sordu.

Arkasına açık mavi örgü battaniye örtülmüş, yıpranmış kot mavisi bir koltuğa uzandım. "İyi iyidir."

"Öyle mi?"

"İyi, kötünden daha iyidir. Kade iyi biri. Ama yemeğimiz biraz bölündü."

Babamın gözleri kucağındaki dergiden kalktı ve annem kaşlarını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım. Bu kasabada haberler hızla yayılmasına rağmen, belli ki henüz duymamışlardı. "Z bir kavgaya karıştı. Şerif Cordero ayırmak zorunda kaldı ve ikisini de karakola götürdü. Onları tutmadan ya da herhangi bir suçlamada bulunmadan gitmelerine izin verdi."

"Lanet olsun," dedi babam, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Hangi Bailey'di o?"

Annem sordu.

Bunun bir Bailey olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değildi. İki aile arasındaki ilişkilerin ne kadar gergin olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Ama cevap verirken yüz ifademi nötr tutmak zordu. "Levi."

"Ne hakkında kavga ediyorlardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Akşam yemeğindeydim ve Z söylemedi. Şerif bu durumdan pek memnun değildi. O uyardı

savaş başlatmamaları için."

"Bunun için çok geç," diye homurdandı babam.

Annemin gözleri ona kaydı ve yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi belirdi. Bu kasabada olabildiğince tarafsızdı, özellikle de soyadının Haven olduğunu düşünürsek. Bailey klanının reisi Gram Bailey de dahil olmak üzere kasabadaki bir grup kadınla birlikte Knotty Knitter'daki Stitch and Sip'e gitmek için düzenli olarak düşman hattını geçiyordu.

Gerçi bir süredir gitmemişti. Belki de gerginlik sonunda küçük örgü grubu için bile çok fazla hale gelmişti.

"Zachary iyi mi?" Annem sordu.

"O iyi. Fazla bir itiş kakış olduğunu sanmıyorum."

Babam homurdandı. "Eğer bu boku bir daha yaparsa, iyi olmayacak."

Düşüncelerim Levi'ye sapıp duruyordu. O iyi miydi? Yaralı olmadığını biliyordum -iyi görünüyordu- ama üzgün müydü? Kızgın mıydı? Lobiden geçerken yüzündeki ifade çok karanlık ve yoğundu.

Hala benimle konuşmak ister miydi?

Ona mesaj atmak istedim ama atmalı mıydım emin değildim.

"Thomas bu gece nasıldı?" Konuyu değiştirmeyi umarak sordum.

"Akşam yemeğinin çoğunu yedi ve iyi bir şekilde yattı."

"Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

Annem gülümsedi. "Tabii ki. Benim için bir zevk. İstersen yarın yine büyükannenle takılabilir. Garrett ve Taylor için Owen'a göz kulak olacağım."

"Thomas buna bayılacak," dedim. Yedi yaşındaki yeğenim Owen, Thomas'la her zaman iyi anlaşır. "Marigold saçımı kestirmem gerektiği konusunda başımın etini yiyip duruyor. Belki yarın beni araya sıkıştırabilir."

"Mükemmel," dedi annem.

Parmaklarım seğirdi. Levi'den mesaj gelmiş miydi? Birkaç metre yakınımdan geçmişti. En son ne zaman bu kadar yakın olduğumuzu hatırlayamıyordum.

Elbette Levi'nin aklındaki ilk şeyin ben olacağımı düşünmek aptalcaydı. Bir kavgaya karışmış ve tutuklanmıştı. Bana mesaj atmak muhtemelen ilk önceliği değildi.

"Sanırım ben yatmaya gideceğim." Sandalyeden kalktım. "Thomas'a göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler." "İyi geceler," dedi annem.

Babam anlamsız bir şeyler homurdandı ama bunun dağ adamlarının iyi geceler demek için kullandığı bir sözcük olduğunu biliyordum.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Mesaj ışığı yanıp söndü. Nabzım hızlanmaya başladı ve küçük bir heyecan patlaması midemi titretti. Ekranı kaydırdım ve kalbim hemen yerinden fırladı.

Arkadaşım Isabelle'den, randevumun nasıl geçtiğini soruyordu. İç geçirdim.

Kendi odama giderken Thomas'ın odasına uğradım ve ona bir göz attım. Babamın ona yaptığı yeni büyük çocuk yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırma riskini almak istemediğim için bir öpücük kondurdum ve usulca kapısını kapattım.

Benim odam yan taraftaydı. Eve taşındığımda annem yeniden dekore etmeme yardım etmişti. Çocukların ranzaları gitmiş, yerine güzel bir orta boy yatak ve ona uygun bir şifonyer ve komodin gelmişti. Sürgülü bir cam kapı, bir bistro masası ve iki sandalye koyduğum küçük bir balkona açılıyordu. El işi masam için de bolca yer vardı ve babam tüm el işi malzemelerim için depolama rafları ve kutuları inşa etmişti.

Biraz el işi bağımlılığım olabilirdi.

Yatağıma uzandım ve Isabelle'e hızlıca bir cevap göndererek her şeyin yolunda gittiğini ve detayları yarın vereceğimi bildirdim. Sonra en son mesajlarıma geri dönmek için ekrana dokundum.

Romeo.

Belki de rehberimde Romeo olarak kayıtlı olması aptalcaydı. Aramızda gizli bir aşk ilişkisi falan yoktu. Ve bu gece neredeyse uğursuz hissettirdi. *Romeo ve Juliet* bir trajediymi. Ailelerimiz arasındaki kan davasının korkunç bir şeye yol açabileceği fikrinden nefret ediyordum.

Ama bu ismi sadece kimse yanlışlıkla onun gerçekte kim olduğunu görmesin diye kullanmışım. İhtiyacım olan son şey kardeşlerimden birinin Levi Bailey'le mesajlaştığını öğrenmesiydi, her ne kadar masum olsa da.

Özellikle de şimdi.

Kendimi vazgeçiremeden önce ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Sen iyi misin?

Nabzım kulaklarımda atarken bekledim. Bunu neden bu kadar büyütüyordum ki? Muhtemelen yatmaya gitmiştir. Ya da oturmuş kardeşleriyle bira içiyordu.

Levi bira içer miydi? Onun hakkında bilmediğim tek şey buydu.

Bazı açılardan, Levi'yi herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyordum. O da beni çok iyi tanıyordu. İlk kez lisede -tabii ki gizlice- arkadaş olmuştuk. Son sınıfta aynı İngilizce sınıfındaydık ve öğretmenimiz anonim eleştirmenler atamıştı. Amaç, ortaklarımızın kim olduğunu bilmeden yazı ödevlerimizi birbirimizle paylaşmamızı sağlamaktı. Sonra da geri bildirimde bulunacaktık. Anonimliğin birbirimize karşı dürüst olmamızı sağlayacağını ummuştu.

Bir Haven ve bir Bailey'i bilerek mi eşleştirdiğini yoksa seçimlerin rastgele mi yapıldığını bilmiyordum. Ama diğer kişinin kim olduğunu öğrenmemiz gerekmiyordu.

Başlarda bilmiyordum. Tek bildiğim ortağımın anlayışlı, zeki ve komik olduğuydu. Normal ergen sosyal etkileşiminin kısıtlamalarının dışında, birbirimize açılmaya başlamıştık. Notlarımız giderek daha kişisel hale gelmişti ve öğretmenimiz onları görmediği için -sadece son ürünlerimizi teslim ediyorduk- İngilizce ödevlerimizi notlarımızı aktarmanın bir yolu olarak kullanıyorduk. Anonim olarak.

Sonra bir gün, kağıtlarımdan birinin arkasında bir telefon numarası vardı.

Eleştirmen ortağımın kim olduğunu çok merak ediyordum. Her gün İngilizce dersine girdiğimde gözlerim odayı tarardı. Bana kim yazıyordu? Bir erkek olduğundan oldukça emindim. Ama hangisi?

O gün okuldan sonra, kalbim boğazımda, bir mesaj göndermişim. O da hemen cevap vermişti. Ve konuşmalarımız ödevlerimizle ilgili düzensiz mesajlardan günlük mesajlara dönüşmüştü.

Birkaç hafta sonra, İngilizce dersine girdiğimde ve gizli arkadaşımın kim olduğunu her zamankinden daha çok merak ederek sınıfa bakmaya başladığımda, Levi Bailey gözlerimle karşılaştı ve göz kırptı.

Kalbim hâlâ o göz kırpsının anısıyla çarpıyordu. O olduğunu anladığım o an. Hem heyecan verici hem de üzücüydü. Çünkü ondan ne kadar hoşlanmış olursam olayım, aramızdaki ilişkinin, isimsiz notlar ve mesajlardan oluşan gizli bir arkadaşlıktan öteye geçemeyeceğini biliyordum.

Ertesi yıl üniversiteye gittim. Üniversite hayatının yoğunluğu -yeni arkadaşlar, yeni sosyal ortamlar, yarı zamanlı işler, ders çalışma ve dersler- ile giderek daha az mesajlaşmaya başladık. Sonunda hiç konuşmaz olduk.

Onu hâlâ düşünüyordum ama Tilikum'dan uzakta olmak onu aklımdan çıkarmamı kolaylaştırmıştı. Kavgalı kasabamızdan uzakta yeni bir hayatım vardı ve bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm. İçimde beslediğim küçük aşk sadece bir ergenlik fantezisiydi, gerçek olabilecek bir şey değildi. Kendimi hayatıma devam etmenin doğru olduğuna ikna etmişim.

Belki de haklıydım.

Ama yıllar sonra, Tilikum'a geri taşındıktan sonra, nasıl olduğumu soran bir mesaj aldım. Mesaj

Onu. Ve o zamandan beri gizlice mesajlaşıyorduk.

Birkaç dakika sonra hala cevap vermemiştir, ben de telefonumu komodinin üzerine attım ve yatmaya hazırlandım. Ve bu iyiydi. Levi Bailey'nin bana mesaj atmasına bütün gece bunun üzerine düşünecek kadar ihtiyacım yoktu. O bir arkadaşı, bu yüzden onun için endişelenmek sorun değildi. Ama cevap vermemesinin beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim.

Hem de çok.

Ertesi sabah kalktığımda Levi'den hâlâ mesaj yoktu.

Ancak Isabelle ve Marigold grup sohbetimizi patlatmış, randevu detaylarını soruyorlardı. Thomas'a kahvaltısını hazırlarken onları beklemelerini söyledim ve anlatacak çok şey olmadığı konusunda uyardım.

Hızlıca çırpılmış yumurta hazırlarken telefonumun hâlâ bildirimlerle çınladığını duyabiliyordum. Thomas yuvarlak mutfak masasında oturmuş, oyuncak itfaiye aracını önünde ileri geri sürerken araba sesleri çıkıyordu. Koyu sarı saçları bir tarafa toplanmıştı ve hâlâ itfaiye arabası pijamalarını giyiyordu.

İtfaiye araçları onun son takıntısıydı. Onlara doyamıyordu ve o küçük oyuncak itfaiye aracını her yere taşıyordu.

Ona kahvaltısını hazırladım ve o yerken mutfak masasına oturup çayımı içtim.

Ben: Korkarım ki rapor edecek ilginç bir şey yok. Kade iyiydi ama pek bir kıvılcım yoktu.

Marigold: *Senin adına çok üzıldim. Bugün mutlu duygular içinde olmanı umuyordum.*

Isabelle: *Ya da akıllara durgunluk veren bir seks gecesinde sonra iyileşmek.*

Ben: *İkisi de değil. Özür dilerim.*

Marigold: *Üzülme. Bu senin hatan değil.*

Isabelle: *Onunla tekrar çıkacak mısın?*

Ben: *Bilmiyorum.*

Isabelle: *Eğer emin değilseniz, bunun hayır anlamına geldiğini söyleyebilirim. Sakın karar vermeyin.*

Marigold: *Katılıyorum. Harika birini hak ediyorsun.*

Ben: *Teşekkürler. Merak etme. Anlaşmayacağım.*

Yerleşemedim. Bir oğlum vardı. Eğer Thomas'ın hayatına birini sokacaksam, bu kişi harika biri olmalıydı. Ayrıca, bir kez yanlış adamla birlikte olmuşum ve Thomas'a sahip olduğum için asla pişman olmasam da, bu kesinlikle hayatı karmaşık hale getirmişti. Tekrar ailemle yaşayan bekâr bir anne olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım.

Çayımdan bir yudum aldım ve Isabelle ile Marigold'a akşamımın geri kalanını anlattım. Kavga çıkmasına ailemden daha fazla şaşırمامışlardı.

Levi ile arkadaş olduğumu da bilmiyorlardı.

Arada bir onlara söylemeyi düşündüm. Saklayacak neyim vardı ki? Sadece mesajlaşıyorduk. Bir

Bailey ile çıkıyor değildim. Bu çılgınlık olurdu. Onlar benim en iyi arkadaşlarımdı, beni anarlardı.

Ama sanki saklamam gereken bir sırmış gibi hissediyordum. Ya da belki başka biri öğrenirse büyüünün bir şekilde kaybolacağından korkuyordum.

Thomas kahvaltısını bitirdiğinde annem geldi ve onu giydirmeyi teklif etti. Ona teşekkür ettim ve mutfığı temizledim. Çöp dolmaya başlamıştı, ben de sabahın soğuşuna göğüs gerip çöpü dışarı çıkarmaya karar verdim.

Çantayı aldım ve yan kapıdan çıktım. Veranda ayaklarımın altında gıcırıyor ve soğuk rüzgâr kazağımı kesiyordu. Poşeti çöp kutusuna atarken burnuma bir koku geldi. Duman gibi kokuyordu. Sıradan bir duman da değildi. Sigara dumanı.

Hayır, değildi.

Keskin kokuyu takip ettim. Babamın dükkânına yaklaştıkça daha da güçlendi. Yıllardır sigara içiyordu ama birkaç ay önce bırakmış olması gerekiyordu. Tekrar.

Ama biri kesinlikle orada sigara içiyordu.

Binanın köşesinden fırladım. "Baba, ne yapıyorsun?"

Nefes nefese kaldı ve yaktığı sigarayı kuru zemine düşürdü. "Lanet olsun." Üzerinde tepindi. "Ne yapıyorsun sen? Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Daha çok engellemek gibi. Sigara içmemen gerekiyor."

Bana ters ters baktı. Büyük sakalı ve kara kaşları diğer insanlar için korkutucu olabilirdi ama ben buna katlanamıyordum.

"Bana öyle bakma," dedim. "O şeyler seni öldürecek. Ölmemeni istediğim için özür dilemeyeceğim."

Cevap olarak homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, elini cebine attı. Bana sigara paketini uzattı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, sadece bir paket aldım. Günde sadece bir ya da iki tane-"

"Seni hâlâ öldürebilir," diyerek sözünü kestim. "Ve her zaman daha fazlasına dönüşür." Bakışlarını kaçırarak, anlaşılmaya varmış gibi bir şeyler homurdandı. "Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Sakalını ovuşturdu. "Haklısın. Al onları."

"Hâlâ nikotin sakızın var mı?"

Ceplerini yokladı. "Buralarda bir yerde." "Belki bunu tekrar dener ve işe yarayıp yaramadığını görürsün."

Yüz ifadesi yumuşadı, neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam." Yaklaştım ve ona sarıldım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Sigaralarını aldım ve çöpe atmadan önce kırdım. Çöpten çıkaracağını sanmıyordum ama mümkün olduğunca sevimsiz olduklarından emin olmak istedim. Bağımlılık bir şeydi ve ben buna sempati duymuyordum. Ama onun için endişeleniyordum.

Mutfağa geri döndüm ve neden tekrar sigara içmeye başladığını merak ettim. Zachary konusunda stresli miydi? Babam kendini çok iyi ifade eden biri değildi ama çocuklarını severdi ve bizim için endişelendiğini biliyordum.

Thomas'ın yatak odasına giderken telefonuma tekrar baktım. Levi'den hâlâ ses yoktu. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Ama onun karanlık, düşünceli gözlerinin benimkilerle buluştuğu andaki bakışı beni hâlâ rahatsız ediyordu. Aklımdan çıkaramıyordum.

LEVI

Gavin ve ben birbirimizin etrafında dönüyorduk, ikimizden de ter damlıyordu. Gri TFD tişörtüm sıırıslılandı ve nefesim hızlı geliyordu ama bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu sabah uyandığım da hala

Dün gece için çok kızgındım ama son bir saattir Gav'la boğuşmak sinirlerimi biraz olsun yatıştırmıştı.

Ağırlıkların metalik şıngırtısı ve başka bir minderde gerçekleşen jiu jitsu dersinin homurtuları etrafımızı sardı. Endüstriyel fanlar kükreyerek depo tarzı binadaki havayı hareket ettiriyor, ancak hafif ter kokusunu tam olarak dağıtamıyordu.

Göz ucuyla Asher'ın yaklaştığını gördüm. Dövmelerini gösteren kolsuz bir gömlek giymişti ve ben ve Gav gibi onun da ayakları çıplaktı. Müşterilerinden birine koçluk yapıyordu ama görünüşe göre işi bitmişti ve kardeşlerinin minderde birbirlerine girmelerini izlemek istiyordu.

Gavin'in gözleri çılgına dönmüştü, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Şimdiye kadar, neredeyse eşittik. Ben onu birkaç kez yere sermiştim, o da beni birkaç kez yere sermişti. İyiydi ve güçlüydü ama tehlikeye olan aşkı onu küstahlaştırdığı için pervasızlaşmaya meyilliydi. Ve bazen dikkatsiz.

Öne doğru hamle yaptı ama kafasını kolumun altına alacak kadar yanından sıyrıldım. Tutuşumu kilitledim ve onu tutmak için esnedim. Ter yardımcı olmamıştı; ikimiz de kayganlaşmıştık. Kavramamı kırmaya çalışarak döndüğünde homurdandım.

Onu buradan bastırmak için doğru pozisyona sahip değildim, bu yüzden bacaklarından birine çelme taktım. Mindere çarptık ve kontrolü sağlamak için çabaladım.

"Ağırlığını onun üzerinde tut," dedi Asher minderin yanından.

İkimizle de konuşuyor olabilirdi. Dönüp durduk, birbirimizin gücüne karşı mücadele ederken ikimiz de homurdanıyorduk.

Bu boku sevdim.

Gavin beni yuvarlamaya çalıştı ama ben onun hareketine karşılık verdim ve ağırlığımı onun üzerine verdim. Hızlı hareket ederek onu üçgen kısıp aldım; kolum boynunu kendi omzuna sıkıştırıyordu. Pes etmedi, ben de dişlerini gıcırdatarak daha fazla baskı uyguladım, o ise eğilip bükülerek kurtulmaya çalışıyordu.

"Levi, başını eğ," dedi Asher. "Gav, o tutuşu kırmazsan boku yersin." "Biliyorum," dedi Gavin dişlerini sıkarak.

Asher'ın tavsiyesine uyarak başımı mindere doğru indirdim. Bu, Gavin'in omzuna daha fazla baskı uyguladı ve boğmanın sıkılığını artırdı.

Sonunda Gavin boştaki eliyle bana dokundu ve ben de bıraktım.

Sırt üstü yattı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Lanet olsun, kan boğulmaları en kötüsü." "Seni uyutmasına izin vereceğini sanıyordum," dedi Asher.

"Hayır, bayılmaktan nefret ederim."

Ayağa kalktım, hâlâ zor nefes alıyordum.

Asher sırtımı tokatladı. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler."

Gavin'in kalkmasına yardım ettim ve birbirimize hızlıca sarıldık. Bir gün için birbirimizi yeterince hırpaladığımız konusunda anlaştık ve eve gitme vakti gelmişti. Asher'a veda ettikten sonra ayakkabılarımızı giydik, eşyalarımızı aldık ve çıktık.

Logan taşındığından beri evimiz garip bir şekilde boştu ve şimdi ön oda taşınma kutularıyla doluydu. Bailey'nin bekâr evinden ayrılacak bir sonraki kişi Gavin olacaktı. O ve Skylar evleniyorlardı ve Jack ve Naomi Cordero'nun evini satın alıyorlardı, Gram'in bitişiğindeki evi. Jack ve Naomi nehrin hemen kıyısında hayallerindeki evi inşa etmeyi yeni bitirmişlerdi ve Grace'in büyüdüğü ev Gav ve Skylar için mükemmeldi.

Gavin'in taşınmasına aldırımıyordum ama bunun beni nereye götüreceğinden emin değildim. Asher, Grace ve yeğenim Charlie'yle komşu olmayı seviyordum. Ama bu ev sadece benim için çok büyüktü. Bekâr bir adamın dört yatak odasına ne ihtiyacı olabilirdi ki? Kardeşlerimden hiçbiri geri taşınacak gibi değildi, hepsi evlenip aile kurmuşken olmazdı. Başka oda arkadaşı bulmakla da ilgilenmiyordum.

Ama bunu karşılayabilirdim, belki de yalnız yaşamaya alışırdım.

Gavin'in kedisi Prenses Squeaker yanıma geldi ve bacağıma sürtündü. Kediyi eve getirdiğinde biraz kızmıştım ama küçük tüy yumağını sevmeye başlamıştım. Miyavlarken çıkardığı gıcırtilı ses çok tatlıydı.

Gav duşa koştu, ben de Prenses Squeaker'a biraz ilgi gösterdim, sonra biraz su aldım ve odama gittim. Koyu mavi perdelerdeki aralıktan içeri ışık süzülüyordu ve nedense ben yatak yapmayı alışkanlık haline getirmiştim. Her zaman öyleydim. Bu muhtemelen kendimi ikizimden ayırmak için bilinçaltımda yaptığım bir girişimdi. Logan dağınıktı, o yüzden ben değildim.

Yeni telefonumu komodinin üzerinde bırakmıştım. Eskisini duvara fırlatıp kırdıktan sonra -tam olarak en iyi anım sayılmaz- yenisini almak zorunda kaldım. Mesaj ışığı yanıp söndü, ben de onu aldım ve yatağın kenarına oturdum. Dün geceden beri görmezden geliyordum. Şerifin ofisinden eve geldikten sonra, kardeşlerimin sataşmalarıyla uğraşamayacak kadar boktan bir ruh halindeydim. Ama büyükannemi arayıp olanları anlatmam ve iyi olduğuma dair onu rahatlatmam gerekiyordu. Muhtemelen bu noktada olanları duymuştur. Bu kasabada hiçbir şey sessiz kalmazdı.

Telefonu elime aldım ve mesajlarıma doğru kaydırdım. Ama kardeşlerimden hiç mesaj gelmemişti. Sadece bir tane, Annika'dan.

Juliet: *İyi misin?*

Damarlarıma bir sıcaklık hücumu doldu. Dün gece oradaydı, kardeşleriyle birlikte lobide duruyordu. Ve Kade. Çıktığı adam o olmalıydı. Daha önce onu hiç umursamamıştım ama şimdi ondan nefret ediyordum. Ona dokunuyor, sanki buna hakkı varmış gibi sırtını sıvazlıyordu.

Hangisinin beni daha çok kızdırdığından emin değildim; kavga ettiğim için tutuklanmak mı yoksa başka bir adamın Annika'ya dokunduğunu görmek mi?

Muhtemelen ikincisi.

Masmavi gözleri benimkilerle buluşmuştu ve o an doğruca ona doğru yürüdüğümü, kollarımı ona doladığımı ve herkesin önünde onu öptüğümü hayal etmiştim.

Ve sonra eli onun sırtında olan o pisliği fark ettim.

Uzun bir nefes aldım. Ona kızgın değildim. İsteddiği kişiyle çıkabilirdi. Bu konuda bir fikrim yoktu. Ve bunu bir önceki gün gönderdiğini fark ederek bir suçluluk duygusu hissettim.

Gece.

Hey, özür dilerim. Telefonumu görmezden geliyordum. Ben iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Juliet: *Güzel! Senden haber alamayınca endişelendim.*

Ben: *Bunun için üzgünüm. Kötü bir ruh hali, biliyor musun?* **Juliet:** *Seni suçlamıyorum. Şimdi daha iyi hissediyor musun?* **Ben:** *Evet. Hem de çok.*

Juliet: *Gerçekten çok sevindim.*

Yalan bile söylemiyordum. Kendimi çok daha iyi hissediyordum ve bunun nedeni sadece Gav ile minderde ter dökmüş olmam değildi. Telefonumun ekranında onun yazdığı birkaç küçük kelime bile beni sakinleştirmişti. Yastığıma yaslandım.

Ben: *Peki ya sen?*

Juliet: *Ben iyiyim. Babamı yine sigara içerken yakaladım. Bırakmakta çok zorlanıyor.*

Ben: *Bu berbat.*

Juliet: *Sigaraalarını aldım ve çöpe attım. Bu konuda mutlu değildi ama ölmediğinde bana teşekkür edecek.*

Ben: *Onları gerçekten aldın mı? Bu harika.*

Juliet: *Kesinlikle yaptım. Çöpten çıkarmasın diye parçalara bile ayırdım. Yüksek sesle kıkırdadım.*

Ben: *LOL, kelimenin tam anlamıyla.*

Juliet: *Oldukça komikti. Bugün ne yapıyorsun?*

Ben: *İzinliyim, muhtemelen bir kaç işim vardır. Kardeşim taşınıyor, o yüzden odasında tamir edilmesi gereken bir şey var mı diye bakmam lazım.*

Juliet: *Ne gibi?*

Ben: *Şöyle diyelim, yatak başlığı muhtemelen duvara biraz zarar vermiştir.*

Juliet: *LOL! Bununla yaşamak eğlenceli olmalı.*

Aslında çok sinir bozucu. Ama her neyse.

Juliet: *Neyse ki annemle babamın odası evin diğer tarafında. Yatak başlıklarının vurulduğunu duysaydım hayatım boyunca korkardım.*

Kesinlikle. Kimse anne babasının kavga ettiğini duymak istemez.

Juliet: *Onları birçok kez öpüşürken yakaladım zaten. Ürperdim.*

Ben: *Hala kendi evimizi bulmayı düşünüyor musun?*

Gözlerimi kırptım, yazım hatasını fark ettim. Kendi evimiz mi? Lanet olsun.

Ben: *Kendi evini kastetmiştim.*

Juliet: *Biraz hızlı gidiyoruz diyecektim, değil mi Romeo?*

Lanet olsun, bana Romeo mu dedi? Bu çok garipti.

Ben: *Bilmiyorum, Romeo ve Juliet sadece bir kez tanıştıktan sonra evlenmediler mi?*

Juliet: *Sanırım haklısın. Tabii ikisi de kendini öldürdü, o da var. Haklısın. Ama biliyorsun, kardeşim taşınıyor, yani artık boş yerim var.*

Juliet: *Aman Tanrım, düşünebiliyor musun? Bir Bailey ve bir Haven'ın oda arkadaşı olduğunu? Herkes aklını kaçırdı.*

Ben: *Evet yaparlardı.*

Ki bu berbattı. Annika ile arkadaş bile olamadım.

Her neyse. Bu yola girmeme gerek yoktu. Beni yine boktan bir ruh haline sokacaktı.

Juliet: *Sorunuza gelince, taşınmayı çok isterim. Aileme çok minnettarım ama dürüst olalım,*

30'una merdiven dayamışken evde yaşamının dezavantajları var. Ama bana çok yardımcı oluyorlar. Sanırım ikilemde kaldım.

Mantıklı.

Juliet: Üzgünüm ama gitmem gerek. Babam az önce kasabaya gideceğini söyledi. Onunla gitmek için bir sebep uyduracağım, böylece gizlice sigara içemeyecek.

Ben: Eminim seninle birlikte olduğu için çok heyecanlanacaktır.

Juliet: Dışı huysuz olsa da içi minnettar.

Gülümsedim. Paul Haven korkutucu bir adamdı. Ama kızı için büyük bir yumuşaklık gösterdiğini hayal edebiliyordum.

İyi eğlenceler.

Juliet: Seninle de. Sonra görüşürüz.

Telefonumu yere bıraktım ve başımı arkaya yasladım, yüzümde hâlâ küçük bir gülümseme vardı. Bugünlerde kendimi iyi hissettiğim tek zamanın Annika ile konuştuğum zamanlar olduğu dikkatimden kaçmamıştı.

Tekrar mesajlaşmaya başladığımızdan beri biriyle çıkmadığım da dikkatimden kaçmamıştı. Ve bu bir yılı aşkın bir süre önceydi.

Annika Haven'dan hoşlandığım gerçeğini görmezden geliyordum. Hem de çok. Kendime başka şeylere odaklandığımı ya da doğru kızla tanışmadığımı söylemek kolaydı. Belki de bir ilişki benim için öncelikli değildi. Erkek kardeşlerimin hepsi evlenmişti ama hayatımın bu yönde ilerleyeceğini kim söyleyebilirdi ki? Herkes yuva kurup evlenmiyordu.

Ama gerçek şu ki, ona takılıp kalmıştım. Ve o, dünyada asla sahip olamayacağım tek kızdı.

LEVI

I Oturup Annika'yı -ya da Haven'ları ya da aptal kan davasını- düşünmek yerine kıcıımı kaldırıp bir şeyler yapmaya karar verdim. Meşgul olmam gerekiyordu. Başka her şey beni tekrar karanlık bir ruh haline büründü.

Yine de büyükannemi aramam gerekiyordu, bu yüzden numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Ah-ha. Şimdi de Vaşak aramaya karar verdi." "Selam, Gram. Üzgünüm, kötü bir ruh halindeydim." "Önemli değil. Kim kazandı?"

"Kim neyi kazandı? Dövüşü mü?" "Mm hmm."

Bu soruyu beklemiyordum. "İkimiz de, gerçekten. Jack ayırdı." "Anlıyorum. Violet'i düzeltmekten mutluluk duyacağım o zaman."

"Zachary kazandı mı dedi?"

"Hikayenin onun versiyonu Haven'ın önyargısı yüzünden açıkça lekelenmiş. Ama bu ne burada ne de orada.

İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Kimse yaralanmadı ve Jack gitmemize izin verdi. Önemli bir şey değildi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sana orada kendine dikkat etmeni söylememin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Yapacağım."

"Daha sonra mutlaka uğra. Seni bekleyen bir elmalı turtam var." Bu beni neşelendirdi. "En sevdiğim."

"Pekâlâ, Lynx. Gitsem iyi olacak. Sanırım gagalarımın biri yine verandanın altına sıkışmış. Aptal kız çıkış yolunu bulamıyor."

Büyükannemin tavukları için kullandığı "gagacı" terimi beni hep güldürmüştür. "Onu dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Benim için endişelenme. Bir çükü idare edebilirim."

Gözlerimi kapattım ve gülmemeye çalıştım. Gerçekten de böyle şeyler söylememesi gerekiyordu. "Tamam. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Lynx."

Telefonu kapattığımda Gavin banyoyu boşaltmıştı. Hızlı bir duş aldım, giyindim ve dışarı çıktım. Hırdavatçıya uğrayıp Gavin'in duvarını onarmak için gerekenleri alacağımı düşündüm. Kendisi tamir

etmeyi teklif etmişti ama ben ona endişelenmemesini söylemiştim. Alçıpanın bir yerinde muhtemelen

kesilmesi ve yamalanması gerekiyordu ama bu yeterince kolaydı. Yarın sabaha kadar izinliydim ve bu bana yapacak bir şey verecekti.

Eve dönerken büyükanneme uğrardım. Onu görmem için beni elmalı turtla ile ikna etmesine gerek yoktu ama en sevdiğim tatlıyı kaçırmamın imkanı yoktu.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve havada bir ısırık vardı. Kasabaya doğru yola çıktım ama bir hevesle yönümü değiştirip Logan ve Cara'nın evine doğru ilerledim. Logan bugün izinliydi, yani muhtemelen evdeydiler. Ve hayatımda boktan bir ruh halini engelleyecek başka bir şey varsa o da yeğenim Broderick'ti.

Logan ve Cara kasabanın hemen dışında, nehre bakan bir evde yaşıyorlardı. Logan hamile olduğunu öğrendikten sonra Cara'nın yanına taşınmıştı, ilk başta sadece ona yardım etmek ve bebek doğduğunda ona birlikte bakabilmek için. Bu çok daha fazlasına dönüşmüştü ve şimdi gerçek bir aile olmuşlardı.

Ön tarafa park ettim, kapıya gittim ve kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra Cara açtı.

"Oh, selam," dedi gülümseyerek. Mavi uzun kollu bir tişört ve kot pantolon giymişti ve omzunda bir gaz çıkarma bezi vardı. Sanki orada olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. "Ne var ne yok?"

"Hırdavatçıya gidiyorum ama eğer sorun olmazsa önce Broderick'i görmek için uğrayabilirim diye düşündüm." "Evet, elbette." Kapıyı daha geniş açtı ve kenara çekildi. "Uyuyor, ama uyumayacak. Onu hareket ettirirsen uyanır. Dışarı çıktığında, dışarıdadır."

Cara'yı içeri kadar takip ettim. Ona karşı her zaman biraz kayıtsız kalmıştım. Grace'in en iyi arkadaşıydı, bu yüzden onunla sık sık bir araya geliyorduk - aynı sosyal çevredeydik. Onu az çok görmezden gelirdim ama kin ya da antipatiden falan değil. Bana hep sorun çıkaran bir kız gibi gelmişti.

Ayrıca ikizimin ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, bunu itiraf etmeyecek kadar inatçı olsa bile.

Bu beni uzak tutmak için yeterliydi.

Baldızımı sevmeye başlamıştım. Logan için harika biriydi, yeğenim için harika bir anneydi ve çok sadıktı. Ona saygı duyuyordum ve artık ailemizin bir parçası olmasından memnundum.

Yeğenimi de çok severdim.

Elbette iki yeğenimi de seviyordum. Asher ve Grace'in oğlu Charlie'yi sevmemek mümkün değildi. Çok sevimliydi ve hayatımda gördüğüm en mutlu bebektir. Herkes onu severdi.

Ama Broderick'te özel bir şeyler vardı, belki de ikizimin oğlu olduğu için. Ve ona göbek adı olarak benim adımları vermişlerdi - Broderick Levi Bailey'di - ki bu oldukça havalıydı.

Logan gömleğini çıkarmış bir halde kanepede yatıyordu, etrafı atılmış yastıklarla çevriliydi. Göğsünde uyuyan bir Broderick yatıyordu, üzerinde sadece beyaz bir tulum vardı. Saçlarının annesinininki gibi kızıl olduğuna şüphe yoktu ama yüz hatları tamamen Bailey'e benziyordu.

Yanağını babasının göğsüne yaslamıştı ve kollarını Logan'ın göğüs kafesine dolamıştı. Son iki ayda çok büyümüşü ama bana hâlâ minicik görünüyordu.

Logan bir gözünü kırarak açtı. "Hey, jailbro."

"Kapa çeneni. Bebeğinle uğraşmayı da bırak. Onu kucağıma almak istiyorum."

"Bilemiyorum. Tiger, sence bu adama çocuğumuzu emanet edebilir miyiz? Kötü bir etkisi olabilir."

"Ebeveyn olarak biz varken, şansız zaten zayıf." Cara'nın ağzı bir gülümsemeyle açıldı. "Hapishane kuşu amcanın daha fazla zarar vereceğini sanmıyorum."

"Peki. Devam et."

Paltomu çıkardım, koltuğun koluna astım ve Broderick'i kucağıma aldım. Küçük bir hareket yaptı.

Gürültü çıkardı ve ayakları esnedi ama gözlerini açmadı. Bir koltuğa oturdum ve onu göğsüme, başı çenemin altına gelecek şekilde yerleştirdim.

"Al bakalım, küçük adam."

Cara mutfak tezgahından fotoğraf makinesini aldı ve birkaç fotoğrafımızı çekti. Ben her geldiğimde bunu yapıyordu ama oğullarının fotoğraflarını neredeyse hiç durmadan çektiğine dair bir his vardı içimde.

Logan doğrulup ellerini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. "Gidip duş alsam iyi olacak."

"Ben de tam duşa girmemin bir sakıncası olup olmadığını soracaktım," dedi Cara.

Logan sırttı. "İkimiz de duş alsak nasıl olur?"

"Git," dedim. "Bebek bende. Unutma ki ben buradayım ve sen duş alıyormuşsun gibi davranıyorum."

Cara saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Logan ayağa kalktı, kışına bir şaplak attı ve onu merdivenlere kadar kovaladı. Bana daha fazla Broderick zamanı kazandıracaksa yukarıda ne yaptıkları umurumda bile değildi.

O üzerimde uyurken onunla oturmak çok huzur vericiydi. Yorgun bile değildim ama nefes alışım yavaşladı ve göz kapaklarım ağırlaştı.

Logan ve Cara ıslak saçları ve yüzlerindeki kocaman gülümsemeleriyle geri gelene kadar uykuya dalıp çıktım. Broderick kıvranmaya başlayınca Cara onu kucağına aldı. Vedalaştım -hayatlarına fazla müdahale etmek istemedim- ve kasabaya geri döndüm.

Yeni kesilmiş odun kokusu Tilikum Hırdavat'ın havasını dolduruyordu. Bu kokuyu severdim. Bana büyükbabamı hatırlatırdı. Atölyesinde bir şeyler inşa ederek geçirdiği uzun öğleden sonraları. Bana ahşap işçiliği hakkında bildiği her şeyi öğretmişti ve ben de bunları bir sünger gibi emmiştim. Ahşap ve leke kokusu bana hep onu düşündürürdü.

Alçıpan bölümüne doğru geri döndüm ve ihtiyacım olan şeylerin zihnimdeki listesini gözden geçirdim. Farklı bir alanda olması gereken örtüleri unutmak istemiyordum. Duvarın yeniden boyanması gerekecekti ve garajda hiç örtü olduğunu sanmıyordum.

Bu düşünceyle bir köşeyi döndüm ve olduğum yerde durdum.

Koyu sarı saçlı ve kabarık bir kışlık mont giymiş küçük bir çocuk, küçük bir oyuncak itfaiye aracını raflardan birine sürdü. Ama beni duraksatan bu değildi. Yalnızdı ve bir hırdavatçıda tek başına dolaşmak için çok genç olduğu belliydi.

Ayrıca kim olduğunu biliyordum. O Thomas Haven'dı, Annika'nın oğlu.

Beni fark etmemiş gibiydi. Sadece oynamaya devam etti, oyuncacı rafta bir aşağı bir yukarı sürerken motor gibi kükreyen bir ses çıkardı.

Etrafa göz gezdirirken kalp atışlarım hızlandı. O da burada mıydı? Birbirimizi arada bir halkın içinde görüyorduk ama Bailey'lerin ve Haven'ların gittiği pek fazla yer yoktu. Bu kasabada neredeyse her şeyden iki tane vardı. Burası hepimizin gittiği birkaç işyerinden biriydi, çünkü etraftaki tek hırdavatçı burasıydı.

Thomas oyuncacıyla koridorda daha da ilerledi, hâlâ motor sesi çıkarıyordu. Çocuk çok tatlıydı. Annesine çok benziyordu. Koyu sarı saçlar, iri mavi gözler. Ve bir itfaiye aracıyla oynuyor olması beni gülümseten bir şeydi.

Ama neden tek başınaydı?

Ürkütücü olmak istemiyordum ama başına bir şey gelmesini de istemiyordum. Ya ön kapıdan çıkıp otoparka giderse? Ya da biri onu yakalayıp kaçarsa? Koridorun sonuna gelip döndüğünde onu takip ettim.

Onu getiren kişiden hâlâ bir iz görememiştim. Belki Annika ya da ailesinden biriydi. Muhtemelen onu arıyorlardı, ancak kimsenin adını söylediğini duymadım. Belki de onun uzaklaştığını henüz fark etmemişlerdi. Yakınlarda olmalılar.

Başka bir koridora yöneldi ama oyuncağını raf boyunca sürmek yerine durdu ve etrafına bakındı. Küçük kaşları çatıldı ve alt dudağı titredi. Yalnız olduğunu yeni fark etmiş gibi bir his vardı içimde.

"Selam." Ona dikkatle yaklaştım. Onu korkutmak istemedim. "Anneni mi kaybettin?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını salladı.

"Sorun değil. Onu bulmana yardım edebilir miyim?" Burnunu çekerek tekrar başını salladı.

Ve sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Kollarını uzattı, sanki onu kucağıma almamı ister gibiydi.

Tekrar etrafa bakındım. Burası iyi miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Daha iki yaşındaydı, muhtemelen yabancı tehlikesini bilemeyecek kadar küçüktü. Ama bu yüzden annesini bulmasına yardım etmem gerekiyordu. Onu burada tek başına bırakamazdım.

Çömeldiğimde bana doğru yürüdü ve omuzlarıma tutundu. Bir kolumu bacaklarına doladım ve ayağa kalktım.

"Pekâlâ koca adam, annen seni dükkâna getirdi mi?" Başıyla onayladı.

"Peki ya büyükbaban? O da burada mı?"

Tekrar başını salladı.

"Büyükkannen mi?"

Bu sefer başını hayır anlamında salladı. "Merak etme dostum. Onları bulacağız."

Tekrar burnunu çekti ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Sırtını biraz okşadım ve o da eğilip başını omzuma yasladı.

Göğsüm sıkıştı ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Bu çocuğun bana ne yaptığını bilmiyordum.

Mağazanın önüne gitmeye karar verdim ve Annika'yı ya da babasını göremezsek bir çalışan bulacaktım. Sonra onlardan birinin bize gelmesini bekleyecektik.

Thomas onu ön tarafa doğru götürürken bırakmadı. Gözlerimi Annika için açık tuttum - ona ne söyleyeceğimi merak ediyordum - ama onu görmedim. Yanından geçtiğim diğer müşteriler de bana ikinci kez bakmadılar ki bu iyi bir şeydi. İnsanlar Levi Bailey'nin Annika Haven'ın çocuğunu taşıdığını fark ederse ne tür dedikodular çıkacağını kim bilebilirdi ki, özellikle de bana sarılma şekliyle.

Olive Hembree kasadaydı ve o başka bir müşteriye yardım etmeyi bitirene kadar bekledim.

"Merhaba Levi," dedi dostça bir gülümsemeyle. Gözleri Thomas'a kaydı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bu küçük adam annesini kaybetti. Biri çocuğunu mu arıyor?"

"Aman Tanrım, zavallı küçük şey." Kemerinden bir telsiz çıkardı. "Hey, Bob, burada bir kayıp eşya durumu var. Küçük çocuğunu arayan bir anne gördün mü?"

"Hayır, ama ben araftayım."

"Tamam. İki yaşlarında, sarı saçlı. Levi Bailey onu ön tarafa getirdi, ben de burada kalmalarını sağlayacağım."

"Güzel. Annesini arayacağım."

Thomas'ın sırtını sıvazladım ve bir o yana bir bu yana sallandım. "İşte böyle, koca adam. Annen seni

her an burada olabilir."

Boynumu sıktı.

Kabaran duygu dalgasına karşı bir nefes üflemek zorunda kaldım. Belki de Thomas'ın annesi olmadan korkmasından ya da bana güveniyormuş gibi omzuma yaslanmasından kaynaklanıyordu -Sanki onu güvende hissettiriyormuşum gibi. Her neyse, göğsümde bir delik açıyordu.

Nedense aklım Thomas'ın babasına gitti. O heriften nefret ettiğimi Annika'dan yeterince biliyordum. Annika ona hamile olduğunu söyler söylemez onu terk etmişti. Pislik herif. Cara'nın beklenmedik bir şekilde bebeğine hamile kaldığını öğrendiğinde Logan'ın elini taşın altına koymasını beni daha da gururlandırmıştı.

Bir erkeğin yapması gereken buydu. Baba olmak. Hamile bıraktığı kıza bununla başa çıkamayacağını söyleyip sonra da onu tamamen hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Oğlunun yasal olarak bir babası olmaması için haklarını devretmek.

Babam olmadan büyümüştüm ama farklı nedenlerle. Büyükbabam bu boşluğu milyonlarca şekilde doldurmuştu. Thomas'ın da büyükanne ve büyükbabası ve bir sürü amcası vardı. Ama tecrübelerime dayanarak bunun aynı şey olmadığını biliyordum. Bu küçük adamın bir babasının olmaması berbat bir şeydi. Bir babayı hak ediyordu.

İyi bir tane.

"Thomas!"

Arkamda onun sesini duydum, ardından koşan ayak sesleri geldi. Thomas başını kaldırdı ama boynumdaki tutuşunu gevşetmedi.

Kalbim göğsümde güm güm attı. Döndüm ve Annika Haven ile yüz yüze geldim.

ANNIKA

D Ad kollarını kavuşturmuş, matkap uçlarıyla dolu duvara bakıyordu. Özellikle ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre bulamıyordu.

Ya öyleydi ya da Tilikum Hırdavat'a gidişini, Thomas'la benim de ona katılmamız için ısrar ederek her şeyi mahvetmeden önce yapmayı planladığı şeyi -sigara almak için sıvışmak- örtbas etmek için uydurmuştu. Şimdi de başından beri buraya gelmek istiyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Sebebi ne olursa olsun, o göz gezdirirken ben sabırla bekledim. Aldırmadım. Havadaki odunsu koku hoşuma gidiyordu. Thomas'ı evde sürekli meşgul tutmak yorucu olabiliyordu, bu yüzden ayak işlerini yapmak günü bölmek için harika bir yoldu. Bundan sonra, uyumaya hazır olacaktı ve ben-

Bekle. Neden bu kadar sessizdi?

Kalbim yerinden fırladı ve Thomas'ın itfaiye aracını raf boyunca sürdüğünü görmeyi umarak arkama baktım. Ama orada değildi.

Koridorda bile değildi.

Korku midemi düğümledi. Çok uzağa gitmiş olamayacağını düşünerek bir uca doğru koştum. Muhtemelen oyuncağını raf boyunca sürmüş ve köşeyi dönmüştü.

"Thomas?"

Ondan iz yok.

"Baba, Thomas'ı göremiyorum." Koridorun diğer ucuna bakmak için yanından koşarak geçtim.

"Thomas?" Babamın botlarının sesi beni takip etti. Diğer uca gittiğimde o da yoktu. "Sen sağa git, ben sola gideceğim," dedi babam. "Onu bulduğunda seslen, yoksa seninle ön tarafta buluşuruz." "Tamamdır."

Sağa döndüm ve koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşturarak ona seslendim. Bu nasıl olmuştu? Tam oradaydı. Kahretsin, elini tutmalıydım. Ya da aptal matkap uçlarına bakmak yerine onu izlemeliydim. Kendimi gezegendeki en kötü anne gibi hissediyordum.

Ya ona bir şey olduysa?

Midem çalkalandı ve kalbim hızla çarptı. Tesisat reyonunda değildi ya da plastik bağlantı parçaları ve PVC borularla oynamıyordu. Onu düğmelerin ve menteşelerin arasında görmedim ve boya bölümünde de değildi.

Gitmeye devam ettim, her koridoru kontrol ettim, hatta alt raflarda saklanabileceği boşluklara bakmak için durdum. Babamın bağırın sesini dinledim ama beni çağırmadı. Bunu denemediğinden emin olmak için telefonumu kontrol ettim ama bir şey çıkmadı.

Kusacağımı sandım.

"Thomas!"

Bir köşeyi döndüm ve mağazanın önünü görebildim. Otomatik ön kapıları görünce kalbim duracak gibi oldu. Aman Tanrım. Ya otoparka gittiyse?

Ve sonra onu gördüm.

Bir adam Thomas'ı kollarında tutarak kasanın yanında duruyordu. Adamın sırtı bana dönüktü ve Thomas kollarını adamın boynuna dolamış, başını adamın omzuna yaslamıştı. Bir parçam şok olmuştu. O benim kardeşlerimden biri değildi ve Thomas yabancılara karşı temkinliydi. Birinin kollarına girip başını omzuna yaslayacak türden bir çocuk değildi, özellikle de tanımadığı birinin.

Ama çoğunlukla o kadar rahatlamıştım ki zar zor nefes alabiliyordum. "Thomas!"

Başını kaldırdı ve içimi bir rahatlama dalgası daha kapladı. Ağlamıyordu.

Hâlâ onu tutan adam arkasını döndü ve ben neredeyse duruyordum. Zaten hızla atan kalbim yerinden fırladı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Levi Bailey'di.

İçimde öyle hızlı bir duygu kasırgası koptu ki bir an için sersemlediğimi hissettim. Oğlumu gördüğüm için çok rahatlamıştım ama hiçbir şey beni onu o adamın kollarında mutlu bir şekilde görmenin nasıl bir şey olacağına hazırlayamazdı.

"Aman Tanrım, Thomas." Ona doğru uzandım ve o da bana doğru atladı. Onu yakaladım ve kalçama oturtup yakınımdaya tuttum. "Dostum, beni korkuttun. Öylece çekip gidemezsin."

Levi orada durmuş beni izliyordu, kaşlarının arasında hafif bir oluk vardı. Tanrım, muhteşemdi. Ona bu kadar yakın olduğum çok nadirdi. Yüzüne ya da vücuduna nadiren bakabiliyordum. Kesinlikle muhteşem bir erkeklik örneğiydi. Kalın, siyah saçlar. Keskin elmacık kemikleri ve kare bir çene. Kahverengi gözleri ruhumun derinliklerini görüyor gibiydi. Ceketinin önü açıktı ve geniş göğsünü ilk elden görmemi sağlıyordu. Gömleğinin orta kısmını sıyrışına bakılırsa, bir takım-

Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Oğlumu neredeyse kaybettikten sonra Levi Bailey'e bakıyordum. Yılın annesi, işte burada.

"Onu alçıpanın yanında buldum," dedi Levi. "Onu arıyor olabileceğinizi düşündüm ve buraya getirdim."

"Çok teşekkür ederim." Thomas'ı bana doğru bastırmaya devam ettim, gitmesine izin vermek istemiyordum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Matkap uçlarına bakıyorduk ve o da oyuncakıyla oynuyordu. Bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra gitmişti."

Levi'nin gözlerinde yargılama yoktu. Sadece nazik bir anlayış vardı. "Evet, bu seni çok korkutmuş olmalı."

Sesi üzerimden geçti, alçak ve yatıştırıcıydı. Sesi omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi.

"Öyle oldu. Kalbim hala çarpıyor. Ya dışarıda dolaşıyadı? Ya da başka biri onu yakalamış olsaydı?"

"Onu gördüğümde ben de öyle düşünüyordum."

"Onu aldığınız için teşekkür ederim. Size izin vermesine şaşırdım. Tanımadığı insanlara karşı temkinli davranma eğilimindedir."

Levi'nin kaşları sanki şaşırmış gibi kalktı. "Kollarını uzattı, sanki onu taşımamı ister gibiydi, ben de taşıdım."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Vay canına, senden hoşlanıyor olmalı." Thomas'ı kalçamda kaydırdım. "Thomas, bu Levi Bailey. Merhaba diyebilir misin?"

Utangaçmış gibi başını boynuma yasladı. "Merhaba."

"Selam, koca adam." Levi ona gülümsedi ve kalbim neredeyse ikiye bölündü.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "İşte buradasın." Babamın gürleyen sesi beni neredeyse zıplatacaktı. "Güzel, onu bulmuşsun."

"Evet, alçıpan bölümüne girmişti." Gözlerim Levi'ye kayd. "Beni beklemesi için onu buraya getirmiş."

Levi'nin duruşu değişmedi. Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadan babamla yüzleşti ama saldırganlık da yoktu. Tepkisizliği neredeyse bir meydan okuma gibiydi. *Devam et Paul Haven. Az önce torununu kurtardım. Bailey olduğum için bana pislik yapmanın bir yolunu bul.*

Tabii ki, bu herhangi bir Bailey değildi. Daha dün gece Zachary ile kavga eden Levi'ydi. Ve babam bunu biliyordu.

Ama babam sadece bir şeyler homurdandı ve uzaklaşmak için döndü. "Asla doğru parçayı bulamadım." Ön kapıdan çıktı. Anlaşılan alışverişe devam etmek istemiyordu.

"Sanırım gitmeliyim," dedim.

"Evet." Gözleri sanki beni tamamen içine alıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakıyordu.

"Tekrar teşekkür ederim. Gerçekten, siz burada olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Sorun değil." Thomas'a bakmak için başını eğdi. "Güle güle koca adam."

"Hoşça kal We-vi," dedi Thomas.

Levi'nin yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü ve her şey aşkına, bu hayatım boyunca gördüğüm en seksi şeydi.

Thomas'ın yerini tekrar değiştirdim. Göz ucuyla Olive Hembree'nin bizi izlediğini görebiliyordum. Endişeli görünüyordu. Muhtemelen bir Bailey ve bir Haven'ın neden orada durup tuhaf tuhaf birbirlerine baktıklarını merak ediyordu.

"Güle güle." Levi'ye son bir kez gülümsedim. Sonra arkamı dönüp uzaklaşmak için kendimi zorladım.

Thomas omzumun üzerinden ona el salladı. Levi'nin de el sallayıp sallamadığına bakmadım ama salladığından emindim.

Titreyerek Thomas'ı arabama götürdüm. Küçük bir SUV için yeterince para biriktirmiştim ve geniş arka koltuk Thomas'ın araba koltuğu için harikaydı. Babam yolcu koltuğunda beklerken onu koltuğa bağladım.

"Thomas, bir dahaki sefere mağazaya gittiğimizde annenin yanında kalmalısın, tamam mı?" Bacaklarını tekmeledi ve kaşlarını çatı.

"Ben ciddiğim. Etrafta tek başına dolaşamazsın." Sonunda başını salladı. "Tamam. Ateş horozu?"

Kamyon deyişine gülmek elde değildi. Kulağa hep sık der gibi geliyordu ve anlaşılan bekâr bir anne olmak beni olgunlaşmamış bir mizah anlayışından kurtarmamıştı. "Kamyonetini mi kaybettin?"

Gülümsedi ve oyuncağını kaldırdı. "Hayır. İşte burada."

"Evet, işte burada." Alnından öptüm. "Seni seviyorum." "Seni seviyorum, anne."

Arabama bindim ve kapıyı kapattım. Babam bana baktı ama bir şey söylemedi. Bazen babamın bu kadar az konuşması beni deli ederdi. Ama bu sefer az önce olanlar hakkında yorum yapma ihtiyacı hissetmediği için mutluydum. Ne kendi çocuğumun izini bir dükkânda kaybetmiş olmam, ne de günü kurtaranın Levi Bailey olması.

Eve sessizlik içinde döndük - babam için normaldi bu. Thomas manzaranın geçişini izledi, yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. Muhtemelen az önce ne kadar dehşete sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona göre, bir dükkânda başıboş dolaşmış, iri yarı, güçlü bir adam tarafından alınıp annesine götürülmüştü.

Ne kadar büyük, güçlü bir adam.

O da güzel kokuyordu. Ama bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

O anki duygusal karmaşam yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü kapıdan girer girmez annem sorunun ne olduğunu sordu. Her şeyi anlatmak istemedim, bu yüzden Thomas'ın uzaklaştığını ama onu bulduğumuzu ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek özetledim. Sadece beni sarsmıştı.

Levi'dan bahsetmedim. Babam da bahsetmedi. "Nack?" Thomas sordu.

"Evet, sana atıştırmalık bir şeyler alalım." "Turta mı?"

Bu beni güldürdü. Çocuğum turtaya bayılırdı, özellikle de elmaya. "Hiç turtamız yok, dostum."

Ayakkabılarını ve ceketini çıkarmasına yardım ettim, sonra da ona bir şeyler hazırladım. İşini bitirdikten sonra uyuması için odasına yerleştirdim. Hırdavat dükkanındaki heyecan onu yormuş olmalıydı. Kapısını yavaşça kapattığımda çoktan uykuya dalmıştı.

Yorgun ve duygusal olarak bitkin bir halde odama gittim ve yatağa uzandım. Telefonum çaldı ve nefesim kesildi.

Olamaz. O muydu? O olmasını istedim.

Sertçe yutkundum ve telefonumu elime aldım. Kalbim öğleden sonra fırtınalar koparmıştı ama ekranımda onun adını -ya da benim onun için kullandığım adı- görünce yüzümde bir gülümseme belirdi.

Romeo: *Yani bu... garip miydi?*

Ben: *Biraz öyleydi, değil mi?*

Romeo: *Thomas iyi mi?*

O iyi. Annesine neredeyse kalp krizi geçirttiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Romeo: *Bu çok iyi. Sen iyi misin?*

Ben: *Ciddi bir adrenalin akşamdan kalması hissediyorum. Ama evet, ben iyiyim.*

Bir süre cevap vermedi. Bir dakika daha geçti, hâlâ bir şey yoktu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Bazen konuşmalarımız yarıda kesilirdi. Thomas'ın bana ihtiyacı olurdu ya da ben başka bir şeyle meşgul olurum. Ya da Levi bir süre sessiz kalırdı ve ben her zaman konuşamamasının bir nedeni olduğunu düşünürdüm. Her zaman kaldığımız yerden devam ederdik, sanki hiç kesinti olmamış gibi.

Ama bu sefer beni biraz üzdü. Levi beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Şimdi bunu kullanabilirdim. Sonunda başka bir mesaj elimdeki telefonun çalmasına neden oldu.

Romeo: *Seni arayabilir miyim?*

Telefonuma baktım. Beni arayacak mıydı? Hayır, beni arayamazdı. Biz asla... Bu değildi...

Ya... Ama sesinin hatırası, o kadar sıcak ve alçaktı ki, omurgamda hoş bir ürperti yarattı.

Belki sadece kısa bir konuşma iyi olurdu. Mesajlaşmaktan o kadar farklı mıydı?

Ben: *Tamam.*

Birkaç saniye sonra aradı ve bir kez daha telefonumun elimde vızıldamasına neden oldu.

"Merhaba." Sesimi yumuşak tuttum, sanki yakalanmamak için sessiz olmak zorundaymışım gibi.

Sonra tekrar, bir şekilde yaptım.

"Hey," dedi o nefis alçak sesiyle. "Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm." "Tüm bu parmakla yazma işi eskidi."

"Öyle."

"Umarım sana berbat bir anne olduğum izlenimini vermemişimdir. Yemin ederim böyle bir şey daha önce hiç olmadı."

"Hayır, senin berbat bir anne olduğunu düşünmüyorum. Büyük bir mağazada çocuğunu kaybeden ilk kişi sen değilsin. Geçen yıl Amy Garrett Tilikum Noel Köyü'nde tüm çocuklarını kaybettiği için bir telefon görüşmesi yapmışım. Görünüşe göre farklı yönlerde gitmişler ve hiçbirini bulamamış."

"Olamaz. Çok korkmuş olmalı."

"Oldukça üzgündü. Oğullarından birini ren geyiğine binmeye çalışırken bulduk. Sanırım o noktada çılgına döndü."

Güldüm. "Buna gerçekten gülmemeliyim. Bir gün ben de olabilirim."

"Noel Köyü bir çocuk için oldukça cazip bir yer. Orada başımız hep belaya girerdi." "Ne tür bir bela?"

"Bakalım." Derin bir nefes aldı ve karıncalanmalar geri geldi. "Amy'nin çocuğu ren geyiğine binmeyi deneyen ilk çocuk değil. Gerçi bunu yapmayı başaran tek kişi Gavin."

"Gavin ren geyiğine mi bindi?" "Evet. Bareback."

Yine güldüm. Çok iyi hissettirdi. "Bu çılgınlık."

"Korkusuzluğuyla ilgili söylentilerin hepsi doğru. O bir deli." "Peki ya sen? Orada hiç başın belaya girdi mi?"

"Oh evet. Bir keresinde Logan ve ben saklambaç oynamaya karar verdik. Yani birlikte saklandık ve oynadığımızı kimseye söylemedik. Bu şekilde daha komik olacağını düşündük. Kendimizi savunacak olursak, muhtemelen dokuz yaşındaydık. Her neyse, kesilmiş Noel ağaçlarının yanından geçtik ve saklanmak için eski bir ahır bulduk. Büyükbabam ve büyükbabam bizi bulamadı ve o kadar uzun sürdü ki, kasabanın yarısı aramak için kapandı. Kaçırıldığımızı düşündüler."

"Bunu hatırlıyorum. Otoyollarda barikatlar falan vardı. O siz miydiniz?" "Ne yazık ki. Geriye dönüp baktığımda, yapılması gereken korkunç bir şeydi, ama o zamanlar bunun nedenini bilmiyorduk."

herkes çok kızgındı. Büyükbabam bunu telafi etmek için bizi arayan bir grup insana ev işleri yaptırdı."

Güldüm. "Bunu halletmek için iyi bir yol gibi görünüyor."

"O zaman öyle düşünmemiştim ama gerçekten öyleydi. Bir daha kesinlikle böyle bir şey yapmadık." "En azından bu iyi. Peki şimdi ne yapıyorsun? Eve mi döndün?"

"Evet, muhtemelen Gavin'in odasındaki alçıpanı tamir ediyordum ama nalburda çocuğunu kaybeden bir kadın vardı. Onu aramak için saatlerce onu taşımak zorunda kaldım. Oldukça yorgunum."

"Sen tam bir kahramansın. Geldiğin için çok şanslı."

"Biliyorum, değil mi? Ben olmasam ne yapardı bilmiyorum. Neyse ki sevimliydi, bu da sorunu telafi etti."

Dudağımı ısırardım. Benimle flört mü ediyordu? "Sevimli bir anne mi? MILF seviyesinde bir sevimlilikten mi bahsediyoruz yoksa sadece bakması güzel mi?"

"Kesinlikle MILF."

Sesinde mizah vardı ama az önce bana MILF mi demişti? Bu istediği anlamına mı geliyordu-

Hayır. Ciddi olamaz. Sadece beni güldürmeye çalışıyordu. Ayrıca, ilk ben söylemişim. O sadece benim şakama katılıyordu.

"Peki kurtardığın o korkunç küçük çocuğa ne oldu?"

"O..." Bir an için sözünü kesti. "Aslında çok sevimliydi." "Aw."

Teşekkürler."

"Ciddiyim. İyi iş çıkardın, Annika."

Birden gözlerim yaşardı. Levi oğlumu severdi. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum.

Kan davası yüzünden dostluk telefona indirgenmişti ama öyle oldu.

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Kahretsin," diye mırıldandı, sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Kardeşlerimden biri içeri girdi. Gitmem gerek."

Bir hayal kırıklığı hissettim. Onunla saatlerce konuşabilirdim. Ama anlıyordum. Ve belki tekrar telefonda konuşabilirdik. Onun sesini duymayı gerçekten seviyordum.

"Tamam. Sanırım seninle sonra konuşacağım."

"Seni bir ara tekrar arayabilir miyim? Konuşabileceğinden emin olmak için önce mesaj atarım." "Evet, çok isterim."

"Kulağa hoş geliyor.

Bye." "Güle güle, Levi."

Arama sona erdi ve telefonumu bıraktım. Karnımdan baş döndürücü bir mutluluk fışkırdı. Ama başka bir şeyle karışmıştı. Belki de üzüntü. Çünkü Levi Bailey'den hoşlanıyordum ve hoşlanmamam gerekiyordu.

ANNIKA

Marigold'un salonu Tilikum şehir merkezinde, Lumberjack Park'tan sadece birkaç blok ötedeydi. Dekor, Mari'nin kişiliğiyle mükemmel bir şekilde eşleşen bir Regency havasına sahipti. O bir

Jane Austen'a tapan umutsuz bir romantikti. Vintage tarzı aynalar süslü antika bronzla çerçevelenmişti ve öndeki oturma alanında püsküllü koltuklar ve kadife bir şezlong vardı. Duvarlar vintage sanat eserleri ve en sevdiği aşk hikayelerinden alıntılarla süslenmişti.

Mari, Isabelle'in sarı saçlarını üflerken ben şezlonga uzandım. Isabelle'i saçlarını atkuyruğu yapmadan görmek nadir bir andı; genellikle saçlarına sopa ya da saman saplanmış olurdu. O tam bir erkek fatmaydı, ailesinin yanında çalışarak büyümüş bir çiftçi kızıydı. Mari ona sürekli tırnaklarının altını temizlemesini ve saçındaki samanları toplamasını hatırlatıyordu.

Üçümüz burada, Tilikum'da birlikte büyümüştük ve hiç ayrılmamışlardı. Isabelle ailesinin çiftliğinde çalışmak için kalmıştı - ki burası her tatil sezonunda Tilikum'un Noel Köyü'ne dönüşüyordu - ve Marigold da kendi salonunu açmıştı. Bir süreliğine ayrılan tek kişi bendim. O zamanlar geri dönmeyeceğimi düşünüyordum. Ama işte buradaydım, oğlumla birlikte bir hayat kuruyordum. Kaldığım süre uzadıkça, buranın gerçekten evim olduğunu daha çok hissettim.

Mari saç kurutma makinesini kapattı ve tezgâhın üzerine koydu. Isabelle'in arkasında durup kabarttı ve kesimi kontrol etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen bir sihirbazsın," dedi Isabelle. "Saçımla senin yaptığını yapmaya çalışıyorum ve kendimi seksenli yıllardan kalma bir güzellik yarışmacısı gibi buluyorum. Ben de at kuyruğuma geri dönüyorum."

"Bunu astığında da çok şirin görünecek." Mari bir makas aldı ve bir kenarından küçük bir parça kesti. "İşte oldu. Mükemmel oldu."

Mari, Isabelle'in omuzlarındaki pelerini çıkardı. Isabelle ayağa kalktı ve koltuklardan birine oturdu.

"Sıra sende, güzelim." Mari bana bir gülümseme fırlattı. Saçları doğal olarak açık kahverengiydi ama sürekli kendi üzerinde denemeler yapıyordu. Bu hafta, kökleri doğal rengine yakın, uçları lavanta tonlarında platin sarısı bir ombre yaptırmıştı. Onda harika görünüyordu.

Dergimi bıraktım ve sandalyeye oturdum.

"Ne yapıyoruz biz?" Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "Aynı tas aynı hamam mı, yoksa bu sefer seni cesur bir şeye ikna etmeme izin verecek misin?"

"Muhtemelen her zamanki gibi."

Omuzları çöktü ve dudaklarını bükerek alt dudağını dışarı çıkardı. "Hadi ama Annika. Bu sefer biraz yaratıcı özgürlüğüm olsun. Söz veriyorum harika görüneceksin."

"Bilmiyorum." Başımı eğdim ve süslü aynada saçlarıma baktım. Kirli sarıydı ve

biraz gevşek. Marigold ve saçımı yaptırmanın en iyi arkadaşlarımla takılmak için bir bahane olduğu gerçeği olmasaydı, muhtemelen yıllardır saçımı kestirmemiş olurdum. Thomas doğduğundan beri kendimi öncelik listemde tutmakta zorlanıyordum.

"Ya ortadan kaybolacak bir şey yaparsak?" Mari sordu. "Kalıcı olmayacak." Tereddüt ettim. "Sanırım bu kulağa mantıklı geliyor."

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Öyle mi? Aman Tanrım, aklımda bir sürü fikir var."

"Annika, bırak delirsin," dedi Isabelle. "Nasıl olsa sönüp gidecekse, kimin umurunda. Bırak hayalini yaşasın."

Güldüm. "Sanki Mari'nin en çılgın hayali saçımın rengini seçmekmiş gibi." "Bu da onlardan biri," dedi Mari.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu beni tedirgin etti. Mari'nin saçları gökkuşağı rengindeydi. Ve biz lisedeyken bir olay olmuştu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Mari. "Bunu hiç unutabilecek miyim?" "Mari, saçımı parlak turuncuya çevirdin. Palyaço gibi görünüyordum."

"On altı yaşındaydık. O zamanlar ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Aynadaki yansımasına baktım. Haklıydı, bu yıllar önceydi ve kozmetoloji okuluna gidip kendi salonunu açmadan çok önceydi. Turuncu saç olayı beni bir daha saçımı boyamaktan korkar hale getirmişti ama Marigold'un mükemmel bir zevki vardı ve şimdi gerçek bir eğitim ve deneyime sahipti.

Ellerini göğsünde kavuşturdu ve *lütfe*n diye mırıldandı.

"Tamam."

"Az önce beni Tilikum'daki en mutlu kız yaptın," dedi sesi heyecanla karışık. "İnanılmaz görüneceksin. Sen burada kal, ben gidip renklerini karıştırayım."

Mari arkaya doğru koştu.

Isabelle'in telefonu çaldı, o da cebinden çıkardı. Yüzü kaşlarını çattı. Öfkeyle bir şeyler yazdı, sonra telefonunu tekrar cebine sokmaya çalıştı.

"Ah, neden kadın kıyafetlerinde gerçek cepler yapmıyorlar?" "Bu çok güzel bir soru," dedim. "Sorun nedir?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Elias."

Gözlerim büyüdü. "Elias mı? Gezegendeki en büyük pislik olan Elias Stoneheart gibi mi?" "Aynen öyle."

Mari arka tarafa açılan kapıdan başını uzattı. "Az önce Elias Stoneheart mı dedin?"

"Ne yazık ki," dedi Isabelle.

Elias Taşyürek, gelmiş geçmiş en doğru isme sahipti. Kalbi tamamen taştan yapılmıştı. Biliyordum çünkü liseden hemen sonra Isabelle'in kalbini kırmıştı. Hiçbirimiz onu affetmemiştik. Bize bir sebep ya da şans vermemişti. Kasabayı terk etmişti ve bildiğim kadarıyla geri dönmemişti.

"Neden sana mesaj atıyor?" Ben sordum.

"Bu uzun bir hikaye," dedi. "Kısacası, o Noel'i çalmak isteyen ruhsuz bir iblis."

Mari soluk soluğa kalmış, hâlâ küçük siyah bir kâsenin içindeki saç boyasını karıştırıyordu. "Nasıl?"

"Temelde ailemi topraklarından atmaya, aptal şirketi için almaya ve her şeyi kapatmaya çalışıyor."

Ona bakakaldım. "Çiftliği kapatamaz. Noel Köyü'nü nerede kuracağız?"

"Hiçbir fikrim yok. Kalbi yerine kömürü var, bu yüzden onunla mantık yürütmek mümkün değil. Ama endişelenmeyin. Kazanmasına imkan yok."

"Güzel," dedim. "O piçi gömün."

"İnanın bana, konuşacağım. Ama başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Onun adını anmak bile kurdeşen dökmeme neden oluyor."

İçimi çektim. Konuşacak bir şeyim vardı. Ama onlara her şeyi anlatmalı mıydım emin değildim. Özellikle de Levi ile ilgili olan kısım.

"Dün hırdavatçıda Thomas'ın izini kaybettim," dedim. "Ödüm koptu."

Mari elindeki saç boyası kabını yere bıraktı ve saçlarımı tutam tutam tutturmaya başladı. "Onu bulanın Levi Bailey olduğunu duydum."

Etrafımda döndüm. "Bunu duydun mu?"

"Yüzünü öne çevir." Başımı çevirmek için parmak uçlarını kullandı. "Dün Copper Kettle'daydım ve Nancy Barton'dan duydum. Gerçekten de askılı ve gömleksiz itfaiyeci pantolonu mu giyiyordu?"

"Ne? Hayır. Normal kıyafetler giymişti. Neden gömleksiz olsun ki?" Mari omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ben öyle duydum."

"Yemin ederim, bu kasabadaki insanlar çok tuhaf şeyler uyduruyor."

"Ama gerçekten Levi Bailey miydi?" Isabelle sordu.

"Evet, gerçekten oydu."

"Vay be."

"Bu neden bu kadar önemli?" diye sordum. "Bailey olması kayıp bir çocuğa yardım etmeyeceği anlamına gelmez. O bir itfaiyeci. İnsanlara her zaman yardım eder."

"Görevde miydi?" Isabelle sordu.

"Hayır."

"O zaman kan davası kuralları geçerlidir."

"Bir çocuğun güvenliği söz konusu olduğunda bunların geçerli olduğunu düşünmüyorum."

"Ve Thomas'ın kim olduğunu bilmiyor olabilir," dedi Mari. "Seni tanıyor gibi değil."

Yere baktım ve bir suçluluk duygusu hissettim. Onlara anlatmalı mıydım? En iyi arkadaşlarıma hayatımın her ayrıntısını anlatmak zorunda değildim.

"Bailey olmasına rağmen çok iyi biriydi." "En

azından görünüşü fena değil," dedi Isabelle.

"Oldukça yakışıklı," dedi Mari. "Bir Bailey olması çok kötü."

İç çekme isteğime karşı koydum. Onun bir Bailey olması çok kötüydü.

"Peki, Kade seni maskeli baloya davet etti mi?" Mari sordu. "Ne maskeli balosu?"

"Ne demek istiyorsun, ne maskeli balosu?" diye sordu. "Tilikum Tarih Derneği, Haven House Müzesi'ni yenilemek için para toplamak üzere bir balo düzenliyor. Tabelaları görmediniz mi? Kasabanın her yerinde var."

Şimdi bahsettiğine göre, bu kulağa belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Muhtemelen duydum ama dikkat etmedim. Maskeli balolar benim öncelikler listemde pek yer almıyor."

"Kade ile randevunuzun ılık geçtiğini söylemiş olsanız da, bahse girerim sizi davet edecektir."

Bu düşünce midemi bulandırdı. Gerçek şu ki, onunla tekrar çıkmak istemiyordum. Ne maskeli baloya ne de başka bir randevuya.

"Gidiyor musun?" Aynada Mari'nin gözleriyle karşılaştım.

Saçıma boya sürerken iç çekti. "Kesinlikle gidiyorum çünkü bu gece

bir maskeli baloyu kaçıracağım. Ama eminim ki randevusuz kalacağım. Her zamanki gibi."

Aklıma ikimizin de sorunlarını çözebilecek bir fikir geldi. "Neden birlikte gitmiyoruz? Aslında, üçümüz de gitsek nasıl olur? O zaman randevu ya da başka bir şey için endişelenmemize gerek kalmaz. Sadece bir kızlar gecesi yapar ve eğleniriz. Tabii annemin Thomas'a göz kulak olmasında bir sakınca olmadığını varsayarsak."

Mari'nin gözleri gülümsemesiyle birlikte parladı. "Bu fikre bayıldım."

"Size katılmayı çok isterdim ama gelebileceğimi sanmıyorum," dedi Isabelle. "Yılın bu zamanlarında ne kadar meşgul olduğumuzu biliyorsun."

"Emin misin?" Mari sordu.

"Evet, ama seni üzmem istemiyorum. Üzülecek misin?"

"Hayır," dedi Mari. "Tamamen anlıyorum ve eğer Annika benim eşim olursa çok iyi vakit geçireceğiz. Ve kim bilir, belki de dans kartlarımızı doldurmak için ısrar edecek uygun bekârlarla tanışırız."

"Yanlışı çağda doğmuşsun," dedi Isabelle.

"Ne giymemiz gerekiyor?" Ben sordum. "Benim süslü bir şeyim yok. Peki maskelerimiz olacak mı? Maskeli balonun anlamı bu mu?"

"Merak etmeyin, ben hallederim," dedi Mari. "Sadece biraz dekorasyona ihtiyacı olan çok güzel maskelerim var. Buraya geleceğim ve onlara tutkal tabancaları ve payetlerle saldırabiliriz."

Işıklıdırma sırası bendeydi. El işi seansı mı? "Bunun için beni de yaz." "Mükemmel," dedi Mari. "Bu çok eğlenceli olacak."

Gülümsedim. Kulağa eğlenceli geliyordu. Mari'nin saçıma ne yaptığından hâlâ emin değildim ama belki bu da eğlenceli olabilirdi. Ve hayatımın son birkaç yılını böyle geçirmişken, belki biraz eğlenceyi hak ediyordum.

LEVI

T Çağrı yerine doğru ilerlerken motor Tilikum sokaklarında ilerliyordu. Alpine Caddesi'nde, kasabanın biraz dışında eski bir çiftlik eviydi. Mavis Doolittle aramıştı.

911'i aramış ve mutfak penceresinden siyah duman çıktığını bildirmiştir.

Şüpheliydim. Mavis Doolittle şüpheli acil durum çağrıları yapmasıyla tanınırdı.

Ancak havada duman vardı. Evinin önüne geldiğimizde dumanın yükseldiğini görebiliyordum.

Ama içimden bir ses, yan tarafta yaşayan Pete Willard'ın ateş çukurunda moloz yaktığını söylüyordu.

Yine de, bu toplumun insanlarını güvende tutmak bizim işimizdi. Bir göz atacağız.

Logan ve ben dışarı atladık. Gözle yapılan taramada aktif bir yangın izine rastlanmadı. Christian ve Mason etrafı kontrol etmek için arka tarafa giderken Logan ve ben ön kapıya yöneldik.

Mavis Doolittle ellerini göğsünde kavuşturmuş, verandada duruyordu. Beyaz saçları bigudilerle toplanmıştı ve pembe bir ev ceketini ile terlikler giymişti. Ufacık tefecikti; boyu bir buçuk metreden fazla olamazdı.

"Merhaba, Bayan Doolittle," dedim. "Pencerenizden siyah duman gördüğünüzü söylemişsiniz? Gelip bakabilir miyiz?"

Gülümsedi ve açık kapıyı işaret etti. "Evet, tabii ki. Siz büyük, güçlü adamların burada olmasına çok sevindim. Çok endişelendim."

Büyük, güçlü
adamlar mı?

Tamam.

"Siz burada kalırsanız, biz de içeride her şeyin yolunda olduğundan emin oluruz." "Dikkatli olun," dedi. "İkinizin de yaralanmasını istemem."

Logan'la baktık. "Evet, hanımefendi."

İçeri girdik ve hava biraz havasız olmasına rağmen duman gibi kokmuyordu. Daha çok parfüm ya da güçlü kokulu sabun gibi. Pembe çiçekli duvar kâğıtları ve plastik sarılmış bir kanepeyle dekore edilmiş bir oturma odasının önünden geçtik. Bir şömine vardı ama yakın zamanda kullanılmadığı belliydi.

Mutfakta açık meşe dolaplar vardı ve ağır soğan kokuyordu. Ama duman ya da yangın belirtisi yoktu.

Logan lavabonun yanına gitti ve pencereden dışarı baktı. "Dışarıda biraz duman var ama onun arazisinden geliyor gibi görünmüyor. Bu açıdan göremiyorum ama bahse girerim Pete bahçesinde bir şeyler yakıyordur."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"İçeri girmek güvenli mi?" Mavis ön kapıdan seslendi.

"Evet, hanımefendi," dedi Logan.

Terliklerini sürüyerek evin içinden mutfağa doğru yürüdü. "İçeride olmanın güvenli olduğundan emin misin?"

Burada mı?"

"Eviniz yanmıyor hanımefendi." Logan ona dostça bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre duman Pete Willard'ın bahçesinden geliyor."

"Muhtemelen rüzgâr yön değiştirdi ve pencerenin önüne savurdu," dedim. Pencereden dışarı baktı. "Bu evde rüzgar esmeyeli çok uzun zaman oldu." Bekle. Ne?

Logan'ın kaşları birbirine *çatıldı* - az önce ne dedi?

Başımı hafifçe salladım, *hiçbir fikrim* yoktu.

"Burada her şey yolunda görüldüğüne göre, gününüze geri dönmenize izin vereceğiz," dedim. "Emin misin?" diye sordu. "Bence üst kata bir göz atmalısınız." "Yukarıda ne sorun var?" Logan sordu.

"Bilmediğimden eminim." Çoktan merdivenlere doğru yönelmişti. "Siz iki büyük güçlü adam bu yüzden buradasınız. Yatak odalarını kontrol ederek küçük yaşlı bir kadına yardım etmeyecek misiniz?"

Logan ve ben bakıştık, bunun aptalca olduğu konusunda sessizce hemfikir olduk ama yine de onu şımartabilirdik. "Şu ağır paltoları çıkarmak ister misin?" diye sordu.

Olası bir yangını bildirmek için aradığı için, sarı yanmaz ceketlerimizi ve pantolonlarımızı giymiştik.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız ve yolunuzdan çekileceğiz."

"Oh, yolumda değilsin," dedi. "İstediğin kadar kalabilirsin. Bu bana bakacak bir şey veriyor

.."

Logan yumuşak bir kıs kıs güldü. İçimi çektim.

Mavis ondan önce yukarı çıkmamızı işaret etti. Ve içimden bir ses, bunun evini kontrol etmek için olmadığını söylüyordu.

Tehlike için. Tehlike falan yoktu. Sadece manzarayı seyretmek istiyordu.

Biz. Manzara bizdik.

Böyle bir şey ilk kez olmuyordu. Penceresinin dışındaki siyah dumanmış, kırımın kenarı.

Logan arkamdayken ilk ben çıktım. "Mm hmm," dedi Mavis takdirle. Oh, Tanrı aşkına.

Merdivenlerin tepesine ulaştık ve neredeyse öksürmek zorunda kaldım. Parfümlü sabun kokusu yukarıda daha güçlüydü. Logan gözlerini kırptırdı, sanki gözlerini sulandırıyor.

Bu dumandan daha kötüydü.

Ben önden giderek yatak odalarını hızlıca kontrol ettim, Mavis de bizi izleyerek peşimizden geldi. Odalardan birinde pirinç çerçeveli ve birbirine uyan limon yeşili yorganları olan iki adet ikiz yatak vardı. İkincisinde küçük bir yatak ve beyaz badanalı bir şifonyer vardı, üçüncüsü ise kumaş, iplik ve rengarenk malzemelerle dolu plastik kaplarla dolu bir tür el işi veya dikiş odasıydı.

Ama ne dumandan ne de Mavis Doolittle'ın kendisini koruması için büyük ve güçlü adamlara ihtiyaç duyduğu diğer tehlikelerden eser vardı.

"Burada da her şey yolunda görünüyor," dedim.

Hayal kırıklığına uğramış görünmesine rağmen, "Bu rahatlatıcı," dedi.

Aşağıya indik ve Mavis bir kez daha arkamızdan yürümekte ısrar etti.

Merdivenlerin dibine vardığında "Çok sıcak olmadığına emin misin?" diye sordu. "Burası çok sıcak oluyor."

Logan ona sırtıttı. "Bayan Doolittle, sizin için soyunmamızı mı istiyorsunuz?"

Gözleri büyüdü ve avucunu göğsüne bastırdı. "Logan Bailey, bu ne cüret? Sen Logan'sın, değil mi? İkinizi birbirinden ayırmak her zaman kolay olmuyor. Her halükarda, demek istediğim şu ki, eğer bu hantal kıyafetlerden bazılarını çıkarmak istersen, kesinlikle sorun etmem."

"Anladın, değil mi? Ben Logan."

Ona yaklaştı ve üst kolunu sıkmaya çalıştı. "Ve hayattaki iyi şeylerin kıymetini bilen küçük, yaşlı bir kadınla ilgili yanlış bir şey var mı?"

Logan'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, kahkaha krizine girmemek için kendini zor tutuyordu. Bana sırtıttı ve ceketini çıkarmaya başladı. "Pekâlâ, Bayan Doolittle. Siz kazandınız."

"Logan, sen ne-"

Bir bakışıyla sözümü kesti -*sadece yap*.

Gözlerimi devirmekten zorlukla kaçınarak başka tarafa baktım. Güzel.

Logan ceketini bir kolunun üzerinde tutup pazusunu esnetirken Mavis uzanıp onu sıktı. Bu çok saçmaydı ama ben de kendiminkini çıkardım.

"Aman Tanrım," dedi Mavis, aramızda bir ileri bir geri bakarak. "Gerçekten de birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

Ne kadar heyecan verici."

"Bunun güzel olduğunu düşünüyorsun," dedi Logan, bükülmüş kolunu kaldırarak. "Levi'inkine bak."

"Ooh." Ellerini göğsünde kavuşturup beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kolumu sıkmak için uzandı.

Logan gözlerime baktı, kaşlarını birleştirdi ve kolunu *tekrar* esnetti - *onun için* esnetti. Bu sefer *gözlerimi* devirdim, tamam.

Ama pazumu esnetmişim.

Mavis'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu... evet, bu çok etkileyici."

Logan'a yaptığı gibi bırakmasını bekliyordum ama kolumu biraz daha yukarıdan sıktı. Devam etti, elini omzuma yaklaştırdı, sonra tekrar aşağı indirdi.

Logan kahkahalarını zorlukla bastırıyordu.

"Tamam." Yer değiştirdim, böylece Mavis kolumu ovmayı bırakmak zorunda kaldı. Garipleşmeye başlamıştı. "Burada her şey yolunda olduğuna göre, gitmeliyiz."

Mavis iç çekti. "Tekrar genç olmak için neler vermezdim. Ölmeden önce yapılacaklar listemde hep... bilirsiniz... bir itfaiyeciyle birlikte olmak vardı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu konuda sana yardımcı olamam." Logan bir şekilde suratını asmamayı başardı. "Ben artık evli bir adamım."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve bana o bok yiyen, pislik bir kardeş olmak üzereyim sırtışını yaptı.

Yapma, Logan. Sakın söyleme.

"Ama Levi hala bekar. Aslında bir süredir bekar." Onu öldürecektim.

Mavis gülümsedi ve sanki kolumu tekrar sıkmak istiyormuş gibi elleri titredi. "Şimdi öyle görünmüyor olabilirim ama benim zamanımda bir tür fahişe sayılırdım. Çok iyi oral seks yaptığım gerçeğinden dolayı."

Şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum.

Logan daha da geniş sırtıttı. "Aferin size, Bayan Doolittle. Bu harika bir şey. Ama kardeşimin de dediği gibi, burada her şey yolunda, bu yüzden geri dönmemiz gerekiyor."

Uzun bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. Evimin yanma tehlikesiyle karşı karşıya olmaması içimi rahatlatmıştı."

"Biz de öyle," dedi.

Kolumu tekrar sıkmaya başlamadan önce montumu geri giydim. Ya da diğerini hissetmek istemeden.

Logan onu bıraktı ve ön kapıya kadar taşıdı.

"Size harika bir gün dilerim Bayan Doolittle," dedi.

İyi sakso çeken fahişe yorumundan sonra hâlâ nutkum tutulmuştu. Bu yüzden sadece başımı salladım ve Logan'ın arkasından çıktım.

"Hoşça kalın gençler," dedi Mavis. "Yakında tekrar görüşeceğiz."

Bu sefer Logan güldü. Motora doğru yürürken dirseğiyle beni dürttü. "Sana kesinlikle sakso çekmek istiyor, brosanova."

Ürperdim. "Aman Tanrım, kapa çeneni."

"Böyle bir teklifi geri çevirmek istediğine emin misin? Muhtemelen uzun zaman olmuştur." Koluna bir yumruk attım. Sertçe.

"Ow. Kahretsin adamım, bu acıttı."

"Yüzünü kapatmazsan tekrar yaparım."

Mason ve Christian evin yan tarafına geldiler. Mason parmaklarını yaladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Logan sordu. "Sonsuza dek içerideydik."

"Yandaki Pete'le konuşuyorduk," dedi Christian. "Bahçedeki çöpleri yakıyor." "Ve marshmallow kızartıyor." Mason gülümsedi ve tekrar parmaklarını yaladı.

"Kahretsin," dedi Logan. "Yaşlı bir kadın bize baktı ve siz de şekerleme mi aldınız? Bu berbat bir şey."

Mason güldü. "Bayan Doolittle size mi baktı?" Kaşlarımı çattım. "Pazularımı sıkıp durdu."

"Ve sana oral seks teklif etti," dedi Logan. "Ne?" Mason gülerek sordu.

"Boş ver." Tekrar ürperdim. "Buradan çıkabilir miyiz?" Logan sırtıma bir tokat attı. "En azından hâlâ sende olduğunu biliyorsun."

"Evet, Bayan Doolittle'ın fahişe günlerine özlem duymasını sağlamam harika bir şey." Çocuklar gülüştü ve motora yüklendik.

İtfaiye binasına dönüp teçhizat kontrolümüzü bitirdiğimizde öğle yemeği vakti gelmişti. Buzdolabından bir kap spagetti alıp ısıttım ve itfaiye mutfağındaki masalardan birine oturdum. Pisliğin teki mikrodalgada patlamış mısır yakmıştı -yine- ama en azından Mavis Doolittle'ın evinin kokusunu burnumdan uzaklaştırıyordu.

Monoton mutfakta grinin çeşitli tonlarında dolaplar, tezgahlar ve yer döşemeleri vardı. Sağlık görevlilerimizden Jenny, kırmızı bir elektrikli çaydanlık ve ona uygun kırmızı kahve ve çay kapları getirerek mutfağı renklendirmişti. Birisi bu sabah tezgâhın üzerine bir tabak çörek bırakmıştı ama geriye kalan tek şey yapışkan sır ve şeker parçalarıyla kaplı bir kâğıt tabaktı.

Logan içeri girdi, buzdolabından yiyecek bir şeyler aldı ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Hey, yıldız kardeş. Mavis Doolittle'ın oral seks yorumundan sonra hâlâ beynini nasıl yıkayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye homurdandım. "Öldür beni."

Güldü ve sandviçinden bir ısırık aldı. "Sadece kollarımızı hissetmek için tekrar arayacağına dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Şaşırmazdım. Bayan Carmichael bunu bir süre yaptı. Hatırladın mı? Şef sonunda

gidip ona durmasını söylemek için."

"Doğru ya. Bunu unutmuşum."

"Bazen bu kasabada hangisinin daha tehlikeli olduğunu merak ediyorum. Sincaplar mı yoksa susamış yaşlı kadınlar mı?" "Pumalar tehlikeli hayvanlardır," dedi.

"Yok artık." Christian içeri girdi ve masamıza oturdu. "Bir dakika. Gerçek pumalardan mı yoksa susamış kadınlardan mı bahsediyorsun?"

Logan, "Kadınlar, ama sanırım bu her ikisi için de geçerli," dedi.

Christian'ın telefonu çaldı. Mesajı okudu ve derin bir iç geçirdikten sonra cevap yazmaya bağıladı.

"Neyin var dostum?" Logan sordu.

"Karım az önce maskeli balo için bana aldığı kostümün resmini gönderdi," dedi hâlâ yazarken.

"Gitmeyi kabul ettiğime inanamıyorum."

"Ciddi misin?" Logan sordu. "Gitmek istemiyor musun? Harika olacak."

Christian kuşkulu görünüyordu. "Gidiyor musun?"

"Kahretsin, evet, gidiyorum. Kostümlü ve süslü maskeli bir parti. Kulağa fena geliyor."

Kaşlarını çatıldı. "Ciddisin, değil mi?"

Etrafına bakındı. "Buradaki potansiyeli gören tek kişi ben miyim? Ateşli bir yabancıyla rol yapmak için mükemmel bir yer."

Christian kaşlarını kaldırdı. "Tamam, haklı olabilirsin." "Gördün mü?"

Bahse girerim karın sana bu yüzden kostüm almıştır."

"Ne giyiyorsun?" diye sordum.

"Cara'nın bir araya getirdiği bir şey." Gözleri bana kaydı. "Sen ne giyiyorsun?"

"Ben mi?"

"Hayır, diğer ikiz kardeşim. Evet, sen."

"Ben gitmiyorum."

"Ne? Neden olmasın?"

Yine kaşlarını çatmıştı. "Neden yapayım ki?"

Logan, sanki etrafta onunla aynı fikirde olan bir grup erkek olmasını bekliyormuş gibi, mutfağa tekrar baktı. Ama Christian bile sadece yarı yarıya ikna olmuş görünüyordu.

"Neden maskeli baloya gideyim ki?" Ben sordum. "Benim 'seksi bir yabancıyla takılma' oyunu oynayacak bir karım yok. Eğer cazibesi buysa, evde kalacağım."

"Bir eşinizin olmamasının nedeni hiç kimseyle çıkmamanız" dedi. "Ve bu konuda bir şeyler yapmanı şiddetle tavsiye ederim, çünkü bir eşe sahip olmak gelmiş geçmiş en iyi şeydir."

Yemeğimin üzerine eğildim. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Gördün mü? Mutlu değilsin. Bir karın olsaydı, çok daha mutlu olurdun." Sanki onaylamak ister gibi Christian'a baktı.

Christian, "Aslında evet, karım en iyisidir," dedi.

"Herkes evlenmek için yaratılmamıştır." Lanet olası konuyu değiştirmesini umarak gözlerimi yemeğimden ayırmadım.

"En son çıktığın kız kimdi?" Omuz silktim.

Telefonunu çıkardı. "Gav'a mesaj atacağım. O bilir. Bir dakika. Seattle'daki kız değil miydi o? Şu uzun mesafe olayı? Adı neydi onun?"

Haklı olmasına rağmen cevap vermedim.

"Rosaline." Telefonunu muzaffer bir edayla masanın üzerine koydu. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bu uzun zaman önceydi."

Gerçekten ondan sonra kimseyle çıkmadın mı, yoksa aklıma gelmeyen garip bir nedenden ötürü bunu kendine mi saklıyorsun?"

Hayal kırıklığı içimde kaynadı ve dişlerimi birbirine geçirdim. Onu susturmak istiyordum ama neden bu kadar uzun süredir kimseyle çıkmadığım konusunda ona gerçeği söyleyemezdim. Ama bunu açıklamak için bir yalan uydurmak da istemiyordum.

Ya ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ve her zaman yaptığım gibi kalkıp gidecektim. Ya da kısmi bir gerçekle yetinecektim ve belki de beni bu konuda rahat bırakacaktı.

Daha dik oturarak gözlerine baktım. "Bir süredir kimseyle çıkmadım çünkü biriyle tanıştım ve bu iş yürümeyecek. Ve bu berbat bir şey. Muhtemelen hayatıma devam etmeliyim ama şu anda yapamam. Bu senin için yeterli mi? Yoksa benimle birlikte bu boku eşelemeye devam etmek mi istiyorsun?"

"Hey, dostum, özür dilerim. Bilmiyordum. Onunla işler yolunda gitmediği için üzgünüm." Yemeğime geri döndüm. "Sorun değil. Atlatırım."

Olabilir. Henüz bilmiyordum. Daha önce çıktığım bir kız olmaması, ayrılmış olmamız ve bu yüzden artık konuşmamamız da yardımcı olmadı. Onunla hiç çıkmamıştım çünkü çıkamazdım. Ve konuştukça, bu beni daha çok kızdırıyordu.

Çünkü ben istedim.

"Onu unutmak için ihtiyacın olan şey başka biriyle tanışmak," dedi Logan. "Ve tek yaptığın çalışmak ve kardeşlerinle takılmaksa asla biriyle tanışamayacaksın çünkü biz seni zorluyoruz. Ben artık bir babayım, doğru dürüst bir eküri bile olamıyorum. O yüzden maskeli baloya gelmelisin."

"Mantığınızı anlamıyorum. Maskeli balonun biriyle tanışmakla ne ilgisi var?" "Bu doğru yönde atılmış bir adım. Bir de ne bakalım. Kendini ortaya koy. Herkes seninle kostümler ve maskeler ve kim bilir, belki de bu her şeye biraz gizem katar. Maskeli bir kıza aşık olabilirsiniz çünkü onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorsunuz."

"Maske taksın ya da takmasın, yeni tanıştığım bir kıza aşık olacağımı sanmıyorum."

"Denemeden nasıl bilebilirsin ki?"

Çatalımı yere bıraktım. "Neden bu şeye gitmemi bu kadar çok istiyorsun?"

"İşte benim mantığım." Ön kolunu masaya yasladı. "Evlendiğimden beri çok mutluyum. Şimdiye kadarki en iyi şey. Sen ve ben aynı DNA'ya sahibiz, bu yüzden birbirimize çok benziyoruz. Yani, aslında değiliz, temelde zıt kutuplarız. Ama iş buna gelince, sanırım genlerimizde var. Eğer bir karın olsaydı sen de çok mutlu olurdu. Bu yüzden sana bir tane bulmana yardım etmek istiyorum."

"Bana bir eş bulmama yardım etmek mi istiyorsun?" "Evet."

"Ve siz maskeli baloda bir eş bulacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Durakladı, sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki düşünüyormuş gibiydi. "Belki. Belki de değil. Ama en azından kendini biriyle tanışabilecek bir konuma getiriyorsun."

Çok garipti. Bir yıl önce, Logan'ın öncelikli amacı beni yatağa atmak olurdu. Tek gecelik bir ilişki tamamen kabul edilebilirdi. Hatta Logan'ın mantığına göre tercih bile edilebilirdi. Şimdi bana bir eş mi bulmak istiyordu?

Bana hiç mantıklı gelmiyordu ama bu işin peşini bırakmayacağını hissediyordum. Bazen ona uyuyordum çünkü tartışmaktan daha kolaydı.

Ve bazen fikirleri eğlenceliydi. Başta isteksiz olsam bile. Ama maskeli balo?

"Dostum, giyecek bir şeyim yok."

"Şuna ne dersin?" dedi. "Eğer sana bir kostüm alırsam, baloya gidersen."

"Baloya gitmek hakkında konuştuğumuza inanamıyorum."

Bu yorumu elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Benim işim kostüm. Senin işin de onun içinde görünmek. Anlaştık mı?"

Bir an tereddüt ettim. "Sadece kostüm berbat değilse. Bunu bana şaka yapmak için kullanamazsın." "Benimkiyle aynı olacak, yani berbat olursa ikimiz de bir tane giyeceğiz. Buna ne dersin?"

Gözlerimi kısıtım. Kabul etmek istemiyordum. Ama öyle bir bakışı vardı ki, istediğini yapana kadar beni acımasızca rahatsız edeceğini söylüyordu. Eğer evet dersem ve aptal bir gece geçirirsem, her şey bitecekti.

"Peki." Tekrar yemeğimin üzerine eğildim. "Ben giderim."

"Harika." Ayağa kalktı ve telefonunu aldı. "Cara'yı aramam lazım, böylece başka bir kostümü nasıl alacağımızı bulabiliriz."

O uzaklaşırken arkasından ters ters baktım. Maskeli balo mu? Kendimi neyin içine sokmuştum?

LEVI

T Grand Peak Hotel'in balo salonu tıklım tıklımdı. Bir maskeli baloya bu kadar çok insanın katılacağı kimin aklına gelirdi ki, özellikle de rastgele bir Cumartesi gecesi düzenlenen bir baloya?

Kasım mı? Ama kasabanın en az yarısı buradaymış gibi görünüyordu.

İçeri girdim ve etrafa göz gezdirdim. Küçük kasabamızda böylesine büyük ve lüks bir otel olması bana hep garip gelmiştir. Gerçi Tilikum bir zamanlar işlek bir demiryolu durağıydı, bu da muhtemelen bunu açıklıyordu. Kasabanın ilk günlerinden kalma bir oteldi ve efsaneye göre aslında bir genelevdi. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak Tilikum'un masallara ve müstehcen dedikodulara olan sevgisinden dolayı bundan biraz şüpheliydim.

Yükselen tavan ve gösterişli mimari, çok fazla ekstra süslemeye gerek olmadığı anlamına geliyordu. Her yer maskeli balo için yapılmış gibi görünüyordu. Kemerler duvarları kaplıyor ve devasa pencereler ormanlık yamaca bakıyordu. Tavandan devasa bir avize sarkıyor, altın ve kristaller tüm odayı ıslıl ıslıl yapıyordu. Tilikum Lisesi'nden bir yaylı çalgılar topluluğu salonun bir tarafındaki sahnede çalarak ortama renk katıyordu.

Ön taraftaki bir masada, kendi maskesini getirmeyenler için dantel, pul ve tüylerle süslenmiş bir göz maskesi koleksiyonu vardı. Görünüşe göre herkes temayı ciddiye almıştı. Takım elbiseli bir adam gibi basit kostümlerden bolca vardı, maskeli baloya tek gönderme maskesiydi -Özene bezene. Çoğu, smokinler ve süslü, yere kadar uzanan elbiseler giyerek gösterişi tercih etmişti. Payetler her yerde parıldıyordu.

Bu da benim için iyi oldu çünkü kıyafetim pek göze batmıyordu.

Logan beni altın dikişli koyu mavi brokar bir yelek, beyaz bir düğme, bir fular ve dar bir pantolon giymeye ikna etmişti. Yeleğime uyması için maskem de maviydi ama asıl önemli olan ceketti. Baldırlarıma kadar gelen, yine altın dikişli, eski tip bir takım elbise ceketi giydim.

Ceket ve fötr şapka arasında başka bir çağdan fırlamış gibi görünüyordum.

Ve iyi, bunu iyi gösterdiğimi kabul edebilirim. Aslında çok iyi. Gözlerimin üzerindeki maske tuhaf hissettirse de.

Logan içeri girer girmez beni fark etti ve az önce bir bahis kazanmış gibi sırıttı. Sözüne sadık kalarak kostümlerimiz aynıydı ama onun yeleği ve maskesi mavi yerine yeşildi. Cara da ona uygun koyu yeşil bir elbise giymişti ama *elbise* demek doğru olmazdı. Tam bir balo elbisesi gibiydi. Yeşil maskesi minik payetlerle parıldıyordu.

Birlikte harika görünüyorlardı.

"İyi görünüyorsun." Logan kolunda Cara ile bana doğru yürüdü. "Sana bunun harika bir fikir olduğunu söylemiştim."

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum. Ama buradayım."

Omzuma bir tokat attı. "Güven bana. Doğru kararı verdin. Ayrıca o ceketin içinde patron gibi görünüyorsun. Eğer bu kıyafetle sana bir eş bulamazsak, neyi yanlış yapıyoruz bilmiyorum."

"Bana bir eş bulmayacağız." "Bu tavırla olmaz, bulmayacağız." "Bunu tuhaflaştırma."

"Bunu nasıl tuhaflaştırabilirim?"

Cara'nın ağzı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bir liste yapabilirim."

Ona baktı. Daha doğrusu göğüslerine baktı, dudaklarını yaladı ve gülümsedi, sonra yüzüne baktı. "Kardeşimin bir eş bulmasına yardım edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama onu kadınlara *Levi Bailey, potansiyel koca olarak* tanıtmaya başlarsanız işleri gereksiz yere garipleştireceğinizi düşünüyorum."

"Lütfen bunu yapmayın," dedim.

"Peki," dedi Logan. "Ama en azından bu gece eğlenmeye çalışacağına söz ver. Ve birkaç kadınla konuşacağına."

Küçük bir inilti çıkardım. "Tamam."

"Seni bu konuda tutacağım. Gerçi Cara ve ben sadece birkaç saat kalabiliriz. Büyükanne ve Naomi bebeklere bakıyorlar ve Broderick annesinin memeleri olmadan ancak bu kadar dayanabilir."

Cara omuz silkti. "Bu doğru."

İrkildim. Emzirme göndermesinden değil. Sadece baldızımın göğüsleri hakkında konuşmak istemedim -hangi bağlamda olursa olsun.

"Siz gidip akşamınızın tadını çıkarın." Logan bu Levi'ye eş bulma işini çok ciddiye almadan önce onunla aramıza biraz mesafe koymak istedi. "Git rol yapma şeyini ya da her neyse onu yap."

Cara onun kolunu kavradı. "Rol yapma oyunu mu? Kulağa eğlenceli geliyor."

Logan sırtıttı. "Sen seksi, ulaşılmaz sosyete kızı, ben de alçakgönüllü ama inkar edilemez derecede ateşli uşak mı olmak istiyorsun? Yoksa ben yakışıklı prens, sen de kostüm giymiş baştan çıkarıcı bulaşıkçı mı?"

"Ben bulaşıkçı olacağım."

Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Siktir, bu çok ateşli."

Gittiğimi fark etmeyeceklerini umarak geriye doğru bir adım attım.

Yapmadılar. Kendilerini çoktan oyunlarına kaptırmışlardı.

Koridorda dolaşıp tanıyabildiğim insanları seçtim. Bazıları kolaydı. Gavin'in geniş sırtıısına hızlı bir bakış onu ele verdi. Siyah papyonlu bir smokin giymişti - ona çok yakışmıştı- ve Skylar'ın elbisesi siyah ve gümüş rengindeydi. Skylar'ın ebeveynleri Chief ve Caroline Stanley ile konuşuyorlardı. Şef, Skylar Tilikum'a taşındıktan kısa bir süre sonra eski karısıyla barışmıştı. Kısa süre önce yeniden evlenmişlerdi.

Şef Stanley harika bir adamdı. Patronumdan daha fazlasıydı; küçüklüğümüzden beri benim ve kardeşlerim için bir baba figürüydü. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu.

TFD'den bir grup adam daire şeklinde duruyordu, bazıları takım elbiseli, bazıları da benimki gibi daha özenli kostümler giymişti. Hepsinin yanında eşleri ya da sevgilileri vardı. Asher ve Grace de buradaydı, koyu kırmızı ve siyahtan oluşan uyumlu kostümler giymişlerdi. Asher bir pelerin giymişti - eski moda beyefendi tarzı bir pelerin, süper kahraman pelerini değil. Ve lanet olsun, gerçekten de bunu başarıyordu. Üzerinde harika duruyordu.

Yine de Logan'ın pelerinlere ihtiyacımız olduğuna karar vermemiş olması beni sevindirdi.

Cara sanki birinden kaçmaya çalışıyormuş gibi neredeyse koşarak yanından geçti. Belli ki yakışıklı prens rolünü çok ciddiye alıyor gibi görünen Logan'dan. Göğsü kabarmış bir halde kalabalığın arasında yürürken gözleri Cara'nın üzerindeydi; avına odaklanmış bir yırtıcı hayvan gibi.

Oyunlarının nasıl biteceği hakkında çok fazla düşünmek istemedim.

Belediye Başkanı Harold Montgomery, karısı Lorraine ile birlikte sahnenin yanında duruyordu. Lorraine'in elinde uzun bir sopaya takılı bir maske vardı ve maskeyi indirerek Cara'nın yanından geçerken ona sert bir bakış fırlattı.

Garip görünüyordu. Gerçi Cara'nın açık sözlülüğü insanları kızdırabilirdi.

Daha da tuhaf olan, Logan yanından geçip giderken onun gözlerini dikip bakmaya devam etmesiydi.

Kasabanın kütüphanecisi neden kardeşime ters ters bakıyordu? Liseden beri kütüphanenin içini gördüğünden şüpheliydim. Belki de o zamandan kalma kütüphane cezaları vardı. Kim bilir. Lorraine Montgomery pek hoş biri olarak bilinmezdi.

Gözleri bana kaydı ve bir an için bakışları derinleşmiş gibi göründü. Ona baktığımı fark eder gibi oldu ve hızla gözlerini kaçırdı.

Belki de hangimizin hangisi olduğundan emin değildi. Neredeyse tıpatıp aynı giyinmiştik. Her neyse. Bu kasabadaki insanlar bazen tuhaf olabiliyordu. Nedenini merak etmeyecektim.

Lorraine Montgomery huysuz görünüyordu. İhtiyacım olan şey bir içkiydi.

Döndüm ama smokinli bir adam tam arkamdaydı. Çarpışmamak için kenara çekilmek yerine bana yaklaştı ve omzunu omzuma çarptı.

Ne oluyor lan?

Durdu ve göz maskesini kaldırdı. Bu Zachary Haven'dı.

Lanet olsun.

Yüzünü görmek bile içimde bir öfke dalgasının yükselmesine neden oldu. Onun burada ne işi vardı? Kimse bana Haven kardeşlerin buraya geleceğini söylememişti. Sadece o mu yoksa diğerleri de burada mıydı?

Peki ya diğerleri öyleyse, Annika öyle miydi?

Onu düşünmek öfkemi köreltti. Zachary'den ne kadar nefret edersem edeyim, o burada buna şahit olabilecekken kardeşiyle kavga etmek istemiyordum.

Maskemi kaldırdım ve Zachary'nin gözleriyle buluştum. "Sadece iyi vakit geçirmek için buradayım, dostum."

Sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bir pislik gibi davranıp benimle uğraşmaya başlayacak mıydı? Her ihtimale karşı omuzlarımı gevşettim ve ellerimi büküm.

"Pekâlâ." Yer değiştirdi. "Burada olacağınızı bilmiyordum ama sanırım kimse bunun bizim işimiz olduğunu söylemedi."

Bir kez başımı salladım. "Doğru. Ben de bilmiyordum." Hafif bir çene hareketiyle yoluna devam etti.

Arkama bakmadan kalabalığın derinliklerine doğru yürüdüm. Bir parçam onun suratını dağıtmak istiyordu. Eğer o ve Josiah büyükannemin arazisini satın almaya çalışmasalardı, belki de bir şans-

Kendimi orada durdurdum. Sahip olamadığım şeyleri düşünmek beni kötü bir ruh haline sokacaktı.

Belki de Logan haklıydı. Belki de kendimi biraz daha ortaya koymam gerekiyordu.

"Levi!" Fiona omzundaki çiçek dövmelerini gösteren straplez bir elbiseyle önümde belirdi. Maskesini kaldırdı ve bana baktı. "Yoksa bekle, sen Logan mısın?"

"Hayır, Logan yeşil giyiyor."

"Tamam, bunu hatırlaması kolay. Normalde ikinizi kolayca ayırt edebilirim ama bu kostümler bunu zorlaştırıyor."

Evan onun arkasında duruyordu ve kıyafeti Fiona'nın mucizevi bir işçi olduğunu kanıtlıyordu. Bir milyon yıl geçse de huysuz kardeşime maskeli baloda kostüm giydirilebileceği aklıma gelmezdi. Ama

işte oradaydı, benimkine benzeyen uzun siyah bir palto içinde şık görünüyordu, altın rengi hariç

Dikişler. Arduvaz grisi fötr şapkasının hakkını veriyordu ve siyah ve şerit maskesi Fiona'ninkine benziyordu ama onunkinde daha fazla parıltı vardı.

"Bu eski usul beyefendi görünümü sana yakışıyor," dedim. Rahatsız bir şekilde omuzlarını oynattı.

"Sanırım."

"Çok yakışıklı değil mi?" Fiona ellerini onun göğsüne koydu.

"Bayıldım." Adam ona baktı ve gülümsedi.

"Dikkat edin, Haven kardeşlerden en az biri burada," dedim.

"Hangisi?" Evan sordu.

"Az önce Zachary ile karşılaştım. Merak etmeyin, ben bir şey yapmadım." Fiona dudağını ısırды. "Evet, sanırım hepsi burada."

Evan gözlerini ona dikti. "Neden suçlu görünüyorsun?"

"Suçlu değilim," dedi, hayal edilebilecek en suçlu ses tonuyla.

Çenesinin altına bir parmak eklemi yerleştirdi ve yüzünü kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

"Bebeğim? Ne biliyorsun?"

"Bu kasaba çapında bir etkinlik. Neden iki taraf da herkesin yararına olan bir şeye katılmasın ki?"

Evan'la bakıştık. Kasaba çapında birkaç gerçek etkinlik vardı ama bunlar genellikle açık havada düzenlenirdi. Yazın Oduncu Oyunları, sonbaharda Sanat Yürüyüşü, Ekimde Balkabağı Dalışı, Noel Köyü. Baileys ve Havens her ikisine de katılıyordu ama açık havada ve birbirlerinden uzak durabilecekleri bolca alan vardı. Baileys ve Havens'ı tek bir kapalı odaya sıkıştırmak bu kasaba için tipik bir durum değildi.

Fiona içini çekti. "Tamam, sana söyleyeceğim. Gelirler gerçekten de yeni bir müze için tarih derneğine gidiyor. Ama Stitch and Sip hanımları devreye girdi ve her iki tarafın da davet edilmesini ve umarım hepimiz buraya gelene kadar her iki tarafın da davet edildiğini öğrenmemesini sağladı. Gerginliği biraz azaltmak için herkesi mutlu bir sosyal ortamda bir araya getirmenin zamanının geldiğini düşündük. Son zamanlarda birbirinize şaka bile yapmıyorsunuz. Durum çok ciddi."

"Durum ciddi," dedim. "Çıta'yı yükselttiler."

"Biliyorum," dedi Fiona. "Sadece böyle bir şeyin yardımcı olacağını"

umuyorduk." Evan onun yanaklarını avuçladı ve alnından öptü. "İnanılmazsın."

"Bu gidip Luke'a merhaba diyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. O da onaylamayan bir şeyler homurdandı.

Evan'ın Luke Haven'a selam verip vermeyeceğini tartışmaları için onları yalnız bırakarak yoluma devam ettim.

Sırtım diken diken oldu ve bir anda etrafımın aşırı derecede farkına vardım. Haven kardeşlerden kaçıyor muydu?

Daha da önemlisi, öyle miydi?

Burada olsaydı daha mı iyi olurdu, olmasaydı daha mı iyi olurdu?

Birkaç dakika daha dolandım, Cennetlerden herhangi birini görebilmek için çabaladım. En azından nerede olduklarını bilmek iyi olurdu, böylece onlardan biriyle fiziksel olarak tekrar karşılaşmazdım. Bir dahaki sefere bizi tutacağını söylediğinde Jack'e inanmıştım. Eğer onlardan biriyle kavga edersem, geceyi hapisanede geçirebilirdim.

Bara yaklaşıyordum, bu yüzden içkimi alıp konuşacak başka birini bulabileceğimi düşündüm. Logan flört edecek bir kız bulmamı isterdi ama bulamayacağımı biliyordum. Mesele kadınlarla konuşamayacak kadar utangaç olmam değildi. Bunu gayet iyi yapardım. Ama rastgele bir kadınla

flörtöz ya da başka türlü bir sohbet başlatma düşüncesi kesinlikle hiç çekici gelmiyordu.

Ancak bara ulaşmadan önce kalabalık dağıldı, insanlar sanki görünmez bir şey onları harekete geçirmiş gibi kenara çekildi.

Ve işte oradaydı.

İki kez bakmak zorunda kaldım; neredeyse onu tanıyamıyordum. Saçına bir şey yapmıştı. Yumuşak dalgalar halinde çıplak omuzlarına dökülüyordu, rengi uçlarda sarıdan pembeye dönüyordu. Onda kesinlikle harika görünüyordu. Sevimli, eğlenceli ve çok seksiydi. Straplez gümüş elbisesi kıvrımlarını vurguluyordu ve göz maskesi gümüş ışıltılı pembeydi.

Ağzı onu ele veriyordu. O dolgun dudakları nerede görsem tanırdım. Gülümsedi ve bu beni neredeyse devirecekti.

Çok güzel.

Başka bir kadınla -arkadaşı Marigold ile- konuşuyordu. Yaklaşık aynı boydaydılar - benden kısaydılar, ama muhtemelen kadınlar için ortalama bir boydu. Marigold'un maskeli balo kostümü konseptini ciddiye aldığı belliydi. Yüksek belli elbisesi ve toplanmış saçları onu dönem dizilerinden ya da Jane Austen romanlarından fırlamış gibi gösteriyordu.

Gözlerim Annika'nın etrafındaki kalabalığı takip ederek Kade'i aradı. Onunla birlikte mi gelmişti? Göz maskesiyle tanımak daha zor olurdu ama onu gördüğümü sanmıyordum. Yanlarında hiç erkek yoktu, hele flörtleri gibi görünen hiç kimse yoktu.

Bu aptal balo hakkında onunla konuşmadığım için kendimi tekmelemek istedim. Ama Haven'lardan herhangi birinin geleceği aklıma gelmemiştir.

Ona bakmayı bırakmalıyım. Birileri fark edecekti. *O* fark edecekti. Çok barizdim - bir yerde duruyordum, gözlerim ona kilitlenmişti. Ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Sanki büyük avize sadece onun üzerinde bir ışık çemberi oluşturuyor, onu parlatıyor ve ışıltıyordu.

Lanet olası kan davasına ve bunu daha da kötüleştirdikleri için lanet olası kardeşlerine karşı öfke ve hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyordu.

Ama bundan da öte, ona bakarken bir şey fark ettim. Annika Haven'ı istiyordum. Onu çok uzun zamandır istiyordum. İçimdeki bu his hiçbir yere gitmiyordu. Başka biriyle tanışmayacaktım. Onu unutamayacaktım. Ve eğer durum buysa, vermem gereken bir karar vardı.

Ben de
yaptım. Kan
davasını siktir
et.

ANNIKA

My radarının kırılması gerekiyordu.

Neredeyse bir saattir maskeli balodaydık ve Marigold en az bir düzine erkeğin "çok yakışıklı" olduğunu söyledi. Kostümlere, göz maskelerine, odanın diğer tarafında dans eden çiftlere ve tüm etkinliğin ambiyansına hayran kalmıştı. Ben de balo salonunun harika görüldüğü, elbiselerin güzel olduğu ve göz maskelerinin gizemli ve eğlenceli olduğu konusunda hemfikirdim.

Ama erkeklerin hiçbiri için içim kıpır kıpır olmuyordu.

Kade'e karşı ılık duygularım genel olarak erkeklere de bulaşmış mıydı?

"Peki ya o?" Siyah smokin giymiş ve beyaz tüylü bir maske takmış bir adama doğru başımı salladım. "O da yakışıklı mı?"

Mari bakabilmek için belli belirsiz bir dönüş yaptı. "Evet, şu çeneye bak. Çok yakışıklı."

"Hmm." Şaşkınlıkla ona tekrar baktım. O... iyiydi. Kıyafetleri güzeldi. Ama ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyordum.

Sanki bir zamanlar olurdu. Ya da en azından *birinden* etkilenmişim. Belki de sorun Kade değildi. Belki de bendim.

Belki de kırılmıştım.

"Belki de fazla düşünüyorsun," dedi Mari. "Ayrıca, çekicilik sadece görünüşten ibaret değildir."

"Bunu biliyorum. Sence Kade'i daha iyi tanımaya ihtiyacım var mı? Belki aramızdaki çekim artar?" "Olabilir. Yine de..."

Devam edip etmeyeceğini görmek için bir saniye bekledim. "Ne?"

"Bunun kulağa gerçekçi gelmediğinin farkındayım ama *anı* yaşamak için de söylenecek bir şey var."

"Ne anı?"

"Bilirsiniz, o an. Birbirinizi ilk gördüğünüzde ya da birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizi ilk fark ettiğinizde olabilir. Bir an vardır. Sizi ve karşınızdaki kişiyi nasıl gördüğünüzü değiştirir. Henüz ne olduğundan emin olmasanız bile gerçekten bir şeyler hissedersiniz."

"Sence Kade ile hâlâ o anı yaşayabilir miyim?"

Göz maskesinin arkasından bile Mari'nin şüpheli olduğunu ama iyimser kalmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Belki mi?"

"Ya da onunla o anı yaşamadığım için yaşamayacağımı düşünüyorsun."

"Bunu söylemek zor. Randevunuz yarıda kesildi. Sizi bıraktığında ya da iyi geceler öpücüğü verdiğinde bir an yaşayabilirdiniz."

"Olabilir."

Ama ben pek öyle düşünmüyordum.

Yengem Taylor, benimle Marigold'un arasına girerek yanımdan geçti. Maskesini düşürdü ama fark etmemiş gibiydi ya da umurunda değildi.

"Taylor," diye seslendi Garrett. Onun birkaç adım gerisinden geldi. "Cidden gidiyor musun?" Cevap vermedi. Sadece kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Garrett yanından geçerken, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

Ona onu bırakmasını söylemek ister gibiydim. Kardeşimle evlendiği için Taylor'ı sevmek için çok çabalamama rağmen, bu her zaman kolay olmuyordu. Böyle zamanlarda, öfke nöbeti geçirdiğinde ya da toplum içinde hiddetlendiğinde, işim daha da zorlaşıyordu. Garrett her zaman çok çabalıyormuş gibi görünüyordu ve Taylor ona hiç yüz vermiyordu.

Ama Owen da vardı. Belki de ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. "Bu..." Marigold'un sözleri kesildi. "İlginç."

"Biliyorum. Son zamanlarda daha sık kavga ediyorlar gibi görünüyor."

"Bu berbat bir şey."

"Gerçekten öyle." Garrett'in onu dışarıda takip edişini izledim. "Umarım bir yolunu bulurlar."

Müzik yeni bir şarkıya dönüştü. Yaylı çalgılar topluluğu harikaydı, özellikle de lise öğrencileri oldukları düşünülüşünde. Kade ve genel olarak erkeklerle bu kadar meşgul olmayı bırakmam gerektiğine karar verdim. Muhtemelen Mari'yi göz yaşlarına boğuyordum.

Sıkıcı bir randevu olduğu için özür dilemek üzere ağzımı açtım ama Mari'nin bakışları yan taraftaki bir şeye -ya da birine- takılmıştı. Dikkatini kimin çektiğini merak ederek ona doğru baktım. Belki de başka bir yakışıklı adam?

Kardeşimdi, Zachary.

Ona mı bakıyordu? Emin olmak zordu. Göz maskesi yüzünün büyük kısmını gizlediği için tam olarak anlayamadım. Ama Marigold'u tanıyordum. Anaokulundan beri arkadaştık. O güzel mavi gözlerini görebiliyordum ve Zachary'ye bakıyor gibi görünüyorlardı.

Mari gözlerini kaçırdı ve gözlerindeki o özlem titreşimi kayboldu.

Belki de hayal etmiştim.

Bunu hayal ettiğimi umuyordum. Kardeşimi severdim ve Zachary'nin de pek çok iyi özelliği vardı ama o... yani o bir tür pislikti, üstelik bencil biriydi. Hiç kimseyle ciddi olarak çıkmadı. Mari de *sadece* ciddi biriyle çıkıyordu. Beş yaşımızdan beri düğününü planlıyordu. Bir klasörü bile vardı. İkisini birlikte hayal edemezdim.

Biri arkamdan kolumu hafifçe sıyrarak yanımdan geçti.

İlk bakışta onu tanıyamadım. Yakaları altın işlemeli uzun bir takım elbise ceket giymişti - Marigold'un tarihi kitaplardaki erkek arkadaşlarından birinin giyeceği türden bir şey. Boğazında bir fular ve koyu mavi brokar bir yelek vardı. Ağzı ince bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve tüylerim diken diken oldu.

Aman Tanrım. Bu-

"Affedersiniz," dedi, nefis alçak sesi karnımı bir girdaba dönüştürdü. Levi Bailey.

Bir kalp atışı sonra, ben herhangi bir cevap oluşturmamadan, o yoluna devam etti.

Sırtına baktım, kalbim küt küt atıyordu. Bunu bilerek mi yapmıştı? Yoksa bir tesadüf müydü? Beni tanıdı mı? Elim yeni boyattığım saçlarıma gitti. Belki de kim olduğumu bilmiyordu ve sadece kibarlık yapıyordu. Saçlarım farklıydı ve göz maskem yüzümün büyük bir kısmını kapatıyordu.

Ama o gülümseme.

Durakladı, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Ağzının bir köşesi tekrar yukarı kalktı ve o seksi gülümsemesi kalbimin çarpmasına neden oldu.

Ve sonra göz kırptı.

Maskesinin arkasından gözlerini görebileceğim kadar yakındı. Göz kırpışında hata yoktu. Gerçekti ve bunu benim için yapmıştı.

Tıpkı lisedeki o gün gibi.

Diğer tüm erkeklerin varlığında özlediğim gergin, karıncalı, hafifçe uyarılmış his, bir gelgit dalgası gibi içimden geçti.

Aman Tanrım. *O an* bu muydu?

Bu bir şeydi. Yüzümün büyük bir kısmını kaplayan göz maskesi için minnettar olmama neden oldu çünkü kıpkırmızı olmuş olmam gerektiğini biliyordum. Kalbim bir kuşunki gibi hızla çarpıyor ve omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyordu.

"Hanımlar." Kardeşim Luke yanımda belirdi, koyu renk bir takım elbise giymiş ve sade siyah bir maske takmıştı.

Şaşkınlıkla nefes nefese kaldım ve elimi göğsüme götürdüm. Levi'ye bakıyordum ve onun yaklaştığını fark etmemiştim. "Beni korkuttun."

"Bunun için üzgünüm. Karanlıklar kraliçesi Garrett'ı çoktan gönderdi mi?"

"Sanırım öyle. Kesinlikle bir şeye kızmış gibiydi." *Tanrı'ya şükür Bailey'e baktığımı fark etmedin.*

Başını iki yana salladı. "Berbat. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Neden dans etmiyorsunuz?"

"Birbirimizin randevusu olarak geldik, yani..." Levi'nin hâlâ yakınlarda olup olmadığına bakmadan dikkatimi Luke'ta tutmaya çalışarak omuz silktim.

Bakışlarını Marigold'a çevirdi ve elini uzattı. "Görünüşe göre bir dans partnerine ihtiyacın var."

Gözlerimi ona diktim. Kasabada tertemiz, iyi bir adam olarak tanınıyordu. Ama görüldüğü kadar temiz biri değildi. Ve utanmaz bir flörtçüydü.

Ama Mari bizimle büyümüştü. O biliyordu.

Mari elini tutarken ona "Kendine gel," dedim. "Ne?" diye

sordu. "Ben her zaman uslu dururum."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en büyük yalan

olabilir." Bana sırtıttı.

"Dans etmeyi çok isterim," dedi Mari ve maskesinin arkasından bile bana endişelenmemem gerektiğini söyleyen bakışını görebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Mari dans etmeyi en az gelecekteki düğününü planlamayı sevdiği kadar seviyordu. Bu yüzden onun hassas kalbini kardeşlerimden koruma içgüdüğü içime işlemiş olsa da Luke'un onu dans pistine götürdüğünü görmek beni mutlu etmişti. Onun gecesini güzelleştirecekti. Ve kim bilir, belki de kendi deyimiyle dans kartını doldurmak için her zaman aradığı beyefendilerden daha fazlasını bulacaktı.

Sırtları bana dönük olduğu anda Levi'nin gittiği yöne baktım. Ne umuyordum ki? Orada durup beni izleyeceğini mi? Yalnız kalmamı bekliyor, böylece o-

İşte oradaydı. Hareket etmişti ama onu üzerinde boş bardaklar olan uzun bir masanın yanında gördüm. Ön kollarından biri gelişigüzel bir şekilde masanın kenarına dayanmıştı. Bana bakıyordu.

Midemde kelekler uçuşmasının nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Bana mesaj attığında ve hatta geçen gün aradığında daha da fazla hissediyordum. Ama bu tamamen başka bir şeydi. Onlar hafif heyecan dalgalarıydı. Bu tam bir kelek göçüydü, vücudumu canlandırıyor ve sinir uçlarımı beklentiyle kıvılcımlandırıyor.

Bir an için donmuş gibi hissettim. Gözlerimiz kilitlenmişti ama hareket edemiyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Ona doğru yürüyüp merhaba diyemezdim. Yapabilir miydim? Kostümlerimiz kimliklerimizi tamamen gizlemiyordu. Ve kardeşlerim buradaydı. Levi Bailey'i kız kardeşleriyle konuşurken yakalamak, bir çatışmayı ateşlemek için harika bir yol olurdu.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle döndü ve uzaklaştı. Benim de onu takip etmemi istedi.

Nasıl bu kadar emin olabildiğimi bilmiyordum. Bir daha el hareketi yapmamış ya da göz kırpmamıştı. Ama ben emindim. Yapmamam gerektiğini bilerek -bu sadece belaya yol açabilirdi- onu takip ettim.

Ne yaptığının sıradan bir izleyici tarafından anlaşılmaması için yeterli mesafeyi korudum. Arkasına bakmadan kalabalığın içinde usulca ilerledi; belli ki arkasında olduğumdan emindi. Nereye gidiyordu? Paltosu bacaklarının etrafında salınıyor, erkeklerin neden artık böyle giyinmediğini merak ediyordum. Çok gösterişliydi.

Atılgan mı? Şimdi Marigold gibi konuşmaya başlamıştım.

Sola saptı ve bir kapıdan geçti. Nereye çıktığını bilmiyordum ama onu takip edeceğimden hiç şüphem yoktu.

Tereddüt etmeye karar verdim, nereye gittiğini fark eden birileri olabilir diye birkaç saniye daha bekledim. Şüpheli görünmemek için elimden geleni yaparak -ki muhtemelen bu beni çok şüpheli gösteriyordu- kapıya doğru yürüdüm, sıgacak kadar açtım ve içeri süzıldüm.

Kapıyı kapatır kapatmaz karanlık beni sardı. Gözlerimin ışıksızlığa alışmasını umarak elimi kapı kolunun üzerinde tuttum.

Parmakları diğer elimi okşadı ve hızlı bir nefes aldım. "Merhaba," dedi Levi, sesi yumuşaktı.

"Neredeyiz biz?"

"Bir depo dolabı. Bir ışık var ama karanlıkta kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm." "Böylece kimse kapının altındaki ışık şeridini görmez."

"Muhtemelen fark etmezler ama-" "Neden riske gireyim ki?" diye fısıldadım.

Parmakları parmaklarımın sırtında gezindi, hafif dokunuşu içimde bir elektrik çarpmasına neden oldu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım öncekinden daha da sıcak bir şekilde kızardı.

"Teşekkür ederim." "Saçını değiştirmişsin."

"Evet, Marigold beni ikna etti." "Çok güzelmiş."

Çok güzel. Güzel. Levi Bailey'nin dudaklarından dökülen bu sözler bir kadeh tekila kadar etkiliydi.

"Teşekkürler." "Sana bir şey sorabilir miyim?" Yaklaştı, eli hâlâ benimkine dokunuyordu.

"Evet."

"Buraya biriyle mi geldin?"

"Biriyle, randevu gibi mi? Hayır. Yani, evet, Marigold'la geldim. O benim flörtüm. Ama gerçek biriyle, yani bir erkekle gelip gelmediğimi soruyorsanız, cevabım hayır."

"Güzel."

Tereddüt etmeden yanaklarımı avuçladı, içeri girdi ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Nasıl ayakta kalabildim, asla bilemeyeceğim. Dizlerim neredeyse bükülüyordu ve omurgam sıvıya dönüştü. Ağzı benimkinin üzerinde nazik ama ısrarcı bir şekilde hareket ederken öpücüğünün sıcaklığı içime bir orman yangını gibi yayıldı. Bir elini belime dolayarak beni kendine çekti. Vücudum bilinçli bir düşünce olmadan ona itaat etti, ona karşı eridi.

Levi Bailey beni öpüyordu.

Durmadı, yıkıcı öpücüğüyle beni esir aldı. Dili dudaklarımı okşuyor, ayrılmalarını emrediyordu. Bir kez daha itaat ettim, onu öpmenin baş döndürücü coşkusu mantığımın önüne geçmişti. Bunu yapmamam gerekiyordu ve umurumda da değildi.

Dili sıcak ve kadifemsi bir yumuşaklıkla benimkine doğru kayıyordu. Kollarımı boynuna doladım ve bedenimi ona yaklaştırdım. Üzerime bir farkındalık çöktü; ağzım onunkine dolanıyor, hassas meme uçlarım askısız sütyenimin kumaşına bastırıyor, bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyordu. Ve onun -erkeksi kokusu, dilindeki nane kokusu, sırtımda gezinen eli, saçlarımın arasından kayan diğer eli.

Bana doğru bastıran çıkıntı.

Aman Tanrım. Bu onunkiydi... Ve... Büyüktü.

Ve sertti.

Çok

büyük.

Çok sert.

Tam burada ölecektim. Ölüm sebebi, şimdiye kadar yaşadığım en erotik, ruhumu çalan öpücüktü.

Durmaya isteksizmiş gibi yavaşça geri çekildi. Kesinlikle öyleydim. Beni sonsuza dek öpmeye devam edemez miydi, lütfen?

Dudaklarımız ayrılırken beni kendine yakın tuttu. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama yapmak zorundaydım."

Zorunda mıydın? Sanki beni öpmek ilkel bir ihtiyaçmış gibi konuştu.

"Sanırım nutkum tutuldu."

"Sorun değil." Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Daha sonra konuşabiliriz."

Başımı salladım. Partiye geri dönmem gerekiyordu; çok uzun süre ortalıkta olmazsam Mari beni aramaya başlayabilirdi. Ama ikimiz de hareket etmedik. Büyüyü bozmak istemedim.

"Bu çılgınlık, değil mi?" Ben sordum. "Yapamayız..."

"Biliyorum. Ama dudaklarının tadına bir kez daha bakmalıyım."

Ağzı tekrar benimkini aldı, öpücüğü acil ve sahipleniciydi. Kaslı kolları beni sıkıca kavradı, ona doğru bastırdı. Ona bir ağaç gibi tırmanmak ve bacaklarımı beline dolamak istedim. Pantolonundaki o baştan çıkarıcı çıkıntıya doğru bastırmak istedim kendimi.

Odadaki tüm havayı emerek geri çekildi. Nefes nefese kaldım, denge için ona tutundum.

"Önce sen çıkabilirsin," dedi. "Kimse görmesin diye bekleyeceğim."

Haklıydı, gitmemiz gerekiyordu. Çılgınca bir şey yapmadan önce gitmem

gerekiyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak göz maskemi düzelttim. "Tamam."

"Seni sonra ararım."

Bir şey söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan kaçtı. Beynimi pelteye çevirmişti. Bu yüzden fısıltıyla *tamam* anlamında başımı salladım ve kapı tokmağını bulmaya çalıştım.

Koridordaki ışık, dolabın karanlığından sonra kör ediciydi. Dışarı çıktım ve gözlerimi yere indirerek rahatça uzaklaştım. Yanaklarım sıcaktı ve kalbim hızla çarpıyordu. Öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordum; dudaklarını dudaklarımda, kollarını boynumda hissediyordum. Dillerimiz birbirine dolaşıyor ve vücudunun sıcaklığı hissediliyordu.

Az önce ne yaptım ben?

Geriye bakmaya korkuyordum. Bu gerçekten olmuş muydu? Az önce Levi Bailey'i bir dolaba kadar takip edip karanlıkta onu öpmüş müydüm? Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı ama ben kapıdan uzaklaşıp Mari'yi aramaya devam ettim. Muhtemelen hâlâ Luke'la dans ediyordu. Sadece birkaç dakika olmuştu.

Kalabalığın içinde ilerlerken, öpücüğünün anısı dudaklarımda hâlâ tazeyken, bundan sonra ne olacağını merak ediyordum. Çünkü o öpücük ne kadar muhteşem olsa da hiçbir şeye yol açamazdı. Bir dolabın karanlığında, bir anı paylaşabiliydik. Ama tekrar dünyaya adım attığımızda, gerçeklik bize karşıydı.

Belki de bunu olduğu gibi kabul etmeliydim. Çalınmış bir öpücük. Olabileceklerin bir tadı

Keşke her şey farklı olsaydı.

Çünkü ben Annika Haven'dım, o da Levi Bailey. Dışarıdan bakan biri için ne kadar aptalca görünse de, bu aramızda filizlenebilecek her şeyi öldürmeye yetti.

LEVI

N Annika'nın tadına baktıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.
Bu konuda ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Onu baloda görmek o an, zihnimi tek bir odağa keskinleştirdi.

Öp onu. Şimdi.

Ben de öyle
yaptım.

Ama sonra ne olacağından emin değildim.

Pazar sabahı gün ışııyla yüzleşirken ve kostümler, göz maskeleri ve balonun ambiyansı yokken, işler biraz daha ürkütücü görünüyordu. Durumumuzun gerçekliği bana ağır geliyordu.

Şimdi ne yapacaktım?

Ona daha önce mesaj atmıştım ama meşguldü ve konuşmamız bir yere varmamıştı. Dün gecenin bir şey söylemeden geçip gitmesine izin vermek istemedim. Ama aynı zamanda bunu mahvetmek de istemiyordum. Ona karşı dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Her ne kadar sonuçları siktir et demek istesem de, sonuçlar gerçekti ve onu da etkileyecekti. Kan davasına meydan okuyarak balıklama dalamaz ve bunun ikimiz için de iyi sonuçlanmasını bekleyemezdim.

Bu biraz karışıktı.

Özellikle de şimdi. Söz konusu olan sokak tabelalarındaki çıkartmalardan, mayonezli çöreklerden, hatta seçtiğimiz mekânlara salınan keçi ve sincaplardan çok daha fazlasıydı. Kan davası eskisi gibi kalsaydı -çoğunlukla şakalar ve kötü bakışlar- belki onlarla işleri yoluna koyabilirdik. İşe yarayacağını düşünseydim, Annika'yla bir şans için Haven kardeşlerin her birini karşıma alırdım.

Ama olmazdı.

Şu anki durumla, iki taraf da bizi çift olarak kabul etmez. Tabii...

Kafamı kurcalayıp duran şey bu "eğer" idi. Ne olmadıkça?

Satmak zorunda kalmasın diye büyükannemin borcunu ödeyecek parayı bulamazsak. O zaman Haven'lar onu satın alamazdı. Eğer güvende olsaydı, bunu geride bırakmak daha kolay olurdu. Belki Haven'larla ateşkes bile yapabilir.

Büyükannemin arazisini zaten kurtarmamız gerekiyordu ama bunun ailemle Annika'nın ailesi arasındaki gerginliği de azaltabileceği düşüncesi içimde bir ateş yaktı.

Bir yolu olmalıydı.

Logan beni zaten yolun Montgomery hazinesi denilen şeyi bulmak olduğuna yarı yarıya ikna etmişti. Bu en eski Tilikum masallarından biriydi ve gerçeği geçmişte gizlenmişti. İnsanlar bu hazineyi arıyordu.

Yakın zamana kadar bunun bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Ancak kardeşlerim bunun gerçek olup olmadığını merak etmemi sağlayan ipuçları buldular.

Ve eğer onu bulabilirsek.

Ayrıca, kan davasının kökenleri ile Montgomery hazinesinin bağlantılı olduğu fikri için söylenecek bir şey vardı. Ve eğer kan davasının nasıl başladığını bulabilirsek, belki bu onu sona erdirmemize yardımcı olabilirdi.

Uzak bir ihtimal miydi? Elbette. Çılgınca mı? Muhtemelen. Ama Annika Haven'a aşık olmak da öyleydi, yani görünüşe göre çılgınlık benim için yeni bir şeydi. Ben de bunu benimseyebileceğimi düşündüm.

Görevde olmadığım için biraz araştırma yapmaya karar verdim. Bir yerlerde cevaplar olmalıydı. Ayrıca bu bana Annika'ya karşı bir sonraki hamlemi düşünmek için zaman kazandıracaktı. Her ne kadar ilgili herkese siktirip gitmelerini söylemek istesem de, burada aileden bahsediyorduk. Bu daha ince bir yaklaşım gerektirecekti.

Bu iyiydi. Kurnazlıkta oldukça iyiydim.

Arabayla şehre indim ve belediye binasının önüne park ettim. Pazar günü açık değildi ama hafta sonları güvenlikte çalışan Jesse Rodriguez'i tanıyordum. Küçük bir kasabada itfaiyeci olmanın faydalarından biriydi bu. Burada pek çok insanla tanışmış ve onlara yardım etmişim. Jesse geçen yıl oluklarını temizlemeye çalışırken merdivenden düştüğünde olay yerine ilk ben gitmişim.

Eski tuğla binanın camlı pencereleri vardı ve Tilikum'daki orijinal yapılardan biriydi. Önündeki çeşme kış için kapatılmıştı ve geniş beton basamaklar bir dizi büyük çift kapıya açılıyordu.

Merdivenlerden çıktım ve zile bastım.

Birkaç saniye sonra Jesse kapıyı açtı ve gülümsedi. Üzerinde güvenlik üniforması vardı - kolunda güvenlik rozeti olan lacivert bir gömlek ve kahverengi bir pantolon. "Merhaba, Levi."

"Selam dostum. Pazar günü rahatsız ettiğim için kusura bakma ama bugün izinliyim, bir uğrayayım dedim." "Sorun değil. Burada çok sıkıldım. Senin için ne yapabilirim?"

Montgomery hazinesi ve Bailey-Haven kan davası hakkında araştırma yaptığımı söylemek istemedim. Hazinenin gerçek olabileceğini düşündüğümü itiraf etmek beni aptal gibi gösterirdi. Kan davasının kökenlerini araştırma nedenlerimi de açıklamak istemedim.

Ben de belirsiz tutmaya karar verdim. "Aile tarihi üzerine biraz araştırma yapıyorum, sadece meraktan."

Yangından öncesine ait çok sayıda kayıt var mı? Mülkiyet kayıtları, bu tür şeyler."

"Aşağıda ne olduğundan pek emin olmasam da biraz var. Gelip bakmak ister misin?" "Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç de değil." Kapıyı daha geniş açtı, böylece onu içeri kadar takip edebildim.

Küçük bir kasabada yaşamının bir başka faydası da şu: Çoğu yerde muhtemelen kayıtları kendim araştırmama izin verilmezdi. Bir talepte bulunmam gerekirdi. Ama biz buralarda işleri daha rahat hallediyoruz.

Jesse beni içeri aldı ve büyük kapıyı arkamdan kapattı. Ayakkabılarımız kavernöz girişteki bej mermer zeminlerde yankılandı. Mozaik karolar Tilikum şehir mührünün büyük bir versiyonunu ve meşhur *Sert Ahşap, Uzun Ray* sloganını oluşturunuyordu. Bunun kulağa ne kadar kirli geldiğini nasıl fark etmemişlerdi, asla bilemeyeceğim. Belki de 1800'lü yılların sonlarında, evrensel olarak kasabayı inşa eden kereste ve demiryolu endüstrilerine bir gönderme olarak yorumlanmıştı. Ya da belki de bunu bilerek yapmışlardı. Şimdi bile komik geliyordu.

Jesse'yi bir koridorda, kapıları kapalı ofislerin önünden geçerken takip ettim. Mevcut belediye başkanı Harold Montgomery'nin çerçeveli bir portresinin ardından duvar boyunca geçmiş belediye başkanlarının portreleri ve görevde bulundukları tarihler yer alıyordu. İlkokulda bir okul gezisinde buraya geldiğimi hatırlıyordum.

"Kasaba kayıtları çoğunlukla alt katta tutuluyor." Bir merdiven boşluğu kapısında durakladı.
"Özellikle eski

şeyler."

Merdivenlerin dibinde, beton duvarlı bir koridoru aydınlatan bir ışığı yaktı. Tavan bunaltıcı derecede alçaktı, özellikle de boylu boyunca uzanan açıktaki kanallar yüzünden. Skylar'a gösterebilmesi için Gav'a bundan bahsetmeliydim. O küçük ucube ürkütücü yerleri severdi.

Jesse başka bir kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Bu kapı dolaplar, çekmeceler ve dosya kutularıyla dolu raflarla dolu büyük bir depoya açılıyordu.

"Bir şeyi nasıl bulacağım'dan emin değilim," dedi. "Sadece burada olduğunu biliyorum, nasıl organize edildiğini ya da organize edilip edilmediğini değil. Ama hepsini yerine koyduğunuz sürece her şeye bakabilirsiniz. Yanınıza bir şey almanıza izin veremem."

"Evet, tabii ki. Bulduğum gibi bırakacağım."

"Kulağa hoş geliyor. O zaman sana bırakıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter." "Teşekkürler, Jesse. Minnettarım."

"Ne zaman istersen."

Kapıyı aralık bırakarak çıktı. Floresan ışıklar vızıldıyordu ve hava bayattı. Etrafta ne kadar çok eşya olduğuna bakarken, bunun zaman kaybı olup olmadığını merak ettim. Ne aradığımdan emin değildim, bu karmaşada onu nasıl bulacağım'dan da.

Odada yavaşça ilerledim, rafların ve kutuların üzerindeki etiketlere baktım. Görünüşe göre büyük kasaba yangınından kurtarılan her şey kutulanmış ve burada saklanmıştı. Her şey kabaca tarihlerine göre ya da en azından on yıllarına göre sıralanmış gibiydi. Odanın derinliklerine indikçe plaklar daha da yaşlanıyordu. Bu da bir başlangıçtı.

Arkadaki ışık loştu, bu yüzden telefonumu çıkardım ve el feneri olarak kullandım. Hiçbir şeyi yırtmamaya dikkat ederek kutuları karıştırdım. Bu şeyler eskiydi, kağıtları sararmış ve kırılmıştı.

Ve düzensiz bir dağınıklık. Mülk tapuları, doğum belgeleri ve işletme ruhsatları buldum. Kötü şöhretli evlerden alınan özel tüketim vergisini de içeren yerel vergi kanunlarının bir listesi vardı ki bu beni biraz kıkırdattı.

Bir şey çıkar umuduyla belgelere göz gezdirdim. Üzerinde Montgomery adı geçen eski bir vakıf senedi buldum ama sadece bir ev gibi görünüyordu. Kayda değer bir şey yoktu ve kesinlikle Ernest Montgomery'nin sözde hazinesine işaret edebilecek bir şey yoktu.

Sonraki birkaç kutuda, yangından sonra toplandığı ve herhangi bir düzenleme girişiminde bulunulmadan kaldırıldığı belli olan aynı kasaba kayıtları vardı. Çeşitli Montgomery'lerin yanı sıra Bailey'ler ve Haven'lerden bahseden pek çok belge vardı, ancak bana herhangi bir cevap veren hiçbir şey yoktu.

Birkaç rafı bitirdiğimde gözlerim yorgun ve pırıl pırıldı. Hayal kırıklığı omuzlarımı germişti. Burada ne işim vardı? Ne aradığımdan bile emin değildim.

Bu muhtemelen büyük bir zaman kaybıydı ama arka bölümdeki son kutuya kadar gelmiştim. Ayağa kalktım, kollarımı omuzlarıma üzerine uzatıp esnettikten sonra kutuyu açtım.

Büyülü bir şey olmadı. Ernest Montgomery'nin kayıp vasiyetini ya da uzun zamandır kayıp olan servetini bulmak için izleyeceği yolu gösteren, kendi eliyle kaleme aldığı bir harita bulamadım.

Besbelli. İnsanlar onlarca yıldır arıyordu. O kadar kolay olsaydı, birileri çoktan bulurdu.

Ama kutunun dibinde, yatay olarak istiflenmiş kâğıtların altında bir şey vardı. Belgelerden, her ikisi de üçe katlanmış iki kâğıt parçası çıkaracak kadarını aldım.

Kâğıtlar kuru ve kırılkan gibiydi, sanki çok hızlı açarsam dikiş yerlerinden çatlayacaklardı. İlkini dikkatlice açtım.

Vay anasını.

Eliza Bailey için bir ölüm belgesi. Sadece doğum ve ölüm tarihlerini vermek yerine *öldüğü varsayılıyordu*.

İkincisi de aynıydı, bir ölüm belgesi. Bu John Haven'a aitti ve Eliza'nınkinden kısa bir süre sonra öldüğü tahmin ediliyordu.

Görünüşe göre bu, Eliza Bailey ve John Haven'a ne olduğu sorusunu cevaplıyordu.

Gerçi belgelerde öldüğü *varsayılıyordu*. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Hızlı bir Google araması bana bu bilgiyi verdi. Kayıp oldukları ve sonunda öldüklerinin ilan edildiği anlamına geliyordu.

İlginç.

Eliza Bailey ve John Haven'ın kaybolduktan sonra Tilikum'a geri dönmediklerinin teyit edilmesinden başka ne anlama geldiğini bildiğimden değil.

Öldüklerini öğrendiğimde içimde tuhaf bir boşluk hissettim. Uzun zaman önce yaşamışlardı ve zaten çoktan ölmüş olacaktı. Ama yine de. Bir Bailey ve bir Haven'ın bir zamanlar mutlu sonla bittiğini keşfetmek güzel olurdu. İki cenazeye yol açan iki kaybolma pek de cesaret verici bir bilgi sayılmazdı.

Ama olan oldu. Sertifikaların fotoğraflarını çektim ve onları bulduğum yere dikkatlice sakladım.

Yukarı çıktım ve Jesse'ye etrafı kurcalamama izin verdiği için tekrar teşekkür ettim. İlginç bir şey bulup bulmadığımı sordu. Ona çoğunlukla toz olduğunu söyledim.

Birkaç şey almak için markete uğradıktan sonra eve doğru yola çıktım. Eliza Bailey ve John Haven'ın talihsiz bir sonla karşılaştıkları haberini ailemin geri kalanına iletmem gerektiğini düşündüm ve Bailey grup mesajına sertifikaların fotoğraflarıyla birlikte bir mesaj gönderdim. Neredeyse anında telefonum, çoğu kızlardan gelen ve öldükleri için duydukları üzüntü ve hayal kırıklığını ifade eden mesajlarla dolmaya başladı.

Onları suçlamıyordum ama mesajlarına yetişemiyordum. Tam telefonumu bırakıp sohbetin bitmesini bekleyecektim ki Annika'dan bir mesaj aldım.

Mesajını kaydırmaya çalışırken neredeyse telefonumu düşürüyordum. *Pürüzsüz, Levi. Gerçekten pürüzsüz.*

Juliet: *Daha önce konuşamadığım için üzgünüm. Anne hayatı, bilirsin.*

Ben: *Endişelenme. Thomas nasıl?*

Juliet: *Huysuz.*

Zavallı dostum. Neden bu kadar huysuz?

Juliet: *Kim bilir. Huysuz bir çizgisi var.*

Ben de öyle, gerçekten.

Juliet: *Senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı.*

Görünüşe göre birbirimize benziyoruz.

Juliet: *Evet, öylesin.*

Tereddüt ettim, onu öptüğümü hatırlayınca dudaklarımı yaladım. Ne yaptığını ve daha da önemlisi şu anda konuşup konuşamayacağını merak ediyordum.

Ben: *Seni arayabilir miyim?*

Bir duraklama oldu, saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçip gidiyordu. Onun sesini duymak istiyordum. Onu tekrar görmenin bir yolunu bulana kadar beni oyalaması için bile olsa buna ihtiyacım vardı. Ona mesaj atmak yeterli değildi.

Sonunda, yapabileceğimi söyledi. Gönder tuşuna bastım.

"Merhaba." Yumuşak sesi sıcak bir günde serin bir su gibi üzerime

döküldü. "Merhaba. Sesini duymak güzel."

"Teşekkürler. Seninkine de."

Ses tonunda beni çeken bir şey vardı. Belki bir parça hüznün. "Her şey yolunda mı?"

Uzun bir nefes verdi. "Evet, sanırım öyle."

"Thomas'ın huysuzluğu sana da mı bulaştı?" Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "Biliyor musun, belki de öyledir."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Sesi üzgün geliyordu ve bunun benim hatam olduğundan endişeleniyordum. "Bak, dün gece hakkında-"

"Sorun değil, bir şey söylemek zorunda değilsin." Derin bir nefes aldı. "Heyecan vericiydi ama kostümlü bir balodaydık. Yakalanabileceğimizi bile bile böyle gizlice kaçmak eğlenceliydi ama ikimiz de durumun gerçekliğini biliyoruz."

"Biliyorum, ama bu bazı şeylerin değişmeyeceği anlamına gelmez." "İşte şimdi çılgınca konuşuyorsun."

"Öyle miyim?"

Tekrar durakladı. "Sana karşı gerçekten dürüst olabilir miyim?" "Elbette."

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bazı günler mesajların beni gülümseten tek şey oluyor. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Lanet olsun. Bu konuşmanın böyle gitmesini istememiştim. Bana *sadece arkadaş olarak kalmamız gerektiğini, çünkü başka bir şeyin çok büyük bir risk olduğunu* söylüyordu. Ama ben ne umuyordum ki? Siktir et, ne olursa olsun birlikte olalım diyecek kişinin o olmasını mı?

Bu her ne kadar harika olsa da, caymadım. Bu işi çözecektim. Bir yolu vardı ve ben onu bulacaktım.

Şimdilik elimizdekileri de kaybetmek istemiyordum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim. "Hem de çok. Seni zorlamayacağım ama bir şeyi bilmeni istiyorum." "Neyi?"

"Bailey'lerin inatçı piçler olma konusunda uzun bir gelenekleri var. Ben de bir istisna değilim. Vazgeçmeyeceğim."

"Levi, bunun asla işe yaramayacağını biliyorsun. Bir Bailey ve bir Haven birlikte olamaz." "Saçmalık. Bunu söylüyorsun çünkü hiçbirimiz birlikte olmadık."

Güldü - kulaklarıma müzik gibi geldi. "Bence bu zorlayıcı bir sebep."

"Tamam, ama yanıldığını kanıtladığımda bunu kabul etmek zorundasın."

"Peki Romeo. Eğer yanıldığımı kanıtlarsan, kabul ederim."

"Bana hâlâ üzgün gibi geliyorsun. Ne yapabilirim ki?"

"Üzgün değilim."

"Yalancı." Duraksadım, onu gülümsetecek bir şey düşünmeye çalışıyordum. "Bir sincabın senden hoşlanmasını nasıl sağlarsın?"

"Nasıl?"

"Deli gibi davran."

Yine güldü ama bu daha çok bir inilti gibiydi. "Bu tam bir baba şakasıydı." "Yine de işe yaradı. Seni güldürdü."

"İyi, öyle oldu."

"Ayrıca, iyi bir baba şakasının nesi yanlış?" "Bu bir oksimoron değil mi?"

"Ne, iyi baba şakası mı? Asla."

Bir kahkaha daha ve kendimi piyango kazanmış gibi hissettim. Keşke Logan gibi daha komik olsaydım diye düşündüm. Ama bütün gün baba fıkraları anlatabilirdim. Bir adam alet kutusundaki aletleri kullanmak zorundaydı.

"Uh-oh, gitmem gerek," dedi. "Aradığın için teşekkürler. Seninle konuşmak güzeldi." "Seninle de. Hoşça kal, Annika."

"Güle güle, Levi."

Aramayı sonlandırdı.

Derin bir nefes aldım ve bu duygunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Kulağımdaki sesi ruhumdaki karanlığa bir merhem oldu. Ama yeterli değildi.

Ve ona aramızdaki bu kıvılcımın uğruna savaşmaya değer olduğunu göstermeye kararlıyım.

ANNIKA

C ses çıkarmamaya dikkat ederek Thomas'ın kapısını kapattım. Tekrar. Destansı bir yatma vakti sinir krizinden sonra nihayet sakinleşmişti. Yatağa girerken öfke nöbeti geçirmesi alışılmadık bir şeydi ama yürümeye yeni başlamıştı ve uykusunu kaçırmıştı. Aşırı yorgundu, bu da felakete davetiye çıkarıyordu. Sonunda uyuyacağını umarak nefesimi tutarak bekledim. Bir ses duymadım. Yenilenmiş kızgın feryatlar yok. Yataktan kapıya doğru koşan küçük ayak sesleri de yoktu. Belki de sonunda pes etmişti. Neyse ki sessiz kaldı. Rahatlamış ama bitkin bir halde yatak odama girdim, kapıyı kapattım ve yatağa uzandım. Tek ebeveyn olmanın ağırlığı özellikle böyle günlerde daha da ağırlaşıyordu. Çocukların bazen öfke nöbeti geçirdiğini biliyordum ama bunu doğru bir şekilde ele almış mıydım? Doğru şeyleri mi yapıyordum? Doğru kararlar veriyor muydum? Annem ve babam bana yardımcı olma konusunda harikaydılar ve bunun için minnettarım. Ama sonuçta o benim çocuğumdu ve onu yetiştirmek benim sorumluluğumdu. İyi ya da kötü, nasıl bir çocuk olacağı bana bağlıydı. Onu o kadar çok seviyordum ki onun için ölebilirdim. Ama bunu tek başına yapmanın zor olduğunu inkar edemezdim. Ailem beni desteklemek için buradayken bile. Yorgun ya da sinirli olduğumda sık sık olduğu gibi, düşüncelerim Levi'ye kaydı. İstemedem de olsa komodinin üstündeki telefonumu aldım. Mesaj yok. Bu gece ne yapıyordu? Kardeşinin yatak odasında alçıpan mı tamir ediyordu? Televizyon ya da YouTube videoları mı izliyordu? Arkadaşlarıyla ya da kardeşleriyle mi takılıyordu? Ya da belki itfaiyede görevde miydi? Mesajlarını açtım ve geriye doğru kaydardım. Bunu bazen yapardım, özellikle de kendimi kötü hissettiğimde. Beni her zaman gülümsetirdi. Ama şimdi her şey farklıydı ve bu beni endişelendiriyordu. O öpücük inanılmazdı ama aramızdaki şeyleri değiştireceğinden korkuyordum. İnatçı olduğunu söylemişti ama ben inatçı erkekler hakkında bir iki şey biliyordum. Biri tarafından büyütülmüştüm ve altı diğerrinin yanında yetişmiştim. Kardeşim Reese o kadar inatçıydı ki yıllardır eve gelmemişti. Bu kan davasının her iki tarafında da sert kafalı erkekler vardı. Bu yüzden bu kadar uzun sürmüştü. Ama o öpücük. Daha şimdiden uyuyamayacağımı anlayabiliyordum. Zihnim çok farklı yönlerde dönüyordu. Hâlâ yapmam gereken bir milyon Noel süsü vardı. Onları her yıl Noel Köyü'nde satarak biraz daha fazla para kazanıyordum. Kalktım, el işi masama gittim ve ayarlanabilir lambayı yaktım. Her yerde sim vardı. Bunu kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım, ancak herkes simin el

sanatları dünyasının uçuğu olduğuunu biliyordu. Tekrar kendi evime sahip olduğumda - ideal olarak kendi evimi satın alabilseydim

Bir gün bu kadar endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

İşaret parmağımı kullanarak bazı gümüş parıltıları daha düzgün bir yığın haline getirdim. Parıltı bana göz maskemi düşündürdü -Marigold ve ben bu gümüşü kendi maskelerimizi süslemek için kullanmıştık- ve bu da bana maskeli baloyu düşündürdü. Bu da bana Levi'yi düşündürdü.

Bu da bana o öpücüğü hatırlattı.

Bunu yapmamak çok zordu. Bütün gün düşüncelerim onunla doluydu. Neredeyse bu kadar iyi olmamasını dileyecektim. Kade'le randevumda hissettiğim aynı ılık duygularla sıkışıp kalsaydım. En azından o zaman kendimi bu kadar yenilmiş hissetmezdim. Bir erkeği bir daha çekici bulup bulamayacağımı merak etmek, sahip olamadığım tek erkek kadar çekici bir erkek bulup bulamayacağımı merak etmekten çok daha küçük bir sorundu.

Bu muydu? Onun çekiciliği yasaklanmış olmasında mıydı?

Ben öyle düşünmüyordum. Kabul ediyorum, o öpücüğün heyecanı kesinlikle tehlikeyle sarmalanmıştı. Riskle. Onunla gizlice kaçmak biraz yaramazlık gibi gelmişti ve son birkaç yılını sorumlu bir yetişkin olmak için çok çabalayarak geçirmiş bir kız için -bekar annelik insana bunu yapıyor- o çalıntı öpücükte bir hafiflik vardı. Bir özgürlük anı.

Ama Levi ne derse desin, bu böyle devam

edemezdi. Çok hayal kırıklığı yarattı.

Bir tıkırtı, simlerle dolu el işi masamdan başımı kaldırmama neden oldu. Neydi o? Kapım mı çalındı?

Tekrar duydum. Ses kapımdan gelmiyordu ve kesinlikle biri kapıyı çalmıyordu. Sadece tek bir ping sesi, cama çarpan bir şey gibi.

Sürgülü cam kapıdan mı geliyordu?

Bekledim, dinledim. Cama doğru uçan bir böcek olamazdı. Etrafta böceklerin uçuşması için hava çok soğuktu.

Dokun.

Bu kesinlikle sürgüden gelmişti. Ayağa kalktım, tül perdeleri kenara ittim ve gecenin içine baktım.

Odam evin tepenin aşağıya doğru eğimli olduğu tarafındaydı ve küçük balkondan yere doğru bir damla bırakıyordu. Ay ışığında parıldayan hafif bir kırağı tozu her şeyi kaplamıştı ve gökyüzü açıktı.

Karanlıkta, balkonun hemen ötesinde, bir insanın şeklini seçebiliyordum. Sadece bir insan değil, bir adam.

Ve herhangi bir adam değil. Levi

Bailey. Aman Tanrım, onun burada

ne işi vardı?

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bizim tepeye mi çıkmıştı? Bir araç sesi duymamıştım. Annemle babam hâlâ uyanık mıydı? Ya biri onu duyduysa?

Koltuğumdan örgü bir battaniye alıp omuzlarıma sardım, sonra sürgülü cam kapıyı açıp gecenin serin havasına adım attım.

Levi aşağıda durmuş, yukarı bakıyordu. Yere bir şey düşürdü ve ellerini ceplerine soktu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi fazla yükseltmemeye

çalışarak sordum. "Seni görmem gerekiyordu."

"Cam kapıya taş mı atıyordunuz?"

Ay ışığında yüzünü seçebiliyordum. Ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Evet."

"Hangi odanın benim olduğunu nereden bildin?"

"Bir ışık yaktın ve silüetini görebildim. Sen olmasaydın balkonun altına saklanıp babanın dolu bir av tüfeği taşımadığını ummayı planlıyordum."

Güldüm. "Öyle değil."

"Bildiğim iyi oldu."

"Öyle bile olsa, burada olmamalısın."

Yüz ifadesi kararlıydı. "Biliyorum."

Yakalanırsak ne olacağından endişe etsem de onu orada görmek kalbimi heyecanlandırdı. Neyse ki kardeşlerim burada değildi ama babamın da ne yapacağını bilmiyordum.

Levi sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan balkonun zeminine tutunarak atladı. Nefesim kesildi, yan tarafa baktım. Sadece kollarını kullanarak kendini yukarı çekti ve balkonun dış kenarına tırmandı. Tanrım, çok güçlüydü.

"Bunu nasıl yaptın?"

Korkuluklara tutundu ve yanlara, bana doğru ilerledi. "Sadece kendimi yukarı çektim."

Arkamdaki sürgülü cam kapı hâlâ açıktı, bu yüzden sessiz olmaya dikkat ederek kapattım. Ailem beni rahat bırakma konusunda harikaydı ama onlardan birinin yanımdan geçerken soğuk hava akımını fark edip neler olduğunu merak etmesini istemiyordum.

Parmaklıklara geri döndüm ve soğuğa karşı örme battaniyeyi üzerime çektim. "Bu çılgınlık. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım bunu bana dün gece dolapta

söylemiştin." "O da çılgıncaydı."

"Biliyorum. Elimde değil."

"Neden olmasın? Bana hiç gözüpek bir tipmişsin gibi gelmemişti."

"Ben öyle değilim."

"Ama sen bir kızın kapısına taş atıp balkonuna tırmanan tiplerden misin?"

"Artık öyleyim." Ayaklarını yana doğru sürüyerek onu daha da yaklaştırdı. "Sadece bir soruma cevap ver." "Neye?"

"Seni öptüğümde bir şey hissettin mi?"

Koyu renk gözleri benimkileri tuttu ve bakışlarındaki yoğunluk kalbimin çarpmasına neden oldu.

Bir şeyler hissetmiştim.

Bunu nasıl inkâr edebilirdim ki?

"Evet."

"Ben de öyle. Ve her konuştuğumuzda bir şeyler hissediyorum. Ne zaman bir mesaj alsam, sesini duysam ya da seni şehirde kaldırımda yürürken görsem bir şeyler hissediyorum. Ve bu hiç geçmiyor. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ama artık yapamayacağım tek şey hiçbir şey yapmamak."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Her konuştuğumuzda içimde bir şeyler hissediyordum. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey. Arkadaşıktan ve basit bir çekimden çok daha fazlasıydı. Her ikisi ve daha fazlasıydı, hepsi bir duygu kasırgasına sarılmıştı.

"Neden bu kadar zor olmak zorunda?" diye sordum.

"Berbat olduğunu biliyorum ama kendime sürekli sana takılmadığımı söyleyemem. Gerçekten sana takıldım. Ve şimdi seni öptüğüme göre, bunu tekrar yapmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Her nasılsa o kadar yaklaşmıştık ki yüz yüze gelmiştik. Bunun nasıl olduğundan bile emin değildim. Ama korkuluğun diğer tarafındaydı, ayakları çitelerin arasına sıkışmıştı.

Eğildi ve dudaklarımız birbirine değdiği anda sanki içimde parıltılı bir bomba patladı. Damarlarımda dolaşan kıvılcımlarla nefesim kesildi, sıcaklık aniden içimde birikti. Battaniyeyi bırakarak ceketini tuttum ve onu kendime çektim.

Boğazından alçak sesle inleyerek dilini ağzımın içine kaydırıp ve öpücüğü daha da derinleştirdi.

Ağzımı açtım.

hevesle. Düşünemiyordum; zorlukla nefes alabiliyordum. Gecenin soğuk havası gitmiş, öpücüğünün sıcaklığıyla yok olmuştu.

Dudaklarımız yavaş yavaş ayrıldı ama ceketine tutundum, bırakmak istemiyordum ya da bırakamıyordum. "Yanılıyor muyum?" diye sordu, sesi alçaktı. "Yoksa burada bir şey mi var?"

Başımı salladım ve burunlarımız birbirine değdi. "Haksız değilsin."

"O zaman şimdilik bu kadarı yeterli." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama bu son değil."

Çakıl taşları üzerinde yürüyen birinin çıkardığı sese benzeyen bir çıtırtı beni sıçrattı. Paltosunu bıraktım ve soğuk hava sanki bir rüzgârla savrulmuşum gibi üzerime çarptı. Birden titreyerek battaniyeyi aldım ve omuzlarıma doladım.

"İçeri girmene izin vermeliyim," dedi.

"Evet, babam dükkâna gidiyor olabilir. Sen de donuyor olmalısın." "Pek sayılmaz. Ama sen üşüyorsun."

"Nasıl aşağı ineceksin?"

Aşağıdaki yere baktı. "Ben iyi olacağım."

"Sanırım tüm o itfaiyeci eğitimi işe yarıyor."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Öyle."

Çıtırtıdayan çakılların sesi gecenin içinde yankılanıyor gibiydi. Dükkân evin arkasındaydı ama babam ya da kardeşlerimden biri -ya da ikisi birden- dışarıdaysa bizi duyup bakmaya gelebilirlerdi.

"Aşağı inerken dikkatli ol."

"Öpeceğim." Eğildi ve beni bir kez daha öptü. "İyi geceler, Annika." "İyi geceler."

Battaniyeyi üzerime çektim, soğuktan dişlerim takırdamaya başlamıştı. Levi kalktığı gibi zahmetsizce aşağı indi, ayakları yere çarptığında neredeyse hiç ses çıkarmadı. Sonra karanlığın içinde kayboldu.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hâlâ örgü battaniyeme sarınmış halde, yorganın altındaki yatağa tırmandım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde titremem azaldı.

Battaniyemin içine gömüldüm, gözlerimi kapattım ve Levi'nin öpücüğünün hissini yeniden yaşamaya başladım. Dudakları sihirliydi. Ağzının benimkinin üzerindeki anısı bile içimi ısıtıyordu. Yorganı üzerimden attım.

Onu içeri davet etmeli miydim?

Vücudumun istediği de tam olarak buydu. Levi Bailey bana bir şey yaptı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Ama ailem aynı evdeyken onu gizlice yatak odama sokamazdım. Bu delilikti. Değil miydi?

Öpücüğünden hâlâ hassas olan dudaklarıma dokundum. Bacaklarımin arasında bir basınç hissediyordum ve bunu hafifletmeden uyuyamayacağımı biliyordum.

İçimi çekerek komodinimde sakladığım gizli mermi titreşimine uzandım. Şu anki hislerimle birkaç dakika içinde bitirebilirdim.

Ve orada uzanırken, elimi hassas sinirlerime götürüp bıraktım. Kendimi hayal etmeye bıraktım.

Levi Bailey, beni beceriyor.

Belki de hiç olmayacaktı. Belki de karanlıkta birkaç çalıntı öpücük ve fısıltıdan öteye gidemeyecektik.

Ama bu gece için, dilememe izin verdim.

LEVI

L Ogan geç kaldı.
Telefonumu masaya bıraktım, nerede olduğunu ve bana neden sorduğunu merak ediyordum. şehir merkezindeki Steaming Mug adlı kafede buluşmak için. En azından Broderick'i getireceğini umuyordum. Küçük bir yeğen zamanı beklemeye değeri.

Bir başka müşteri nane yeşili tezgâhta durmuş, çıplak tuğla duvara monte edilmiş siyah kara tahta menüye bakıyordu. Diğer birkaç masada kahvelerini yudumlayan insanlar oturuyordu - dizüstü bilgisayarları ve kulaklıkları olan birkaç adam ve bir kitap hakkında tartışıyor gibi görünen bir grup kadın.

Aklım Annika'ya gitti. Bu yeni bir şey değildi. Geçen gece onu öpmek için balkonuna çıktığımdan beri hiç durmadan onu düşünüyordum. Dudaklarının benimkiler üzerindeki anısı canlıydı, tenime bir damga gibi kazınmıştı. Tepenin dibine park edip karanlıkta yukarı doğru yürüdüğümde -Görülmemek için ormanın içinden geçiyordum. Deli olduğuma yarı yarıya ikna olmuştum. Ne halt ediyordum ben?

Ama yatak odasının cam kapısından onun silüetini gördüğüm anda başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Sadece o vardı.

Yakalanmadığıma sevinmişim ama fark edilseydim bile onu öpmek her şeye değeri.

Telefonum bir mesajla çaldı.

Brodential: *Geç kalıyorum. Kusura bakma.*

Kaşlarımı çattım ama geç kaldığı için değil. Rehberimde adını ne zaman Brodential olarak değiştirmişti? O etraftayken telefonuma dikkat etmeliydim. Ya da bir şifre belirlemeliydim. Yüz tanıma sistemi belli ki onu bunun dışında tutmayacaktı. Tek yumurta ikizi olmanın tehlikelerinden biri, özellikle de diğeri Logan ise.

Ben: *Sana bir şey sipariş etmemi ister misin?*

Hayır, ben iyiyim.

Kahvemden bir yudum aldım ve pencereden dışarı baktım. Bir sincap sokağın ortasından aşağıya doğru koşuyor, gri kuyruğunu sallayarak ilerliyordu. Bir saniye sonra Harvey Johnston elinde bir sopa sallayarak ve bağırarak koştu. Başı açıktı - şapkası görünmüyordu - bu da muhtemelen sincabı kovalamaya başladığında şapkasının uçup gittiği anlamına geliyordu. Gözümü ondan ayırmamak için aklıma bir not aldım.

Kapı açıldı ama gelen kardeşim değildi. Derin mavi bir kışlık mont ve kot pantolon giymiş bir kadın içeri girdi. Benim yaşlarımda ya da belki biraz daha gençti, gözlüklü ve siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Şirin olduğunu fark ettim, ama bir mesafeyle. Birinin arabasının rengini fark etmek gibi bir şeydi bu; oturup dikkatimi çeken bir şey olmaktan ziyade anlamsız bir gerçek.

Ne de olsa Annika'nın yanında bir hiçti. Ama kimse değildi ve olamazdı da.

Telefonumu tekrar kontrol etmek üzereydim -zil çalmamıştı ama Annika'yı düşününce refleks olarak telefonuma uzandım- o sırada kadın gözlerimle karşılaştı ve beni tanımış gibi gülümsedi.

Bu garipti. Sonra daha da garipleşti.

Hâlâ gülümseyerek elini salladı ve masama doğru geldi.

"Merhaba, sen Levi olmalısın." Karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Ben Penelope. Tabii ki öyleyim, başka kim olabilirim ki? Özür dilerim, biraz gerginim."

"Sorun değil," dedim, tamamen şaşkın bir halde. Beni tanıdığını sanan yabancı bir kızla ilk kez karşılaşmıyordum. Arada bir biri beni Logan sanıyordu. Ama o bana Levi demişti, yani bu beni kardeşim sanan bir kız değildi.

Paltosunu silkti, sandalyenin arkasına yasladı ve gözlüklerini düzeltti. Şimdi onu yakından görebildiğim için yanağında bir şey varmış gibi görünüyordu. Sarı boya olabilir mi? Gömleğinde de biraz vardı.

"Sizi beklettiysem özür dilerim. Pinecrest o kadar uzak değil ama eski bir kamyonetin içinde elli beşle otuzla giden bir adamın arkasına takılacağımı hesaba katmamıştım."

Neden bahsediyordu? Ve beni nereden tanıyordu?

Neler olduğunu sormama fırsat vermeden kahvemi işaret etti. "Güzel, siparişini vermişsin bile. En azından sana eşlik edecek bir kahven var. Gidip bir şeyler sipariş edeceğim ve hemen döneceğim." Bana gergin bir gülümseme göndererek ayağa kalktı ve ön taraftaki tezgâha gitti.

Neler oluyordu?

Şaka mı yapıyorlar diye merak ederek kafenin etrafına bakındım.

Bu olmalı. Belki de Haven'lar eski düzenimize geri dönerek durumu yatıştırmaya çalışıyorlardı. Büyükanнемin arazisiyle ilgili olay patladığından beri iki aile de birbirlerine şaka yapmamıştı. Bu onların geri adım atma şekli miydi? Belki de Fiona ve örgü grubundaki diğer kızlar haklıydı. Maskeli balo gerginliği azaltmıştı ve şimdi şakalara geri mi dönüyorduk?

Yine de neden beni hedef aldıklarından emin değildim.

Tabii arkasında Zachary yoksa. Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Ve itişip kakışmamızdan sonra, bana karşı bir şeyler hissettiğine şüphe yoktu.

Onunla burada buluşmamı isteyenin Logan olması dışında. Yani bu bir tuzaksa, sorumlusu Logan'dı.

Muhtemelen şaka açlığı çekiyordu ve hıncını benden çıkarmaya karar verdi. Pislik herif. Kim yapmış olursa olsun, onların peşindeydim.

Penelope -eğer gerçek adı buysa- bir şeyler sipariş etti ve masaya geri geldi. "Burası çok şirin."

"Evet." Ne yapacağımdan emin değildim. Kabul mü etseydim? Ona gerçekte kim olduğunu ve onu kimin gönderdiğini mi soracaktım? Logan'a mesaj atıp bunun neyle ilgili olduğunu mu soracaktım?

"Yani, um..." Gözlükleriyle oynadı. "Sen itfaiyeci misin?"

"Evet. TFD." Sessizlik çabuk tuhaflaştı, ben de konuşmaya devam ettim. "On sekiz yaşındayken gönüllü olarak başladım."

"Sanat öğretiyorum. Şu anda Pinecrest'teki ortaokulda çalışıyorum ama Tilikum Lisesi'nde yakında bir pozisyon açılabilceğine dair söylentiler dolaşıyor. Daha büyük çocuklarla çalışmayı seviyorum, bu yüzden o pozisyon açılırsa muhtemelen başvuracağım." Gülümsemesi soldu. "Biraz garipleştirdim, değil mi? Tilikum'a taşınmaya çalıştığımı ima ederek sanki aşırı bağlı bir kız arkadaş sapığına dönüşecekmişim gibi bir izlenim yarattım. Senin kız arkadaşın olduğumdan değil. Ya da herhangi birinin kız arkadaşı. Vay canına."

daha da kötüleştirdi."

Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da gerginliği gerçektir. Elimde olmadan kıkırdadım. "Sorun değil."

"Genelde bunu yapmam. Çok az konuştuk ve işte buradayım, seninle kahve içmek için buluşuyorum. Ama gerçek bir ilişki arayan bir erkek bulmak çok nadir. Tanıştığım her erkek sadece takılmak istiyor gibi görünüyor. Ve ben aptal değilim, uzun vadeli bir şey aradığını söyleyebileceğini ve bunu sadece takılmak için söylediğini biliyorum. Bunu yapacağından değil. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sanırım mesele şu ki, seni tanımadığım için bilmiyorum. Bu yüzden buradayım."

Bu her geçen dakika daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. Neredeyse hiç konuşmamış mıydık? Bu da neydi şimdi? Biz hiç konuşmadık.

Ama o öyle olduğunu düşünüyordu. Bu Logan olmalı.

"Penelope, işleri garipleştirmekten nefret ediyorum-" "Hayır, lütfen yap. O zaman tek ben olmayacağım."

"Sanırım bunu kardeşim ayarlamış olabilir. Kahve içmek için benimle buluşmanı ben istemedim." Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Çok özür dilerim. Burada kardeşimle buluşacağımı sanıyordum ama siz içeri girdiniz." "Ama sen Levi misin?"

"Evet, ben Levi. Ama tek yumurta ikizim var ve sanırım konuştuğunuz kişi o olabilir." "Vay canına. Bu yeni bir şey. Bir çift ikiz tarafından kandırıldım. Bunun benim randevu salonuma girmesi gerekebilir.

şöhretin."

"Yani sen bu işin içinde değil misin? Adın gerçekten Penelope ve sanat öğretiyorsun ve benim ilişki arayan bir itfaiyeci olduğumu mu düşündün?"

Telefonunu çıkardı ve ekranı kaydırды, sonra da bana göstermek için havaya kaldırdı.

"Evet." Bir arkadaşlık uygulamasında bir profildi.

Adımın ve resmimin olduğu bir profil. "Bu sen değil misin?" diye sordu.

"Benim ama o profili ben oluşturmam. Lanet olsun, Logan." Telefonumu elime aldım ve ona mesaj attım.

Sen bir pisliksin.

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." "Bunu görebilir miyim?"

Bana telefonunu uzattı. Profil fotoğrafında üniformalı halim vardı. Muhtemelen Logan çekmişti.

Biyografiyi taradım. Ciddi bir ilişki aradığım yazıyordu.

"Bunun için çok üzgünüm." Telefonu ona geri verdim ve benimki bir mesajla çaldı. "Bana bir saniye izin verir misin? Gitme, bunu telafi etmek istiyorum."

"Elbette."

Kalktım ve dışarı çıktım. Logan'a mesaj atmak yerine onu aradım.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordu. "Meşgul değil misin?"

"Benimle burada buluşacağımı

sanıyordum." "Bekle, yalnız mısın?"

"Hayır, seni pislik. Senin şaka anlayışın bu mu?"

"Tabii ki şaka değil. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Penelope?"

"Evet. Hoş, değil mi? Bana iyi yaptığımı söyle." "Ne oluyor Logan?"

"Ne? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Mesele bu değil. Beni bir arkadaşlık uygulamasına koyup biriyle kahve randevusu mu ayarladın?"

"Hey, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmen benim suçum değil." Sanki bir şeyler yiyor gibiydi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir uygulamaya başvurmak istemedim ama başka ne yapabilirdim ki? Maskeli baloyu yalnız bıraktın. Kimseyle konuştuğunu bile görmedim."

"Ne yaptığımı nereden biliyorsun? Karınla rol yapmakla meşgul değil miydin?" "Evet, kardeşim, çok sıcaktı. Dışarı çıktık ve-"

"Dur. Bunu duymak istemiyorum."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diye devam etti. "Penelope'nin bir eşe uygun olduğunu düşünmüyor musun? O bir resim öğretmeni. Bu harika bir şey."

"Onu buraya sahte bahanelerle getirdin. Bu yapılacak en boktan şeydi."

"Hayır, onunla gitmemen ve geleceğin Bayan Bailey'si olabilecek güzel bir kızla güzel vakit geçirmemen çok boktan."

"O gelecekteki Bayan Bailey

değil." "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben biliyorum. Bana lanet olası bir eş bulmana ihtiyacım yok."

"Evet, öyle, brochelol." Sesi kısıldı, sanki doğrudan telefonla konuşmuyormuş gibiydi. "Hayır, bana bok atıyor. Onun mükemmel olduğunu biliyorum ama sen bir de onun inatçı kıcını ikna etmeye çalış."

"Bu Cara mı? O da mı bu işin içinde?"

"Evet, onun öğretmen olduğunu biliyor." Tekrar sesini yükseltti, benimle konuşuyordu. "Öğretmen olmasının çocuklarla arasının iyi olduğu anlamına geldiğini biliyorsun."

"Yani?"

"Gelecekteki yeğenlerim için mükemmel bir anne olurdu. Ya da belki sadece yeğenlerime. Bailey'ler erkek çocuk yapıyor gibi görünüyor."

"Şaka yapıyor olmalısın." Burnumun kenarını sıktım. "Oraya geri dönmeli ve bu karmaşayı kurtarmaya çalışmalıyım. O uygulamadaki profilimi sil. Hemen."

"Hangisi?"

"Birden fazla mı var?" "Evet, kardeşim. Geniş bir ağ attım."

"O zaman hepsini sil."

"Bir eş bulmana nasıl yardım edebilirim ki?"

İnledim. "Etmeyeceksin."

"En azından Gavin'in düğününde seninle çıkmasını iste. Bana o kadarını ver."

"Hayır."

"Bekle, eğer Penelope'yi beğenmediysen, aklımızda başka bir tane var."

"Hayır. Başka uygulama yok. Daha fazla randevu yok. Çöpçatanlık yapmayı bırak." "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Telefonu yüzüne kapattım.

Pencereden Penelope'ye bakarak -kahvesi gelmişti- derin bir nefes aldım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Orada oturup onunla bir kahve randevusu yapmayacaktım. Bu hiç kimse için adil değildi; ne onun, ne benim, ne de Annika'nın.

İçeri girdim ve oturdum. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Kardeşim yaptı. Evlendiğinden beri bir eş ihtiyacım olduğunu ve bulmama yardım etmenin onun görevi olduğunu düşünüyor."

"Yani sana bir arkadaşlık uygulaması ayarladı."

"Evet. Kendi tuhaf yöntemiyle iyi niyetliydi. Seninle iyi anlaşacağımızı düşündü."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama? Sanki bana *"sorun sende değil, bende"* diyecekmişsin gibi hissediyorum. konuşma."

"Bir bakıma, ama aslında ciddiym. Hayatımda zaten biri var ama o henüz bunu bilmiyor."

"Neden olmasın?"

"Bu... karmaşık."

"Kulağa ilginç bir şeymiş gibi geliyor." Öne doğru eğildi. "Onun eski sevgilisiyle mi çıkıyorsun?" Güldüm. "Hayır. Kesinlikle çıkmıyorum."

"Her zaman kardeşin gibi olan en iyi çocukluk arkadaşın mı?"

"Hayır."

"Kuzenin ya da iğrenç bir şey gibi değil, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır."

Gülüştü bir homurtuya dönüştü ve ağzını kapattı. "O senin patronun mu? Yoksa patronunun kızı mı?"

"İyi tahmin. Aslında, küçük kardeşim patronumuzun kızıyla evlenmek üzere. Hayır, daha çok ailelerimiz birbirlerinden nefret ediyor. Tilikum'dan değilseniz muhtemelen size çılgınca gelebilir ama yüz yılı aşkın bir süredir kan davası var."

"Kavgalı aileler mi? Bu çok Shakespearevari."

"Umarım öyle olmaz. Ölmemeyi tercih ederim."

"Bu konuda seni suçlayamam."

"Bunun için tekrar özür dilerim."

"Olma. Aslında daha kötü randevularım oldu. En azından telefona cevap vermek için dışarı çıkıyormuş gibi yapıp sonra da kaçmadın. Ayrıca, bu iyi bir hikaye olur."

Garip bir düşünceydi ama Penelope'yle ilgilenebilecek birini tanımak isterdim. Oldukça havalı görünüyordu. Ama erkek kardeşlerimin hepsi birileriyle birlikteydi, işyerinde tanıdığım erkeklerin çoğu da öyle. Ayrıca, muhtemelen ikizinin ona sahte olduğu ortaya çıkan bir randevu ayarladığı rastgele bir adamın ona başka birini ayarlamasını istemiyordu.

Yine de bir gün doğru adamı bulacağını umuyordum. Ama o ben değildim.

"Eğer hayatında zaten biri varsa, burada seninle birlikte görünerek işleri garipleştirmek istemem." Kollarını tekrar ceketinin içine soktu. "Ama, bilirsin, eğer yürümezse, belki tekrar karşılaşırız."

"Evet, belki. Yapabileceğim bir şey var mı? Bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum."

Yine kıs kıs güldü. "Tilikum Lisesi'nde çalışan birini tanıyor musun?" Yarı şaka yapıyor gibiydi. Ama sadece yarı yarıya.

Tilikum Lisesi'nden birkaç kişiyi tanıyordum. Annika takıntılı beynime sadık kalarak, aklıma gelen ilk kişi kardeşi Theo oldu. Futbol koçluğu yapıyordu ve emin olmamakla birlikte muhtemelen orada öğretmenlik de yapıyordu.

Pek yardımcı olmadı. Ama birkaç kişi daha tanıyordum.

"Aslında müdür Regina Larson'ı tanıyorum. Ben lisedeyken orada öğretmendi. Ve birkaç yıl önce komşusunun ahırında yangın çıktığında köpeği Zephyr'i kurtarmıştım. Bir şekilde oraya girmiş ve çıkamamıştı."

"Oh, zavallı köpekçik."

"Neyse ki iyiydi. Ama istersen Regina'ya sanat öğretmeniyle ilgilendiğini söyleyebilirim."

pozisyonu."

"Sen yapar mıydın?"

Telefonumu aldım. "Elbette. Şimdi ona mesaj atıp numaranı vereceğim, böylece seni arayabilir."

"Çok teşekkür ederim."

Regina Larson'a Penelope'nin iletişim bilgilerini içeren bir mesaj gönderdim. Hemen cevap verdi ve onu arayacağını söyledi.

"Al bakalım." Telefonumu yere bıraktım. "Umarım bu, salak kardeşim tarafından sahte bir randevu ayarlanmasını telafi eder."

"Bunu tamamen telafi ediyor. Kesinlikle buna değer." "Harika."

Ayağa kalktı. "Gününüze geri dönmenize izin vereceğim."

Ben de peşinden gittim ve elimi uzattım. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum Penelope." "Seninle de, Levi. Kızla iyi şanslar."

"Teşekkürler. İşinde iyi şanslar."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Görüşmek üzere."

Oturdum ve kahvemden bir yudum daha aldım. Harvey Johnston yine koşarak yanımdan geçti, bu kez ters yönde, hâlâ bir sincabın peşindeydi.

Bu kasaba çok tuhaftı. Penelope'nin neye bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama daha kapıdan çıkar çıkmaz aklımdan uçup gitti. Annika'nın dudaklarına geri dönmüştüm ve onu tekrar nasıl ve ne zaman öpebileceğimi merak ediyordum.

ANNIKA

T Haven Oto Restorasyon'un ön kapısı açıldı ve Luke içeri girdi. Siyah deri ceket ve kot pantolon giymişti ve motosiklet kaskını taşıyordu. Gördüğüm kadarıyla Dondurucu soğukta motosiklet sürdüğü için deli olduğunu düşünüyordu. Ama umurunda değil gibiydi. Hıza ve tehlikeye karşı bir ilgisi vardı.

Bu beni onun için endişelendirdi.

Kaskını ön tezgâhın üzerine koydu ve bana sırtıttı. "Günaydın." Saate bir göz attım. Öğleye çeyrek vardı. "Zar zor."

"Geç kaldığım için bana gerçekten bok mu atacaksın?"

"Hayır. Patron sensin. İstedğin zaman gelebilirsin. Ama ben senin kardeşimim. Sana bir konuda saçmalamak zorundayım."

"Haklısın."

"Bu sabah ne yapıyordun? Araba için yeni bir anlaşma mı buldun?"

"Hayır, sadece uyuyakalmışım."

Gözlerimi ona diktim. Fazla mı uyudun, neden?

"Bana öyle bakma."

"Neyin peşindesin?"

Başka bir sırtışla burnumun ucuna dokundu. "Tatlı kız kardeşimin bilmediği şey ona zarar vermez."

"Ama bu seni incitebilir."

Güldü ve kaskını kaptı. "Sen o güzel kafanı yorma. Ben iyiyim."

Arka tarafa geçip ofisine doğru ilerlerken ona baktım. Bir şeylerin peşindeydi ama bu yeni bir şey değildi. Luke her zaman bir şeylerin peşindeydi. Belki normal bir şeydi, iyi giden bir randevu gibi. Ya da belki yine yarış arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı.

Hız ve tehlike. Bunlar Luke'un zayıflıklarıydı.

Umarım bu onu yakalamaz.

En küçükleri bendim ama bir şekilde kardeşlerimin annesi gibi hissediyordum. Ve bu sadece gerçek bir anne olduğum için değildi. Küçüklüğümüzden beri böyleydik.

Tilikum'a döndüğümünden beri burada, Luke'un dükkanında çalışıyordum. Sadece yarı zamanlı bir işti ve arabalar hakkında bilmek isteyeceğimi düşündüğümünden daha fazla şey öğrenmişim ama hoşuma gidiyordu. Kardeşimle iyi geçiniyordum ve ekibinin geri kalanını seviyordum. Onun için çalışan harika insanlar vardı. Bu ve Josiah'ın kiralık mülkleri için mülk yönetimi yapmak arasında, aileme kendi yolumu ödeyebiliyordum - bir beleşçi değildim - ve yavaş yavaş kendi evimi almak için para biriktiriyordum.

El işi eşyalarımı satmak da yardımcı oldu. Tam zamanlı bir işe yakın bile değildi, ama yapmayı seviyordum, bu yüzden bana biraz ekstra para kazandırır, daha iyi olur. Her ne kadar beni her yere parıltı saçmak zorunda bıraksa da. Ellerime baktım. Evet, sim.

Bir kısmını silmek için onları birbirine sürttüm - parıltı hiçbir zaman gerçekten kaybolmadı, sadece saklanacak yeni yerler buldu - ve defter tutma yazılımımıza tıkladım. Girmem gereken daha çok fatura vardı.

Lobi hafiften yağ ve lastik kokuyordu ve garajdan elektrikli aletlerin sesi geliyordu. Luke işi büyük amcamızdan devralmıştı ve ön tezgâhın arkasında hâlâ eski fotoğraflardan oluşan bir duvar vardı. Lobinin geri kalanı Luke ve ekibinin restore ettiği arabaların fotoğraflarıyla süslenmişti.

Burada çalışmaya başladığımda, eski kahve makinesinden kurtulması ve yerine bir Keurig alması için ısrar etmiştim. Mevsimlik kahve fincanları getirdim -şimdi üzerlerinde sonbahar yaprakları ve balkabakları vardı, ama Noel fincanları da arkada hazır bekliyordu.

Telefon fatura girişlerimi böldü. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve Luke ile görüşmek üzere yeni bir müşteri ayarladım. Ahırında on yıldır duran bir Mustang'i vardı ve Luke'un gelip bir göz atmasını istiyordu.

Telefonum bir mesajla çaldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Ama arayan sadece annemdi ve Thomas'ın mutfak tezgâhında bir taburenin üzerinde durmuş, küçük bir parça ekmek hamuru yoğururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyordu. Ben çalışırken Thomas'a göz kulak oluyordu ki bu kesinlikle hayat kurtarıcıydı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Telefonumu kaldırdım, Levi olmadığı için hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyordum.

Geçen gece balkonumda olanlar olmuş muydu? Balo gerçekleşmiş miydi? Bir haftadan kısa bir süre içinde her şey değişmiş gibiydi.

Ve başka kimse bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse aramızda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bir şeyler hissettiğimi de inkâr edemezdim. Büyük ve gerçek bir şey. Bunu görmezden gelemeyiz ya da yokmuş gibi davranamazdım.

Bu yüzden daha önce bana çıkma teklif etmek için aradığında Kade'i geri çevirmiştim. Levi'yle gerçekten çıkabileceğimi düşündüğümünden değildi. Ama onun hakkında ne hissettiğimi bilen başka biriyle çıkamazdım. Bu Kade için adil olmazdı. Ya da bana. Ya da Levi'ye, bu konuda.

Kade bunu iyi karşılamıştı. Aslında, bu konuda o kadar rahat davranmıştı ki, en başta benden ne kadar hoşlandığını merak etmek zorunda kalmıştım. Eğer gerçekten bir şeyler hissetseydi, bu kadar kolay vazgeçer miydi? Beni tekrar görmek için bir dakika daha bekleyemediği için karanlıkta tepemize tırmanıp sürgülü cam kapıma çakıl taşları atmayacağı kesindi.

Yine de bunun beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Levi Bailey'e özlem duymaya, ikimiz de umutsuz olduğunu anlayıp yolumuza devam edene kadar karanlıkta öpücükler çalmaya mahkum muydum?

Bu iç karartıcı bir düşünceydi. Ben böyle değildim. Genelde çok daha iyimser biriydim. Ama aynı zamanda gerçekçiydim. Ve gerçekte, bize karşı olan çok şey vardı.

Telefonum yine çaldı. Bu sefer oydu. Alt dudağımı kemirerek mesajını açtım.

Romeo: *İşte. Seni düşünüyorum.*

Bunu nasıl yaptı? Birkaç basit kelime ve ben gülümsüyordum, o küçük hüznün dalgası onun beni düşündüğü düşüncesiyle yıkandı.

Ben de seni düşünüyordum.

Romeo: *Bunu duymak hoşuma gitti. Şimdi konuşamam ama aklımda olduğunu bilmeni istedim.*

Ben: *Teşekkürler.*

"Uh-oh. Kiminle konuşuyorsun?" Luke'un sesi beni irkiltti ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Mesajlarımı kaydırdım. "Bana böyle sinsice yaklaşma."

"Ben yapmadım. Ama o kim? Kade mi?"

"Seni ilgilendirmez." Telefonumu masamın üzerine koydum. "Şimdi gerçekten bilmem gerekiyor."

"Hayır, Kade değil. Sadece Isabelle ve Marigold'la grup mesajı atıyordum."

Yalan söylediğim için kendimi birazcık kötü hissettim. Ama ona Levi Bailey ile mesajlaştığımı söyleyemezdim. Gerçi tüm kardeşlerim arasında beni anlayabilecek tek kişi Luke olabilirdi. Şu anda Evan Bailey ile tam olarak arkadaş sayılmazdı ama ikisi barışmışlardı, bir Bailey ve bir Haven'ın yapabileceği kadar. En azından birbirlerine saygı duyuyorlardı.

Ama yine de. Özel hayatımı kurcalamasına ihtiyacım yoktu. "Onlara selamımı söyle." Göz kırptı.

"Beni arkadaşlarımla flört etmek için kullanmıyorsun." "O zaman ne işe yarıyorsun?"

"Müşterilerinizin size ödeme yapmasını sağlıyorum, bir kere."

"İyi bir noktaya değindin." Gülümsedi ve bana bir zarf uzattı. "Lafı açılmışken, bu hesabı güncelleyebilir misin?"

Zarfı aldım ve bir kenara koydum. "Sorun değil."

Dışarıdan gelen büyük bir gürültü beni yerimde zıplattı. "Neydi o?"

"Bilmiyorum."

Luke aceleyle garaja girdi. Ben de onu takip ettim, baş üstü ısıtıcılarından birinin sıcak hava üflemesinin içinden geçtim. Hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Dört bölmenin hepsinde çeşitli restorasyon aşamalarında arabalar vardı ve her zamanki gibi aletler ve araba parçaları yığılmıştı.

Görünüşe göre herkes çarpma sesiyle birlikte yaptığı işi bırakmıştı ama ses buradan gelmemişti.

Garaj kapıları sıcaktan korunmak için kısmen kapalıydı. Luke'un tamircilerinden biri en soldakini açtı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Luke.

Birisi arabasını dükkanın hemen önündeki aydınlatma direğine çarpmıştı.

Luke ve ekibi hemen harekete geçti. Biri 911'i aradı, diğerleri ise yaralı olup olmadığına bakmak için arabaya koştu.

Yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden garajda bekledim. Ne arabayı ne de sürücüyü tanıyabildim. Çıkmasına yardım ettiklerinde iyi görünüyordu ve duyabildiğim konuşma parçalarına dayanarak, mesajlaştığını hissettim. Yol temizdi, kar ya da buz yoktu ve etrafta başka kimse de görünmüyordu.

Birkaç dakika içinde köşeden bir ambulans ve ardından bir itfaiye aracı geldi. Luke ve diğer çocuklar sağlık görevlilerinin ona ulaşabilmesi için yoldan çekildiler. Neyse ki iyi görünüyordu - görebildiğim kadarıyla çoğunlukla korkmuş ve üzgündü. Onu kontrol etmek için ambulansın arkasına götürdüler.

Bir grup itfaiyeci, sanki kendilerine ihtiyaç duyulup duyulmayacağını görmek için bekliyormuş gibi yakınlarda duruyordu. Biri diğerlerinden bir adım uzaklaştı ve bir çift yoğun kahverengi göz benimkilere takıldı.

Nefesim kesildi ve içimi bir sıcaklık kapladı. Bu Levi'ydi.

Giydikleri itfaiyeci pantolonunun içinde tam anlamıyla günahkâr görünüyordu. Pantolon askıları geniş omuzlarını sarıyor ve kollarındaki kaslar kabarıyordu. Kelimenin tam anlamıyla her fantezimin gerçeğe dönüşmüş haliydi - kaslı, güçlü ve yoğun.

Bakışları beni esir aldı. Başka tarafa bakmam gerekiyordu. Burada, herkesin görebileceği açıklıkta birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki elektriği kim nasıl gözden kaçırabilir ki? Saçlarım

Kollarım diken diken oldu, derim karıncalandı.

Dükkânın yan tarafını işaret ederek bana hafifçe başını salladı ve sonunda gözlerini kaçırdı.

Luke'un beni izlediğini görmeyi umarak etrafıma bakındım. Ama o hâlâ garaj yolundaydı ve diğer itfaiyecilerden biriyle konuşuyordu.

Kimse bana dikkat etmiyordu, ben de yan kapıya doğru yürüdüm ve sıvıştım. Lastikler üst üste yığılmıştı ve paslı bir tampon yakınlarda duruyordu.

Levi köşeden döndü. Tek kelime edemedi beni duvara doğru itti ve sert bir öpücükle ağzımı aldı.

Dudakları benimkilerin üzerinde hareket etti, aç ve ısrarcıydı. Dillerimiz birbirine değerek damarlarımda yeni bir sıcaklık patlaması yarattı ve kısık hırıltısı tüm vücudumda yankılandı. Bu bende çılgınca bir şey yapma isteği uyandırdı, tam burada, kardeşimin dükkânının önündeki ara sokakta kıyafetlerini yırtmak gibi.

Bileklerimi bıraktı ve elleri belime doğru hareket etti. Biri daha yukarı kayd, başparmağı göğsümün yan tarafında gezindi. Göğsümün yan tarafına yaptığı o küçük dokunuş ağzının içinde inlemem için yeterliydi.

Bana ne yapıyordu?

Ağızlarımız yavaşça ayrıldı ve dudaklarını yaladı, sanki benim tadımın tadını çıkarıyordu. "Özür dilerim. Kendime engel olamadım."

"Sorun değil," diye fısıldadım.

"Onlar fark etmeden gitmeliyim."

"Evet. Benim de."

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Seninle sonra konuşuruz."

Bıraktı ve beni nefessiz bırakarak köşede kayboldu. S e r s e m l e m i ş bir halde duvara yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

Levi'nin öpücüğünden şişmiş dudaklarıma dokundum. Başımın büyük belada olduğunu hissediyordum.

LEVI

L Büyükannemin evinin yanındaki dükkânın ışığını yaktı. Dışarısoğuktu; umarım tozlu ısıtıcı hâlâ çalışıyordur. Gavin ve Skylar'ın düğün resepsiyonundan gelen müzik ve içeri girerken dikkatli adımlar attım. Takım elbisemi kirletmek istemedim.

Büyükbabanın eski kamyonu - iki tonlu beyaz ve mavi 1960 Ford F-100 - bir tarafa park edilmişti. Aletler duvardaki mandallara asılmıştı ve raflarda etkileyici bir ekstra kamyon parçaları koleksiyonu bulunuyordu. Garajın diğer tarafında bir çalışma tezgahı, birkaç testere ve büyükbabanın eski ahşap işleme aletlerinin geri kalanı vardı. Daha fazla rafta hurda ahşap, uyumsuz kutularda bağlantı elemanları ve diğer ıvır zıvırlar bulunuyordu.

Tanıdık motor yağı, gaz ve odun kokusunu içime çektim. Kapının yanındaki eski mini buzdolabı mırıldandı. Açtığımda, tıpkı büyükbabamın burada sakladığı gibi altılı bir vişne kola paketi buldum. Büyükannemden sakladığı büyük bir sırmış gibi davranırdı - kendi kişisel isyanı. Arada bir, kamyonunda çalışmamız ya da bir şey inşa ederken ona yardım etmemiz için bizi buraya getirir ve zulasını paylaşırdı.

Bunlar benim için dönüm noktası olan anlardı.

Bir vişneli kola aldım, üstünü açtım ve Frank Bailey'nin anısına kaldırdım. Onu özlemiştim.

Küçükken anne ve babanızı kaybetmek size çok şey kaybettirebilir ve beşimiz de zor zamanlar geçirdik. Anne babamız öldükten sonra büyükannem ve büyükbabamla birlikte burada yaşamaya başladık.

Ama büyükbabamı kaybetmek benim için her şeyden daha zor oldu.

Çocukken onunla birlikte atölyesinde saatler geçirirdim. Ne yaptığı umurumda değildi - kamyonu üzerinde çalışıyor ya da bir şeyler inşa ediyordu. Hepsi benim için büyüleyiciydi. Ve büyükbabamın sessiz mizahı beni kabuğumdan çıkarmaya yardımcı olmuştu. Burası, Logan'ın gölgesinde kaybolmuş gibi hissetmediğim birkaç yerden biriydi.

Artık öyle hissetmiyordum. Kardeşim neyse oydu, benden daha gürültülü ve daha dışa dönüktü. Ve bu benim için sorun değildi. Bazen sessiz olmak işe yarıyordu.

Ama yine de büyükbabamı özledim.

Muhtemelen ona Annika'dan bahsederdim.

Isıtıcı bir düğme hareketiyle çalıştı ve havada yanık toz kokusu yükseldi. Gav ve Skylar'ın düğünü, düğünlere göre iyi geçmişti. Ama bir süre sonra, bir süreliğine de olsa uzaklaşma ihtiyacı hissettim. Her şey göğsümün sıkışmasına ve içimi bir huzursuzluk hissinin kaplamasına neden olmuştu.

Koladan bir yudum aldım ve bir taburenin tozunu aldıktan sonra kendimi tabureye bıraktım. Haven'lar burayı satın alırlarsa ne yaparlardı? Dükkânı yıkarlar mı? Kendi eşyaları için mi

kullanacaklardı? Büyükanne­min evini tutacaklar mıydı? Orada kim yaşayacaktı?

Büyükbabamdan başkasının burada yaşaması düşüncesi çok yanlıştı. O ve büyükbabam çocuklarını burada büyütmüş, sonra da bizi büyütmüşlerdi. Burası bir avuç araziye bir evden çok daha fazlasıydı. Bir hatıraydı. Bir mirastı. Başka hiçbir yerin olamayacağı şekilde bizimdi.

"Merhaba, Lynx."

Büyükbabamın sesine baktım. Omuzlarına sardığı rengârenk şalıyla dükkânın hemen içinde duruyordu. Gümüş rengi siyah saçları uzun bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve koyu tenindeki çizgiler gülümsemesiyle kırışıyordu.

"Hey, büyükanne."

"Şenliklere ara vermek mi istediniz?"

"Evet." Sanki ondan saklamam gerekiyormuş gibi, alışkanlıkla vişneli kola kutusunun yerini değiştirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece seni kontrol ediyordum."

"Teşekkürler. Birazdan geri döneceğim."

"Tabii ki yiyeceksin. Elmalı turtamdan hiç yemedin." Gözleri parladı. "Su Samurumun durulduğunu görmek güzel. Ona iyi geliyor."

"Gerçekten de öyle. Umarım onun kazara kendini öldürmesini engeller."

"İyi bir kadının bir erkeği dengelemenin bir yolu vardır. Ve yavrularımın iyi kadınlar bulduğunu görmek beni mutlu ediyor."

"Bu benim iyi bir kadın bulmamı beklediğine dair bir ipucu mu?"

"Eğer öyle olsaydı, bana ne derdin?"

Aşağıya baktım. Ona Annika'dan bahsetmeye hazır değildim. Belki yakında, ama henüz değil. "Endişelenme derim."

"Ne derler bilirsiniz. Endişelenenler iki kez acı çeker. Ama bu bizi durdurmuyor, değil mi?"

Bu mu?"

"Hayır, sanırım değil." Nefes aldım. "Bir kadın var ama biraz karışık. Gerçekten istemiyorum hemen şimdi."

"Sorun değil." Dizimi okşadı. "Burnumu sokmayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır. Hazır olduğunda bana söylersin."

"Teşekkürler, büyükanne."

Başını öne eğdi. "Seni rahatsız eden başka ne var, Lynx?"

Dükkâna baktım, buranın hatırasını içime çektim. "Bunu kaybetmene izin veremeyiz. Hiçbirini."

"Böyle şeyler genellikle olması gerektiği gibi sonuçlanır. Ben iyi olacağım."

Her nasılsa onun sakın güvencesi sadece öfkemi körükledi. Ona değil ama duruma. "Yapacaksın ama bu savaşmayı bırakacağımız anlamına gelmiyor. Evini kaybetmeyeceksin."

"Ayrılmak zor olurdu. Bunu inkar edemem."

"Elbette öyle. Bazen onun hâlâ burada olduğunu hissediyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizliğini takdir ettim. Bazen kaybetmenin acısıyla birbirimizin yanında oturabilmemiz gerekirdi. Düzeltilebileceğimiz bir şey değildi.

Ama yine de büyükbabamın varlığını burada hissediyordum. Gizli vişneli kola dolabından inşa ettiği mobilyalara kadar her yerde onun hayatının kanıtları vardı. Onun ruhu buradaydı. Onu bazen bilincimin dış kenarında bir anı fırçası gibi hissediyordum. Hâlâ bizimle olduğuna dair yumuşak bir hatırlatma, sadece farklı bir şekilde.

Ve etrafta kimsenin olmadığını düşündüğü zamanlarda Gram'in onunla konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim.

duymak için.

"Öyle," dedi sonunda. "Bunu bilmek beni çok rahatlatıyor. Annen ve babanla birlikte ama aynı zamanda burada benimle. Her zaman da öyle olacak."

Duygu yoğunluğuna karşı boğazımı temizleyerek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Benim için üzülme Lynx. Frank Bailey harika bir hayat yaşadı ve ben ve o birlikte geçirdiğimiz her anın değerini bildik. Buradan ayrılma zamanım henüz gelmedi ama bir gün geldiğinde onun beni bekleyeceğini biliyorum. Onu özlüyorum ama sabırlı olabilirim."

"Büyükanne, böyle konuşma. Seni kaybetmeyi düşünemiyorum bile." Omuzlarını dikleştirdi. "İyi ki bu kadar sağlıklıyım." "Bu harika bir şey."

"Ben partiye dönsem iyi olacak. Hazır olduğunda gelirsin." "Seninle yürüyeceğim."

Isıtıcıyı kapatıp onu dışarı kadar takip ettim ve çıkarken ışık düğmesini çevirdim. Koluma girdi ve onu Gav ve Skylar'ın düğünü için büyük bir çadırın kurulduğu arka bahçeye giden yola yönlendirdim.

Tavanda pırıltılı ışıklar asılıydı ve dış mekân ısıtıcıları soğuğa rağmen alanı rahat tutuyordu. Arka planda müzik çaldı ve bir köşeye kurulan ahşap dans pistinde bir avuç insan dans etti.

Konuklar çoktan dağılmaya başlamıştı ama kardeşlerim ve eşleri buradaydı ve masalardan birinde birlikte oturuyorlardı. Grace'in annesi ve üvey babası Naomi ve Jack, Charlie ve Broderick'i törenden sonra evlerine götürmüşlerdi, böylece yeni ebeveynler düğün resepsiyonunun tadını çıkarabileceklerdi.

Büyükannem kolumu bıraktı ve Şef ve Caroline Stanley ile konuşmak için yanımdan ayrıldı. Bir kadeh şampanya aldım ve kardeşlerime katılmak için masaya doğru ilerledim.

Gavin kolunu gelinine dolamıştı ve parmağındaki yeni alyansla dalgınca oynarken gülümsedi. Skylar ona yaslanmıştı, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı.

Evan hâlâ takım elbise ceketini giyyordu ama kravatını atmış ve gömleğinin üst düğmelerini açmıştı. Oturmuş Logan'ın Cara ile kısa bir balayı için bir sahil kasabasına yaptıkları seyahatten bahsetmesini dinliyor, Logan'ın söylediklerinden çok karısının omzundaki dövmleri parmak ucuyla izlemekle ilgileniyordu.

"Siz de gitmelisiniz," dedi Logan. "Hava berbat olsa da, yine de ziyaret etmek için harika bir yerdi."

Asher da benzer şekilde Grace'le meşguldü, bir yandan şampanyasından bir yudum alırken bir yandan da saçlarıyla oynuyordu.

Kardeşlerimin hepsinin eşlerine bu kadar takıntılı olduğunu görmek ruh halimin keskin bir şekilde karanlığa dönmesine neden oldu. Logan geçen gün bu düğüne bir eş getireceğimi umarak bana tuzak kurmuştu. Ve ben de keşke bir eş getirseydim dedim.

Annika burada olmalıydı.

Onu yanımdaki boş koltukta otururken hayal edebiliyordum. O gülümseyip baldızlarımla sohbet ederken ben saçlarının pembe uçlarıyla oynardım. Boynunu öpmek için eğilirdim. Kulağına müstehcen bir şeyler fısıldayarak onu tahrik ederdim. Onu gitme zamanının geldiğine ikna ederdim.

Belki onu üst kata çıkarır ve eski yatak odamda becerirdim.

"Onları çoktan aldık ve çok harikalar," dedi Cara.

Gerçekliğe geri döndüm. Kahretsin. Bir an için nerede olduğumu unutmuştum. Cara telefonunu Grace'e doğru uzattı.

"Ah," dedi Grace, telefonu alırken sesi hayranlıkla doluydu. "Bu muhteşem."

"Beni ne kadar iyi gösterdiğine inanamıyorum," dedi Cara. "Logan'a rezervasyon yaptırdığı için çok kızmıştım ve onlardan nefret edeceğimden emindim."

"Peki sonra ne oldu?" Logan'ın sesindeki kendini beğenmişlik açıktı. Cara gözlerini devirdi. "Sonra gittik ve inanılmazdı, kendimi bir tanrıça gibi hissettim." "Yani diyorsun ki, ben haklıydım."

İtiraf etmeyi reddediyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hadi ama Tiger. Haklıydım ve ben gelmiş geçmiş en iyi kocayım."

"Peki." Yine gözlerini devirdi ama şaka yaptığı belliydi. Logan onu kendine çekti ve şakağından öptü.

Grace, Cara'nın telefonunda ne varsa Skylar ve Fiona'ya gösterdi. "Şuna bir bakın. Hepimizin oraya gidip bunları yaptırması gerekiyor."

Fiona'nın nefesi kesildi. "Çok ateşlisin."

Kaşları çatıldı. Neye bakıyorlardı?

Skylar ciddi bir takdirle başını salladı. "İnanılmaz bir iş çıkardı."

"Dahası da var," dedi Cara. "Kaydırmaya devam et."

Grace kaydırды ve kızlar oohed ve ahhed.

"Vay be." Gavin bir elini gözlerinin üzerine kapattı. "Buna bakmamam gerektiğini düşünüyorum."

Asher Grace'e doğru eğildi, sonra hızla gözlerini kaçırdı. "Oh. Tamam. Bu da bir şeydir."

Logan'ın gözlerini yakaladım ve kaşlarımı birleştirdim - *neler oluyor?* Ağzının köşesi kalktı ve telefona doğru başını salladı- *göreceksin*. "Şuradaki göğüslerine bak," dedi Fiona. "Çok güzel."

"Gerçekten de bir tanrıça gibi görünüyorsun," dedi Skylar.

Cara gülümsedi ve telefonunu geri aldı. "Teşekkür ederim, benim sevimli kuzucuklarım." "Bitti mi?" Gavin hâlâ gözlerini kapatarak sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Ve hemen sorduğuma pişman oldum.

Cara telefonunu yüzüme doğru itti ve ekranda onun bir fotoğrafı vardı. İç çamaşırılı.

"Vay canına," dedim, Gavin'i yankılayarak. Gözlerimi kapattım ve elimi kaldırarak telefonu görüş alanımdan çıkarmaya çalıştım. "Bana bunu gösterme."

Logan, sanki herkesin karısının yarı çıplak fotoğraflarını görmesi önemli bir şey değilmiş gibi, "Bunlar sadece boudoir fotoğrafları," dedi. "Jetty Beach'teyken ona bir seans ayarladım. Size fotoğrafçının numarasını vereceğim. Kendinize bir iyilik yapın ve kızlarınızı oraya götürün." Bana baktı. "Sen hariç, çünkü senin inatçı kıcının bir kızı yok."

Cara'nın telefonunu kaldırmış olmasını umarak gözlerimi araladım. Bırakmıştı.

"Kapa çeneni." "Ben üzerime düşeni yaptım," dedi Logan. "Ama beni takdir ediyormusun? Tabii ki hayır."

"Sen bir pisliksin."

"Ne oldu?" Asher sordu.

"Bir arkadaşlık uygulamasında benmişim gibi davrandı ve bana haber vermeden bir kahve randevusu ayarladı." Logan bana ters ters baktı. "Böyle söyleyince kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor."

"O kadar kötüydü," dedim. "Zavallı kız gerçek olmayan bir randevu için Pinecrest'ten buraya kadar geldi."

"Pinecrest uzak değil ya," dedi Logan, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Başımı salladım ve içkimden bir yudum aldım. Annika'ya olayı anlatmıştım ve o da gülmüştü.

-Bana, Penelope'ye değil. Onun için üzülüyordu, ancak onu lise müdürüyle görüştüğüm için benimle gurur duyduğunu söyledi.

Bu beni harika hissettirmişti.

Fiona konuyu değiştirmeye çalışır gibi, "Neyse," dedi. "Cara, boudoir fotoğrafların inanılmaz.

Eminim eğlenceliydi."

İç çamaşırılı Cara hakkında konuşmaya geri dönmeyi özellikle istemiyordum ama her şey Logan'ın çöpçatanlık girişimlerinden daha iyiydi.

"Öyleydi," dedi Cara. "Kesinlikle tavsiye ederim."

Fiona dudaklarına dokundu. "Acaba fotoğrafçı doğum öncesi seanslar yapıyor mu?" Herkes dondu kaldı. İçkisini yudumlayan Evan hariç herkes.

"Ne dedin sen?" Skylar sordu.

Fiona'nın gözleri büyüdü. "Yok bir şey. Hayır. Bunu söylediğime inanamıyorum."

Cara'nın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu hiçbir şey değildi. Fiona, aşkım, fotoğrafçının doğum öncesi seanslar yapıp yapmadığını neden bilmek istiyorsun? Ailene söylemen gereken bir şey mi var?"

Fiona dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünü yavaşça Evan'a doğru çevirdi. Aralarında geçen iletişim beni aşırıyordu. Birkaç saniye sonra, aynı abartılı yavaşlıkla geri kalanımıza döndü.

Tekrar konuşmaya başladığında o kadar hızlı konuşuyordu ki yetişmek zordu. "Henüz bir şey söylemeyecektik çünkü Gavin ve Skylar'ın düğününe gölge düşürmek istemedik ama bir bebeğimiz olacak."

Skylar, Cara ve Grace çılgık atarak ayağa fırladılar. Fiona'yı ayağa kaldırdılar ve aşağı yukarı zıplarken bir şekilde ona sarılmayı başardılar.

Biz erkekler kutlamalarımızı daha incelikli yaptık. Tebrik ettik, sonra Asher Evan'ın omzuna yumruk attı, Gavin de aynısını yaptı ve ben de elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandım.

"Güzel, kardeşim," dedi Logan başını sallayarak ve ona bilmiş bir sırıtışla.

Evan için mutluydum. Gerçekten mutluydum. Tıpkı Gavin için mutlu olduğum gibi. Asher ve Logan için de mutluydum.

Ama kendimi bok gibi hissetmiyormuşum gibi davranma yeteneğimi hızla kaybediyordum. Çünkü gerçek şuydu ki, hepsi benim gerçekten istediğim şeye sahipti. Aileler.

Kutlamalar sona erdiğinde yorgun olduğuma dair bir bahane uydurdum ve sessizce oradan ayrıldım. Kimsenin fark ettiğinden şüpheliydim.

Cipime bindiğimde telefonumu kontrol ettim ve bir anda ruh halim değişti. Beş dakika kadar önce bana mesaj atmış ve bu gece onu aramak isteyip istemediğimi sormuştu.

Evet, onu aramak istiyordum. Bu onu öpmek ya da istediğim diğer şeylerden herhangi biri değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Ona eve doğru yola çıktığımı ve oraya vardığımda onu arayacağımı belirten kısa bir mesaj gönderdim. Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle kardeşimin düğününden ayrıldım ve eve doğru yola koyuldum.

LEVI

A evimin önüne park eder etmez Annika'nın numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım. Onunla konuşma fırsatımın çoktan kapandığını hissediyordum ve bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordum.

"Selam," dedi. "Konuşabildiğinize çok sevindim."

"Ben de. Hemen cevap veremediğim için özür dilerim. Kardeşimin düğünündeydim." "Özür dilerim. Bu gece olduğunu unutmuşum."

"Üzülme. Zaten çıkmak üzereydim." "Nasıldı?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Güzeldi. Gavin ve Skylar adına mutluyum." "Bu iyi bir şey. Tatlı birine benziyor. Onu tanıdığımdan değil tabii ki."

"Evet, öyle. Gav'a iyi geliyor. Onu ayakları üzerinde tutuyor." İçeri girdim ama ışıkları açmaya zahmet etmedim. Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım ve ayakkabılarımı çıkardım.

"Bu çok iyi."

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok. Thomas biraz önce yattı ve annemle babam da dışarıda." Kravatımı gevşettim. "Böylece gizli bir telefon görüşmesi yapma şansımız oldu."

Odama giderken yumuşak kahkahası sırtımdaki gerginliği hafifletti.

"Evet, aynen öyle. Peki Bailey erkekleri düğünde ne giyer?"

"Bu durumda, bir takım elbise ve kravat."

Hışırtilar duydum, sanki daha rahat bir pozisyona geçiyordu. Yatağında mıydı? "Eminim hepiniz çok güzel görünüyorsunuzdur."

"Ben iyi temizlerim."

Tekrar güldü. "Hayal edebiliyorum."

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Peki ya sen? Sen ne giyiyorsun?" "Şu anda mı?"

"Evet."

"Gitmem gereken bir düğün yoktu."

"Biliyorum."

"Demek istediğim, giydiğim şey ilginç değil."

"Nedense bundan şüpheliyim." Yatağın kenarına oturdum. "Duyalım bakalım. Ne giyiyorsun?"

Nefes aldı. "Kardeşlerimden birinden çaldığım fanilayı giyiyorum."

"Sıcak."

Bir kahkaha daha. "Evet, doğru."

"Devam et," dedim. "Düğmeli mi?"

"Hayır, atletin üzerine giydim." "Tamam, bu çok seksi."

"Bundan emin değilim. Ama öyle olsa bile, geri kalanı muhtemelen onu mahvedecektir." "Anlat bana."

"Siyah tayt giyiyorum ama buna hazır mısınız? Bu çok seksi. Sol dizinde bir delik var."

Yatağa uzanabilmek için yer değiştirdim. "Ben ilgileniyorum. O delik bir fırsat gibi görünüyor."

"Ne için bir fırsat?"

Sesimin tonu düştü. "Tenine dokunmam için." "O benim dizim."

"Yani? Parmağımı kumaşın altından geçirip tenini okşayabilirim. Eminim hoş bir his olur."

Hızlı bir nefes aldı. "Vay canına. Bunu nasıl yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Boktan kıyafetimin seksi görünmesini sağla."

"Belki de sorun kıyafetinde değildir. Belki de sadece sensindir." "Bilmiyorum. Kendimi seksi hissetmiyorum."

"Şimdi bile mi?"

"Belki şimdi biraz. Ama sadece söylediğin şey yüzünden. Ya da nasıl söylediğin için." "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet."

Kolumu başımın arkasına koydum. "Bence ne giyersen giy çok seksisin. Seni kot pantolonla da gördüm, elbiseyle de gördüm. Her zaman seksi olduğunu düşünüyorum."

"Vay canına, teşekkür ederim. Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Tabii ki."

Bir an durakladı. "Seni Luke'un dükkanında gördüğümde gerçekten iyi görünüyordun. O pantolona ne dendiğini bilmiyorum ama çok seksiydi."

Sırıttım. "Bunlara siper ya da sığınmak teçhizatı deniyor."

"Her ne iseler, iyi görünüyorlar."

"İtiraf etmeliyim ki, cazibesini göremiyorum. Çok hantallar."

"Biliyorum, ama onlarda bir şey var. Özellikle de tişörtün üzerindeki askılarla." "Bunu aklımda tutacağım."

Güldü. "Onları benim için giymen gerektiğini falan söylemiyorum."

"Delikli tozlukları benim için giymeni kesinlikle istiyorum. Eğer senin için tozluklarımı giymem gerekirse, bunu seve seve yaparım."

"Neden bunları giymemi istiyorsun?"

"Sana söyledim. Böylece parmağımı altlarından geçirip sana dokunabilirim." Keskin nefes alışı kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapmak?"

"Bana hissettir..."

Bitirip bitirmeyeceğini görmek için bekledim. Ama bitirmedi. "Ne hissediyorsun, Annika? Bana nasıl hissettiğini söyle." "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Dene."

"Sadece... bana dokunacağını söylemen bana gerçekten bana dokunacağını düşündürdü."

"Ben de." Kolumu hareket ettirdim ve elimi karnımın üzerine koydum. Onun için çelik gibi serttim ama bunu tuhaflaştırmak istemiyordum. Tabii... "Yapabilseydim ne yapacağımı söylememi ister misin? Eğer şu anda burada olsaydın?"

"Evet," dedi, sesi yumuşak ve nefes nefese çıkmıştı.

"O küçük deliği bulana kadar elimi kalçandan aşağı kaydırırdım. Sonra parmağımı altına sokar ve tenini okşardım."

"Başka ne var?"

"Boynunu öper ve ağzına doğru ilerlerdim. Ama o küçük teni hissetmek yeterli olmazdı."

"Peki sen ne yapardın?"

"Elimi kalçandan beline ve kıyafetlerinin altına doğru götürürken seni öpmeye devam et. Sence bu nasıl hissettirir?"

"Güzel," diye fısıldadı. "Şu anda seni neredeyse hissedebiliyorum." "Yap hadi. Elini gömleğinin altına sok."

"Tamam."

"Aferin kızıma. Önce karnının üzerinde gezdir. Şimdi memelerinden birini avuçlayana kadar." Bir nefes daha çekti. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Sorun yok. Sadece biz varız. İyi hissettiriyor mu?" "Evet."

"Seni iyi hissettirmeyen hiçbir şeyi yapmanı istemeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam. Ne yapıyorsun?"

Bir nefes verdim. "Şu anda sadece sana dokunduğumu hayal ediyorum. Ama çok daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Bunu yapmalı mıyız?"

"Muhtemelen hayır. Ama sen istiyor musun?" "Evet."

"Seni hoparlöre vereceğim. Merak etme, söz veriyorum yalnızım."

"Tamam, sorun değil."

Telefonu yanımdaki yastığın üzerine koydum ve pantolonumun düğmelerini açtım. "Kıyafetlerini mi çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Sen de seninkini çıkarmak ister misin?" "İsterim."

"Yap o zaman. Pantolonunu çıkar ve sonra bana bir şey söyle." "Ne?"

"Külotun ıslak mı?"

Kumaş onun ucunda hışırdadı. "Aman Tanrım, Levi. Çok ıslaklar."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken inledim. "Güzel. Onların içinden kendine dokun. Sadece birazcık."

Bir inilti çıkardı. "Oh. Bu iyi hissettiriyor."

"Eminim öyledir. Külotunu çıkarmaya hazır mısın?"

"Evet. Bana ne yaptığını söyle."

Düşük bir hırıltıyla şişmiş sikimi elime aldım. "Kendime dokunuyorum."

"Bu... sert mi?"

"Çok sertti." Kendime yavaşça aşağı yukarı vurdum. "Sadece seni düşünmek bile beni sertleştiriyor. Bana bir daha ne kadar ıslak olduğunu söylersen, her yerime boşalabilirim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." "Ben de yapmadım."

"Gerçekten mi? Bu işte çok iyisin."

"Sadece doğru hissettireni yapıyorum. Sen neyi seversin? Kendine nasıl dokunmayı seversin?"

"Şey... genellikle biraz yardım alırım. Küçük bir şey, bilirsin işte... vibratör."

Annika'nın bir vibratörle kendini tatmin ettiği görüntüsü karşısında gözlerim doldu. "Şimdi

kullanmak ister misin? Yoksa sadece parmaklarını mı?"

"Emin değilim."

"Rahatla, güzelim." Kendimi tekrar okşadım. "Unutma, bu sadece sen ve beniz. Sakın korkma.

Elini bacaklarının arasına götür ve bana nasıl hissettirdiğini

anlat." İnledi ve ben de kendimi daha çok sıktım. "Çok iyi

hissettiriyor." "Anlat bana."

"Parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum. Çok ıslağım, harika hissettiriyor."

"İşte bu kadar." Okşamaya devam ettim. "Sikim şu anda çok sert. Okşuyorum ama yetmiyor.

Parmağını içine sokmak nasıl bir his?" "Oh Tanrım. Bu

çok iyi."

"Bir parmak daha sok."

İnledi.

"Aferin kızıma." Ereksiyonumu daha hızlı ovuşturdukça gerginlik arttı. "Eminim amın harika

hissediyecektir. Sadece iyi hissettiren şeyi yapmaya devam et."

"Ne yaptığınızı duymak istiyorum."

"Sikimi okşuyorum." İnledim. "Kahretsin, iyi hissettiriyor. Çoğunlukla senin içinde olduğumu hayal ettiğim için."

İnlemesi baskıyı arttırdı. Muhtemelen sadece onun böyle nefes alışını duyarak bile boşalabilirdim.

"İşte bu, güzelim." Diğer elimle taşaklarımı avuçlamak için aşağı uzandım. "Yukarı doğru sürtüyorum ve

aşağıya, tabandan uca doğru."

"Kendimi daha sert ovuyorum. Parmaklarım içeri ve dışarı kayıyor. Patlayacakmışım gibi

hissediyorum." "Ben de bunu duymak istiyorum. Kendini boşalttığını duymak istiyorum, güzelim."

"Yapacak mısın?"

"Oh evet," diye inledim, gerilim arttıkça daha sert okşuyordum. "Çok

yaklaştım." "Ben de."

"Annika, bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey. Seni böyle duymak çok seksi."

Tekrar inledi. "Tanrım, çok ıslağım. Her şey sıcak ve sıkı. Çok fazla baskı var. Bu çok iyi

hissettiriyor."

"Durma, güzelim." Sesim aciliyetle gerilmişti. Her vuruşta zonklayan gerilim artıyordu. "Boşaldığını duymak istiyorum."

"Gelmem gerek. Buna çok ihtiyacım var."

Hırlayarak sikimi daha hızlı ovuşturdum ve taşaklarımı hızlıca

çektim. "Tanrım, Levi. Yapacağım... evet... oh tanrım."

Geliyordu ve o anda sanki tam buradaydı, sikime sertçe biniyordu. "Siktir, Annika. Geliyorum."

Boşalmaya başladığımda basınç patladı. Her nabız atışında homurdanarak onu ovuşturdum ve beni duymasına izin verdim. Zevk dalgalar halinde içimde yuvarlandı ve kulağımdaki inlemeleri doruk

noktamı yeni zirvelere taşıdı.

Sikeyim.

Bitirdim, hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordum ve orgazm sonrası sisi göz kırparak uzaklaştırdım. Hiçbir şey gerçeği kadar iyi değildi ama en son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlayamıyordum.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu inanılmazdı."

"Evet, öyleydi."

"Sen..." "Oh

evet."

"Ortalığı dağıttıysan özür dilerim."

Karnıma baktım. Her şeyi berbat etmiştim ama umurumda değildi. "Üzülme. Buna değdi. Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten iyi. Keşke..." "Ne?"

Bir nefes verdi. "Keşke seninle olsaydım. Beni yanlış anlama, eğlenceliydi. Ama eğer, bilirsin-"

"Eğer sana sarılabilseydim."

"Evet. Her erkeğin sarılmadığını biliyorum ama ben seviyorum." "Şu anda seni kollarımla sarabilseydim çok hoşuma giderdi."

"Bu daha iyi hissettiriyor. Ama gerçekten harika hissediyorum. Bunu daha önce hiç yapamamıştım. Pille çalışan bir şey olmadan olmaz."

"Buna bayıldım. Eminim şu anda çok güzel görünüyorsunuzdur. Kızarmış yanaklar.

Dudaklarında küçük bir gülümseme." Güldü. "Eminim uykulu görünüyorsunuzdur. Sesin uykulu geliyor."

"Sadece rahatladım."

"Güzel. Bu hoşuma gitti. Senden tuhaf bir iyilik isteyebilir miyim?" "Güzel, şu anda benden hemen hemen her şeyi isteyebilirsin."

Tekrar güldü. "Bir süre benimle telefonda kalır mısın? Konuşmak istemesen bile. Sadece nefes alışını duymak hoşuma gidiyor."

"Ben de. Elbette yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Dağınıklığı temizlemek için boxer külotumu aldım ve çamaşır sepetine attım. Sonra yastığa yaslanıp gevşedim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Telefondan Annika'nın nefes alış verişinin yumuşak sesini duyabiliyordum ve orgazm sonrası parıltıya tutunmaya çalıştım.

Ama bir memnuniyetsizlik uğultusu mutlu vızıltımı bozdu. Çünkü onu burada, göğsümün üzerinde yatarken istiyordum. Şakağını öpmek ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum. Bu beklenmedik ve çok seksi bir şeydi ama yeterli değildi.

Asla yeterli olmazdı.

Ama hâlâ gerçekten istediğim şeye nasıl sahip olabileceğimi bilmiyordum. Onunla.

ANNIKA

Iabelle beline taktığı deri alet kemerinden bir çekiç çıkardı. Saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklindeydi ve Isabelle olduğu için üzerinde çam iğneleri ve kuru bir yaprak vardı. saçına yapışmıştı. Uzun kollu bir gömlek ve dizleri kirlenmiş bir kot pantolon giymişti.

"İki tane lütfen." Elini uzattı.

Avucuna iki çivi yerleştirdim. Birini sivri tarafı dışarıda kalacak şekilde dudaklarının arasına sıkıştırdı ve diğerini ahşap tabela boyunca sıraladı.

Isabelle tabelayı çivilerken Marigold tabelanın diğer ucunu tutarak yerinde kalmasını sağladı. Isabelle'in aile çiftliğine onunla takılmak için gelirdik ama bu genellikle bizi çalıştıracağı anlamına gelirdi. Umursadığımızdan değil. Isabelle'in kendine mola vermesinin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorduk ve o gün için kendisine verdiği projeleri bitirmesine yardım edebilmek harikaydı.

Bugünkü Noel Baba fotoğraflarının arka planında yer alacak yeni Noel Baba'nın Atölyesi tabelasını asıyordu. Tabelayı kendisi tasarlamış, kesmiş, monte etmiş ve boyamıştı -çünkü elbette yapmıştı- ve çok sevimliydi.

"Hâlâ sende mi Mari?" Isabelle sordu.

"Evet." Marigold neredeyse görev için uygun bir şekilde giyinmişti; kazak üzerine yün bir palto ve kot pantolon giymişti. Ancak ayakkabıları pek de ideal değildi. Ama Mari topuklu ayakkabılarla her şeyi yapabiliyordu ve kırmızı yüksek topuklu çizmeleri muhteşemdi.

Isabelle tabelayı asacak olan metal bağlantı elemanına bir çivi daha çaktı. "Artık bırakabilirsin."

Mari bir nefes verdi ve kollarını indirdi. "Şükürler olsun. Ağırlaşmaya başlamıştı."

Isabelle'e bir çivi daha uzattım. "Bu çok şirin oldu. Parlak kırmızı ve yeşile bayıldım."

"Teşekkürler." Son bağlantı elemanına bir çivi çaktı, sonra geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Evet, sanırım işe yaradı."

"Yapılacaklar listende başka neler var?" Ben sordum.

Isabelle çekici alet kemerindeki bir halkadan geçirdi. "İster inanın ister inanmayın, bugünlük bu kadar. İkinize de teşekkürler."

Aletlerini ve malzemelerini kaldırmasına yardım ettikten sonra onu yakında Tilikum'un Noel Köyü olacak yere kadar takip ettik. Isabelle'in ailesi her yıl çiftliklerinin bir bölümünü özenle hazırlanmış süslemeler, mağazalar, Noel Baba fotoğrafları ve kesilmiş Noel ağaçlarıyla bir Noel harikalar diyarına dönüştürüyordu.

Ailesinin evi çakıllı bir patikadan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde alçalmıştı ve çiftlik evinin bacasından dostane bir duman yükseliyordu. Isabelle bizi evin arka tarafına götürdü.

ve mutfaka girdik. Ellerini yıkamak için doğruca lavaboya gitti, sonra çaydanlığı çıkardı.

Mari, muhtemelen sert olması gereken tatlı bir sesle, "Sen git otur," diye emretti. "Bütün gün çalıştın. Bize ay yapayım."

"Tartışırdım ama ayaklarım beni ldryor." Isabelle küçük mutfak masasına oturdu ve bacaklarını önüne uzattı.

Paltomu çıkardıktan sonra Mari'nin ayı hazırlamasına yardım ettim ve mutfakta atıştırmalık bir şeyler aradım. Isabelle'le birlikte büyümüştüm ve onun evi benim için ikinci bir ev gibiydi, neredeyse ailemin evi kadar tanıdıktı. Isabelle artık ana evde yaşamıyordu ama hâlâ çiftlikte yaşıyordu. On dokuz yaşındayken ailesinin arazisindeki bir kulübeyi yeniden düzenlemişti ve şimdi orası gelmiş geçmiş en şirin küçük evdi. Isabelle böyle becerikliydi.

Mari uyumsuz çay fincanlarında çayımızı servis etti, ben de bir tabak peynir ve kraker koydum. Masada Isabelle'e katıldık.

"Sormaktan neredeyse nefret ediyorum ama sormak zorundayım," dedi Marigold. "Elias'a neler oluyor?"

"Gerçek bir Grinch olması dışında mı?" Isabelle sordu. "Ya da belki Ebenezer Scrooge'dur. Karar veremiyorum."

"Hâlâ şehirde mi?"

İini ekti. "Evet, ne yazık ki. Beni deli ediyor."

"Bununla uğraştığınız için zgnm," dedi Marigold. "Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacınız olursa, yanınızda olduğumuzu bilin."

Isabelle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Umarım iş o noktaya gelmez ama sana haber veririm. Maskeli balo nasıldı?"

Mari i çekti. "ok keyifliydi. Annika harika bir randevuydu ve birkaç iyi beyefendiyle dans ettim."

"Neden bu kadar tatlısın?" Isabelle bana döndü. "Peki ya sen? Kaç tane iyi beyefendiyle dans ettin?"

"Dans ettiğini sanmıyorum," dedi Mari. "Sen ettin mi?"

Ellerimi sıcak çay fincanına doladım ve başımı salladım. Onlara söylemek zorundaydım. Özellikle de dn geceden sonra. Ne düşünecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu iş masum bir mesajlaşmanın çok ötesine geçmişti. En iyi arkadaşlarıma itiraf etmenin zamanı gelmişti.

"Kimseyle dans etmedim. Ama size söylemem gereken bir şey var. Büyük bir şey." "Ne oldu?" Mari sordu. "Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes aldım ve kelimeler ağzımdan aceleyle döküldü. "Levi Bailey ile gizlice mesajlaşıyordum ve sana hiç söylemedim. Baloda beni bir dolabın içine çekti ve karanlıkta öptü."

Mari nefesini tuttu ve ellerini göğsünde birleştirdi. Isabelle ağzı bir karış açık, kocaman gözlerle bana bakakaldı.

"Sana hiç söylemediğim için zgnm. Kimseye syleyemeyecekmişim gibi hissettim."

"Bekle, bekle, bekle." Isabelle elini kaldırdı. "Levi Bailey ile gizlice mesajlaşıyor muydun? Ne zamandan beri?"

"Son bir yıldır falan. Aslında lisedeyken birbirimize mesaj atardık ama ben niversiteye gittikten sonra bıraktık."

"Aman Tanrım," dedi Isabelle. "Aman Tanrım. O zamanlar onunla mesajlaşıyordun ve bize hiç söylemedin mi?"

"Biliyorum, çok zgnm." Omuzlarım kt. "Sana söylemeyi düşündüm ama

Bunu ikimiz arasında bir sır olarak saklamanın eğlenceli bir yanı vardı. Sanki başka biri bilseydi, sihir yok olacaktı gibi hissediyordum."

"Sorun değil, özür dilemene gerek yok," dedi Isabelle. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"İngilizce dersinde anonim eleştirmen ortaklarımız olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sordum. İkisi de başını salladı. "Benimki Levi'ydi ve birbirimize kâğıtlarımızın üzerine küçük notlar bırakmaya başlamıştık. Hemen kim olduğunu bilmiyordum ama sonunda bana numarasını verdi ve mesajlaşmaya başladık. Bir sırrımızın olması eğlenceliydi. Neyse, ben üniversiteye gittikten sonra irtibatı kaybettik. Sonra yaklaşık bir yıl önce bana tekrar mesaj attı, tamamen durup dururken. Hala benim numaram olup olmadığından emin değildi ama beni şehirde görmeye devam ettiğini ve nasıl olduğumu bilmek istediğini söyledi. Sanki konuşmayı hiç bırakmamışız gibi hemen yeniden başladık."

Mari, "Tamam, ama maskeli baloda onu öpmekle ilgili kısma geri dön," dedi.

"Yanımdan geçti ve koluma dokundu," dedim ve Mari tekrar nefesini tuttu. "Gözlerimiz buluştu ve sanki, bilmiyorum, içimde havai fişekler patlıyor gibiydi. Bana bir bakış attı ve bir şekilde onu takip etmemi istediğini anladım. Ben de takip ettim. Bir dolaba girdi. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz bana orada yalnız olup olmadığını sordu ve yalnız olduğumu söylediğinde beni öptü."

"Vay canına," diye nefes aldı Mari.

"Biliyorum. Gerçekten vay canına. Sonra gece evime geldi ve pencereme çakıl taşları fırlattı, balkonuma tırmandı ve beni tekrar öptü."

Marigold dramatik bir şekilde içini çekti ve sandalyesine yığıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Hepsi bu kadar da değil. Geçen gün Luke'un dükkânının önünde küçük bir araba kazası oldu ve o da müdahale edenlerden biriydi. Dükkânın yanında karşılaştık ve beni tekrar öptü. Beni duvara yaslayıp yalayıp yutmasından bahsediyorum."

"Vay canına, bu çok ateşli," dedi Isabelle.

Mari kolunu alnına sardı. "Bayılmaktan öleceğim." "Ve sonra..."

İkisi de öne doğru eğildiler, sanki bundan sonra ne olacağını duymak için sabırsızlanıyorlardı.

"Dün gece Thomas yattıktan sonra yalnızdım ve ona konuşup konuşamayacağımızı sordum. Aradı ve biraz..."

"Ne?" Isabelle sordu.

"Telefonda seks yapmış olabiliriz."

"Hayır. Asla." Isabelle'in gözleri

büyüdü.

Yanaklarını sıcacık kızardı. "Biliyorum, bunu yaptığımı neredeyse inanmıyorum." "Bu hayatımda duyduğum en romantik şey," dedi Mari.

"Telefon seksi romantik mi?" Isabelle sordu.

"Belli ki," dedi Mari. "Ben romantik biriyim, namuslu değil. Onlar gizli aşıklar. Bu harika bir şey." "Gizli sevgili olup olmadığınızı bilmiyorum," dedim.

"Başka ne diyebilirdiniz ki?" Mari sordu.

Isabelle başını salladı. "Bu kesinlikle gizli aşıklara benziyor."

Çayına baktım. "Ne yapacağım ben? O bir Bailey. Kardeşlerim onu öldürecek." "Onlara söyleme," dedi Isabelle.

Mari manikürlü tırnağıyla işaret etti. "Şu."

"Şimdilik sorun yok. Ama gizli kalması gereken bir aşk ne kadar süre devam edebilir ki?"

"Uh-oh," dedi Isabelle. O ve Mari birbirlerine baktılar.

"Ne?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Evet, gerçekten istiyorum. Sorun da bu zaten. O benim mermi titreşimime sıcak bir alternatif olan rastgele tanıştığım ateşli bir adam değil. O..."

"Devam et," dedi Mari.

"Tatlı ve şaşırtıcı derecede komik ve aynı zamanda biraz da gergin." "Ve ateşli, dürüst olalım," dedi Isabelle.

"Çok ateşli," dedim. "Ama hepimiz durumun gerçekliğini biliyoruz. Kan davası bu haldeyken birlikte olamayız."

Mari hüzünlü bir ifadeyle, "Hep birilerinin bu kan davasına son vermesini diledim," dedi. "İnsanların birbirlerine kötü davranmasından nefret ediyorum."

Isabelle ona baktı. "Çünkü senin kalbin saf altın ve güneş ışığından oluşuyor."

"Kimsenin bu kan davasını bitirebileceğini sanmıyorum," dedim. "Özellikle de şimdi. Josiah'ya Gram Bailey'nin arazisine karışmaması gerektiğini söyledim ama beni dinledi mi? Hayır, tabii ki dinlemedi. Beni asla dinlemez."

"Neden bu kadar çok istiyor?" Isabelle sordu. "Belki de ailemin çiftliğini almaya çalışan bir Karanlıklar Prensi olduğu için aşırı hassasım ama onu satın almaya çalışması biraz saçma değil mi?"

"Kötü görüldüğünü biliyorum," dedim. "Ama o sadece annemle babama yardım etmeye çalışıyor. Ağaç kesme endüstrisi onlarca yıldır ölüyor ve Haven Timber da ölüyor. Josiah başka bir şeye geçmemiz gerektiğini düşünüyor. Belki turizm ya da rekreasyon alanında bir şey. Bir tatil köyü ya da kabinler ya da belki her ikisini birden geliştirmek istiyor ama Haven Timber'ın sahip olduğu tüm arazilere ulaşmak çok zor. Gram Bailey'nin arazisi bizimkilerin bir kısmıyla aynı sınırı paylaşıyor. Madem satacaktı, neden bize satmasın ki diye düşündü. Onu soğukta bırakacak gibi değil ama ona Bailey'lerin asla kabul etmeyeceğini söyledim."

Isabelle, "Josiah'nın insan ilişkileri konusunda pek de iyi olduğu söylenemez," dedi. "Luke'u göndermeliydi."

Ya da Zachary."

Haksız da sayılmazdı. Josiah'ın iletişim tarzı arzulanan çok şey bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, onun katı huysuzluğunun -ki bu gerçekten de pislikle sınırlıydı- işleri daha da kötüleştirdiğine dair bir his vardı içimde.

"Bunu en başta yapmamalıydı," dedim. "Bu aptal kan davasını bir savaşa dönüştürmeden Haven Timber'ı kurtarmanın başka bir yolu olmalı."

"Ama görmüyor musun?" Mari daha dik oturdu, gözleri parlıyordu. "Eğer bu gerçek aşksa, kan davasını sona erdirecek güce sahip olacaktır. Bunu sadece gerçek aşk yapabilir."

Güldüm. "Baskı falan yok."

"Hayır, sadece umut var demek istiyorum," dedi. "Eğer bu gerçek aşka dönüşürse, dünyada bundan daha güçlü bir şey yoktur. Ve eğer değilse, zaten böyle olması gerekmiyordu."

"Bunun gerçek aşk olduğunu nasıl bilebilirim?" diye sordum. "Oh, bileceksin." Mari bilgece başını salladı.

Isabelle, "Bunu romantizm bulutlarından geri getiriyorum," dedi. "Eğer bir mazerete ihtiyacın olursa, sadece sor. Seni idare etmekten mutluluk duyarım."

"Ben de." Mari parmaklarının uçlarını birbirine bastırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, Levi hemen köşede oturuyor. Onu ve kardeşlerini milyonlarca kez gelip giderken gördüm."

Bu gerçeğin farkında değilmişim gibi omuz silktim ve Mari'ye giderken onun evinin önünden her geçişimde yavaşladım. "Evet."

"Araban benim garaj yolumda olsaydı kimse bunu sorgulamazdı," dedi. Isabelle'in ağzı bir sırıtişla kıvrıldı. "Bu mükemmel."

Onlara baktım. Bu mükemmeldi. Mari'nin evine park edip gizlice Levi'nin evine gidebilirdim.

Dikkatini çekmek için camına vururdum. Beni hemen içeri sokar ve-

"Yüzün kızarıyor," dedi Isabelle.

Yüzüme dokundum. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle kızarıyorsun," dedi Mari. "Ve bu çok sevimli."

Derin bir nefes aldım. "İkinizin ne kadar harika olduğunuzu takdir etmek için bir an durabilir miyiz? Sen en iyisisin."

Isabelle göz kırptı. "Seni yakaladık."

"Yani bunun olmasına izin verdiğim için deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Isabelle. "Karmaşık ama ille de çılgınca olması gerekmiyor. Eğer bu sadece gizli bir kaçamaksa, o zaman elbette biraz eğlen. Bunu hak ediyorsun. Ama bunun ötesine geçerse, yalan söylemeyeceğim, tırmanman gereken bir dağ var."

"Ama buna değecek," dedi Mari.

Buna değer miydi? Ve bu gizli bir kaçamaktan daha fazlası mıydı? Bilmiyordum.

ANNIKA

T Karanlığın içinde zar zor görülebilen kar taneleri havada süzülüyordu. Marigold'un garajının önüne park ettim, kalbim çoktan hızlanmıştı ve etrafıma bakındım. Hava soğuktu ve yeterince geç olduğu için

biri dışarıda olacaktı. Ama yine de görülme konusunda endişeliydim. Tek yapmam gereken, pencereden dışarı bakan meşgul birinin Annika Haven'ın Levi Bailey'nin evine doğru gizlice gittiğini görmesi ve benim de mahvolmamdı.

Çünkü yapmak üzere olduğum şey tam olarak buydu.

Burada olduğumu, Mari'nin yerine park ettiğimi ve bunu yapmak için cesaretimi topladığımı bilmiyordu. Evime geldiğinde çok heyecanlanmışım. Ona sürpriz yapmak istiyordum ve onunla daha önce konuştuğum için bu gece evde olacağını biliyordum. Ama şimdi buradaydım ve çok gergindim.

Ailem zaten evde kalmayı planlıyordu, bu yüzden Thomas'ı onlarla bırakıp bırakamayacağımı sorduğumda aldırmadılar. Babamın yılın en sevdiği günü olan Şükran Günü'nün ertesi günüydü. O gün izinliydi, buzdolabı yemek artıklarıyla doluydu ve annemin sadece onun için yaptığı özel cevizli turtası vardı.

Tatili, gürültücü kardeşlerimin arasında Levi hakkında hayal kurmamaya çalışarak geçirdim. Ve başarısız oldum.

Neyse ki ailem planlarım hakkında yalan söylememe gerek bırakmamıştı. Sormadılar bile. Sadece iyi geceler dilediler ve bir şeye ihtiyacım olursa mesaj atmamı söylediler. Bana karşı çok iyilerdi.

Arabamdan indim ve fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek kapıyı kapattım. Mari'nin ön kapısı açıldı ve kafasını dışarı uzattı.

"Gidiyor musun?" diye fısıldayarak bağırdı.

"Şşş." Aceleyle kapısına gittim. Saçları toplanmıştı, yüzünde makyaj yoktu ve yaklaştığımda üzerinde havlu dışında bir şey olmadığını fark ettim. "Duşta mıydın?"

"Hayır, banyo yapıyorum. Seni tutmayacağım, az önce geldiğini duydum. Git gizli sevgilinle eğlen."

"Sessiz olun." Sanki etrafta bizi duyabilecek biri varmış gibi etrafıma bakındım.

"Kimse sizi fark etmeyecek."

"Muhtemelen hayır. Beni koruduğun için tekrar teşekkürler."

"Her zaman." Parmaklarını küçük bir dalga şeklinde oynattı ve kapıyı kapattı.

Küçük heyecan çırpıntıları midemi ürkütüyordu. Levi'nin evine kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Cipi garaj yoluna park etmişti. Ön kapıya doğru ilerledim ve olduğum yerde durdum.

İşte oradaydı.

Evinin büyük bir ön penceresi vardı ve içerideki ışık loş olmasına rağmen onu görebiliyordum. Ayaklarını sehpaye dayamış, elinde bir video oyunu kumandasıyla kanepede oturuyordu.

Yaklaştım. Geldiğimi fark etmemiş gibiydi. Yeni bir heyecan dalgası omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi.

Tanrım, muhteşemdi. Sadece televizyondan gelen ışık yüzünü aydınlatırken bile keskin elmacık kemiklerini ve güçlü çenesini görebiliyordum. O yoğun koyu kahverengi gözleri. Ve o vücut. Üzerinde bir tişört ve eşofman varmış gibi görünüyordu ve ben onun altında nasıl göründüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum.

Alt dudağımı ısırarak -gülümsememi engelleyemiyordum- ön kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Ayak seslerini duydum ve bir dakika sonra kapıyı açtı.

Gözleri büyüdü ve dudaklarına bir gülümseme dokundu. Kafasını toparlıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve bileğimi tuttu. "Vay anasını. Gel buraya."

Beni içeri çekmesine izin verdim. "Kimsenin beni gördüğünü sanmıyorum."

Kapıyı kapattı ve kilitledi, diğer eli hâlâ bileğimi tutuyordu. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Bu gece evde olacağını söylemiştin ve ben de sana sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Gülümsemesi geri geldi, damarlarımda karıncalanmalara yol açan yavaş bir sırtıış.

"Şaşırdım." "Umarım burada olmam sorun değildir."

"Şaka mı yapıyorsun? İyiden de öte." Bakışları ağızma kaydı ve dudaklarını yaladı. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de."

Bileğimi bırakarak yaklaştı ve çenemin altına bir parmak eklemeni yerleştirerek kaldırdı. Ağız ağzıma değdi ve içimi bir sersemlik dalgası kapladı.

Geri çekildi ve ön pencereye baktı. "Kardeşimin kedisi perdeler tırmanıp duruyordu, ben de onları indirdim ve henüz yenilerini takmadım."

"O halde burada durmamalıyız."

"Muhtemelen hayır." Pencereye bir kez daha baktı. "Tuhafılaştırmak istemem ama gidip benim odamda takılabiliriz. Perdeleri var ve arka tarafa bakıyor."

Yatak odası mı? Evet, lütfen. "Kulağa harika geliyor."

Elimi tuttu ve ben de onu oturma odasından geçerek koridora kadar takip ettim. Duvarlar çıplaktı ve dört kapıdan ikisi kapalıydı. Bir banyonun önünden geçtik ve bir sonraki kapıyı iterek açtı ve düzenli bir yatak odası ortaya çıktı. Orta boy bir yatak, bir şifonyer, çalar saatli ve gümüş lambalı bir komodin ile sade bir şekilde döşenmişti. Duvardaki kancada bir TFD ceketi asılıydı ve dolap kapısı kapalıydı.

Kapı arkamızdan kapanırken tıkırdadı. "Paltonuzu alabilir miyim?" "Tam bir centilmen."

Elbisemi çıkarmama yardım etti ve şifonyerin üzerine örttü, sonra da yatağını işaret etti. "Rahatına bak."

O diğer tarafa geçerken ben de onun yatağına tırmandım. Yan yattı ve başını elinin üzerine koydu, ben de aynısını yaptım.

"Bunu önerdiğine sevindim," dedim. "Burası güvende hissettiriyor." "Güzel. Thomas nasıl? Ailenle birlikte mi?"

Bunu sormayı akıl etmesi beni gülümsetti. "O iyi. Gitmeden önce onu yatırdım, umarım annemle babamın orada olmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmaz."

Levi'nin gözleri bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ve bacaklarımın arasında bir baskı hissettim. Bu gece aramızda ne olacağını bilmiyordum ama kulağımda onun sesini duymak, boşalmasını dinlemek ve yanımdaki yatakta onu görmek yanaklarımın ısınmasına ve yarışmasına yetmişti

damarlarımda dolaşıyor.

"Onları giyiyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi alçalarak. Taytımın dizindeki küçük yırtığa baktım. "Evet."

Uzandı ve bacağıma dokundu, parmağının yırtığın üzerinde kaymasına izin verdi. İleri geri, ileri geri, kumaşa takılana ve parmak ucu tenime değene kadar.

Nefesim kesildi, bu küçük dokunuş içimde bir elektrik kıvılcımına yol açtı.

"Sana bunların içinde seksi olduğunu söylemiştim." Dizimi okşadı. "Giysilerimi giymemi ister misin?"

"Çünkü şaka yapmıyordum. Yapacağım."

Gözlerim vücudunda gezindi, dar tişörtünden eşofmanına kadar. Onları oldukça iyi dolduruyordu.

"Hayır. Giydiğin şey hoşuma gitti."

"Emin misin?"

"Belki bir dahaki sefere," dedim yumuşak bir kahkaha atarak.

Dizimi okşamayı bıraktı ve elini uyluğumda gezdirerek kalçama koydu. "Burada olduğuna inanamıyorum. Bu uzun zamandır başıma gelen en güzel şey."

"Güzel, değil mi?"

"Gerçekten güzel." Kalçamı sıktı ve daha yakına kaydı. "Sana dokunabilmek hoşuma gidiyor." Elimi geniş göğsünde gezdirdim. "Ben de öyle."

Beni sırtüstü yatırarak eğildi ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Öpücüğü derin ve hoşgörülüydü. Yavaş ve tüketkendi. Ellerimi göğsünde, omuzlarında ve boynunda gezdirdim, ona dokunmanın ve onun tarafından dokunulmanın lüksünün tadını çıkardım.

Eli belimden yukarı doğru hareket ederek göğsümü kavradı ve başparmağı meme ucumun üzerinde yavaş bir kavis çizdi. Bacaklarımın arasında baskı oluşurken ağzına doğru inledim. Gömleğimi omzumdan sıyırdı, boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru öpücükler kondurdu. Gömleğimi aşağı çekerken ve dili meme ucumda gezinirken gözlerim geri kaydı.

Beni deli ediyordu.

Altında kıpırdandım ve bacaklarımın daha da açılmasına izin verdim. Sanki vücudumu çoktan okumuş ve neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi üstüme yuvarlandı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Maskeli balodaki dolapta beni öptüğünde, ereksiyonunu kışkırtıcı bir şekilde hissettirmişti. Ama hiçbir şey beni onun bana doğru bastırmasının yoğunluğuna hazırlayamazdı, sert, uzun ve kalın. Çekingenliğim kayboldu ve kalçalarımı eğdim, kendimi onun uzunluğu boyunca ovuşturdum, daha fazlası için çaresizdim.

"Hoşuna gitti mi güzelim?" diye kulağıma hırladı.

"Evet." Sesim iniltiden başka bir şey değildi. Sikini bana doğru bastırırken ona yapıştım, tam ihtiyacım olan yerde bana sürtünme ve baskı verdi.

Daha fazlasını istedim. Onu içimde istiyordum ama duramıyordum. Kalçaları içime giriyor, kalın siki bana sürekli zevk patlamaları yaşıtıyordu. Kıyafetlerimizi çıkarmamıştık ama nedense bunun bir önemi yoktu. Ve gözlerindeki bakıştan, beni sadece ısıttığını hissediyordum.

Ellerim sırtından aşağı kayarak kaslı arka tarafını kavradı. Kenarda sallanıyordum, kontrolden çıkmaya hazırdım.

"İşte bu, bebeğim," dedi. "Gelmen gerekiyor, değil mi?" "Çok kötü."

Bana sürtündü ve giysilerimizin içinden bile bu muhteşemdi.

"Seni boşaltacağım." Alçak sesi içimde yankılandı. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

İşte böyle, güzelim. Benim için gel. İzlemek istiyorum."

Sikini klitorisime doğru bir kez daha uzun süre sürükledi ve dünyam patladı. Haykırdım, inledim

Soluk soluğa nefesler arasında, zevk dalgaları içimde dalgalanıyordu.

Diğer taraftan aşağı indim ve göz kırparak sisi dağıttım. Levi bana baktı, kaşlarının arasında bir oluk vardı.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedi.

"Bunu gerçekten yapmak istememiştim. Düşündüm ki, bilirsin, kıyafetlerimizi çıkarabiliriz."

"Sorun değil, seni iyi hissettirmek istedim." Ağzının köşesi kalktı ve kalçalarını yuvarladı. "Ayrıca, bu sadece bir ısınmaydı."

O gerçek miydi ki? "Kulağa hoş geliyor."

Beni öpmek için eğildi ama tam dudakları dudaklarımla buluştuğunda diğer odadan yüksek bir ses geldi. Ön kapının sesi gibiydi.

"Kahretsin," dedi. "Sanırım burada biri var."

"Levi?" diye seslendi bir erkek sesi, yatak odasının kapısı tarafından

hafifçe boğuklaştırılmıştı. "Siktir," dedi Levi sıkılmış dişlerinin

arasından. "Lanet olası kardeşim." "Hangisi?" Fısıldadım.

"Asher. Lanet kapıyı kilitledim." Derin bir nefes aldı. "Burada bekle. Ondan kurtulacağım."

Levi yataktan kalktı ve ben de oturup sütyenimi ve atletimi düzelttim. Elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bekle," diye seslendi ve bana özür dileyen bir bakış atarak odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

İçimi bir gerginlik dalgası kapladı. Levi'nin kardeşi burada olduğumu öğrenirse ne düşünürdü, hiçbir fikrim yoktu. Levi'nin ailesinden herhangi birine benden bahsettiğini hayal bile edemiyordum. Mari ve Isabelle'e söylemiştim ama onlar kan davasına bizim kadar derinden bağlı değillerdi. Benimle olan dostlukları nedeniyle Haven tarafına sadıktılar ama Bailey'lere karşı gerçek bir düşmanlık beslemiyorlardı.

Ama Asher Bailey'nin benden hoşlanmak için hiçbir nedeni yoktu. Ve yapmak istediğim son şey Levi'nin ailesiyle sorun yaşamasına neden olmaktı.

Nefesimi tutup dinledim. Levi'nin erken yatmayı planladığını söylediğini

duyabiliyordum. Başka bir ses beni sıçrattı. Yine ön kapının sesi gibiydi.

"Güzel, kalkmışsın. Hey, Ash."

"Gav? Burada ne halt ediyorsun?" Levi sordu. Olamaz.

Başka bir kardeş mi?

Bir gümbürtü duydum, sanki biri ağır bir şey düşürmüştü gibiydi.

"Mesajınıza cevap vermediniz, biz de geldik. Evde foseptik sorunu var ve bu gece tamir edecek kimseyi bulamıyoruz. Havalı yatak getirdik, o yüzden eski odamda uyuyacağız."

Gözlerim açıldı. Biz mi? Gavin ve Skylar olmalı. Bu gece kalacak bir yere ihtiyaçları varsa, bu gitmeyecekleri anlamına geliyordu.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Sanki biri televizyonu açmış gibiydi ve hafif ayak sesleri yatak odasının kapısının önünden geçiyordu. Skylar olabilir mi? Emin değildim. Levi ve kardeşlerinin konuşmalarını duyabiliyordum ama şimdi ne dediklerini duymak daha zordu.

Belki Gavin ve Skylar yatana kadar kalıp sonra ön kapıdan gizlice çıkabilirdim. Ama ne kadar uyanık kalırlardı? Ve Asher hâlâ burada mıydı?

Sırada kim vardı? Eğer kardeşlerim gibiyseler, genellikle hepsi aynı anda, görünüşte rastgele inerlerdi.

Pencereye baktım. İçinden tırmanabileceğim kadar büyüktü ve zemin kattaydık. Levi'nin dönüp dönmeyeceğini görmek için birkaç dakika bekleyecektim ama pencereden tırmanmak

sağlam bir B planı gibi hissediyorum.

"Oh kahretsin." Bu Gavin'in sesine benziyordu. "Ketçap bana saldırdı. Temiz bir gömlek alabilir miyim?" Ayak sesleri yaklaştı ve ben yataktan fırladım.

"Yanına yedek kıyafet almadın mı?" Levi sordu.

"Hayır. Ama endişelenme. Geri vereceğim."

Olamaz. Buradan çıkmam

gerekiyordu. "Gav, bekle!"

Şifonyerden paltomu aldım ama giymeye zahmet etmedim. Perdelerin arkasına saklandım, pencereyi açtım ve dışarı fırlattım. Kendimi pervazın üzerinden yukarı kaldırdığımda soğuk bir hava çarptı yüzüme. Neyse ki zemin eve doğru yukarı doğru eğimliydi, bu yüzden düşüş çok uzak değildi. Aşağı indim ve pencereyi arkamdan kapatmayı başardım.

Zor nefes alarak sırtımı duvara yasladım. Çok yakındı.

Yerden montumu aldım ve silkeledim. Dışarısı buz gibiydi, bu yüzden üzerime geçirdim ve fermuarını çektim.

Levi'nin geri gelip gelmeyeceğini merak ederek bir dakika daha tereddüt ettim. Ama burada öylece oturamazdım. Hava çok soğuktu.

Teslim olmuş bir nefesle telefonumu çıkardım ve Levi'ye bir mesaj gönderdim.

Özür dilerim. Panikledim ve pencereden dışarı çıktım.

Bekledim ama cevap vermedi. Muhtemelen hâlâ kardeşleriyle konuşuyordu. Düzgün bir veda etmeden gitmekten nefret ediyordum -özellikle de bana nefes kesici bir orgazm yaşattıktan sonra- ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de kalmalıydım ama bunu onun için karmaşık hale getirmek istemedim.

Birine *bizden* bahsetmek istiyorsa -biz her ne demekse- bunu kendi şartlarıyla yapmalıydı, biri beni yatak odasında bastığı için değil.

"Üzgünüm Levi," diye fısıldadım karanlığın içine.

Peki ben burada gerçekten ne yapıyordum? Hiçbir yere varamayacak duygulara kapılıyordum. Bunu ikimiz için de daha kötü hale getiriyordum - bizi kaçınılmaz kalp kırıklığına daha da yaklaştırıyordum.

Çünkü talihsiz gerçeği biliyordum. Levi Bailey benim kalbimi kıracaktı, ben de onunkini kıracaktım. İkimiz de istediğimiz için değil, koşullarımız başka bir şeye izin vermediği için.

LEVI

Fuck.

"Bekle," diye seslendim, Asher'ın az önce yaptığı gibi odama dalmaya karar vermeyeceğini umarak evime daldı. Lanet kapıyı kilitlemiştim. İçeri nasıl girmişti?

Annika'ya özür dileyen bir bakış attım ve onu yatağımda bıraktım.

Annika Haven lanet olası yatağımda, yanakları az önce ona verdiğim orgazmdan dolayı kızarmıştı. Sikeyim. Bir kez daha.

Aletimi sertleştigimi belli etmeyecek şekilde ayarladım. Taşaklarım şimdiden ağrımaya başlamıştı.

"Asher? Burada ne işin var?"

Paltosunu çoktan çıkarmış ve bir sandalyenin üzerine atmıştı. "Hey, dostum." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Pek sayılmaz." Yanımdan geçip buzdolabına doğru yürüdü. "Nasılsın?" "Ne?"

Buzdolabının üstünden bana baktı. "Sadece nasıl olduğunu merak ettim." "İçeri nasıl girdin?"

Kaşları çatıldı, sanki ona tuhaf bir soru sormuşum gibi. "Anahtarım var."

"Evimin anahtarı sende mi?"

"Evet." "Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri, bilmiyorum. Her zaman mı?"

"Evimin anahtarı hep sendeydi ve ben bunu yeni mi öğreniyorum?" "Evimin anahtarı sende."

Tartışmak için ağzımı açtım ama bu doğrudu. Onun evinin anahtarı bendeydi. Aslında, sadece Grace'in eviyken de bir anahtarım vardı. Logan ve Gavin'de de vardı ve Grace'in korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğümüzde içeri girmek için söz konusu anahtarları kullanmıştık. O zamanlar bunun son derece normal ve makul bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Oturma odasında uyuduğumuzu fark ettiğinde neden o kadar kızdığını şimdi anlıyordum.

Buzdolabından bir bira aldı ve bana uzattı. "Bir tane ister misin?" "Hayır."

"O zaman bir tane almamın sakıncası var mı?"

Ondan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışırken kekeledim ama beynimde fazla kan yoktu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kapıyı kapattı ve birasını açtı. "İyi misin?"

Yatak odamın kapısına bakmamak için kendimi zor tuttum. *Dayan, Annika.* "İyiyim. Ben

sadece erken yatacağım."

"Sen-oh." Gözleri kasıklarına kaydđ ve geri döndü. "Kahretsin. Bunun için

üzgünüm." "Hayır, kastettiğim bu değildi."

"Hey, sorun değil. Yargılamıyorum."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bak, sadece uzun bir gün oldu."

"Anlıyorum." Birasını aldı ve kanepeye oturdu. "İşler nasıl?"

Tam cevap verecektim -ya da daha doğrusu neden burada olduğunu tekrar soracaktım ki ön kapı açıldı. Tekrar.

Gavin kapımın önünde durdu. "Selam

kardeşler." "Burada ne halt ediyorsun?"

Skylar onun yanında belirdi ve bana belli belirsiz bir el salladı.

Gavin naylon bir paketi gümbürtüyle yere düşürdü. "Mesajına cevap vermedin, biz de geldik. Evde foseptik sorunu var ve bu gece tamir edecek kimseyi bulamıyoruz. Havalı yatak getirdik, o yüzden eski odamda uyuyacağız."

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Skylar.

"Tabii ki aldırılmaz." Gavin bana sırtıttı. "Ayrıca yemek de getirdik. Ash, aç mısın?" "Yiyebilirim."

"Harika. Sadece sosisli sandviç, o yüzden süslü değil, ama Zany Zebra'nın gece sosislilerini kim sevmez ki, haksız mıyım?"

Lanet olsun. Ne yapacaktım ben? Skylar naylon torbayı aldı -belli ki bu onların havalı yatağıydı- ve koridordan aşağı, Gavin'in eski odasına götürdü. Gavin mutfakta kâğıt tabaklara sosisli sandviç doldururken Asher bir koltukta rahatına bakıyordu.

"Kahretsin," dedi Gavin mutfaktan. "Ketçap az önce bana saldırdı. Temiz bir gömlek alabilir miyim?" "Yanına yedek kıyafet almadın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, odama giderken yanımdan geçerken ses tonu gerçekçiydi. "Ama bunun için endişelenme. Geri vereceğim."

"Gav, bekle!"

Çok geç kalmıştım. Yatak odamın kapısını açtı.

Annika'yı kurtarmak için peşinden atladım ama hiçbir şey söylemedi. Ve bir saniye sonra, kapıma geldiğimde nedenini anladım.

O gitmişti.

Hay sikeyim.

"Burası bok gibi soğuk." Gavin perdeyi geri çekti. "Pencereni açık mı bıraktın?"

Pencereden. Dışarı tırmanmış olmalı. Hem etkilendim hem de hayal kırıklığına uğradım. "Evet, daha önce."

Ketçap sıçramış tişörtünü çıkardı, şifonyerimden temiz bir tane aldı ve kafasına geçirdi. "Sağ ol, dostum."

Üzgünüm, Annika. "Tabii."

Tekrar gülümsedi ve kirli gömleğini yere bırakarak mutfağa gitti. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve hala orada olmasını umarak pencereye gittim.

Hiçbir şey yok. Ondan bir iz yok.

Sertleşmem çoktan gitmişti ama taşaklarım ağrıyordu. Aptal kardeşler. En azından ona bir orgazm yaşatmıştım.

-Bu sefer fiziksel olarak. Onun boşalmasını izlemek gerçek dışıydı. O kadar güzeldi ki.

Telefonumu aldım ve çoktan ondan bir mesaj almıştım.

Juliet: Özür dilerim. Panikledim ve pencereden dışarı çıktım.

Ben: Sorun değil. Bunun için çok üzgünüm.

Juliet: Bunun için endişelenme. Gerçekten.

Ben iyiyim. Arabana döndün mü?

Juliet: Evet. Isınıyor.

Güzel. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim.

Juliet: Ben iyiyim. Ben çok iyi hissediyorum ama sen hissetmiyorsun diye kendimi kötü hissediyorum.

Ben: İyi olacağım. Pişmanlık yok.

Juliet: Gerçekten mi?

Ben: Hiç yok. Kesinlikle buna değer.

Juliet: İnanılmaz birisin. Bunu biliyorsun, değil mi?

Ben: Sadece senden gerçekten hoşlanıyorum.

"Levi, neredesin?" Gavin diğer odadan seslendi. "Sosisli sandviç aldım."

Nefesimi dışarı verdim. "Hemen geliyorum."

Juliet: Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum.

Bu gecenin ne kadar boktan geçtiğine rağmen, bu beni gülümsetti.

Ben: En azından elimizde bu var.

Juliet: Yakında konuşur muyuz?

Kesinlikle. Seni şimdiden özledim. Bu garip mi?

Juliet: Umarım değildir çünkü ben

de istiyorum. **Ben:** İyi geceler,

güzelim. **Juliet:** Sana da. İyi geceler,

Romeo. **Ben:** İyi geceler, Juliet.

"Kardeşim, birkaç dakikaya ihtiyacın varsa, sorun değil," diye seslendi Gavin. "Yalnız zamanınızı böldüğümüz için özür dileriz." Burnumun kenarını çimdikledim. "Kesmediniz. Ben iyiyim."

"Emin misin? Çünkü burası gerçekten harika. Eskiden burada yaşıyordum ve bu hiçbirimizi,

bilirsiniz, ne yapmamız gerekiyorsa yapmaktan alıkoymadı."

Kalktım ve oturma odasına gittim. Gavin, Skylar'la birlikte kanepede oturuyordu ve Asher hâlâ koltuktaydı. Üçünün de elinde sosisli sandviç dolu kâğıt tabaklar vardı ve o da mutfaktan benim için bir tane getirmişti.

"Evet, bunun gayet farkındayım," dedim. "Tıpkı eski yatak odanızdaki duvar gibi." Skylar'ın yanakları kızardı ve bir elini ağzına götürdü.

"Evet, bunun için üzgünüm," dedi Gavin. Üzgün değildi. Hem de hiç. Asher'a baktı. "Ayı Charlie nasıl?"

Asher gülümsedi. "İnanılmaz. Bütün şakalarım gülüyor, yani bu benim için iyi bir şey." "Bu çocuk her şeye gülüyor," dedi Gavin. "O çok harika."

Charlie Asher'ın şakalarını anlayamayacak kadar küçüktü ama gerçekten de her şeye gülüyordu. Ve Gav haklıydı, harikaydı.

"O uyuyor ve Grace de erkenden yattı, ben de Levi'yle bira içmeye geleyim dedim." "Güzel," dedi Gavin. "İyi ki fazladan sosisli sandviç getirmişim."

Asher kendininkinden geriye kalanı kaldırdı. "Aynı."

Annika gidince, pes edip lanet olası bir sosisli sandviç yemeye karar verdim. Farklı koşullar altında, bu doğaçlama Bailey birası ve sosisli sandviç festivali harika olurdu. Ve dürüst olmak gerekirse, Asher'a habersiz geldiği için kızamazdım. Gittiği zamanların nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Uğrayıp buzdolabımdan bir bira alamadığı zamanları. Ve eve döndükten sonraki o ilk günleri hatırladım, dönmediği zamanları. Hapishanede geçirdiği zaman yüzünden çok kötü durumdaydı.

onu zar zor tanıdı.

Onu geri almak güzeldi.

Oturdum ve sosislimden bir ısırık aldım. Göğsüme bir ketçap damlası düştü.

Gavin gömleğimi göstererek, "Güzel, sadece ben değilmişim," dedi.

"Kalmamızın sorun olmayacağından emin misin?" Skylar sordu. "Büyükanneme sormayı düşündük ama ışıklar kapalıydı, o yüzden çoktan yatmış gibi görünüyordu."

"Sorun değil," dedim. Zamanlamaları berbattı ama ne yapacaktım, kardeşimi ve yeni karısını kalacak bir yerden mahrum mu edecektim? Hiç de bile.

"Teşekkürler," dedi. "Gerçekten minnettarız."

"Logan sana Cara'nın çocuk doktorunun ofisinde tanıştığı kızıdan bahsetti mi?" Asher sordu. Kaşlarım çatıldı. "Hayır."

"Belki de bir şey söylememem gerekiyordu."

"Hangi kız?"

"O bir hemşire. Şehirde yeni. Cara düşündü-"

"Cara yanlış düşündü."

"Bence Logan haklı," dedi Gavin. "Hayatında bir kadına ihtiyacın var."

Aklımdan geçenleri söylememek için sosisli sandviçin son lokmasını ağzıma tıktırdım. *Hayatımda bir kadın var ve siz pislikler onu pencereden kovalayana kadar yatak odamdaydı, onun için planladığım birkaç orgazmın ilkinden nefes nefese kalmıştı.*

"Lanet olsun," dedi Gavin. "Bu konuda hep yanlış düşünüyormuşuz. Logan'ın Levi'ye birini bulmak için bir arkadaşlık uygulaması kullanmasına gerek yoktu. Biz zaten harika bir kız tanıyoruz."

"Kim?" Skylar sordu.

"Ginny."

Asher boş kâğıt tabağını sehpanın üzerine koydu. "Logan onunla çıkmadı mı?"

"Birkaç kez çıktılar ama bunun flört sayılacağını sanmıyorum." Skylar nefesini tuttu ve Gavin'in kolunu yakaladı. "Düşünebiliyor musun? Eğer Levi ile evlenirse, sadece buraya taşınmakla kalmayacak, aynı zamanda benim kız kardeşim olacak."

"Çok havalı," dedi Gavin.

Hepsi bana sanki kabul etmemi ve Ginny'nin numarasını isteyip onu aramamı ve evlenme teklif etmemi bekliyorlarmış gibi baktılar.

"Ginny'nin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum Skylar, o yüzden harika biri olduğuna eminim. Ama hayır, teşekkürler. Bana birini ayarlamanızı gerçekten istemiyorum."

Gavin Skylar'a doğru eğildi ve sahte bir fısıltıyla konuştu. "Merak etme. Eninde sonunda onu yıpratacağız."

Başımı salladım.

Hayır, beni yıpratamazlardı. Annika ve ben birlikte olmak için gizlice dolaşmak zorunda kaldık ama buna değdi. Başka kimseyi istemiyordum. Birbirimizi görmeyi her başardığımızda, kesintiye uğramış olsak da olmasak da, bu kararlılığımı pekiştiriyordu.

Annika Haven'ı benim yapmanın bir yolunu bulacaktım.

ANNIKA

W Elimdeki mavi plastik bardağın üzerinden su akıyordu ve oturma odasından çizgi film sesleri geliyordu ama ben bunların hiçbirinin farkında değildim. Oturma odasının üstündeki pencereden dışarı baktım.

Düşüncelerim Thomas'ın bardağını durulama gibi sıradan bir görevden çok uzakta.

Levi'yi düşünüyordum.

Dudakları benimkinde. Vücudu bana baskı yapıyordu. Elleri bana dokunuyor ve sertçe

"Annika?" diyor.

Nefes nefese fincanı lavaboya bıraktım. Sessiz bir gümbürtüyle porselene çarptı. "Ne?"

"Seni korkutmak istememiştin," dedi annem. "Ama sanırım bardak muhtemelen temizdir."

"Özür dilerim." Suyu kapattım, bardağı aldım ve bulaşık makinesine koydum. "Sanırım başka bir şey düşünüyordum."

"İyi misin?"

"Evet, tamam." Düşüncelerimin yüzümden okunmamasını umarak bulaşık makinesini kapattım ve ellerimi kurulamak için bir havlu aldım. "Babam nerede?"

"Sanırım dışarı çıktığını duydum."

Şüpheli bir sızı omurgamda dolaşarak pencereden dışarı bakmama neden oldu. Yine sigara mı içiyordu? Onu son yakaladığımda annemin haberi olup olmadığından emin değildim. Onu ispiyonlamak istemiyordum ama hâlâ gizlice sigara içiyorsa, annemi bu işe karıştırmak zorunda kalabilirdim. "Ona bir şey sormam gerekiyor. Birkaç dakika Thomas'a göz kulak olursan hemen dönerim. Şovunu izliyor."

Gülümsedi. "Tabii ki."

Bulaşık havlusunu yere koydum ve arka kapıdan çıktım.

Hafif bir esinti çam ağaçlarının dallarını hışırdattı ama en ufak bir duman kokusu bile almadım. Bu iyiye işaretti. Dükkâna kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm ama babamı görmedim. Bu garipti. Babam neredeydi?

Çakıllı garaj yolunda tekerlekler gıcırdıyordu. Merakla, burada kimin olduğunu görmek için patika boyunca evin önüne doğru ilerledim.

Josiah ve Theo Josiah'ın kamyonetinden atlarken babam kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş duruyordu. Josiah'nın saçlarından su damlıyordu ve gömleği vücuduna yapışmış, sırlıklam olmuştu. Theo da yağmur fırtınasına yakalanmış gibi görünüyordu ama gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

"İkinize ne oldu böyle?" Babam sordu. "Lanet olası

Baileys," dedi Theo.

İzlerimde durdum. Uh-oh.

Josiah gömleğinin altını toparladı ve sıkarak kuru zemine bir damla su gönderdi.

zemin. "Sadece konuşmak istedik."

"İyi gitmiş gibi görünüyor," dedi babam.

Josiah ona ters ters baktı.

Bailey ismini duyduğumda yaşadığım anlık felçten kurtuldum ve babamın yanına gittim. "Ne oldu?"

"Teklifimiz hakkında konuşmak için Bayan *Bailey*'nin evine gittik," dedi Josiah. "Ama o pislikler makul olmaktan aciz."

Babam homurdandı. "Neden ıslaksın?"

"Grace Miles hortumu üzerimize çevirdi," dedi

Josiah. "O Grace *Bailey*," dedim düşünmeden.

Josiah ve Theo tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktılar. "Ne dedin?" Ben de sordum. "Öyle. Asher'la evlendi. Bunu herkes biliyor."

"Kimin umurunda?" Josiah kaşlarını çatarak sordu.

"Sadece söylüyorum." Grace'in soyadı konusunu kapatmak istercesine elimi salladım. "Neden hortumu sana çevirdi?"

"Neden bunu hak edecek bir şey yaptığımızı düşünüyorsun?" Josiah

sordu. "Sizi sebepsiz yere ıslattığını mı söylüyorsunuz?"

Theo ellerini kaldırdı ve bakışları babama kaydı. "Biz hiçbir şey yapmadık."

Babam tutarsız bir şeyler homurdandı.

Josiah tekrar, "Sadece konuşmak istiyorduk," dedi.

"Yani kamyonunuzun yanında durup sohbet etmeye çalıştınız ve Grace size durup dururken hortum mu sıktı?" diye sordum.

Josiah cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Çenesi gerildi. "Bizi verandadan uzak tutmaya çalışıyordu."

Bir nefes verdim. "Başka bir deyişle, onların mülküne girdiniz ve zorbalıkla içeri girmeye çalıştınız."

"Hayır."

Theo, "Aslında olan şey biraz da buydu," dedi.

Josiah ona ters ters baktı. "Burada pislik olan ben değilim. Bizimle konuşmak bile istemeyen onlar."

"Kimse şaşırdı mı?" Ben sordum. "Şu aptal kan davası yüzünden bizi düşman olarak görüyorlar."

"Aptal kan davası mı?" Josiah sordu. "Ne zamandan beri bunu umursuyorsun?" Dudaklarımı araladım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

Levi Bailey'e aşık olduğumdan beri.

Aşık mı? Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır, böyle düşünemezdim. Levi'ye aşık değildim.

Aşık mıydım?

Başım çok büyük beladaydı.

Josiah babasına, "Bu çılgınlık," diyordu. "Onu tutmaya güçleri yetmiyor ama açık artırmaya çıkmasını mı tercih ediyorlar?"

"Açık artırmaya çıkarsa, yine de alabiliriz," dedi babam.

Josiah, "Biliyorum ama o zaman da başka birinin fiyat aralığımızın dışında teklif verme riskiyle karşı karşıya kalırız," dedi. "Bu haliyle bile zar zor idare edebiliyoruz."

"Başka bir teklifi var mı?" Babam sordu.

Josiah ıslak giysilerini işaret etti. "Onunla bu konuda konuşamadık, değil mi?"

İçimde bir öfke kıvılcımı çıktı. Farklı koşullar altında Josiah'ın teklifi makul olabilirdi. Ama bu Tilikum'du. Biz Havens'tık, onlar da Baileys. Havens ve Baileys

yüz yıldan uzun bir süredir birlikte iş yapmamışlardı. Ve şimdi kan davası, aptalca şakalar yapan yetişkin adamlardan açık bir düşmanlığa dönüşmüştü.

Daha iyi bilmeliydi.

"Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?" Sesim bir kırbaç gibi şaklayarak sordum. Josiah'nın kaşları çatıldı. "Çünkü buna ihtiyacımız var."

"Neye ihtiyacımız var? Çekip gitmeyecek kadar inatçı olduğun için bir savaş başlatmaya mı?"

"İnatçı mıyım?" Göğsünü işaret etti. "Bu çok komik, Annika. Bu sikler konuşmaya bile yanaşmıyor. Ne yapmam gerekiyor?"

"Onlara pislik demeyerek ve büyükannelerinin evine zorla girmeye çalışmayarak başlayabilirsiniz."

Bir adım daha yaklaştı. "Ciddi misin? Kimin tarafındasın sen?"

Ona baktım, hayal kırıklığı midemi düğümledi. Kimin tarafındaydım? Fazla seçeneğim yoktu, değil mi? Ben bir Cennet'tim. Benim tarafım benim için seçilmişti.

Ama yine de doğru olduğunu düşündüğüm şeyi savunacaktım.

"Gram Bailey'nin bir insan olduğu gerçeğini hiç düşündünüz mü? Onlarca yıldır o evde ve o arazide yaşayan bir kadın?"

"Elbette var," dedi Josiah.

"O zaman ne yapması gerekiyor? Bailey'lerin inatçı olduğunu söyleyip duruyorsunuz ama büyükanneleri her şeyini kaybetmek üzere ve siz bu kısmı hiç umursamıyor gibisiniz."

"Hadi ama Annika," dedi Theo. "Onu sokağa atacak değiliz ya."

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman nereye gitmesi gerekiyor? Bunu hiç düşündünüz mü? Yoksa torunlarından birinin, yaşayacak yeni bir yer bulana kadar bir kanepede yatmasına izin vereceğini mi varsayıyorsunuz?"

Josiah bana ters ters baktı. "Harika, yaşlı bir kadını evsiz bırakacak canavarlar olduğumuzu düşünmenize sevindim. Tabii ki bunu düşündük. Araziyi bölebilirse, evini elinde tutabilir. Tutamazsa da onu kapı dışarı edecek değiliz. Bir yolunu buluruz."

"Bunu biliyorlar mı?"

Josiah ve Theo bakıştılar.

"Yapmıyorlar, değil mi? Teklifinizin onun için bir karşılık içerdiğine dair bir şeyle başlamak yerine, sadece, hey, başımızın belada olduğunu duydum, bu yüzden ölümcül düşmanlarınıza satmaya ne dersiniz?"

Babam iç çekti. "Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim." "Hâlâ işe yarayabilir," dedi Josiah.

"Eğer sadece dinlerlerse."

Birden ailemin ben ve Levi hakkında hiçbir şey bilmediğine sevindim. Araya girmemi beklerlerdi. Uzlaştırıcı olmamı ve onlara istediklerini vermeme. Kendimi bu duruma dahil etme düşüncesi -Levi'ye gidip kardeşlerimi dinlemesini istemek- midemi bulandırıyordu. Ailelerimiz arasında barış olmasını ne kadar istesem de, bunu Levi'ye götürüp ondan bizim tarafımızı tutmasını istemeyi hayal bile edemezdim.

Tam bir karmaşaydı.

"Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum," dedim eve geri dönerken. "İşleri daha da kötüleştiriyorsun."

Ben uzaklaşırken Josiah arkamdan, "Biz kötü adamlar değiliz," diye seslendi.

Belki öyleydik, belki de değildik. Ama bunun bir önemi yoktu. Bailey'ler için biz kötü adamlardık, tıpkı onların bizim için olduğu gibi.

Kan davası aptalcaydı. Hep öyle düşünmüştüm. Ama bunun da bir önemi yoktu. Çünkü gerçektir. Ve şimdi ben bunun ortasında kalmıştım ve ailemin hiçbir fikri yoktu.

Bir an için durmayı düşündüm. Ya dönüp onlara hemen şimdi, burada söyleseydim? Bir Bailey'e karşı hislerim olduğu için kimin tarafında olduğumu bilmediğimi söylesem ne yaparlardı? Bir tarafta olmak istemediğimi; artık tarafların *olmasını* istemediğimi.

Ama ben yapmadım. Yürümeye devam ettim ve eve girdim.

Ailemi seviyordum. Annemi, babamı ve kardeşlerimi seviyordum ve onlar için en iyisini istiyordum. Ailemin mali durumu en iyi ihtimalle sallantıdaydı, nesillerdir Haven ailesine ait olan şirket çöküşün eşiğindeydi. Ve kardeşlerimin sadece yardım etmeye çalıştıklarını biliyordum. Ailemizin güvende olmasını istiyorlardı. Ve Bailey'ler ne düşünürse düşünsün, kardeşlerimin büyükannelerini sokağa atmayacaklarını biliyordum.

Ama sadakat bir Haven için en önemli şeydi. Ve ben en büyük sadakatsizliği yapıyordum.

İçeri girdiğimde annem kanepede Thomas'a sarılmıştı, ben de yatak odama geçtim. Kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Yatak odamın kapısını kapatırken Levi'nin oda arkadaşı olmamızla ilgili şakası aklıma geldi. Levi ile arkadaş olduğumu itiraf etmek yeterince kötü olurdu. Ama gizli sevgili olmak?

Kaos. Kaos olurdu.

Ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

ANNIKA

T Lorraine Montgomery hikâye kitabının son birkaç sayfasını okurken Homas kucağında kıpırdamadan oturuyordu. Kitapta parlak kırmızı bir itfaiye aracı vardı, o yüzden tabii ki mest olmuş.

Bir avuç başka anne, baba ve dadı da benzer şekilde Tilikum kütüphanesinin çocuk bölümünde, kucaklarında iki ve üç yaşındaki çocuklarıyla yere bağdaş kurmuşlardı. Kısa kitaplıklar resimli kitaplarla doluydu ve mobilyalar çocuk boyundaydı; alçak masalar, küçük, sağlam sandalyeler ve renkli fasulye torbaları. Ahşap rayları olan bir tren masası yakınlarda el değmeden duruyordu.

Lorraine'in yumuşak sesi, ara sıra bir kütüphane kullanıcısının hışırtısı ya da huzursuz bir çocuğun kıpırdanması dışında duyulan tek sestti. Çiçekli bir elbise ve bej bir hırka giymiş, yetişkin boy bir sandalyede oturuyordu. Son sayfayı çevirdi ve son satırları okuduktan sonra kitabı kapatıp yavaşça kucağına koydu.

"Çocuklar, masal saatine geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Hepiniz çok iyi dinlediniz."

Gruptaki yetişkinler, küçükleri ayağa kalkarken sessizce teşekkürlerini mırıldandılar. Bazıları kitap almak için yakındaki raflara yönelirken, diğerleri eşyalarını toplayıp çıkışa yöneldi.

Thomas kucağında kaldı.

"Yola çıkalım mı?" Kulağına usulca sordum. "Masal zamanı bitti." "Hepsi bitti mi?" Thomas sordu.

"Evet. Hepsi tamam."

Lorraine hâlâ elinde masal kitabıyla yerinden kalktı. Thomas kucağından indi ve işaret etti. "Kitap mı?"

Durakladı ve kitabı uzattı. "Bakmak ister misiniz?" Adam başını salladı.

Kitabı küçük masalardan birine yerleştirip ona bir sandalye çekerken "Teşekkür ederim," dedim.

Thomas küçük benliğini sandalyeye bıraktı ve ilk sayfayı açtı.

"Rica ederim," dedi Lorraine. "Kitap sevgisini geliştirmeye yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım." "İçinde itfaiye aracı varsa, o da var."

Gülümsedi. Her ne kadar sertliğiyle ün salmış olsa da -ki kardeşim Zachary onun korkunç olduğunu iddia ederdi- ben onu her zaman arkadaş canlısı bulmuştum. Belki tam olarak arkadaş canlısı sayılmazdı - hala o sert kütüphaneci bakışları vardı ve sesinizi alçaltmanız gerektiğini hissettirirdi. Ama hikaye saati için geldiğimizde Thomas'a karşı her zaman nazikti ve bana kalırsa bir ebeveyne kendini sevdirmenin en iyi yolu çocuklarına karşı nazik olmaktı.

"İtfaiye araçları mı?" diye sordu, benden çok kendi kendine. "Bakalım başka neyimiz varmış."

Lorraine alçak rafları karıştırırken ben de kalkıp Thomas'ın yanında durdum ve o kitabı karıştırırken hiçbir sayfayı yırtmadığından emin oldum. Üzerinde itfaiye araçları olan iki kitap daha çıkardı ve Thomas'ın yanına koydu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil." Sanki kısa konuşmamıza devam etmek ya da gününe devam etmek arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi tereddüt etti. "Nasılsın?"

Sorusu beni şaşırttı. Onunla daha önce de sohbet etmiş olsam da, genellikle iki yaşındaki erkek çocuklara uygun resimli kitaplar hakkında konuşuyorduk. "Ben iyiyim, teşekkürler."

"Kusura bakmayın, işinize burnumu sokmaya çalışmıyorum. Sadece tek başına bir oğul yetiştirmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum."

Başka bir sürpriz daha oldu. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "İlk kocam babalığın ona göre olmadığına karar verdi. Ne yazık ki bu seçimi oğlumuz Rob doğduktan sonra yaptı. O artık büyüdü elbette ama Harold'la evlenmeden önceki o ilk yılları çok iyi hatırlıyorum. Bekâr bir anne olmak çok zor."

"Gerçekten öyle. Thomas harika biri ve onu hiçbir şeye değişmem. Ama bu çok büyük bir sorumluluk."

"Elbette öyle. Ve yalnızlık da olabilir."

"Evet." Yavaşça başımı salladım, kendi hislerimin yankılanması beni rahatlattı. Bu doğrulayıcıydı. "Bazen yalnızlık çekiyorum."

"Ve bir çocuk sahibi olmak flört gibi şeyleri çok daha karmaşık hale getiriyor. Sizin yaşıntıdaki diğer kadınlar istedikleri zaman dışarı çıkmakta özgürken, bu sizin için o kadar kolay değil."

"Hayır, değil."

"Ve hayatınıza kimin girmesine izin verdiğiniz konusunda çok daha dikkatli olmalısınız."

Boğazım düğümlendi. Bekle. Bir şey mi biliyordu? Bizi bir yerde görmüş müydü? Luke'un dükkanının dışında belki? Dedikodular şimdiden uçuşmaya başlamış mıydı?

Yutkundum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Neden bu kadar paranoyaklaşıyordum ki? O sadece bekâr bir anne için mayın tarlası olan bir randevu hakkında yorum yapıyordu.

"Biriyle çıkmak kesinlikle zorlu bir iş," dedim. "Eminim Harold'la tanıştığında rahatlamışsındır." "Çok şanslıydım. Rob'un hayatında bir erkek olması onun için iyi oldu."

"Eminim öyledir. Yeni yürümeye başlayan çocukların çok fazla enerjisi vardır."

"Özellikle yeni yürümeye başlayan çocuklar, en azından benim deneyimlerime göre. Gerçi bence en zoru ergenlik çağındaki davulcu dönemiydi. Harold bile bunu hafifletemedi."

"Eminim çok gürültülü olmuştur."

Başını salladı. "Çok gürültülüydü. Neyse ki o ve bazı arkadaşları bir garaj grubu kurmaya çalıştılar ve pratik seanslarını başka bir yerde yaptılar. Davul setini taşıdığına hiç üzülmedik."

"Oğlunuz hala bir grupta mı?"

"Hayır, o sadece geçici bir dönemdi. O artık bir elektrikçi." Thomas kitabını kapattı. "Hepsi bitti."

"Ona dikkat et, dostum." Kitabı aldım ve diğer ikisiyle birlikte tuttum. "Kontrol edip evde tekrar okuyalım mı?"

Lorraine'e şüpheli bir bakış atarak başını salladı.

"Kitap hoşuna gitti mi?" Lorraine sordu.

Kaşları çatıldı.

Sanki bakışlarını yumuşatabilirmişim gibi saçlarını alnına doğru taradım. "Özür dilerim. O biraz temkinli

iyi tanımadığı insanlar."

"Ah." Dudaklarını, gözlerine tam olarak değmeyen kapalı bir gülümsemeyle birbirine bastırdı.

"Benim resepsiyona dönmem gerekiyor. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim. Kitaplar için de teşekkürler." "Benim için zevkti."

Thomas o uzaklaşırken arkasından bakmaya devam etti.

Resepsiyonda çıkışımızı yaptık ve Thomas'ın elini tutup onu arabama götürürken kitapları kolumun altına sıkıştırdım. Rüzgâr hızlanmış, saçlarımı yüzüme savuruyordu.

"Büyük horoz," dedi, caddenin karşısına park etmiş bir TFD itfaiye aracını göstererek. "Evet, büyük bir kamyon var."

"Gidip görmek mi?"

Acelemiz yoktu ve itfaiye aracını yakından görmemizde de bir sakınca görünmüyordu. Etrafa bakındım ama orada kimse varmış gibi görünmüyordu. Muhtemelen caddenin karşısında yemek yemek için durmuşlardı.

Ve, tamam, bir parçam Levi'nin orada olmasını umuyordu. Toplum içinde birlikte vakit geçirebileceğimizden değil. Ama onu bir an görebilme ihtimali bile vazgeçemeyeceğim kadar cazipti.

"Tabii. Eşyalarımızı arabaya koyayım." Ben kitapları arka koltuğa koyarken o kolumdan çekistirerek küçük bedenini itfaiye aracına doğru eğdi. "Biliyorum, biliyorum. Bekle biraz."

Arabanın kapısını kapattım ve elini tutuşumu düzelttim. Caddenin karşısına geçtik ve daha yakından bakabilmesi için itfaiye aracının arkasında durduk.

"Büyük yarak," dedi saygıyla.

Beni itfaiye aracının etrafında yavaşça yürütmesine izin verdim, böylece her taraftan bakabilecekti. Eğer izin verirsem içine tırmanacağını hissediyordum.

"Tamam, evlat. Büyük kamyonu gördük. Gitme zamanı." "We-vi," dedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve hızlı bir nefes aldım. Levi birkaç adım ötemde duruyordu ve TFD üniforması içinde inanılmaz seksi görünüyordu. Gözleri benden Thomas'a kaydı ve ağzının bir köşesi sırtarak kalktı.

"Hey, koca adam."

Thomas'ın eli elimden kaydı. Levi'ye doğru koşup kollarını kaldırmasını ağzım açık bir şekilde izledim.

Levi tereddüt etmedi; onu almak için eğildi ve kalçasına yerleştirdi. Bir saniye sonra ne yaptığının farkına varmış gibiydi. Sanki izleyen biri var mı diye etrafına bakındı ve omuz silkerek gözlerime baktı.

Thomas itfaiye aracını göstererek, "Büyük yarak," dedi. Levi kaşlarını kaldırdı.

"Evet, bu *büyük* bir *kamyon*," dedim kelimeleri vurgulayarak. "We-vi'nin siki mi?" diye sordu.

Gülmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Evet, Levi o büyük kamyonu kullanıyor." "We-vi'nin büyük siki," dedi ve ciddiyetle başını salladı.

Levi gülümsedi ve dudaklarını birbirine bastırdı, sanki gülmemek için o da benim kadar çaba sarf ediyordu. "Teşekkürler, dostum."

"Yeni yürümeye başlayan çocukların dilini sevmek lazım," dedim. "Haksız da değil."

Levi'nin dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti ve tüylerim diken diken oldu. Keşke daha önce

geçen gece kesintiye uğradı. Levi'nin büyük kamyonunun o küçük tadı bende daha fazlasını, çok daha fazlasını istetmişti.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve Levi'nin kaşları çatıldı, gözleri ağzımdaydı. İçimde bir sıcaklık girdabı oluştu ve beni içten içe aydınlattı.

Bana ne yapıyordu? "Gawett

Amca," dedi Thomas.

Sırtım kaskatı kesildi ve Levi'nin gözleri arkamdaki bir şeye takıldı.

Olamaz.

Thomas Levi'nin elinden kurtuldu. Ayakları yere değer değmez yanımdan geçip doğruca ağabeyimin kollarına koştu.

Neyse ki Garrett üniformalıydı, bu da Levi'nin dile getirilmemiş kan davası kuralına karşı çok fazla hıyarlık yapamayacağı anlamına geliyordu. Ve yalnız değildi. Şerif Cordero'yla birlikte yanımdaki kaldırımında durdu.

"Hey, dostum." Garrett söyledi. Gözleri Levi'ye kaydı ama sadece bir saniyeliğine. "Ne yapıyorsun?" "Bizim büyük bir sikimiz var," dedi Thomas.

"Büyük kamyon," dedim hızlıca, itfaiye aracını göstererek. "İtfaiye aracını görmek istedi."

"Jack." Levi, Şerif Cordero'ya başıyla selam verdi ve kollarını kavuşturarak sağlam bir duruş sergiledi. Durakladı ve ben de onu selamlamayıp kardeşime laf atıp atmayacağını merak ettim. Çenesi gerildi. "Haven."

"Bailey," dedi Garrett, sesi hiç de dostça değildi. Gözlerini kısmıştı. "Neden yeğenimi tutuyordun?"

"Garrett, yapma," dedim.

Levi'nin ifadesi değişmedi. Sanki olay çıkarması için ona meydan okurcasına Garrett'a baktı.

Şerif Cordero boğazını temizledi ama Garrett ipucunu anlamış gibi görünmüyordu.

"Ne?" Garrett Thomas'ın yerini değiştirdi. "Sadece o adamın yeğenimi neden tuttuğunu merak ediyorum. Bu adil bir soru."

"We-vi'nin büyük siki," dedi Thomas.

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarım Levi'ye kaydı ve o da bana hızlıca göz kırparak içime bir sıcaklık ve karıncalanma dalgası daha gönderdi.

Yüzüme bir şey belli etmemek için epey çaba sarf etmem gerekti. Ama şu anda ihtiyacım olan son şey Garrett'ın şüphelenmesiydi. Bu yüzden gözlerimi Levi'den ayırdım ve Thomas'a uzandım.

"Evet, hepimiz büyük bir kamyon olduğunu biliyoruz. Hadi dostum." Onu Garrett'ın elinden aldım. "Yola çıkmalıyız."

"Eğlenceli görünüyor." TFD üniforması giymiş başka bir Bailey yaklaştı. Ama sıradan bir Bailey değildi. Logan'dı, Levi'nin ikizi. Garrett'tan çok Şerif Cordero'ya başıyla selam verdi. "Burada bir sorun mu var memur beyler?"

Levi ve Logan'ı yan yana dururken görmek tuhaftı. Birbirlerine çok benziyorlardı - çünkü tabii ki benziyorlardı - özellikle de üniforma içinde. Ama aynı zamanda onları kolayca ayırt edebiliyordum. Levi'nin saçları biraz daha kısa kesilmişti ama daha çok tavırları benziyordu. Duruşları, yüz ifadeleri, her şey.

Garrett, "Ben sadece senin ahmak kardeşinin kız kardeşimi ve yeğenimi taciz etmediğinden emin olmaya çalışıyorum," dedi. Levi'nin kaşları yeniden çatıldı ve ifadesi karardı.

Neden bu kadar seksiydi?

"Kimseyi taciz etmiyordum," dedi Levi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Logan bir adım öne çıktı. "Gözlerini kontrol ettirsen iyi olur ihtiyar. Kardeşim üniformalı. Zaten kız kardeşini taciz edeceğinden değil, ama bunu görmezden gelmeye hazırım çünkü

iyi bir ruh hali. Çünkü bunu yapmazsam Jack beni öldürecekmiş gibi görünüyor."

Garrett Logan'a bir adım daha yaklaştı. "İkiniz de kız kardeşimden uzak durun. Ve yeğenimden."

"Çocuklar," dedi Şerif Cordero, sesi uyarı doluydu.

Logan'ın ağzı sırtarak açıldı. Bu bakışı bilirdim. Kardeşlerim iğneleyici ya da alaycı bir şey söylemeden hemen önce bu bakışı takınırlardı - karşısındakini kızdıracağını bildikleri bir şey.

Zachary özellikle bu konuda çok iyiydi.

"Bunu iki yaşındaki çocuğun önünde yapmasak olmaz mı?" Logan bir şey söyleyemeden ben sordum. Levi bana baktı, sonra bir elini Logan'ın koluna koydu. "Hadi gidelim."

Şerif Cordero tekrar boğazını temizledi ve Garrett bir adım geri çekildi.

Logan kardeşinin kendisini geriye doğru çekmesine izin vererek gerginliği çok az da olsa azalttı.

Yüzünü bana döndü ve derin bir selam verdi. "İyi günler Bayan Haven."

Levi Garrett'a bir bakış daha attı, sonra benimle göz göze geldi. "Güle güle."

"Hoşça kal," dedim, sesim istediğimden daha soluk çıkıyordu. Ama elimde değildi. O için için yanan kahverengi gözler beni öldürecekti.

"Güle güle, We-vi." Thomas ona el salladı.

Garrett ve Logan'ın yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi vardı.

Levi'nin yüz hatları yumuşadı. "Güle güle, koca adam."

"Anne, We-vi'nin koca sikine mi biniyorsun?" Thomas itfaiye aracını işaret etti.

Aman Tanrım. "Tamam, bu bizim gitme işaretimiz. Siz uslu durun."

Logan kıkırdadı, sonra Levi ile birlikte itfaiye aracına geri döndüler. Sokağı geçerken omzumun üzerinden kardeşime bir göz attım, sorun çıkarmak için etrafta dolaşmadığından emin olmak istedim. Şerif Cordero oradayken bu şüpheliydi ama bugünlerde asla bilemezsiniz. Neyse ki o ve şerif çoktan geldikleri yoldan geri dönüyorlardı.

Kütüphanenin otoparkına geldiğimde sırtımın karıncalandığını hissettim. Duraklayarak omzumun üzerinden tekrar baktım.

Levi itfaiye aracının yanında durdu. Biri onunla konuşmuş gibi yana baktı, sonra gözlerimle buluştu ve göz kırptı.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı. Motorun yan tarafına doğru gözden kayboldu ve beni kucağımda oğlumla, eriycekmişim gibi hissederek otoparkta bıraktı.

LEVI

F Lanet Garrett Haven.

Motora tırmandım, içimde güçlü bir duygu karmaşası vardı. Annika ve ben sadece bir dakika alamaz mıydı? Onu ulu orta öpmeyi planlamıyordum - her ne kadar istemiş olsam da. Ama tabii ki bu lanet kasabada biri bizi bölmeden birbirimize birkaç kelimedenden fazlasını söyleyemezdik.

Yine de Thomas'ın beni hatırlaması çok güzeldi. Bu beni gülümsetti.

İtfaiye binasına geri döndük ve dışarı çıktık. Herkes istasyondaki görevlerine gitmeden önce hızlı bir teçhizat kontrolü yaptı.

Merdivenlere doğru yönelmeye başladım ama Logan omzuma çarptı. "Bu da neydi şimdi?"

"Ne?" Aptal değildim. Ne demek istediğini biliyordum. Ama konuyu kapatmasını umuyordum. "Çocuk yola falan mı kaçmaya çalıştı?"

"Thomas mı? Hayır. Sadece motora bakıyordu."

Kollarını kavuşturdu. "Adını nereden biliyorsun?"

Kahretsin. "Herkes onun adını bilir."

"Ben yapmadım."

"Yani? Ne zamandan beri akraba olmadığın çocuklarla ilgileniyorsun?"

"Haklısın. Ama ne zamandan beri biliyorsun? Ve neden *senin* adını biliyor, *We-vi*?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. "Kısa bir süre önce onu hırdavatçıda dolaşırken buldum ve annesini bulmasına yardım ettim."

"Oh." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünerek kollarını indirdi.

"Bu kadar mı?" "Evet, bu kadar."

Gözlerini kısmıştı. "Yalan söylüyorsun." "Neden başımın etini yiyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum ve yalan söylediğini biliyorum. Belki herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın." Homurdanarak arkamı döndüm.

"Hadi ama, kardeşim. Ona baktığını gördüm. Sık kafalı kardeşinin öyle ortaya çıkmasına şaşmamalı. Muhtemelen Bailey-radar'ı deli gibi çalışıyordu, sen çocuğunu tutarken sokakta kız kardeşiyle göz göze geldiğin için."

"Onunla göz banyosu yapmıyordum."

Bu tamamen yalandı. Onunla kesinlikle göz banyosu yapıyordum.

"Saçmalık," dedi. "Kimse seni suçlamasın. Hepimiz onun seksi olduğunu biliyoruz."

Onu yere sermem gerekip gerekmeyeceğini merak ederek tekrar ters ters baktım. "Onun hakkında böyle konuşma."

Beni işaret etti. "İşte orada."

"Orada ne var?"

Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ondan hoşlanıyorsun. Ateşli olduğunu ve ilk içgüdünün onu korumak olduğunu söyledim. Hoşlanmadığın bir kız için bunu yapmazsın."

"Bunu bilerek mi yaptın?"

"Tabii ki bunu bilerek yaptım."

Lanet olsun. Logan'ın bana karşı x-ray görüşü vardı. İçimi görebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Annika'ya olan hislerimi ondan bu kadar uzun süre saklamış olmama şaşırmıştım. Bizi ilk kez birbirimize yakın gördüğünde bunu anlayacağını bilmeliydim.

Yine de bu kadar kolay itiraf edecek değildim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sadece seksi olduğu için onunla göz göze gelmiyordun. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun." "Her neyse."

"Levi," dedi, sesi ciddiye. "Gözlerimin içine bak ve yanıldığımı söyle."

Kahretsin, benim adımlı kullanmıştı, aptal bir kardeş versiyonunu değil. Bu da dalga geçmediği anlamına geliyordu. Ona yalan söylememin imkanı yoktu.

Onun gözleriyle karşılaştım. "Güzel. Ondan hoşlanıyorum."

Tam olarak anlayamadığım bir şeyler geveleyerek -f-bombalarının çoğalması dışında- kolumdan tuttu ve beni garajdan dışarı çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?"

Geniş araba yolunun yanındaki çimenlerin üzerinde durdu. "Kimsenin duymasına izin veremeyiz. Özellikle de Gavin'in."

Etrafıma bakındım, yarı yarıya Gav'ın meraklı kıcının bizi dinlediğini görmeyi bekliyordum. "Görevde bile değil."

"Fark etmez. Ne diyorsun lan sen? Annika Haven'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Annika'nın adını söylerken sesi fısıltıya dönüştü.

Ensemi ovuşturdum ve tekrar etrafıma bakındım. Bu konuşmayı özellikle onunla yapmak istemiyordum. Yine de sonunda birine anlatmak iyi hissettirebilirdi. Beni ne kadar deli etse de ikizimden daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

"Bak, söyleyeceğim şeyin seni korkutacağını farkındayım. Bu yüzden çeneni kapa ve bir dakika dinle, tamam mı?"

Kollarını kavuşturarak dudaklarını kapattı ve başını salladı.

"Güzel." Derin bir nefes aldım. "Evet, Annika'ya karşı bir şeyler hissediyorum. Uzun zamandır birbirimize gizlice mesaj atıyoruz."

"Uzun bir süre mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Lisedeyken başlamıştı ama üniversiteye gittikten sonra irtibatı kaybettik. Sonra şehre geri taşındı ve onu etrafta görmeye devam ettim. İlk başta sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim ve ona mesaj attım. Tekrar mesajlaşmaya başladık. Ama hepsi bu kadardı. Sadece mesajlaşıyorduk."

"Öyle miydi? Geçmiş zaman gibi mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Peki şimdi ne oldu?"

Parmağımla onu işaret ettim. "Beni maskeli baloya gitmeye zorladığın için bu senin hatan." "Maskeli balonun bununla ne alakası var?"

"O oradaydı ve ben sadece..." Nefesimi bırakarak bakışlarımı kaçırdım. "Daha fazla dayanamadım. Onu bir dolaba götürdüm ve öptüm."

"Tamam, bu biraz sert oldu. Ve o gece harika görünüyordun. Onun için gittiğine şaşırmadım"

o."

"Teşekkürler."

"Ama," dedi suçlayıcı bir parmakla beni göstererek. "Bu da çok aptalcaydı. Kim olduğunu biliyorsun."

o."

"Evet, onun soyadını ve tüm pislik kardeşlerini çok iyi biliyorum."

"Eğer senin onların kız kardeşini öptüğünü öğrenirlerse-" Gözlerini tekrar kıstı. "Onu bir kez öpmekten fazlasını yaptın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Siktir." Ellerini havaya kaldırdı. "Aklından ne geçiyor? Şu anda kan davasının ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

İçimde bir öfke kömürü yanmaya başladı. "Evet, kan davasının ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Saçmalık bu. Neden yüz yıl önce olmuş, kimsenin hatırlamadığı bir şey, birlikte olduğum kadınla olamayacağım anlamına gelsin ki-"

Logan'ın gözleri tekrar büyüdü. "Lanet olsun, kardeşim. Sen de söylemek üzereydin." Başka tarafa baktım.

"Kahretsin," dedi, sesinde bir parça hayranlık vardı. "O da aynı şeyi mi hissediyor?" "Bilmiyorum."

"Ama bunun gerçek olduğunu mu söylüyorsun? Sahip olamayacağın bir şeyi istediğin için onunla takılmıyorsun değil mi?"

"Ben Gavin değilim."

"İyi bir noktaya değindin." Uzun bir süre durakladıktan sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Bununla çalışabiliriz." "Biz derken neyi kastediyorsun?"

"Beni yanlış anlamayın, bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemiyorum. Bu tam bir felaket. Ve beni bu işe bulaştırdığın için sana kızgın olduğum da kayıtlara geçsin."

"Seni hiçbir şeye zorlamadım. Sen istedin ve peşini bırakmadın."

"Ama artık ben de varım," dedi beni görmezden gelerek. "Özellikle de ona aşıkсан çünkü bu gerçek bir saçmalık."

Durakladım, tekrar başka tarafa baktım ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Senden ilişki tavsiyesi isteyeceğime inanmıyorum ama-"

"Neden olmasın? Ben mutlu bir evliliğim var."

Başımı öne eğdim ve onu onayladım. "Peki. Ne yapmam gerekiyor?" "Ona gerçekten aşık mısın?"

Bir kez başımı salladım.

"Ama sana aşık olup olmadığını bilmiyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedik."

Bana gerçek bir cevap mı verecek yoksa sadece şaka mı yapacak diye merak ederek yanımdan geçip giderken bekledim. Onunla her iki şekilde de olabilirdi.

"Tam olarak emin değilsen bunu kamuoyuna açıklama riskini alamazsın," dedi sonunda. "O da öyle. İkiniz de her şeyi ortaya koymaya istekli olmalısınız çünkü herkes öğrenir öğrenmez, şehrin merkezinde nükleer bir bomba patlamış gibi olacak."

"Evet, biliyorum."

"Ve şu anda, sizin sadece etrafta gizlice dolaştığınızı varsayıyorum, değil mi?" "Başka ne yapıyor olabiliriz ki?"

"Belki de çift olmak için bir şansa ihtiyacınız vardır. Etrafta gizlice dolaşmak muhtemelen çok seksidir, ama onunla ciddi olmak istiyorsanız, bunun işe yarayacağını bilmeniz gerekir. Buna degeceğini bilmelisin."

serpinti."

Kaşlarım çatıldı. "Şaşırtıcı derecede mantıklı konuşuyorsun."

"Hey, Cara ile her şeyi çözdüm. Bu da beni bir ilişki dehası yapıyor." Başımı salladım. *Haksız değilsin.*

Bana bir çene tüyosu verdi. *Sağ ol, kardeşim.*

"Ama Tilikum'da çift olamayız," dedim. "Bu da demek oluyor ki-" "Başka bir yere git. Mesela onu al-"

"Şehir dışında-"

"Hafta sonu için falan."

"Evet, ama hafta sonu gerçek hayat değildir," dedim.

Logan omuz silkti. "Hiç yoktan iyidir. Ayrıca, hiç izin almıyorsun. Bir tatile ihtiyacın olabilir."

Haklıydı. Peki ya başka bir yerde olmak nasıl olurdu? Kimsenin bizi tanımadığı bir yerde; kimsenin bizi birlikte gördüğünde iki kere bakmayacağı bir yerde.

Acaba kabul eder mi diye merak ettim.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Sağ ol dostum," dedim. "Ve bana bir iyilik yap, tamam mı? Bu aramızda kalabilir mi?" "Tabii ki. Ben senin arkadayım, kardeşim."

Genelde bütün aptal kardeşlik laflarından nefret ederdim. Bu hariç. Bana öyle demesi hoşuma gidiyordu. Bunu ona itiraf edecek değildim. Zaten kendini çok beğenmişti.

Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Sana Cara ve benim sahilde kaldığımız kulübenin linkini gönderiyorum. Sezon dışı olduğu için eminim bir şeyler ayarlayabilirsin."

"Teşekkürler."

"Her zaman." Telefonunu cebine koydu. "Resim öğretmeninden hoşlanmamana şaşmamalı.

Kendimi savunmam gerekirse, bir Haven'la gizlice dolaştığını bilmiyordum."

"Yapmadığını biliyorum."

Sırtıma bir tokat attı ve itfaiye binasına doğru yöneldi. "İyi konuşmadı."

Annika'yı aramak için gizlice kaçmak için en uygun zamanı bulmaya çalışarak onu takip ettim.

Belli ki Luke'un dükkânında değildi, bu da öğleden sonra evden çalışacağı anlamına geliyordu. Thomas genellikle-

"Hey, Levi." Logan birkaç adım önümde durdu ve yüzündeki ciddi ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Öyle mi?"

"Dikkatli ol."

"Dikkat

edeceğim."

Başını salladı. "Tamam."

Endişesini takdir ettim ama gerçek şu ki bunun için artık çok geçti. Ben zaten çoktan gitmiştim.

ANNIKA

M Kilometreler hızla geçerken kalbim heyecan ve beklentiyle çırpınıyordu. Levi beni onunla şehir dışına çıkmaya davet ettiğinde, bunu nasıl yapacağımı bile düşünmeden evet demiştim. kapalı. Ama teklifi o kadar cazipti ki, o anda bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya karar vermiştim.

Kimsenin bizi tanımadığı bir kasabada birkaç gün geçirmek? Birlikte sokaklarda yürüyebileceğimiz, dışarıda yemek yiyebileceğimiz ve kardeşlerimizin bizi rahatsız etmesinden endişe etmeyeceğimiz bir yerde? Evet, lütfen.

Aileme Jetty Beach adlı küçük bir sahil kasabasındaki büyük bir el sanatları fuarına gideceğimi söylemiştim. Tamamen yalan değildi. Bu hafta sonu gerçekten de bir el sanatları fuarı vardı. Sadece gitme sebepim bu değildi. Ama bilmedikleri bir şey onları incitmezdi. Açıkçası, Levi'yle yasak bir aşktan daha fazlasını istiyorsam, eninde sonunda onlara ve kardeşlerime itiraf etmem gerekecekti.

Ama bunu düşünmemek ve ailemin hafta sonu için Thomas'a gittiği ve benim de Levi ile buluşmak üzere yola çıktığım gerçeğine odaklanmak çok daha kolaydı.

Ayrı ayrı arabayla gidip orada buluşmaya karar vermiştik. Sahile üç saatlik bir yol vardı ama sanki dakikalar sürmüş gibiydi. Kısa sürede küçük kasabaya girdim ve GPS'imi takip ederek kiraladığı kulübeye ulaştım.

Levi'nin cipi çoktan garaj yolundaydı. Yanına park ettim, arabamdan indiğimde kalbimi hoplatan ve midemi karıncalandıran yeni bir beklenti telaşına kapıldım. Tuzlu, soğuk esinti okyanus gibi kokuyordu ve dalgalar ritmik bir gürültüyle çarpıyordu. Gökyüzünde kalın bulutlar vardı ve hava serindi ama biz buraya hava için gelmemiştik. Ben umursamadım.

Arabadan indi ve beni karşılamak için cipinin etrafından dolaştı. Gözlerim kot pantolonundaki şişkinliğe takıldı ve sertçe yutkundum.

Buna hazır mıydım? Engelsiz Levi Bailey için? Kimin bizi görebileceğinden ya da meraklı kardeşlerin araya girmesinden korkmadan?

Levi Bailey, tek başıma.

Oh, evet. Ben hazırdım.

Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ellerini belime doladı. "Merhaba, güzelim."

Öpücüğünü karşılamak için çenemi eğdim ve ağızlarımız yumuşak ve lezzetli bir şekilde bir araya geldi. Dili benimkine değdi, sadece bir tat ve içimde kıvılcımlar çaktı.

"Merhaba," dedim, sesim soluk

soluğaydı. "Yolculuk nasıldı?"

"İyi. Ama bu daha iyi."

Beni tekrar öptü, dudakları sıcak ve nazikti ve beni sıkıca kavradı. "Sizi şu anda içeri almak istesem de, check-in saat dörtten önce yapılmıyor. Ama otel sahibi saat dörde kadar buraya park edebileceğimizi

söyledi.

o zaman."

Ellerimi göğsünde gezdirdim ve kollarımı boynuna doladım. "Bu arada ne yapmalıyız?"

"Kasabaya gidebiliriz diye düşünmüştüm. Acıktıysan erken bir öğle yemeği yeriz. Sonra da küçük bir sürprizim var."

"Ooh, bir sürpriz mi?"

Yine o ince gülümseme vardı ve içimi bir girdaba dönüştürüyordu. "Evet, ama bunu sonraya saklayacağız. Şimdilik, aç mısın?"

Başımı salladım. "Açlıktan ölüyorum aslında." "O zaman gidelim."

Hızlı bir öpücükten sonra cipinin yolcu kapısını açtı ve beni içeri buyur etti. Onu öpmek daha fazlasını istememe neden olsa da, onunla insan içine çıkacağım için heyecanlıyım. Bir öpücük çalmak için dolaba saklanmak ya da köşeyi dönmek yok. Kimin izliyor olabileceğini merak ederek garip konuşmalar yapmak yok.

Sinir bozucu, aşırı korumacı kardeşler yok. Bu harika olacaktı.

Küçük şehir merkezine girdik ve park yeri bulduk. Binaların köşelerinde çok renkli rüzgârgülleri havada dans ediyordu ve dükkânlar ile restoranların hepsinde serin, kumsal bir hava vardı. Güzel görünen bir restoran seçtik ve içeri girdik.

Ve tabii ki kimse bize iki kere bakmadı.

Etrafta kim olduğunu umursamadan birlikte yemek yemek, konuşmak ve gülmek inanılmazdı. Birbirimize yemek ısırıkları verdik ve o masanın karşısında elimi tuttu, başparmağıyla parmak eklemlerimi takip etti.

Yemekten sonra cipine geri döndük. GPS'ine bir adres yazdı ama bana ne olduğunu söylemedi, sadece o ince gülümsemesiyle bana baktı. Akışına bırakıp ne planladığını görmeye karar verdim.

Kasabadan çıkıp sahile doğru ilerledik, sonra uzun bir araba yoluna ya da özel bir yola benzeyen bir yere saptık. Okyanusa bakan bir kayalığın üzerinde, bir zamanlar küçük bir kilise olduğu anlaşılan bir bina vardı. Önündeki tabelada Ryan Jacobsen Fotoğrafçılık yazıyordu.

"Burada ne işimiz var?" Ben sordum.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedim, ama hâlâ kafam karışık.

"Açık fikirli olun. Boudoir fotoğrafçılığı yapıyor. Sana bir seans ayarladım."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırladı. "Boudoir fotoğrafçılığı mı? Fotoğrafçı da bir erkek mi?"

"Biliyorum, ama harika ve tamamen profesyonel olması gerekiyor. İnsanlar onun hakkında övgüler yağıdırıyor." "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Logan ve Cara kısa bir balayı için buraya geldiler ve Ryan ile bir seans yaptılar. Vücudu hakkında ne kadar iyi hissettiğini ve her şeyi anlatıp durdu."

"Bu çok tatlı."

Kaşları çatıldı ve başını hafifçe salladı. "Üzgünüm, sadece Cara'nın Gavin'in düğün resepsiyonunda herkese fotoğraflarını gösterdiği kısmı unutmaya çalışıyorum."

Güldüm.

"Her neyse," dedi, sanki baldızının boudoir fotoğraflarını gördüğünü hatırlamamak için kelimeyi uzatarak. "Thomas'a bakmakla ve anne olmakla her zaman çok meşgulsün, belki böyle bir şey hoşuna gider diye düşündüm."

Dudaklarımı aralayarak uzun bir süre ona baktım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Buna hazır mısın?"

"Evet. Özür dilerim, bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri."

Yüzüme dokundu ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Heyecanlı olmana sevindim." "Ne giymem gerekiyor?"

"Merak etmeyin, her şeyle ilgileniyorlar."

"Vay canına." Alt dudağımı kemirdim ve şirin binaya baktım. "Benimle geliyor musun?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Yani, eğer istersen yapabilirim. Seans için rezervasyon yaptırdığımda Ryan, müşterinin rızası olduğu sürece birinin gelip izlemesinin bir sakıncası olmadığını söyledi."

İçime hoş bir sıcaklık yayıldı. Levi izlerken seksi fotoğraflar çekmek mi? Evet, lütfen. "İzlersen çok sevinirim. Eğer istersen."

Boğazından kısık bir sesle homurdandı. "Kesinlikle izlemek istiyorum."

Bir an için ikimizin de stüdyoya girip giremeyeceğinden ya da burada birbirimizin kıyafetlerini parçalayıp parçalamayacağımızdan emin olamadım. Levi'nin gözleri karanlık ve yırtıcıydı, beni arzuyla canlı canlı yiyordu.

Bakışları yavaşça aşağıya indi, sonra tekrar benimkilerle buluştu. "Muhtemelen içeri girmeliyiz."

Kalbim sertçe çarptı ve sıcaklık yanaklarıma yayıldı. Başımı salladım, bir an konuşamadım.

Cipinden indik ve serin okyanus havası kendime gelmeme yardımcı oldu. Burada işimiz bittiğinde kulübe hazır olacaktı ve birlikte iki koca gece geçirecektik.

Levi elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

Mekan, detaylı ahşap süslemelerle çerçevelenmiş uzun, kemerli pencerelerle geniş bir açıklığa sahipti. Fotoğrafçı ışıkları ve yansıtıcı gümüş astarlı siyah şemsiyeler, pelüş yatak, kadife şezlong ve dekoratif yastıklı bej bir kanepenin gibi çeşitli mobilyaları çevreliyordu. Yan masalar, vazolar ve diğer aksesuarlar çevreye yerleştirilmişti ve perdeli bir alan giyinme odası gibi görünüyordu.

Bir çift bizi karşılamaya geldi. Adamın Ryan Jacobsen olduğunu tahmin ettim. Kahverengi saçları ve çarpıcı yeşil gözleri vardı ve waffle örgü bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Kadın ise açık pembe bir kazak giymiş güzel bir sarışındı.

"Hoş geldiniz. Siz Levi ve Annika olmalısınız. Ben Ryan ve bu da eşim Nicole."

Levi öne çıktı ve Ryan'la el sıkıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba." Elimizi uzattım ve o da sert ama nazik bir şekilde sıktı.

"Eğer oturmak isterseniz, sizi nelerin beklediği hakkında biraz konuşabiliriz. Size bazı seçenekler de gösterebilirim, böylece bugünkü çekiminizden ne elde etmek istediğinize dair daha iyi bir fikir edinebilirim."

"Kulağa harika geliyor," dedim.

Ryan küçük bir masayı işaret etti ve dördümüz oturduk. Bana örneklerden oluşan bir kitap gösterdi ve aklımdakiler hakkında sorular sordu. Fotoğraflar çok güzeldi - aşırıya kaçmadan şehvetli. Ona bunun bir sürpriz olduğunu söyledim, bu yüzden onun liderlik etmesine izin vermekten mutluydum.

Ryan, "Senin için çok doğal olacağımızı düşünüyorum," dedi. "Üzerindeki gömleği beğendim, rengi tenine çok yakışmış. Belki oradan başlarız, sadece gömleğin, sütyenin, iç çamaşırın ve çıplak ayakların. Birkaç cilveli peek-a-boo çekimi yaparız. Bunun bizi nereye götüreceğini görebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Nicole bana soyunma alanını gösterdi ve saçım ve makyajım üzerinde çalışmaya başladı. Çok uzun sürmedi. İşini bitirdiğinde hala kendim gibi göründüğümü görmek beni mutlu etti, sadece geliştirilmiş bir ben. Mari çok memnun olurdu.

Soyunmam için beni yalnız bıraktı. Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkardım ve döşemeli bankın üzerine bıraktım. Sütyenim ve külotum süslü değildi, sadece siyahtı. Ama eşleştiler. Ve kendimi çok şirin hissediyordum.

Himbil pembe bluzumdan başka bir şey giymiyordum.

Derin bir nefes alarak soyunma odasından çıktım.

Levi'nin gözleri büyüdü. Nedenini anlayamadım. Süslü bir gecelik ya da korse gibi bir şey giymiş değildim. Ama bana gizlemediği bir arzuyla bakması kendimi seksi hissetmeme neden oldu.

Ben beğendim.

"Bu mükemmel," dedi Ryan. "Harika görünüyorsun." "Evet, öyle," dedi Levi.

Kendime baktım. "Teşekkür ederim."

Ryan beni kırlentlerle süslenmiş bej renkli bir kanepeye götürdü. O birkaç deneme çekimi yaparken ben bekledim ve Nicole ışığı ayarlamasına yardım etti.

"Tamam, Annika. Hazır mısınız?"

"Sanırım hazırım."

"Merak etme, acele etmeyeceğiz. Sen kendini bulana kadar birkaç farklı şey deneyeceğiz.

Tüm bu deneyimin amacı sizin kendinizi güzel hissetmenizdir."

Ryan beni ilk birkaç poza sokarken Levi'nin gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Ama kendimin bilincinde değildim. Aslında, Levi'nin beni izlediğini bilmek kendimi cüretkâr, hatta biraz yaramaz hissettiriyordu. Ryan'ın yatıştırıcı sesi beni rahatlatmış ve kendimi eğlenirken, hatta kamerayla biraz flört ederken buldum.

"Bunlar iyi görünüyor," dedi Ryan, kamerasına bakarak. "Ama ben başka bir şey denemek istiyorum.

Gömleğini çıkarırken rahat mısınız?" "Elbette."

Çıkardım ve Nicole'e uzattım.

Ryan'ın gözleri kısıldı ve birkaç kez benimle Levi'nin arasına baktı. "Levi, senin gömleğini alabilir mi? Bir fikrim var ve bence buna bayılacaksın."

Levi kendine baktı, sonra mavi fanilasının düğmelerini açmaya başladı.

"Tamam." "Devam et ve giy ama düğmelerini açık bırak," dedi Ryan.

Levi'nin gömleğini aldım ve ne kadar güzel koktuğunu görüp bayılmamaya çalışarak giydim. Nicole araya girip kolları kıvırmama yardım etti, sonra da saçlarımı omuzlarımdan etrafında kabarttı. Levi tüm ateşli itfaiyeci ihtişamıyla gömleksiz duruyordu, gözleri bana kilitlenmişti.

Önümde bronzlaşmış kaslar dururken fotoğraf çekimine konsantre olmak zorlaşıyordu.

Ryan beni kemerli bir pencerenin önüne götürdü ve vücudum kameraya doğru açılı olacak şekilde yan durmamı sağladı. Ellerimi Levi'nin gömleğinin kenarlarında gezdirerek daha da açılmasını sağladım. Ryan'ın sessiz talimatlarına uyarak pozdan poza geçtim, bazen kameraya bakıyor, bazen de başka tarafa bakıyordum. Ryan içeri ve dışarı hareket etti, bazı çekimler için yaklaştı ve diğerleri için geri çekildi. Nicole ara sıra gömleğimi düzeltmek ya da saçımı oynatmak için araya giriyordu.

O daha çok fotoğraf çektikçe ben de çekingenliğimin azaldığını hissettim.

Ryan durakladı ve fotoğraf makinesini indirdi. "Birlikte birkaç fotoğraf çekmeye ne dersin?"

Levi'nin gözleriyle karşılaştım. Fotoğraflarımızı mı?

Sadece fotoğraf değil. Boudoir fotoğrafları.

Ama bu fikri sevdim. Böylece birlikte olduğumuzu gösteren küçük bir fotoğraf olacaktı. Ne olmuş yani? Bu fotoğrafları başkasına göstermek için çekmiyordum. Onlar sadece benim içindi. Levi için.

Bizim için.

"Yapacak mısınız?" Levi'ye sordum.

İçten içe yanan bakışları beni kavurdu. "Ne istersen."

Ryan, Levi'ye kanepeye oturmasını söyledi ve beni kucağına oturttu, yüzüm ona dönüktü, bacaklarım

Güçlü kalçalarını. Ellerini çıplak bacaklarımdan yukarı kaydırıp ve boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Hoşuna gitti mi?" Sessizce sordum.

"Oh evet."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Ryan muhtemelen fotoğraf çekiyordu, ama benim farkındalığımdan çıkmıştı. Sütyen, külot ve fanilasından başka bir şey giymemiş, üstsüz bir Levi'ye sarılıyordum. Onu burada kuru kuru becermemek için elimden geleni yapıyordum.

"Şu haline bak." Yüzümdeki bir tutam saçı geriye doğru taradı. "Çok güzelsin."

Dudaklarımız yumuşak bir öpücükle buluştu ve gözlerim kısa süreliğine kapandı.

"İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz," dedi Ryan, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Levi, onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkmaya ne dersin?"

Beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarımdan arasına yerleşti. Ağırlığını hissettiğimde hızlı bir nefes aldım - kotunun altındaki sertlik içime doğru bastırıyordu.

"Mükemmel," dedi Ryan. "Şimdi sadece doğal olarak ne geliyorsa onu yap."

Levi'nin dudakları sırtarak kıpırdadı ve kalçalarını hafifçe oynattı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve bir iniltiyi bastırdım. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Ellerimi göğsünde, omuzlarında ve boynunda gezdirdim, yontulmuş kasları hissettim.

Yüzünü yaklaştırdı ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi. Konuştuğunda sesi sessizdi. "Biri fotoğraf çekerken Bailey ile yarı çıplak olmak nasıl bir duygu?"

"İnanılmaz," diye fısıldadım. "Ve yaramaz." "Güzel. Seni yaramaz seviyorum."

Ryan fotoğraf çekmeye devam etti ve ben de bu deneyimden düşündüğümünden çok daha fazla keyif aldım. Özellikle de Levi'nin bu kadar yakınımda olması. Bana şefkatle dokundu, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve dudaklarıma hafif öpücükler kondurdu. Ryan ve Nicole'un beni izlediğinin farkındaydım ama bu durumu daha da güzelleştiriyordu. Diğer insanların önünde ellerimi onun çıplak göğsünde gezdirmek ve dudaklarını boynumda hissetmek heyecan verici bir şeydi.

Sonunda zamanımız dolmuştu. Levi'ye gömleğini geri verdim ve giyindim. Bir kez daha normal kıyafetler içinde olmama rağmen, hala içimin aydınlandığını hissediyordum. Yanaklarım sıcacıktı ve gülümsemeden duramıyordum.

Ryan ve Nicole'e teşekkür ettik ve vedalaştık. Cipine doğru yürürken Levi'nin eli sırtımı okşadı.

"Kulübe hazır," dedi. "Ev sahibi bana ön kapı kodunu mesaj attı. İstersen önce akşam yemeği yiyebiliriz. Ya da doğruca oraya gideriz."

Gözlerindeki sıcaklık ve sesindeki alçak tını Levi'nin ne istediğine dair hiçbir soru işareti bırakmıyordu. Ben de öyle.

"Kabin."

Ağzının köşesi kalktı. "Güzel."

LEVI

A Sahildeki kulübeye giderken Nika'nın eli benimkinde yumuşak ve sıcaktı. Ryan Jacobsen hakkındaki ipucu için Logan'a daha sonra teşekkür etmem gerekecekti. Bu sadece Annika için iyi olmamıştı.

Yapmıştım. Benim için de iyi olmuştu.

Gerçekten iyi.

Onun canlanışını görmek, kaygılarını ve sorumluluklarını bırakıp sadece bir kadın oluşunu izlemek hoşuma gidiyordu. Bir kız kardeş, kız ya da anne değil. Sadece o. Sadece Annika, güzel ve saf.

Ve seksi. Çok seksi.

Elini kaldırdım ve öpmek için ağzıma götürdüm. İçimin derinliklerinde bir sıcaklık yanıyordu - uzun zamandır oluşmakta olan bir cehennem. Onu arzulamak için samimi bir fotoğraf seansına ihtiyacım yoktu. Ama onu izledikten, ona dokunduktan, ona sarıldıktan sonra yanıyordum.

Gömleğim tekrar üzerimdeydi, kumaştaki hafif kokusu beni baştan çıkarıyordu. Gömleği ona vermek istiyordum, özellikle de stüdyoda olduğu gibi benim için giyerse.

Ya da altında hiçbir şey olmadan. Bu daha da iyi olurdu.

Her iki durumda da, üzerinde çok seksi duruyordu. Ryan haklıydı; bayılmıştım.

GPS'i takip ederek kulübeye döndüm ve Annika'nın arabasının yanına park ettim. Bana kısa bir bakış attı, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı.

O ağza yapmak istediğim şeyler. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet."

"Evet" demesindeki özgüveni sevdim. İkimiz de ne istediğimizi biliyorduk ve bu onun içeri girmeye hazır olup olmadığından daha fazlasıydı. Hiç tereddüt etmedi. Bunu en az benim kadar istiyordu.

Bu gece, hiçbir engel olmayacaktı. Kesinti olmayacaktı. Sadece ikimiz olacaktık ve sonunda ona uzun zamandır vermek istediğim her şeyi verebilecektim.

O benim olacaktı.

Bunun uzun sürmeyeceği -birkaç gün içinde Tilikum'a geri döneceğimiz- gerçeği düşüncelerime gölge düşürmeye çalıştı. Onu bir kenara ittim. Hiçbir şeyin bu geceyi mahvetmesine izin vermeyecektim, özellikle de kan davasının. Onun Haven, benim de Bailey olmamı umursayan herkesten yüzlerce kilometre uzaktayken olmazdı.

Dışarı çıktık ve valizlerimizi aldık. Onu içeri götürdüm ve ışığı açtım.

Tam bir sahil kulübesiydi. Beyaz badanalı ahşap paneller, gri sert ahşaplar ve dalgaların karaya attığı odun ve deniz kabuklarından yapılmış sanat eserleri. Girişin hemen arkasında şömineli ve sürgülü camlı rahat bir oturma alanı vardı.

kum tepelerine açılan bir kapı vardı. Kumsal, okyanus dalgalarına doğru uzanan gri kumlardan oluşan düz bir alana yayılıyordu. Küçük bir mutfak ve yemek alanı zemin katı tamamlıyordu ve bir dizi merdiven ikinci kattaki yatak odalarına çıkıyordu.

"Bu çok sevimli," dedi Annika.

Bavullarımızı görmezden gelerek onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. "Muhtemelen öyledir ama şu anda tek düşünebildiğim gömleğimin içinde ne kadar seksi görüldüğün."

"Onsuz da iyi görünüyordun."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Demek bir Bailey ile yarı çıplak fotoğraf çektmek hoşuna gitti. Ve şimdi Bailey seni bir sahil kulübesinde tek başına tutuyor. Bu konuda ne hissediyorsun?" "Çok iyi," diye nefes aldı.

"Daha da iyi olmak üzere."

Sert bir öpücükle ağzını aldım, dilimle onu sahiplendim. Vücudu bana karşı eridi, yumuşak ve uysaldı ve kollarını boynuma doladı. Onu kavrayışım sıkılaştı ve kot pantolonumun üzerinden sert ereksiyonumu hissetmesine izin verdim.

Öpüşmeyi gömleğini başından çekecek kadar uzun kestim. Bir sonraki nefeste, düğmeleri ve fermuarları koparıyor, kıyafetlerimizi yırtıyorduk. O soyunurken ben fanılamı bir kenara attım. O sütyenini açmak için arkasına uzanırken ben de kot pantolonumun düğmelerini açtım.

Gözlerim ona yapışmıştı ve donup kalmıştım. Kayışları omuzlarından kaydırıldı ve düşmesine izin verdi. Sik beni.

Duruşu değişti, omuzları eğildi, sanki örtünmeyi düşünüyormuş gibiydi. "Onlar..."

"Ne değil?"

"Eskisi kadar canlı değiller."

Ona yukarıdan aşağıya bakarken kaşlarım çatıldı. Neden bahsediyordu? "Dalga mı geçiyorsun benimle? Şu haline bir bak. Sen mükemmelsin."

"Gerçekten mi?"

Dudaklarımı yalayarak bir adım daha yaklaştım ve elimi kaburgalarından yukarı kaldırıp memelerini avuçladım. Başparmağımı sıkı meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde nefesini içine çekti.

"Çok mükemmel. Bir an için bile öyle olmadığını düşünme." Elini tuttum ve ağrıyan sert sikime doğru götürdüm. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Senin için birçok kez böyle sertleştim."

Kot pantolonumun üzerinden beni sıktı ve baskı karşısında homurdandım. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordum, sesim kısık bir hırıltıydı.

"Çok kötü," diye nefes aldı.

Memisini tekrar sıktım, nefes nefese kalışının tadını çıkarıyordum. "Seni istiyorum, Annika. Seni o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman beni al."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Onu omzuma attım. Onu üst kattaki yatak odasına taşıırken bir çığlık attı. Onu yatağa bıraktım ve avını yakalayan bir yırtıcı hayvan gibi üzerine süründüm.

Bir kolumla kendimi destekleyerek, elimi bacaklarının arasına kaydırırken ağzımı onunkine yaklaştırdım. Parmaklarım külotunun altından kayarak yarığının izini sürdü. İpeksi bir pürüzsüzlükteydi, çok ıslaktı ve benim için hazırды.

İhtiyacını, artan çaresizliğini hissedebiliyordum. Ben okşarken, onunla alay ederken, parmaklarımın ıslaklığında kaymasına izin verirken ağzıma doğru inledi. Onu becermek istediğim kadar -ve şimdi becermek istediğim kadar- bunun tadını çıkarmak istiyordum. Tadını çıkarmak.

Aşağı doğru inerek göğüslerini öptüm. Sırtını kamburlaştırıp inerken, onlara ilgi gösterdim, yaladım ve emdim. Elini benimkinin üzerine bastırdı ve ben de onun ritmini takip ederek parmaklarımı daha derine soktum.

"Aman Tanrım, Levi."

Adımı dudaklarında duymak hoşuma gidiyordu, sesi arzudan boğuk boğuk çıkıyordu. Pantolonumu bile çıkarmamıştım ama onu daha sert parmakladım, benim için boşalmasını sağlamaya kararlıyım.

"İşte böyle güzelim," diye homurdandım, göğüslerini okşayarak. "Seni duymama izin ver."

Beni bir inlemeyle ödüllendirdi. Hızımı artırdım ve eli benimkini kavradı.

"Sakın durma."

"Hiç şansın yok," dedim. "Sen geleceksin ve ben de izleyeceğim."

Gözleri dalgalanarak açıldı, dudakları başka bir nefesli iniltiyle ayrıldı. Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaştı, sıcaklık o kadar baştan çıkarıcıydı ki zar zor dayanabildim.

Gözlerini kapatmaya başladı.

"Bana bak," diye emrettim. Yer değiştirdim, daha iyi görebilmek için kendimi bir kolumun üzerinde yukarı kaldırdım. "Benim için geldiğini görmek istiyorum, güzelim."

Vücudu hareket ederken bakışları benimkilere kilitlendi. Gözlerim vücudunda gezindi. Yumuşak, yuvarlak göğüsleri.

Kalçaları. Bacakları açıldı. Elleri benimkilerin üzerinde, ona vermem gereken her şeyi alıyordu.

Ve biz daha yeni başlıyorduk.

Başını geriye yasladı ve ipeksi iç kasları parmaklarımın etrafında sıkıştı. Onunla birlikte hareket ettim, kalçalarını yuvarlamasına ve elime sürtünmesine izin verdim. Nefesi kesik kesik geliyordu ve göğüsleri pembeleşmişti.

İnanılmazdı.

Parmaklarımı çıkardım ve yaladım, onun tadına bakarken inledim. Hiç vakit kaybetmeden cebime sakladığım prezervatifi çıkardım ve kot pantolonumla iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı ittim. Annika beni izliyordu, gözleri hâlâ puslu ve odaklanmamıştı.

Önünde diz çöktüm, sert ereksiyonum dışarı çıkmıştı. Prezervatifi taktım ve bakışları sikimden ayrılmadı.

"Çıkar şu lanet külotunu," diye emrettim.

Gözleri benimkilere kaydı ve külotunu çıkarırken onaylarcasına başını salladı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İnanılmaz. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama hâlâ sana ihtiyacım var."

Ellerimi kalçalarında gezdirdim. "Biliyorum, güzelim. Benim de sana ihtiyacım var. Bunun için hazır mısın?" "Evet. Çok hazırım."

Ağzımın kenarları kalktı. "Güzel. Çünkü sana ne kadar seksi olduğunu göstermek üzereyim."

Kalçalarından tutarak onu ters çevirdim ve kabaca dizlerinin üzerine çöktürdüm. Omzunun üzerinden bana baktı, alt dudağını ısırdı, sonra sırtıttı.

Tatlı kıcı ellerimdeyken, sikimi onun açıklığıyla aynı hizaya getirdim. Sırtını eğerek inledi. Sikim hala elimdeyken, ucunu birkaç kez yarığına sürttüm ve onu kızdırdım.

Onu kızdırmak gerçekten

hoşuma gidiyordu. "Levi.

Lütfen."

"Neye ihtiyacın var, güzelim?"

"Sana ihtiyacım var."

"Söyle bana." Şaftı sıkıtmı ve klitorisini okşamak için ucunu hareket ettirdim. "Sana içimde ihtiyacım var, Levi. Şimdi. Lütfen."

Benim de buna ihtiyacım vardı ama yalvarma şekli kanımı dondurdu. "Tekrar sor Annika. Bunun için yalvarmanı istiyorum."

"Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen sik beni."

Düşük bir hırıltıyla kalçalarını kavradım ve sikimi içine soktum.

Ben ona çarparken zevkle haykırdı. Artık onun tatlılığının tadını çıkarmak yoktu. Artık yalvartmak için onunla alay etmek yoktu. Artık ona sahiptim. Ona en derin ve samimi şekilde bağlanmışım. O benimdi ve bunu bildiğinden emin olacaktım.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak içeri ve dışarı daldım. Onu sertçe becerdim, onu serbest bıraktım. Uzun zamandır istediğim şeyi alıyordum.

Ama sadece almak değil. Veriyordum. Ona orgazmdan daha fazlasını veriyordum. Anlamsızca sikilmenin verdiği tatminden daha fazlasını. Ona kendimi veriyordum - ona karşı hissettiğim ve kelimelere dökemediğim her şeyi.

Ona gösterme zamanı gelmişti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan çekildim ve onu sırt üstü çevirdim. Bacaklarını açtım ve tekrar içine girdim. Derinlere inerek onu öptüm ve duyularımı ele geçirmesine izin verdim. Onu hissedebiliyor, koklayabiliyor, tadına bakabiliyordum. Onun her santimini yutmak, benim bir parçam olana kadar onu tüketmek istedim.

Üzerimde baskı oluşmuştu ama bunun bitmesini istemiyordum. Elleri sırtımı kavradı, parmakları esneyen kaslarıma saplandı. Ağzını, çenesini, boynunu, göğüslerine kadar öptüm. Sikim girip çıkıyor, her hamlede onu inletiyordu.

Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyor, vücudu sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi tepki veriyordu. Sanki birbirimizin içini ve dışını zaten biliyormuşuz gibi.

Etrafımda sıcak ve sıkıydı ve onu sonsuza kadar becermeye devam etmek istesem de, kendimi tutamadım. Bu çok fazlaydı - o çok fazlaydı.

Ve sonra tekrar gelmeye başladı.

Haykırdı ve amcığı etrafımda kenetlenerek sikimi sıkı. Onun içinde patlarken sertçe homurdanarak çözüldüm. Her hamlede vahşi bir hayvan gibi homurdanarak ona çarpıyordum.

Orgazmım azalırken kolları beni sımsıkı sarmaya devam etti. İkimiz de nefesimizi tutarken yüzümü boynuna gömdüm, tenimiz sıcacıktı.

Vay anasını.

Sarhoş gibiydim. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Duygular içimi parçalıyor, dışarıdaki dalgalar gibi çarpıyordu.

Onu tutmak istedim.

Uzun bir nefes verdim ve ona bakmak için kendimi toparladım. Yanağına dokundum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Harikaydı," dedi, ağzının kenarları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzeldi."

Onu tekrar öptüm, yavaş ve tembelce. "Benim için de öyleydi."

Prezervatifle uğraşmak için kalktım, sonra yatağa geri döndüm ve onu kollarıma aldım. Tilikum'a geri döndüğümüzde neler olacağını düşünmek istemiyordum, bu yüzden düşünmedim. Sadece ona sarıldım, içime çektim, yatakta benimle çıplak olmasının keyfini çıkardım. Hayatımın en iyi seksini yapmışım. Geri dönüp gerçeklerle yüzleşmeden önce birlikte geçireceğimiz iki günümüz daha vardı.

Fazla değildi ama şimdilik kabul ediyorum.

Ve belki de ikimiz de seks sonrası rahat bir uykudan uyandığımızda, onu tekrar alırdım.

ANNIKA

L Evi'nin kolları belime dolandı ve dudakları boynuma yapıştı. "Günaydın, güzelim." Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve anın tadını çıkardım. Sahildeki kulübenin mutfağında, elimde sıcak bir fincan kahve, üzerimde Levi'in fanilas ve başka hiçbir şey olmadan duruyordum. O da bir çift boxer külottan başka bir şey giymemişti ve her şey o kadar doğal geliyordu ki, sanki bu sadece bir hafta sonu kaçamağı değildi. Sanki bu bizim normalimizmiş gibi.

"Günaydın." Boynuma sıcak öpücükler kondururken başımı yana eğdim.

Bunun buradaki son günümüz olduğu gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Hafta sonu muhteşemdi; isteyebileceğim her şey ve daha fazlası vardı. Alışverişe, akşam yemeğine, sahilde serin yürüyüşlere çıkmıştık, hem de bizi kimin görebileceği konusunda en ufak bir endişe duymadan. Bana dokunmuş, beni öpmüş, elimi tutmuştu, hem de herkesin içinde.

Ya özel olarak? Aman Tanrım.

Bu konuda hiç şüphe yoktu. Levi Bailey bana sahipti.

Şimdi ciddi bir sorunla karşı karşıyaydım. Tilikum'a döndüğümüzde bu konuda ne yapacaktım?

Çünkü bu hafta sonundan sonra, evde sonuçları ne olursa olsun, bu gerçek değilmiş gibi davranamazdım.

Son bir boyun öpücüğünden sonra, onun için doldurduğum kahve fincanını pencerenin yanındaki masaya götürdü. Ona katıldım, bir hüzün bulutu hafta sonumuzun mutluluğuna gölge düşürmekle tehdit ediyordu. Bunun bitmesini istemiyordum.

Ama gerçeği görmezden gelmenin ikimize de bir faydası olmayacaktı. Ve kesinlikle hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Konuşmamız gerektiğini söylemek için ağzımı açtım ama önce o konuştu. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Düşüncelerimin bana geri yankılandığını duyunca gülümsedim. "Ben de öyle." "Her zaman birlikte kaçabiliriz."

Sesinde mizah vardı ama gözlerindeki yoğunluk beni meraklandırırdı. İstesem benimle kaçarmıydı?

Fark etmezdi. Bu bir seçenek değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. O benden asla ailemi terk etmemi istemezdi, tıpkı benim de ondan kendi ailesini terk etmesini istemeyeceğim gibi.

"Burası yaşamak için güzel bir yer olurdu," dedim. "Ama..."

"Biliyorum." Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanını yere bıraktı. "Muhtemelen her şeyi konuşmalıyız..."

o."

"Evet, yapmalıyız." Durakladım ve onun koyu kahverengi gözleri benimkilere takıldı. Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Ben sana aşığım. Bu muhtemelen çılgınca ve hatta belki de aptalca çünkü ben bir Haven'ım ve sen de bir Bailey'sin. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum ama aslında az önce söylediğim gibi bir şey söylemek istememiştim ve belki de sen bana gizli bir kaçamak yapmakta bir sakınca görmediğini söylemek üzereydin ve ben de kendimi aptal yerine koydum."

Konuşmayı kesmek için elimi ağzıma kapattım. Aman

Tanrım. Az önce ona aşık olduğumu söyledim.

Yüksek sesle.

Bunu *düşünmeme* bile izin vermemiştim ve işte oradaydım, midesi bulanana bir çocuk gibi sözler kusmuk kusuyordum.

Ama Levi dehşet içinde geri çekilmedi ya da pisliği temizlemek için havlu aramaya başlamadı. Daha da yaklaştı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ellerimden birini avucunun içine aldı.

"Az önce bana aşık olduğunu mu söyledin?"

Diğer elimle ağzımı kapatarak başımı salladım. Tekrar

gözlerimle buluştu. "Annika, sana çok aşığım." "Öyle mi?"

"Oh evet. Senin için deli oluyorum."

Nazik bir çekiştirmeye beni sandalyemden kaldırıp masanın etrafına götürdü. Kucağına tırmandım, ona yaslandım ve kalın ereksiyonu bana baskı yaptı. Kollarımı çıplak omuzlarına dolayarak onu öpmek için eğildim.

"Seni çok uzun zamandır seviyorum," dedi dudaklarıma karşı.

Kalçalarımı kavradı ve beni kendisine sürttü. Beni derinden öperken ağzının içinde inledim.

Olanların gerçekliği beni içten içe aydınlattı ve vücuduma sıcaklık yaydı.

Ben onu sevdim. O da beni sevdi.

Öpüşmelerimiz çılgınca arttı, daha fazla "seni seviyorum" ile noktalandı. Sanki bedenlerimizin birbirleriyle içgüdüsel ve samimi bir şekilde konuşmaya ihtiyacı vardı. Bunu söylemek yeterli değildi. Birbirimize göstermemiz gerekiyordu.

Parmakları kalçalarıma saplandı. "Prezervatifler yatak odasında."

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. İstersen prezervatifsiz de yapabiliriz."

Hırladı, boğazından alçak, şehvetli bir ses çıktı. "Sikeyim. İçinde olmak istiyorum.

Şimdi." "Evet," diye nefes aldım.

Aramıza uzandı, sikini çıkardı ve külotumu kenara itti. Sert uzunluğunun üzerine kaydım, beni açarken inledim.

"Seni seviyorum," dedi, beni yukarı ve aşağı yönlendirmek için kalçalarımı tutarak. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Bu yoğunluk daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İçime girdikçe inleyerek aşağı yukarı kaydım. Gömleğimi yırtıp açtı ve ben ona doğru eğildim, o göğüslerimi avuçlarken ve dilini sert tepelerimin üzerinde gezdirirken başımı geriye yasladım.

Ona sertçe bindim, duramıyordum. Basınç hızla arttı. Çok kalındı. Çok sertti. Ve onu çok seviyordum.

"İşte böyle, güzelim. İhtiyacın olanı al, bebeğim. Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Bana bak."

Sesinde reddedemeyeceğim bir emir notası vardı. Gözlerimi açtığımda onunkilerle karşılaştım. İfadesi yoğundu ve kaşlarının arasında derin bir oluk vardı.

Kalçalarını sıkıca kavradı ve içime doğru itti. "İçine çok sert boşalacağım." "Evet," diye inledim.

Yukarı ve aşağı kayarken kendimi desteklemek için sandalyenin arkasına tutundum. Güçlü elleri bana rehberlik ediyordu ve alçak homurtularının vücudumda yankılandığını hissedebiliyordum.

İç kaslarım onun etrafında gerildi. Çok yaklaşmıştım.

"Evet, güzelim," diye homurdandı. "Sikimin üzerine gel."

Kendimi tutamadım. Orgazm içime işledi, beni soluk soluğa bıraktı ve inletti.

Tekrar homurdandı ve siki içimde zonklamaya başladı. Birlikte boşaldık, gözlerimiz kilitlenmişti, zevk dalgasını tek bir kişi gibi sürüyorduk.

Öne doğru yığıldım ve onun içinde eridim. Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı, yüzünü boynuma gömdü.

"Seni seviyorum,"

dedi. "Ben de seni

seviyorum."

Uzun bir süre sonra nefesimi tutup kucağından indim ve temizlenmek için banyoya gittim. Çıktığımda beni kanepeye götürdü. Yanına sokuldum ve o da kolunu bana doladı.

"Ne yapacağız?" Sesime sızan hüznü engelleyemeyerek sordum. "Ailelerimiz birbirlerinden nefret ediyor."

"Onlara söylemeliyiz."

"O kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Bu kadar basit. Ama basit olması kolay olduğu anlamına gelmez. Pek çok insanı kızdıracak. Ama artık bu kan davasının seni benden uzak tutmasına izin vermeyeceğim." Başımı öptü. "Sen benimsin, Annika Haven. Ben de seninim. Tilikum'un bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekecek."

"Yani el ele tutuşarak kasabaya girmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Bir savaş başlatacağız."

"Hayır, bundan daha dikkatli olmamız gerekecek. Kimseye söyledin mi? Annene, arkadaşlarına ya da başka bir şeye?"

"Marigold ve Isabelle'e söyledim. Umarım sorun olmaz. Bunu gizli tutarlar."

"Elbette sorun yok. Sen onlara güveniyorsan, ben de güveniyorum."

"Kesinlikle biliyorum. Kimseye söyledin mi?"

"Logan. O gün bizi gördüğünde Thomas'ın motoru görmek istediğini anladı." "Büyük siki mi kastediyorsun?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Evet, o çok önemli büyük alet.

Aslında devasa." "Oldukça şaşırtıcı."

Kolunu bana doladı. "Teşekkür ederim. Her neyse, sana baktığımı gördü ve bunu anlayabildi, ben de itiraf ettim. Bu hafta sonu kaçamağı aslında onun önerisiydi."

"Benim için ona teşekkür

etmelisin." "Edeceğim."

"Ona söylediğinde nasıl karşıladı?"

"Bunun bir felaket olduğunu söyledi."

Güldüm. "Bu pek cesaret verici değil."

"Evet, ama her zaman arkamı kollayacaktır. O sadece durumun gerçekliğini biliyor."

"Durumun gerçekliğinden ve ailelerimizden bahsetmişken, odadaki oldukça büyük bir fili ele almam gerektiğini hissediyorum."

"Elbette."

Doğrulup ona bakabilmek için yer değiştirdim. "Josiah büyükannenin hayatını mahvetmeye çalışmıyor. "Josiah büyükannenin

Ailenizin bakış açısına göre muhtemelen öyle görünüyor ama aslında iyi niyetli. Ya da en azından kötü niyetli değil."

"Sanırım *kötü olmamayı* kabul edebilirim."

"Gerçek şu ki Haven Timber'ın başı yıllardır belada. Ailemin tüm hayatı o şirkete bağlı. Josiah sadece onların güvende olmasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor."

"Bunun büyükannemin mülküyle ne ilgisi var?"

"Onun arazisi bizimkiyle aynı sınırı paylaşıyor. Josiah, sizin arazinizi satın alırsak bizim arazimizin daha erişilebilir olacağını ve keresteden başka bir şey için kullanılabileceğini düşünüyor. Sanırım bir tatil köyü ya da kiralık kulübeler gibi bir şey düşünüyor."

"Nereden geldiğini anlıyorum ama biz onun hiç satmak zorunda kalmamasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Biliyorum ve Josiah'ya bunu yapmamasını söyledim. Tabii ki büyükannenin sokağa atmaya çalışıyormuş gibi görünecek. O böyle bir şey yapmaz. Ailemden hiç kimse yapmaz."

Bir nefes verdi. "Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Ve bunun aramıza bir kama gibi girmesini gerçekten istemiyorum. Ama Josiah'ın büyükannemin mülkünü satın almasını destekleyemem, özellikle de onu kurtarma şansımız varsa."

"Bir şans var mı?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Belki mi? Yalan söylemeyeceğim ama kulağa çılgınca geliyor."

Eğer Levi'nin büyükannesi arazisini satmak zorunda kalmazsa, bu Josiah'ın araziye satın alamayacağı anlamına gelirdi ki bu da kan davasının eski haline döneceği anlamına gelebilirdi. Mükemmel değildi ama eşek şakalarından kaçmak, iki ailenin birbirini öldürmesini engellemekten çok daha kolay olacaktı. "Ne? Söyle bana."

"Bazılarımız Montgomery hazinesinin gerçek olabileceğini düşünüyor. Ve kan davasının nasıl başladığıyla bir ilgisi olabilir. Ve eğer her şeyi çözebilir ve hazineyi bulabilirsek, bu Gram'ın topraklarını kurtarmak için yeterli olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Vay canına, sesli söyleyince kulağa daha da kötü geliyor."

Yüzüm düştü. "Montgomery hazinesini bulmak ailenizin planı mı?"

"Hayır, plan bu değil. Daha çok yedek plan gibi. Ya da belki yedek planın yedeği. Gerçi artık yedek planın ne olduğundan tam olarak emin değilim, çünkü hiçbir şey onun lehine işlemiyor gibi görünüyor."

"Size hazinenin gerçek olduğunu düşündüren nedir?"

"Ailem ve benim bulduğumuz bazı şeyler var. İpuçları da diyebilirsiniz." "Ve bunun kan davasıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Kesin olarak bilmiyorum. Ernest Montgomery'nin torunu Sarah'nın John adında bir Haven ile evlenmesi gerektiğini biliyoruz. Ama görünüşe göre John, Sarah'nın arkadaşı olan Eliza Bailey adında bir kadınla gizli bir ilişki yaşıyor olabilir."

"Bir Bailey ve bir Haven'ın gizli bir kaçamağı mı var? Skandal."

Ağzının köşesi kalktı. "Biliyorum, değil mi? Mesele şu ki, Eliza kayboldu ve John da öyle."

"Olay örgüsü kalınlaşıyor. Hiç bulundular mı?"

"Hayır, ikisinin de öldüğü varsayılıyordu ki bu aslında üzücü bir durum. Grace, Eliza'ya yazılmış bu isimsiz aşk mektuplarını evinin döşeme tahtalarının altında buldu. Eliza'nın biriyle gizli bir ilişkisi varmış gibi görünüyor. Sonra Eliza ortadan kayboldu ve John Haven denen adam sorgulanmak için aranıyordu. Sonra adam bir yarışta bir miktar para kazandıktan sonra ortadan kaybolmuş."

"Belki de kan davası yüzünden birlikte kaçmışlardır."

"Ya da belki birlikte kaçtılar ve kan davası başladı."

"Bir Bailey ile bir Haven arasındaki gizli bir ilişki kan davasını başlattıysa, bu bizim için iyiye işaret değil, değil mi?"

"Sen öyle söyleyince olmuyor," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

"Ama bunun Montgomery hazinesiyle ne ilgisi olabilir ki?"

Kımıldadı ve göğsündeki ve kollarındaki hafif kas dalgalanması dikkatinden kaçmadı. "Sarah'nın John Haven'la evlenmesi gerekiyordu, değil mi? Bu, Montgomery mülkünün bir Haven'a miras kalacağı anlamına geliyordu. Ama John ortadan kayboldu, Sarah hiç evlenmedi ve sonra da hiçbir miras alamadan öldü."

"Yani Haven'lar evlilik yoluyla Montgomery servetini almayı umuyorlardı. Ama sonra Eliza Bailey çıkageldi."

"Eğer o ve John Haven birlikte kaçmış olsalardı, ailesinin kızgın olması mantıklı olurdu. Montgomery'nin parasını ele geçirme planlarını bozdukları için Bailey'leri suçlayabilirlerdi."

"Ve her iki taraf da Eliza ve John'un kaybolmasından diğerini sorumlu tutabilirdi."

"Aynen öyle. Montgomery'nin mirasının Haven'lara kalmadığını biliyoruz. Bir kısmı en yakın akrabasına gitti ama daha fazlasının hiç talep edilmediğini düşünüyoruz."

"Hazine hikayesi de muhtemelen buradan geliyor."

Başını salladı. "Bu biraz abartılı olacak ama düşünüp duruyorum - bu kasaba Bailey, Haven ve Ernest Montgomery tarafından kuruldu. Hepsi arkadaştı. Ama Ernest'in hayatının sonunda üç aile de birilerini kaybetti ve Bailey'ler ile Haven'lar arasındaki dostluk bir savaşa dönüştü. Ya Ernest bir şey sakladıysa ama bunu kasabayı hazine söylentileriyle çılgına çevirmek için yapmadıysa? Ya bunu Baileys ve Havens'a bir ders vermek için yaptıysa? Sanki her iki taraf da onun pastasından bir parça aldıklarını düşünüyordu ama kavga etmeye devam ettikleri için onlara bir ders verdi."

"Bu geri tepebilir ve kan davasını daha da kötüleştirebilirdi." "Evet. Ve hazine söylentilerini ateşledi."

"Büyüleyici bir hikâye ama haklı olma ve Ernest Montgomery'nin servetinin hiç sahiplenilmemiş bir parçasının gerçekten var olma ihtimali nedir? Ve onu gerçekten bulabilir misiniz?"

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor. Belki de öyle. Ama kardeşlerim ve benim yapabileceğimiz başka bir şey yok. Tüm normal şeyleri yapıyoruz. Bir avukatımız ve muhasebecimiz var ve çılgın baldızım, Gram'ın parasını çalan ve onu bu belaya bulaştıran pisliğin izini süren bir özel dedektiften yardım istedi."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Evet, bu uzun bir hikaye. Ne yazık ki para çoktan gitti, bu yüzden hala ödeyemediğimiz bir vergi faturasıyla baş başa kaldık. Mülkü yakında hacze gidecek ve muhtemelen açık artırmayla satılacak."

Kalbim sıkıştı. "Ve eğer Josiah satın alırsa-" "Kan davası daha da kötüleşecek."

"Her iki tarafta da. Kardeşlerim, açık artırmaya çıkmadan önce ailenizin anlaşmayı kabul etmemesine çok kızacak."

"Ve ailem, Havens'ın artık üzerinde büyüdüğümüz topraklara sahip olmasına çok kızacak."

"Kan davası hakkındaki teoriniz çok mantıklı gelmeye başladı." Midemin biraz bulandığını hissettim. "Bir ailenin diğerini büyük bir mirası kaybettiği için suçlamasının bunu nasıl başlatmış olabileceğini anlayabiliyorum."

"Sonradan öldüğü varsayılan birkaç kayıp vakasını da ekleyin ve bir kan davası doğsun." "Levi, lütfen bana bunun bizim için nasıl umutsuz olmadığını anlat."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çünkü ben bir Bailey'im ve biz pes etmeyiz. Sana söyledim, sen benimsin. Artık sana sahip olduğuma göre, gitmene izin vermeyeceğim. Büyükannemden de vazgeçmeyeceğim. Onun topraklarını kurtarmanın bir yolunu bulacağım ve inatçı ailelerimize bu anlaşmayı kabul ettirmenin bir yolunu bulacağız."

bize. Bu böyle olacak."

Yoğun kararlılığı, dışarıdaki rüzgârın kumsaldaki kumları savurması gibi tüm korkularımı dağıttı. O haklıydı. Bir yolunu bulacaktık.

Bu gerçektir. Bu aşktır. O vazgeçmiyordu, ben de vazgeçmiyordum.

LEVI

Eanika ve ben kulübeden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra Jetty Beach'te olabildiğince uzun süre oyalandık. İkimiz de bu konuda tek kelime etmedik. Tilikum'a geri döndük. Kalmak için nedenler bulmaya devam ettik. Güzel bir kahvaltı yapmak istedik ve şirin bir kafe bulduk. Sonra kasabada bir yürüyüş daha yapmamız gerektiği belliydi. Henüz sanat galerisine gitmemiştik ve bunu nasıl kaçırabilirdik ki? Güneş çıkmıştı, bu da açıkça sahile gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. O sırada öğle yemeği vakti gelmişti. Gitme vaktinin geldiğini kabul edene kadar acele etmeden midye çorbamızı ve balık ve patates kızartmamızı yedik. Uzun bir yolculuktu ve Annika'nın Thomas'a dönmesi gerekiyordu.

Keşke hafta sonu ona baktıkları için ailesine teşekkür edebilseydim.

Eve dönüş yolculuğu berbattı. Trafik iyiydi ve hava da güzeldi ama o kendi arabasındaydı, bu da yanımda olmadığı anlamına geliyordu. Yarın, çarşafımda onun kokusu ve hemen yanımda uykulu gözlerle bakan yüzüyle uyanamayacaktım.

Bunu istiyordum. Hepsini ve daha fazlasını istiyordum ve buna sahip olamama nedenlerim giderek önemsiz ve değersiz geliyordu.

Aptal kan davası.

Sabırlı olmaya çalışıyordum. Asıl yapmak istediğim şey, yanımda o varken Timberbeast'e -Cennet bölgesinin kalbine- yürümek ve pislik kardeşlerine kız kardeşlerine aşık olduğumu ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söylemekti.

Onun iyiliği için, yapmazdım. Yapmamı istediğine karar vermedikçe. O zaman gözümü kırpmadan yapardım.

Ama daha diplomatik bir yaklaşım benimsememiz onun için ve uzun vadede ikimiz için de daha iyi olacaktı. Ailelerimiz arasında barışı sağlamanın bir yolu olmalıydı. Kan davasının ateşini birkaç kademe düşürebilsek, her iki tarafın da bizi kabul etmesi daha olası olurdu. Onun bir savaş alanına girmesini ve düşmanını sevdiğini ilan etmesini istemedim.

Bu yüzden her şeyi sakınleştirmek için bir yol bulmamız gerekiyordu. Ve bana kalırsa bunu yapmanın en iyi yolu Gram'ın arazisi meselesini kesin olarak çözmekti. Bu, kan davasını tamamen sona erdirmese bile -çünkü dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyin sona erdirebileceğini düşünmüyordum- en azından gerginliği azaltacaktı.

Annika kendi tarafında elinden geleni yapacaktı. Ona ailesine karşı çıkmak zorunda olduğunu hissettirmek istemedim ama Josiah'ın Gram'ın arazisini satın alma teklifinden zaten memnun değildi.

Ayrıca en iyi planımın potansiyel olarak efsanevi bir hazine içermesinden de pek hoşlanmıyordum. Kulağa çılgınca geliyordu ve bunu biliyordum. Ama hey, ben bir Haven'a aşık bir Bailey'dim. Bu başlı başına çılgınlıktı, belki de çılgınca düşünmeye devam etmem gerekiyordu.

Bu Tilikum'du. Tam olarak normal değildik.

Şehre vardığımda pek iyi bir ruh halinde değildim ama karanlıklar içinde de debelenmiyordum. Kadınım la harika bir hafta sonu geçirmiştim ve onun benim olduğuna hiç şüphe yoktu. Ailelerimizi bizi kabul etmeye ikna etme planımız tam olarak net olmasa da - ya da bu noktada o kadar sağlam olmasa da - en azından aynı sayfadaydık. Bir yolunu bulacaktık. Bulmak zorundaydık.

Ya yapamazsak? Kimse bizi ayrı tutamazdı. Ne bu kasaba, ne kan davası, ne de ailelerimiz. Annika'nın ve Thomas'ın iyiliği için bu işin çatışmayı en aza indirecek şekilde bitmesini istiyordum. Ama o benimdi ve sonuçları ne olursa olsun bu işin başka türlü bitmesi mümkün değildi.

Arabayı garaj yoluna çektim ve Asher ile Grace'in evine baktım. Benim bilmediğim bir aile yemeği mi yiyorlardı? Evan'ın kamyoneti garaj yolundaydı ve Logan'ın SUV'si ile Gavin'in kamyoneti dışarıdaki sokağa park edilmişti.

Telefonum çaldı. Logan'dı. Cevap vermeden önce cipimi park ettim ve motoru kapattım. "Hey, n'aber?"

"Yan kapıya gel."

"Ön pencereden beni mi izliyordun?" "Evet. Buraya gel."

"Önce eşyalarımı içeri getirebilir miyim? Birazdan geleceğim."

"Bu bekleyemez," dedi. "Sen çıldırmadan önce, Gram iyi ama burada bir durum var. Bütün gün herkesin seni dinlemesini engelledim, yoksa telefonun çoktan patlamış olurdu. O yüzden hemen buraya gel. Hemen."

Harika, şimdi ne olacak? Bunun iyi bir haber olmasına imkân yoktu. "Tamam, geliyorum."

Dışarı çıktım ve ıslak çimenlerin üzerinden Asher ve Grace'in evine doğru yürüdüm. Logan ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan ön kapıyı açtı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi.

Kaşlarımı çattım ve onu iterek eve girdim. Beni bir ses gürültüsü karşıladı ama bu normaldi. Ailemiz büyümeye devam ediyordu ve Charlie ile Broderick'in katılımı bizi daha da gürültülü hale getirmişti. Ama bu her zamanki konuşma gürültüsü değildi. Gerginliği duyabiliyor, havada hissedebiliyordum. Gideli sadece birkaç gün olmuştu. Ne olmuştu ki?

Herkes oturma odasında toplanmıştı. Cara şöminenin yanında durmuş, kucağında Broderick'le onu zıplatıyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Fiona ve Skylar, Grace'le birlikte kanepede oturuyordu. Hepsi tedirgin görünüyor, konuşuyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Asher, elinde uyuyan Charlie'yle yakınlarda duruyordu. Kızgın görünüyor. Evan kollarını kavuşturmuş, alnında sıkıntılı bir çatıkla duruyordu. Logan da mutlu görünmüyordu. Kapıyı kapattı ve Cara'nın yanına gitti.

Ama beni yolumda durduran Gavin oldu. Kanepenin kolunda, Skylar'ın yanında oturuyordu ve yeni morarmış bir gözü vardı.

Sormama bile gerek yoktu. Bu bizden birinin yaralanması değildi. Spor salonunda işler kontrolden çıkmamıştı.

Haven'lardı. Öyle olmak zorundaydı.

"Ne oldu?" Gürültü üzerine sordum. Herkes sustu ve bakışlarımı Gavin'e çevirdim. "Kavga mı ettiniz?"

Skylar ona endişeli bir bakış attı ve o da güven verici bir elini omzuna koydu. "Hayır, daha çok bir adamın durup dururken üzerime atlaması gibi."

"Kim?"

"Bilmiyorum," dedi Gavin. "Quick Stop'tan çıktım ve adamın biri bana saldırdı. Bana saldırmak üzere olduğunu fark etmediğim için tek el ateş etti. Onu yere serdim ama elimden kurtulur kurtulmaz kaçtı."

"Neden rastgele bir adam durup dururken sana saldırsın ki?"

Ellerini kaldırdı. "Hey, dostum, eğer ne yaptığımı soruyorsan, cevabım hiçbir şey."

"Gerçekten yapmadı," dedi Logan.

"Misilleme yapıyorlar," dedi Evan, derin sesi gürleyerek. "Timberbeast'i kapattığımızı düşünüyorlar."

"Timberbeast ne zamandan beri kapalı?" Ben sordum.

"Sağlık departmanı dün geldi," dedi Asher. "Kasabadaki insanlar içeri giren sincaplar yüzünden olduğunu söylüyorlar ama öyle değil. Grace ilçeden biriyle konuştu ve içki ruhsatları iptal edildi."

"Nedenini biliyor muyuz?" Ben sordum.

Grace, "Görünüşe göre bir sürü şikâyet gelmiş," dedi. "Aşırı gürültü, sağlık ve güvenlik ihlalleri gibi şeyler. O kadar çok şikâyet almışlar ki içki ruhsatlarını soruşturma süresince iptal etmişler."

Logan, "Haven'lar da bizim yaptığımızı düşünüyor," dedi.

Bu olayla bir ilgileri olup olmadığını sorarak aileme hakaret etmedim. Bir işletmeyi kapattırmak, şu anda bile kan davasının çok dışında bir şey olurdu. Hiçbirimiz bunu yapmazdık.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Bakmama gerek yoktu. Arayanın Annika olduğunu zaten biliyordum ve içimden bir ses hikâyenin diğer tarafını da duyduğunu söylüyordu.

"Gavin'in bu yüzden atladığını nereden biliyoruz?" Ben sordum.

"Yoksa neden üzerime atlasınlar ki?" Gavin sordu. "Timberbeast kapatılır, bizim yaptığımızı düşünürler ve ertesi gün rastgele bir adam durup dururken yüzüme vurur. Hesabı sen yap."

Logan, "Neden bir adamı gönderdiklerini hâlâ anlamıyorum," dedi. "Haven kardeşler ne zamandan beri kirli işlerini başkalarına yaptırıyor?"

"Bu bir tırmanış," dedi Skylar, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçırıyordum. "Eğer Gavin'e zarar vermesi için birini tuttularsa, bu bir dönüm noktasıdır - oyunun kurallarında belirgin bir değişiklik. Ya da en azından bir hikâyede öyle olurdu ama bence gerçek hayatta da geçerli."

"Skylar haklı," dedi Cara, hâlâ sallanıyor ve Broderick'in sırtını sıvazlıyordu. "Az önce çıtayı yükselttiler."

Tekrar."

"Ama neden?" diye sordum. "Timberbeast'in kapatılmasından bizim sorumlu olduğumuzu düşünüyorlar, bu yüzden elbette misilleme yapacaklar. Ama neden Gavin? Ve neden onlardan biri yapmadı? Ya da hepsi? Anladığım kadarıyla yalnızdın?"

Gavin başını salladı.

"O zaman neden sana karşı birleşmiyorlar? Haven'lar iyi savaşçılar değiller ya." "Belki de ellerini kirletmek istemediler," dedi Evan.

"Bu anlamsız görünüyor," dedi Logan. "Kimin sorumlu olduğu belli değil gibi bir şey değil."

"Evet ama bir grup Haven kardeş bir Bailey'e saldırırsa Şerif Jack onları hapse atar," dedi Evan. "Birini kiralarlar, o da mesajı iletir ve kimse onu aramaya başlamadan çoktan gitmiş olur. Haven'lar saklanabilecek gibi değil. En azından uzun süre."

Evan haklıydı. Ben ve Zachary ile olan olaydan sonra Jack, Baileys ve Havens arasında bir itiş kakışa bile tahammül edemezdi.

Ama neden böyle misilleme yapalım? Neden takıldığımız yer olan Caboosse'un peşinden gelmedi? Gavin'e bir marketin önünde rastgele saldırmak bizden intikam almak için garip bir yoldu.

Belki de Evan *mesaj iletme* derken bir şeylerin farkındaydı. Eğer bizi alarına geçirmek istedilerse, kesinlikle amaçlarına ulaşmışlardı.

Kan davasına karşı taşıdığım öfke kömürü alev almakla tehdit ediyordu. Kasabadan ayrıldığımızda

Birkaç gün önce, özellikle Gram'ın para krizini çözebilirsek, işlerin sakinleşeceğine dair bir umut varmış gibi görünüyordu. Şimdi her iki taraf da eskisinden daha fazla öfkelenmişti.

Belki de Annika'yı ve Thomas'ı alıp gitmeliydim. Bu kasabadaki herkese kan davasını alıp kışlarına sokabileceklerini söyle.

Broderick'in kızıl saçları gözlerime takıldı. Lanet olsun. Neden bu çocuğu bu kadar çok sevmek zorundaydım ki? Charlie'yi de, büyükannemden bahsetmiyorum bile. Ailemi seviyordum ve Annika'nın da kendi ailesini sevdiğini biliyordum. İkimiz de onları bırakıp gidemezdik.

Ayrıca, kazananı olmayan durumlara inanmazdım. Reddettim. Annika ile birlikte olacaktım ve aileme olan bağlılığımı ve ilişkiyi sürdürecektim. Her şey böyle olacaktı.

Belli ki bu bugün olmayacaktı ama bir yolunu bulacaktık. Her ne kadar işler çok daha karmaşık bir hal almış olsa da.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi -ki okuyabiliyordu- Erdoğan gözlerimi yakaladı. Çenesini eğdi -Üzgünüm kardeşim, bunun berbat olduğunu biliyorum.

Ona kısa bir baş selamı verdim-evet, öyle.

Kaşlarını kaldırdı -iyi bir hafta sonu mıydı?

Ağzımın kenarı *kalktı*-oh evet.

Gülümsedi ve bana hızlıca başını salladı - *harika*.

Evet, biliyor olması hoşuma gitti. Üzerimdeki baskıyı biraz azalttı.

Cara'ya hızlı bir bakış attığımda onun da bildiğini fark ettim. Ki bu iyiydi. Cara onun karısıydı, ondan sır saklamasını beklemiyordum. Ama aynı zamanda, içeri girer girmez ailenin geri kalanının üzerime atlamamış olmasından, Cara'nın başka kimseye söylemediğini de biliyordum.

Teşekkür etmek için çenemi ona doğru eğdim. O da karşılığında başını salladı.

Cara'yı tanıdıkça - aslında onu tanıdıkça, sadece yakınlarda yaşadığı bir dünyada var olmadıkça - ondan daha çok hoşlandım. Ve onu kardeşimle birlikte sevdim.

Telefonum tekrar çaldı. Annika'nın kardeşleri bunu gerçekten yapmış mıydı? Bu onun hatası değildi. Onları, benim Gavin'in delirmesini ya da Logan'ın giderek daha saçma kardeş versiyonları bulmasını engelleyemediğim kadar kontrol edemezdi.

Telefonumu kontrol etmek için mutfığa girdim. Rehberimde onun adını değiştirmiştım. Bu, açık kan davası isyanına doğru atılan en küçük ilk adım gibiydi ama yine de kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Annika: *Ne olduğunu duydun mu? Bu çok kötü.*

Timberbeast'i kardeşlerim kapattırmadı. Kim yaptı bilmiyorum ama biz yapmadık.

Annika: *Gerçekten mi? Kardeşlerim onlar olduğu konusunda kararlılar.*

Ben: *Hayır.*

Gavin'i sormak bile istemedim. Neredeyse bilmek istemiyordum. Ama bunu aşmanın bir yolunu bulacaksak birbirimizle açık konuşmamız gerekiyordu.

Ben: *Sormaktan nefret ediyorum ama Gavin'e saldırmakla ilgili bir şey söylediler mi?*

Hayır! Ne oldu? O iyi mi?

Ben: *Quick Stop'un dışında bir adam ona yumruk attı. Gözünü morartmış. Kardeşlerim, kardeşlerinin bunu yapması için birini tuttuğunu düşünüyor.*

Annika: *Bu konuda tek kelime etmediler ama bana gerçekten hiçbir şey söylemiyorlar. Şu an çok kızgınım.*

Ben: *Ben de. Ama bir şekilde halledeceğiz.*

Bunun asla işe yaramayacağını düşünmekten nefret ediyorum.

İşe yarayacak. Söz veriyorum. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatarak telefonumu cebime attım. Lanet olsun. Şimdi ne yapacaktık?

ANNIKA

Iepey çaba harcadım ama telefonumu masaya çarpmadan yere bıraktım ve yüz ifademi gevşettim. Thomas'ın beni kızgın görmesini istemiyordum.

Ama kardeşlerimi boğazlamak istedim.

Hepsi babamla birlikte dükkânda durumu tartışıyorlardı. Eve geldiğimde Haven'da bir aile toplantısı varmış gibi görünüyordu ama neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktığımda konuşmayı kesmişlerdi.

Çünkü tabii ki vardı. Küçük kız kardeşin hiçbir şeye karışmasına izin veremezlerdi, özellikle de kan davası söz konusu olduğunda.

Bana Bailey'lerin Timberbeast'i kapattırdıklarını söylediler ve sonra da bu işi halledeceklerini söyleyerek *beni* susturdular. Soru sormaya çalıştığımda babam araya girerek annemin Thomas'a yemek hazırladığını söyledi.

Dağılabilirsiniz.

Çok kızmıştım.

Thomas'a baktım. Mutfak masasında karşımda oturmuş peynirli makarnasını yiyordu ve kasabasının kaosu eşliğinde olduğundan habersizdi. Ve annesinin de bu kaosu ortasında kaldığından.

Aklıma garip bir düşünce geldi. Thomas, Charlie ve Broderick Bailey'den nefret ederek mi büyüyecekti? Bu kan davası bana her zaman aptalca gelmişti ama tatlı oğlumun ağzına kocaman bir makarna lokması atmasını izlerken, kaderinde herhangi biriyle düşman olmak olduğu fikrinden nefret ettim.

Bu aptal kan davası bitmeliydi. Sadece bitmeliydi. Ne yazık ki bu her zamankinden daha imkansız görünüyordu.

Levi, Timberbeast'ten kardeşlerinin sorumlu olmadığını söylemişti. Ona inanmıştım. Kardeşlerim misilleme yapmış mıydı? Gavin'e saldırması için birini tutmak çok aşırı görünüyordu. Kardeşlerim bunu yapmazdı. Yaparlar mıydı?

Merak ettiğim için bile nefret ettim.

Mutfak kapısı açıldı ve Josiah içeri girdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve tereddüt etti, sonra kapıyı arkasından kapattı.

Ona ters ters baktım.

"Ne?" Buzdolabına doğru giderken Thomas'ın saçını karıştırdı. "Sinirlendim."

"Bunu görebiliyorum." Buzdolabına uzandı ve bir bira çıkardı. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Sadece sen değilsin. Hepinizsiniz." Bir an durakladım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Asher Bailey ile Zany Zebra'nın önünde kavga ettiğiniz zamanı hatırlıyor musun?"

"Unutması biraz zor. Kolumu kırmıştı."

"Biliyorum ve bu berbat bir şeydi ama demek istediğim bu değil. Ben de oradaydım ve araya girip seni durdurmaya çalıştığımda Luke beni yakalayıp arabasının arkasına fırlattı. Sonra o ve Reese kapılara yaslandılar, böylece dışarı çıkamadım."

"Yani?"

"O kavgaya karışmanı engellemeye çalışıyordum. Eğer Luke beni yolumdan çekmeseydi, kendini acil serviste bulmayacaktın."

"O sadece seni koruyordu."

"Korunmaya ihtiyacım yoktu. İkimiz de Asher Bailey'nin bana elini bile sürmeyeceğini biliyoruz."

Josiah ağzını açtı ama durakladı. "Tamam, muhtemelen haklısın. Ama Luke birbirlerine saldırmak üzere olan iki gencin ortasına kendini atmaya izin vermezdi. Tabii ki seni yoldan çekecekti."

"Yoldan çekilmek bir şeydir. Beni arabaya kilitledi."

"Evet, seni güvende tuttu."

Thomas'a tekrar baktım, her kelimesini duyduğunu biliyor ve anlayamayacak kadar küçük olduğunu umuyordum. "Peki ya keçilerin üzerine fıstık ezmesi ve kuş yemi dökme şakasını planladığınız zaman? O tehlikeli değildi ama bana yapacağınızı bile söylemediniz. Ya da Bailey'ler Lola'ya her sakal taktığında. Oraya tırmanıp onları aşağı indirmeyi teklif ettim ama siz beni hep ektiniz."

Birasını açtı ve bir yudum aldı. "Bak, Lola'dan sakal almak için merdivene tırmanmak istiyorsan, tamam, bir sonrakini yapabilirsin."

"Hayır, anlamıyorsun. Aptal Lola'nın aptal sakalları umurumda değil."

"Demek istediğim de bu," dedi. "Şakaları hiç umursamadın."

"Beni hâlâ on yaşındaymışım gibi düşünmenizden nefret ediyorum. Ne zaman ortaya çıksam, sanki hepiniz başımı okşuyor ve büyük çocuklar konuştuğu için kendi işime bakmamı söylüyorsunuz."

"Çocuk olmadığını biliyoruz. Senin bir çocuğun *var*. Bizim saçmalıklarımıza hiç karışmadın ve şimdi de karışmana gerek yok."

"Anlamadığınız şey de bu. Ben bir Haven'ım, istesem de istemesem de bu işe bulaşmış durumdayım." "Senin zaten yeterince işin yok mu?" Thomas'a eliyle işaret etti. "Bu iş giderek çirkinleşiyor ve dahil olmanıza gerek yok."

Ona Gavin Bailey'e yapılan saldırıdan onların sorumlu olup olmadığını sormak istedim. Ama o nereden bildiğimi soracaktı.

Ona söylemeli miyim?

Bir parçam bunu yapmak istedi. Hafta sonunu Levi Bailey ile geçirdiğimi yüzüne vurmak. Düşmanıma aşık olduğumu ve şimdi değerli küçük kız kardeşiyle ne yapacağını?

Ama ben yapmadım. Barışçı doğama lanet olsun. Mantıklı olmak istemiyordum ama sanki kendime engel olamıyordum. Gözlerim Thomas'a kaydı ve şimdi zamanı olmadığını biliyordum. Tansiyon bu kadar yükselmişken olmazdı.

Ayrıca, herkese ne zaman söyleyeceğimize Levi ve ben birlikte karar verecektik. Sırf kardeşlerime kızdığım için onun güvenine ihanet edecek değildim.

Thomas her şeyin bittiğini söylediğinde annem içeri girdi. Kasesini aldı. "Çok hızlı oldu. Acıkmış olmalısınız."

Josiah ocaktaki tencereye bir bakış attı. "Hiç kaldı mı?" "Kutu makarna ve peynir," dedim.

"Biliyorum."

"Thomas, bitirdin mi?" Annem sordu. "Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" "Hepsi bitti," dedi tekrar. "Kurabiye, nine?"

Annem kalan peynirli makarnayı işaret etti ama Josiah çoktan bir çatal almıştı. "Hiç kurabiyem yok, tatlım."

"Pwease?" Thomas sordu.

"Çok terbiyeli bir çocuksun ama ninenin hiç kurabiyesi yok." Tencereden yemek yiyen Josiah'ya baktım. Yemin ederim, kardeşlerim ancak evcilleşebilmişlerdi. Dışarıda bu dağ adamlarına gerçekten katlanacak bir kadın olup olmadığını merak ediyordum.

Ayrıca eve yeni gelmiş olmama rağmen evden dışarı çıkmam gerektiğine karar verdim.

"Markete gidip biraz alalım mı?" diye sordum.

Thomas'ın gözleri parladı ve sandalyesinde zıpladı. "Evet. Kurabiye, lütfen."

"Ne kadar iyi bir davranış." Ayağa kalktım ve inmesine yardım ettim.

"Ayakkabılarını alalım."

Yerel bakkal olan Nature's Basket'e girerken Thomas elimi tuttu. Tilikum Hardware gibi, hem Bailey'lerin hem de Haven'lerin alışveriş yaptığı birkaç dükkandan biriydi. Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi kan davası olmaması gereken bir bölgeye girdiğimizin farkındaydım. Bir şekilde önemli görünüyordu.

Gerçi artık kan davasından bağımsız bir şey var mıydı? "Kurabiye?" Thomas sordu.

"Evet. Biraz kurabiye alacağız."

Fırın mağazanın arka tarafındaydı, bu yüzden Thomas'ın elini tuttum ve bir koridordan aşağı döndüm.

İzlerimde durdum. Bir kadın koridorda durmuş baharatları inceliyordu.

Gram Bailey'di.

Uzun gümüşü siyah saçları kalın bir örgü halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Kot pantolon ve TFD sweatshirt'ü giymişti, üç torununun da itfaiyeci olduğu düşünülürse bu bana çok sevimli gelmişti.

Hareketsiz bir şekilde ona baktığımı çok geç fark ettim. Döndü ve belki de sadece bana öyle geliyordu ama kahverengi gözlerinde bir eğlence olabilirdi. "İyi akşamlar."

Açıklanamayacak kadar gergin hissederek Thomas'ın elini tutuşumu düzelttim. Gerçi belki de o kadar açıklanamaz değildi. Bailey ailesinin reisi ve Josiah'ın satın almaya çalıştığı arazinin sahibiydi. Levi'yi yetiştiren kadından bahsetmiyorum bile.

Gram Bailey'nin psişik olduğu da yaygın bir söylentiydi ve şimdi ona bakınca bunun nedenini anlayabiliyordum. Sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum.

"İyi akşamlar," dedim.

O noktada yanından geçip gidebilirdim. Ya da arkamı dönüp başka bir koridora gidebilirdim. Orada hiçbir şeye ihtiyacım yoktu ve onun kibar selamına karşılık vermiştim. Kabalık etmeden arkamı dönüp gidebilirdim.

Ama sanki ayaklarım yere yapışmıştı. Thomas da kıpırdamadı; sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi elini elimden çekmedi ve hareketsiz durdu.

İki yaşındaki çocuğum için garip bir sabır gösterisiydi. Gözleri Thomas'a kaydı. "Merhaba küçük Lynx."

Bacağıma yaslandı ve yumuşak bir sesle cevap verdi. "Merhaba."

"Bu gece biraz utangaç hissediyor musun?" diye sordu. "Sorun değil. Ama endişelenmene gerek yok. Seni ısırmayacağım."

"Anne kurabiye getir," dedi.

"Annen ne kadar nazik değil mi? Ben de kurabiye severim. Senin favorin ne?"

Elimi sıkıca kavradı ve yüzünü bacağıma gömdü.

"Özür dilerim," dedim. "Bazen tanımadığı insanlara karşı utangaç olabiliyor."

"Sorun değil, Dove." Önündeki raftan bir kavanoz aldı ve yavaşça kolundaki sepete koydu. "İyi akşamlar dilerim."

"Sen de."

Thomas'a parmaklarını salladı. "Hoşça kal, küçük Vaşak. Kurabiyelerinin tadını çıkar."

Thomas ona bakmak için başını çevirdi. "Güle güle."

Sıcak bir gülümsemeyle koridorda yürüdü ve köşede kayboldu. Uzun bir nefes aldım.

Vay canına. Çok iyi biriydi.

Başka bir şey olduğu izlenimine kapıldığımdan değil. Ama onunla gerçekten hiç konuşmamıştım da. Kim olduğumu biliyordu ve bana gözlerinde nezaketten başka bir şeyle bakmamıştı. Ne bir düşmanlık izi, ne de kan davasına dair bir ipucu.

Belki de bu dikkate değer bir şey değildi. Birbirlerini sadece Stitch and Sip'te görmüş olsalar da annemle yıllardır arkadaştı. Belki de kan davası umurunda değildi.

Arkamı döndüm ve Thomas'ı geldiğimiz yoldan geri götürdüm. Hâlâ kurabiyelerini almamız gerekiyordu.

Garipti ama bir şekilde kendimi hafiflemiş hissediyordum. Büyükanne Bailey olan biten her şeye rağmen bana şüphyle bakmamış ya da kötü bir niyet beslediğine dair bir eğilim göstermemişti. Gerçi onunla birkaç kelime bile konuşmamıştım ama gözleri çok içtendi ve çok nazikti.

Beni ve Levi'yi bilseydi bu kadar sıcak davranmayacağı kesindi. Onu tanıdığım kadarıyla, Haven'lar da dahil olmak üzere herkese karşı nazik davranan biriydi. Bu, torununun birine aşık olduğunu öğrenince heyecanlanacağı anlamına gelmiyordu, özellikle de şimdi.

Yine de sıcak kahverengi gözleri çok rahatlatıcıydı.

Thomas'ı fırına götürdüm ve bir paket kurabiye seçmesine izin verdim. Çıkış yaptık ve Gram Bailey'i bir daha görmeden oradan ayrıldık.

Ama o kısa görüşmeyle ilgili bir şey umudumu artırmıştı. Evet, kan davası tam bir karmaşaydı. Ama bunu temizlemenin bir yolu olmalıydı.

Levi'nin Montgomery hazinesi hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Çılgıncaydı, değil mi? Yüz yıldan fazla bir süre sonra gerçekten bulunabileceğini düşünmek? Ve her ne ise, Gram Bailey'nin topraklarını kurtarmaya yetecek miydi?

Evet, çılgıncaydı. Ama belki de bu yüzden işe yarama şansı vardı.

Ve eğer Levi ve ben onu birlikte bulursak, belki ikimizin ailesine de yardım etmek için yeterli olabilir.

Bir yanım peri masallarına inanıyormuşum gibi hissediyordu. Efsanevi bir kasaba hazinesi ikimizin de ailesini nasıl kurtarabilirdi ki?

Ama ya yapabilseydi? Buna değmez miydi?

Thomas'ı araba koltuğuna oturtuktan sonra Levi'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: *Bir sonraki izin günün ne zaman?*

Levi: *Vardiyam Çarşamba sabahı bitiyor.*

Ben: *Öğleden sonraya kadar çalışmak zorundayım ama daha sonra bir şekilde bir araya gelebilir miyiz?*

Levi: *Kesinlikle.*

Güzel. Hazine avına çıkmalıyız.

LEVI

Annika, Logan ve benim cinayet kulübesinde bulduğumuz antika anahtarı havaya kaldırdı. "Sence bunun açtığı şeyin hâlâ var olma ihtimali nedir?"

"Bilmiyorum. Ve eğer varsa, onu bulma şansımız nedir?"

Hazine avına çıkmamız gerektiğini söylemişti, ben de o buraya gelir gelmez bildiklerimi gözden geçirdim. Ailemin bulduklarının çoğu yemek masamın üzerinde duruyordu. Grace'de hâlâ Eliza Bailey'nin aynası ve mektupları vardı ama ben gazete makalelerinin kopyalarını almış, Logan ve Cara'dan anahtarı ve Harvey'nin onlara verdiği kolyeyi istemiştım.

"Yani kulübedeki sandığı açmadı." Anahtarı yere bıraktı ve sincap deseninin sürtünmesini aldı. "Ama bu desen sandığın içindeydi?"

"Evet. Harvey de bunu Haven House'daki başka bir sandığın üzerinde bulmuş." "Bir sincap ipucu şaka gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Yüz yıldan daha uzun bir süre önce Sarah Montgomery'ye ait olan gümüş kolyeyi elime aldım.

"Evet, sincap olayı beni şaşırttı."

"Yemin ederim bunu bir yerde görmüştüm." Başını eğdi ve sincabın dış hatlarına baktı. "Bunu nerede görmüştüm?"

"Logan'ın söylediği buydu. Ama garip olan şu ki, eşleşen sembolü bulduğumuzda, açıkta değildi. Bu anahtarla birlikte bir çekmecenin içindeydi."

"Yani onu gördüyse, başka bir yerde olmalı."

"Aynen öyle. Sandığın altında gizli bir çekmece olduğunu ve başka hiçbir yerde buna benzer bir sincap tasarımı olmadığını bilmiyordu. Ama yine de tanıdık olduğuna yemin ediyor."

Gülümsedi ve gözleri parlıyordu. "Bu inanılmaz."

"Şaşırtıcı olan ne?"

"Bu." Masanın üzerindeki eşyaları işaret etti. "Birinin çözmesini bekleyen büyük bir bulmaca. o."

"Umarım bunu çözmenin bir ödülü vardır."

"Değil mi? Bekle." Durakladı, hâlâ sincap tasarımına bakıyordu. "Bunu nerede gördüğümü biliyorum."

Belki."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Biliyorum ama emin olmak için gidip bakmam gerek." "Nereye?"

"Timberbeast'teki kadınlar tuvaleti."

"Meyhane mi?"

"Evet. Banyoda antika bir tuvalet masası var. Bir meyhaneye hiç yakışmıyor, o yüzden bir keresinde Rocco'ya sormuştum. Binayla birlikte geldiğini söyledi, o yüzden sakladı."

Anahtarı kaldırdım. "Kilidi olma ihtimali var mı?"

"Sanırım olabilir."

"Gidip bakmalıyız."

"Ama Timberbeast kapalı."

Genelde ailenin kurallara uyan üyesi olsam da, yine de bir Bailey'dim ve yaramazlık damarımız çok derindi. Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da boş olduğu anlamına geliyor."

"İçeri girmemizi mi öneriyorsun?"

"Bir Bailey ile çıktığın için zaten kötü bir kızsın. Bunun yanında küçük bir haneye tecavüzün ne önemi var?"

Güldü. "İyi noktaya değindin."

"Önemli olan yakalanmamak. Yani

yakalanmayacağız." "Bu konuda kendinden çok

emin görünüyorsun."

Eğildim ve onu öptüm. "Güven bana."

ANNIKA'nın arabası güvenli bir şekilde arkadaşı Marigold'un evindeyken Timberbeast'e doğru yola çıktık. Kimsenin onu görmemesi için başını eğdi ve arka tarafa park ettik. Park yeri boştu ve pencereler karanlıktı. Şansımız varmış gibi görünüyordu ve mekan terk edilmişti.

Dışarı çıktık ve arka kapıya gittik. Cebimden iki toka çıkardım ve işe koyuldum. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

"Kilit açmak bire bir kan davası gibidir. Kardeşlerinizin her birinin bunu yapabileceğini garanti ederim." "Şu pislikler. Her zaman eşyalarımı karıştırmalarına şaşmamalı."

Kıkırdadım. "Sana öğretmediklerine şaşırdım."

"Beni kan davası gibi şeylerin dışında tuttular. Dürüst olmak gerekirse, onlara hep bunun aptalca olduğunu söyledim. Ama bunun daha çok erkeklere özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm."

İkinci tokayı büküm ve yerleştirdim. "Bunu Grace'e söyle. Bana kilit açmayı öğreten oydu."

"Şakalara meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Ah evet. Masumiyetiyle ününü korumakta iyi ama perde arkasında acımasız. Müthiş bir şey." Kilit mekanizmasının tıkladığını hissettim ve kapıyı iterek açtım. "İşte başlıyoruz."

Etrafına baktı, açıkça görülmemizden endişeleniyordu.

İçeriye göz attım. Her yer karanlık ve sessizdi; bir sincap hışırtısı bile duyulmuyordu.

"Temiziz. Hadi gidelim."

Elini tutarak önce ben girdim, sonra da onu içeri götürdüm. Kapıyı sessizce kapattı ve ışığın çoğunu kesti.

"Tuvaletler bu tarafta olmalı," diye fısıldadı. Çok

sevimli bir kızdı. "Sessiz olmak zorunda değiliz."

"Ah. Doğru. Özür dilerim."

Eğildim ve şakağını öptüm. "Yolu göster."

Loş ışıktaki hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ederek mutfağa doğru yürüdük. Belirsiz bir koku

havada asılı duruyordu. Beni acıktırdı. Başka bir kapı, bir tarafında tuvaletlerin bulunduğu bir koridora açılıyordu. Kadınlar tuvaletinin kapısında bir kedi silueti, erkekler tuvaletinde ise bir horoz vardı.

"Tamam, bu komik." Kapıları işaret ettim.

"Rocco'nun mizah anlayışı pek de ince sayılmaz."

Onu içeri kadar takip ettim ve pencere olmadığı için ışığı açtık. Tek kişilik bir banyoydu, gerekli lavabo ve tuvalet vardı. Ve tıpkı hatırladığı gibi, üzerinde ayna olan antika bir tuvalet masası. Koyu boyalı ahşap, çentikler ve yıpranmış lekelerle yaşını gösteriyordu. Biri onu restore etmek için zaman ve çaba harcarsa, güzel bir mobilya parçası olabilirdi. "Önünde bir sandalye olması gerekiyordu ve hanımefendi oturup saçını ya da her neyse onu yapardı."

Annika onun önünde çömeldi. "Aman

Tanrım." "Bu bir sincap mı?"

"Evet!" Sesi neredeyse bir çığlık gibiydi. "Bak!"

Yanına çömeldim ve çekmeceye küçük bir sincap deseni oyulmuş olduğunu gördüm. Açmaya çalıştım ama kilitliydi. "Anahtar nerede?"

Cebimden çıkardım ve ona uzattım, kalbim daha sert atmaya başlamıştı. Hiçbir yolu yoktu.

"İşte bir şey yok." Annika anahtarı deliğe soktu. Anahtar içeri girdi. Çevirmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Bu kadar şanslı olacağımızı düşünmemiştim," dedim.

"Bekle." Anahtarı salladı. "Sanırım sıkışmış, kilit mekanizması tıkanmış gibi."

Anahtarı biraz daha oynattı ve hareket etmeye başladı. Tekrar sıkıştı ama o devam etti, neredeyse doksan derecelik bir dönüş yapana kadar mandalı yavaşça gevşetti.

"Bunu yapman iyi bir şey çünkü muhtemelen şimdiye kadar kırmış olurdum." "Sadece biraz sabır gerekiyor."

Bir kez daha çevirince, başarmıştı. Çekmece rayların üzerinden sıyrılarak da olsa açıldı. Birinin onu açmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilirdi ki?

"Lütfen bana orada bir şey olduğunu ve sadece başka bir sincap tasarımı olmadığını söyleyin," dedim.

"Ben bir şey görmüyorum." Başını eğdi ve çekmecenin arkasına baktı. "Buraya bir şey sıkışmış olabilir."

Uzanıp soluk sarı bir zarf çıkardı; kare şeklindeydi ve kırmızı bir mum mühürle kapatılmıştı. İkimiz de ayağa kalktık.

"Vay canına," dedim. "Eski tarz."

"Hala mühürlü ve Levi, bu bir M." Mektubu eline aldı. "Garip bir şekilde ağır. Açalım mı?"

"Evet, tabii ki."

Parmağını mührün üzerinde gezdirdi. "Emin misin? Tuhaf bir his, sanki başka birinin postasını açıyormuşum gibi." "Çok tatlısın." Başına hızlı bir öpücük kondurdum. "Kimseye gönderilmemiş."

Ve her ne ise, uzun zamandır orada. Muhtemelen bize kızacak kimse kalmamıştır. Açıyorum."

"Doğru." Parmağını mührün altından kaydırarak mührü açtı.

İçinde katlanmış bej bir kâğıt parçası vardı. Annika dikkatlice çıkarıp bana uzattı, sonra da zarfın içine baktı.

"Orada başka bir şey var mı?"

"Buna inanamayacaksın." Zarfı ters çevirdi ve içindikileri

Avucunun içinde.

Altın bir paraydı.

"Yalan söylemeyeceğim, eğer hazine buysa, büyük bir hayal kırıklığı olacak."

Güldü ve ters çevirdi. "Üzerinde aynı M harfi var."

"Montgomery mi?"

"Olabilir."

"Biliyor musun," dedim. "Gavin ve Skylar yanmadan önce Haven House'un etrafını kurcalarken bazı altın paralar buldular. Üzerlerinde de M harfi olduğunu söylediler."

"Mektupta ne yazıyor?"

Kağıdı yavaşça açtım. "Yarık devam ettiği sürece, arayışınız boşuna olacaktır. Ancak uzlaşma yaklaştığında, ışığın parıldayan prizmalarına bakın ve bunu başaranlara hediyemi alın. Son bir adım ve dans tamamlanmış olacak. İmza Ernest Montgomery."

"Aradaki uçurum devam ettiği sürece. Sence kan davasından mı

bahsediyor?" "Öyle olmalı."

"Bu da Sarah-Eliza-John aşk üçgeniyle bir ilgisi olduğu yönündeki teorinizin doğru olabileceği anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Bu ve Montgomery'nin parasının kime kalacağı konusundaki anlaşmazlık."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Altın parayı parmaklarının arasına sıkıştırdı ve havaya kaldırdı. "Bence Ernest Montgomery gerçekten de birinin parasını bulması için ipuçları bırakmış ve bu sincap sembolleriyle işaretlenmişler. Ama aradan o kadar zaman geçti ki bazıları yok oldu. Eminim bir başlangıç noktası vardı ve anahtarı bulduğunuz kulübeye götürüyordu. Ve orada başka ipuçları da vardı, ama atılmış ya da kaybolmuşlardı. Bu yüzden Logan sincap sembolünü daha önce gördüğünü düşündü. Eminim kasabada bunlardan daha çok vardır."

"Yani elimizde kalan şey bir çöpçü avı gibi ama ipuçlarının çoğu yok."

"Doğru. Ya da sadece taşınmışlardır. Belki de Gavin ve Skylar'ın bulduğu sikkelerde de buna benzer ipuçları vardı ama müzeye taşındılar."

"İpuçları orada bile olabilirdi. Gav ve Skylar'ın buldukları her şeyi gözden geçirme şansı olmadı."

"Neden olmasın?"

"Tam olarak orada olmamaları gerekiyordu. Gav yukarıda birinin sesini duyduklarını düşündüklerini söyledi, o yüzden gittiler."

"Bekle, bu ne zaman oldu? Yangından hemen önce miydi?"

"Hemen hemen, evet. Bir ya da iki hafta önce mi? Belki daha az? Tam olarak

hatırlamıyorum." "Bana mı öyle geliyor yoksa bu garip mi?"

"Hayır, sadece sen değilsin. Kesinlikle tuhaf."

"Bunları ne yapalım?" Mektubu ve altın parayı işaret etti.

"Mektubu alalım ve parayı çekmeceye bırakalım. Tekrar kilitleriz ama Rocco açmaya karar verirse hoş bir sürprizle karşılaşır."

"Bu fikri sevdim."

Onu tekrar öptüm ve aklıma yalnız olduğumuz ve kimsenin gelme ihtimalinin çok düşük olduğu geldi. Timberbeast'te olduğumuz gerçeği aklıma gelen şeyi daha da cazip hale getirdi.

Sadece cazip değil. Karşı konulmaz.

ANNIKA

L Evi'nin dudakları sıcak ve yumuşaktı. Bir an için geri çekilecekmiş gibi geldi - bulduklarımızı alıp gitmeden önce sadece kısa bir öpücük.

Ama ellerini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Dili ağzımın içine girdi. Ona doğru açıldım, güçlü kollarının beni sardığını ve dudaklarının dudaklarımda olduğunu hissettiğimde kıvılcımlar damarlarımda dolaşmaya başladı.

Ve bana doğru bastıran sert ereksiyonunu hissettiğimde.

"Hani kardeşlerinin seni eşek şakalarından uzak tuttuğunu söylemiştin ya?" diye sordu öpücükler arasında. "Evet."

"Büyük bir tane için bir fikrim var." Beni tekrar öptü, bu sefer daha uzun süre, elleri sırtımda geziniyordu. "Ve hiç kimse bilmek zorunda değil."

Tam olarak ne önerdiğini biliyordum.

Ama yapamadık.

Yapabilir miyiz?

"Burada mı?" Sesim soluk soluğa çıkarken sordum.

"Evet, işte. Seni bara götürüp duvara yaslayarak becermek istiyorum. Ve buraya her geldiğinde bunu bileceksin."

Sert sesinin sıcaklığıyla bedenim alev alev yanıyordu. "Ya yakalanırsak?"

"Yakalanmayacağız."

Muhtemelen haklıydı. Büyük ihtimalle bugün buraya kimse gelmeyecekti. Ve biri gelse bile, yakalanma düşüncesi -Levi'yle böyle yaramaz bir şey yapmak- dayanılmaz derecede cazipti.

"Tamam," diye fısıldadım ağzına.

Beni tekrar öperken, boğazından kısık bir sesle hırladı. Onun sert boyuna sürtündüm, onun için giderek daha çaresiz hale geliyordum.

Elimi tuttu, banyonun kapısını açtı ve beni barın içine sürükledi. Birkaç pencerenin panjurlarının hepsi kapalıydı ve odayı karanlığa gömüyordu. Barın loş hatlarını, tabureleri ve sandalyeleri ters çevrilmiş masaları görebiliyordum.

Levi beni duvara doğru itti ve ağzımı kendi ağzıyla yalayıp yuttu. Ona yapıştım, içimde olması için yanıp tutuşuyordum. Ona ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı.

Ellerini bırakarak bir adım geri çekildi ve beni yoğun bakışlarına kilitledi. "Pantolonunu çöz." İtaatkâr bir şekilde dediğini yaptım, kot pantolonumun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

"Aferin kızıma." Elleri pantolonuna gitti ve o da aynısını yaptı. Fermuarı aşağı çekti

yavaşça, iç çamaşırının altındaki ereksiyonunun şişkinliğini ortaya çıkardı. "Şimdi arkanı dön."

Ellerimi duvara koyarak döndüm. Kalçalarımın tutup beni domalttı, ardından pantolonumu ve iç çamaşırımı kabaca çekip çıkardı. Onları bir kenara attım ve bir nefes daha alamadan parmakları yarığıma süründü.

"İşte benim kızım. Benim için çoktan ıslandın, değil mi?" Tek yapabildiğim inlemektir.

"Merak etme güzelim. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Parmakları içime kaydılar ve inledim, çekingenliğim hiçbir yerde yoktu. Kendimi duvara yaslayarak omzumun üzerinden baktım ve pantolonunu sikini serbest bırakacak kadar indirmesini izledim. Parmaklarını son derece hassas tenime sürttü, sonra ıslaklığımı kendi üzerine sürdü.

"Buna hazır mısın?" diye sordu kendine uzun, sert vuruşlar yaparak.

"Evet."

Kalçalarımı kavradı, kendini açıklığımla hizaladı ve alçak bir hırıltıyla içeri kaydılar.

Genişliği beni açtı ve tekrar inledim, zevk beni ele geçirdi. Duvara karşı böyle sikilmenin bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama bu her şeydi. Kalçalarımı sıkıca kavraması. Her itişinde homurdanarak içime girmesi.

Ham ve gerçekti. Aceleci ve muhtaç. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Kendimi duvara yaslamaktan kollarım yorulduysa da fark etmedim. Levi'nin kalın aletinin içime girip çıkma hissine kendimi kaptırmıştım. Tehlikenin, heyecanın.

Çılgıncaydı. Ve bayıldım.

İçimde bir baskı oluştu. Bıraktım, bedenine teslim oldum. Dokunuşuna ve arkamda homurdanan sesine. Cevap olarak çıkardığım inlemeler daha önce çıkardıklarımın daha yüksekti. Sanki kendimin yeni bir versiyonuna ulaşmıştım. Bekâr anne, sorumluluk sahibi kız, barışçı değil. Vahşi ve özgürdüm, ve onun.

Hepsi

onun.

Sadece

onun.

Beni soluk soluğa bırakarak çekip gitti. Ne yaptığını ya da neden durduğunu sormadan beni döndürdü ve kaldırdı. Sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı onun etrafına doladım ve siki derine battı. Ağzı benimkini buldu ve kalçaları sertleşerek beni acımasızca becerdi.

"Sen benimsin," diye ağzımın içine hırladı. "Beni duyuyor musun?" "Evet."

"Bu am benim." Sanki üzerimdeki iddiasını vurgulamak istercesine daha derine itti. "Senin, Levi."

"Tekrar söyle."

"Seninim. Ben

seninim."

"Seni sonsuza dek böyle becermek istiyorum ama duramıyorum." Sesi sertti. "İçine çok sert boşalacağım."

"Tanrım, evet."

Vücudum doruğa doğru hızla ilerliyordu, baskı o kadar yoğunlu ki neredeyse hiç düşünemiyordum, sadece hissediyordum. Onun etrafında sıcak ve sıkıydım, içime her girdiğinde çığlık atıyordum. Hayatım pahasına dayandım, bana sahip olmasına izin verdim. Bana sahip olmasına izin verdim.

"Boşaldığını hissetmek istiyorum," dedi. "Her yerime boşalmanı istiyorum."

Bu bir sorun olmayacaktı. Hızla kontrolden çıkıyordum. "Durma."

"Yapmayacağım. Kendini çok iyi hissediyorsun."

Sanki bir şekilde tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, tutuşunu değiştirdi ve içimde daha derine sürdü. Kalınlığı mutluluk vericiydi, sikinin ıslaklığımdaki her sürtünmesi beni daha da yakınlaştırıyordu. Gözlerimi kapattım, ellerimi omuzlarına gömdüm ve birbirimizden ayrıldık.

Belli belirsiz, ne kadar gürültü yaptığımın farkındaydım ama umurumda değildi. Orgazmımın dalgaları içimi sararken inledim, iç kaslarım onun etrafında titreşiyordu. Homurdandı, sertçe itti ve kaşları derin bir olukla çatıldı.

"Siktir," diye inledi.

İçimde zonkladığımı hissettim ve beni duvara çarparak sert bir şekilde boşaldı. Tam orgazmımın bittiğini düşündüğüm anda, onunki benimkini yeni zirvelere taşıdı. Yenilenen nabızlar nefesimi keserek etrafına sıkıca sarılmamı sağladı.

İşini bitirdiğinde, uzun bir süre içimde gömülü kaldı. Bana doğru eğildi, boynuma doğru nefes alıyordu. Sonunda çekildi ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Vay canına," dedim. "Bu çok yoğundu."

"Evet." Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Temizlenmek için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, ben hallederim."

Kıyafetlerimi alıp banyoya girdim ve orada olduğumuza dair hiçbir iz olmadığından emin oldum. Mektubu çantama koydum ve dışarı çıktım. Levi beni hemen dışarıdaki koridorda bekliyordu.

Sert ama nazik elleriyle beni kendine çekti ve tekrar öptü. "Annika, bu kesinlikle inanılmazdı."

"Öyleydi, değil mi?"

"Seni seviyorum. Hem de çok."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Dudakları kulağıma degecek şekilde hafifçe yaklaştı. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Unutma. Buraya her geldiğinde o duvara bakmanı ve benim olduğunu bilmeni istiyorum."

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti. "İnan bana, yapacağım."

Az önce yaptıklarımızı hatırlamadan Timberbeast Tavernası'na asla bakamayacaktım. Kollarında aynı anda erimek ve bayılmak istememe yetti.

Ya da belki tekrar yaparım.

Ama zaten şansımızı zorluyorduk. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Muhtemelen gitmeliyiz," dedim.

"Evet, şu anda işler yeterince kötü. Bu bombayı henüz herkesin üzerine atmamıza gerek yok." "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Ben de yarın izinliyim."

"Çalışmak zorundayım ama akşam kaçabilir miyim diye bakacağım. Belki yine gizlice senin evine gelirim. Kardeşlerin içeri dalmadığı sürece sorun yok."

"Bebeğim, kapıya barikat kuracağım." Güldüm. "Kulağa hoş geliyor."

Beni tekrar öptü, sonra geldiğimiz yoldan dışarı çıkardı. Etrafa bakındık ama bir ağaca tırmanan bir sincap dışında arka taraf boştu.

Umarım görülmemişsinizdir.

Kendimi harika hissetmeme rağmen -Levi'nin vücudumla öyle bir ilişkisi vardı ki- ailelerimize bizden bahsetme sorunu aklımı kurcalıyordu. Az önce bulduğumuz notun bir ipucu olduğundan hiç şüphem yoktu ama ne anlama geliyordu? Montgomery hazinesinin gizemini çözmek, ailelerimiz arasında köprü kurmaya yetecek miydi?

Havens ve Baileys arasındaki boşluk?

Çok fazla soru, çok az cevap.

Sadece aramaya devam etmeli ve sırrımızın çok yakında keşfedilmemesini ummalıydık.

ANNIKA

A Odun sobasındaki ateş çıtırdıyor, annemle babamın oturma odasını sıcak ve rahat bir hale getiriyordu. Randevu gecesi dışarı çıkmışlardı -bunu hâlâ yapıyor olmaları çok sevimliydi- ve Thomas yataktaydı. Oturdum kanepenin bir köşesine kıvrılmış, yoğun bir günün ardından kısa bir dinlenmenin tadını çıkarıyordu.

Dün gece gizlice Levi'lara gitmeyi başarmıştım ve neyse ki rahatsız edilmemiştik. Ayrılmak zor olmuştu; geceyi onun kollarında geçirmeyi o kadar çok istemiştik ki. Ama şüphe uyandırmamak için eve gitmem gerekiyordu. Böylece bu sabah işe gidebilecek kadar uyanık olabilecektim.

Birisi ön kapıyı çaldı ama cevap vermemi beklemedi. Marigold ve Isabelle içeri girdi. Mari'yi daha önce davet etmiştim ama Isabelle mutlu bir sürpriz oldu. Onlar ayakkabılarını ve paltolarını çıkarıp kapının yanına bırakırken ben de ayağa kalktım.

Isabelle bana bir şişe kırmızı şarap uzattı. "Boudoir fotoğraflarını görmemiz gerek."

"Kaçmayı nasıl başardın?" diye sordum. "Seni Ocak ayına kadar görebileceğimi sanmıyordum."

"Yapmam gereken milyonlarca şey var ama Mari beni kaçırdı." Marigold'a bir bakış attı. "Ve tamam, belki de bir molaya ihtiyacım olduğunu kabul edebilirim."

"Aferin kızıma." Marigold onun sırtını sıvazladı. "Ve o haklı, fotoğraflarını görmemiz gerek."

"Ben gidip parmak izlerini alayım," dedim.

Mari şarabı elimden aldı ve mutfığa yöneldi. "Harika. Sen onları getirirken ben de doldurayım."

Isabelle gülümseyerek, "Ve atıştırmalıklar getirdik," dedi.

Odama gittim ve şehirden ayrılmadan önce Ryan'dan aldığımız dosyayı aldım. Dijital kopyaların linki de bendeydi ama o bize en iyilerinden birkaçının baskısını vermişti. Isabelle ve Mari'ye hafta sonu tatilimizden bahsettikten sonra, görmelerine izin vereceğime söz vermiştim.

Mari bana bir kadeh şarap uzatırken Isabelle de sehpanın üzerine bir tabak kuruyemiş ve peynir koydu. Isabelle'in dosyayı almasına izin verdim ve şarabımla birlikte bir koltuğa yerleştim. Onlar da kanepeye geçtiler ve fotoğraflarımı inceleyebilmek için birbirlerine sokuldular.

Bir parça gerginlik karnımı karıncalandırdı. Seksi ve samimi oldukları için mi yoksa Levi'nin birkaç özelliği olduğu ve onlara bundan bahsetmediğim için mi gergin olduğumdan emin değildim.

Belki de onları uyarmalıydım ama birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı ilk kez gördüklerinde yüzlerinin alacağı şekli görmek istiyordum.

"Bu çok güzel," dedi Marigold. "Bu kadar doğal görünmene bayılıyorum."

"Fotoğrafçı bir dahi," dedi Isabelle.

"Gerçekten öyleydi," dedim. "Tüm deneyim inanılmazdı."

Bir sonrakine döndüler - hala sadece ben - ve ışıklandırma, pozum, güzelliğim hakkında yorum yaptılar.

Ayar. Isabelle onu ters çevirirken dudağının içini ısırdım.

Mari'nin gözleri büyüdü ve Isabelle'in ağzı bir anda açıldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Isabelle haykırdı. "Birlikte fotoğraf mı çektiniz?"

"Bunlar muhteşem," dedi Marigold, sesi hayrete düşmüştü. "İkiniz de harika görünüyorsunuz." "Teşekkürler."

"Şaka yapmıyor," dedi Isabelle. "Bu çok ateşli. Onun gömleğini mi giyiyorsun?" "Evet. Biz çekim yaparken fotoğrafçının aklına geldi."

Mari, "İkiniz birlikte o kadar güzelsiniz ki kalbim sızlıyor," dedi. "Bunu saklamak zorunda olmanızdan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de nefret ediyorum. Ailelerimize söylemenin ve herkesin katılmasını sağlamanın bir yolunu bulacağız. Sadece nasıl yapacağımızdan henüz emin değiliz."

"Gerçekten mi?" Isabelle sordu. "Halka açılacak mısınız?" "Eninde sonunda, evet. Yapmak zorundayız."

Marigold ellerini göğsünde kavuşturdu. "Biliyordum! Bunun sadece bir kaçamak değil, gerçek bir aşk olacağını biliyordum."

Güldüm. İnkâr bile etmeyecektim. Bu kesinlikle aşktı. "Kesinlikle bir kaçamak değil. Çocuklar, ben ona aşığım. Bu gerçek."

"Bu fotoğraflarda bunu görebilirsiniz," dedi Marigold. "Birbirinize bakış şekliniz. Hem şehvetli hem de sevgi dolu. Evlendiğinizde bunları tuvale bastırıp yatak odanıza koymalısınız."

"*Ne zaman* evleneceğiz?" diye sordum. "Henüz o noktaya gelip gelmediğimizi bilmiyorum." Omuz silkti. "Olacaksınız."

Isabelle, "Bir kez daha, Mari'nin aşka olan sonsuz inancı ölçülemeyecek kadar sevimli," dedi. "Ama o haklı, bunlara duvarında kesinlikle ihtiyacın var. Muhteşemler."

"Ve herkese söylemeye hazır olduğunda, senin için burada olduğumuzu biliyorsun," dedi Mari.

"Evet," dedi Isabelle. "Bu görevi sana hiç kıskanmıyorum. Özellikle de kardeşlerinle. Görünüşe göre senin

ebeveynler anlayışlı olacaktır, sizce de öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Olabilirler. En azından annem olacak. Babam muhtemelen homurdanır ve dükkânda bir şeyler çekiçlemeye gider. Ben kardeşlerim için endişeleniyorum."

"Özellikle de şimdi," dedi Isabelle. "Bütün kasaba çok gergin. Sanki herkes kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi."

Mari bir parça peynir aldı. "Geçen gün Bailey'lerden birini Happy Paws'tan çıkarken gördüm. Garrett caddenin karşısındaydı ve birbirlerine silah çekmek üzere olduklarına yemin edebilirim."

"Dışarısı eski batı gibi." Isabelle fotoğrafları masanın üzerine koydu ve bardağını aldı.

Şarabımı yudumlarken umut ateşinin kan davası yüzünden sönmesine izin vermemeye çalışıyordum. "Erkekler neden bu kadar mantıksız olmak zorunda?"

"Bu hayatın en büyük gizemlerinden biri," dedi Isabelle.

Bir süre sohbet ettik, şarabımızı yudumladık ve atıştırmalıklarımızı atıştırdık. Marigold, bir müşterisinin kendi saçını boyamak için yaptığı talihsiz girişimi başarıyla düzeltmişti. Isabelle ailesinin çiftliği ve artık açık olan Noel Köyü ile meşguldü. Elias'tan bahsetmedi ve Mari ile ben de sormamak için bilmiş bir bakışla anlaştık. Ya Elias artık ortalıkta yoktu ve durum çözülmüştü ya da işler karışmıştı ve Isabelle henüz bu konuda konuşmaya hazır değildi.

Thomas'ın uykulu sesi yatak odasından geldi. "Anne!" "Uh-oh," dedim. "Gidip neyin yanlışı olduğuna baksam iyi olacak."

"Merak etme anne," dedi Isabelle. "Zaten gitmem gerekiyor. Erken kalkmam gerekiyor."

"Ben de," dedi Mari.

"Bunun için endişelenme." Sehpanın üzerinde yaptığımız dağınıklığı işaret ettim. "Ben temizlerim."

"Emin misin?" Mari sordu.

"Kesinlikle. Thomas'ı sakinleştirdikten sonra bununla ilgileneceğim." "Teşekkürler," dedi Isabelle. "Takıldığın için de teşekkürler."

Arkadaşlarıma hızlıca sarıldım. Thomas beni tekrar çağırdı, ben de onu kontrol etmek için odasına gittim.

Gece lambasının loş ışığında hâlâ yatakta olduğunu görebiliyordum ama yorganını yere atmıştı.

"Merhaba dostum," diye fısıldadım ve battaniyesini aldım. "Üşüyor musun?"

Yastığına doğru başını salladı. Üzerini örttüm ve battaniyeyi etrafına doladım. "İşte böyle."

Eğildim ve alnından öptüm. "Artık uyumaya devam edebilir misin?" Gözleri çoktan kapanmıştı. Muhtemelen en fazla yarı uyanıktı.

Odadan sürünerek çıktım ve iyi olduğuna sevinerek kapısını usulca arkamdan kapattım. "Hey, abla," dedi Zachary.

Nefesim kesildi ve elimi göğsüme götürdüm. "Aman Tanrım, beni böyle korkutma." "Özür dilerim." Sırıttı. "Annem ve babam evde değil mi?"

"Hayır, dışarı çıktılar. Randevu gecesi."

"Harika." Sehpaya yaklaştı ve bir avuç fındık aldı. Donup kaldım.

Fotoğraflarım hâlâ dışarıda duruyordu.

Belki fark etmezdi. "Whoa."

Çok geç.

Fotoğraflardan birini eline aldı; durduğum yerden hangisinin olduğunu anlayamadım. "Kim bunlar?"

Bu-

Midem bulandı. Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. "Z, bir saniye bekle."

"Bu da ne böyle?"

"Bunları görmemen gerekiyordu."

Fotoğrafı kaldırdı. "Bu sensin."

Başımı salladım. "Evet."

"Ve bu piç kurusu. Bu da Levi Bailey." Sertçe

yutkunarak tekrar başımı salladım. "Evet."

"Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu ve sadece espriyi anlamadığımı söyle." "Bu bir şaka değil."

"O zaman neden *onunla* bir fotoğrafta yarı çıplak duruyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Konuştuğumda sesim şaşırtıcı derecede net çıktı.

"Çünkü onunla birlikteyim."

Zachary'nin kaşları kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biz bir çiftiz ve ben ona aşığım. Ve ne söylemek üzere olduğunu biliyorum-"

"Eğer ne söyleyeceğimi biliyorsan, bunu neden yaptın?" Fotoğrafı masaya öyle bir fırlattı ki, diğerlerinin üzerinden sıyrılıp yere düştü. "Cidden bana Levi Bailey ile çıktığını mı söylüyorsun?"

"Evet, ama-"

"Ama ne? Dünyadaki onca adam varken, arkamızdan iş çevirip *onunla* mı çıkıyorsun?" Elindeki

ve yazmaya başladı. "Ne oluyor Annika?"

Kapı tekrar açıldı ve Theo içeri girdi, üzerinde Tilikum lise tişörtü ve atletik bir şort vardı. Kapıyı arkasından kapattı ve durakladı, gözleri benimle Zachary arasında gidip geliyordu. "Neler oluyor?"

Zachary hâlâ yazmaya devam ederek, "Bilmek bile istemezsin," dedi. "Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum.

Zachary beni görmezden geldi.

Theo kaşları çatılmış bir halde odaya girdi. "Ne oldu? Bailey'ler yine bir şey mi yaptı?"

Zachary homurdandı. "Evet, bir şeyler yapmışlar. Ya da içlerinden biri yaptı."

İçimin derinliklerinden öfke ve alışılmadık bir meydan okuma duygusu yükseldi. Kollarımı kavuşturdum. "Ben. Onlardan biri yaptı beni."

Zachary öksürmeye başladı ve neredeyse telefonunu düşürüyordu. Theo güldü. "Ne?"

"Şaka yapmıyorum."

Yüzündeki gülümseme eridi. Zachary öfkeyle sehpayı işaret etti ve Theo baskılardan birini aldı.

Şaşkınlık dolu bakışları dehşete dönüştü. "Bu da ne böyle?"

Harika, bunu her kardeşle birlikte yaşamak zorunda mıydım? Eğlenceli bir akşam olacaktı. "Bu benim ve Levi Bailey'nin boudoir fotoğrafı."

"Ne oluyor lan?" Sanki onu yakmış gibi fotoğrafı yere bıraktı ve sehpanın üzerine düşmesine neden oldu. "Bunu asla unutamayacağım."

"Aman Tanrım," dedim. "Sadece fanila ve iç çamaşırı giymişim. Flaş haber, ben yetişkin bir kadını ve daha önce seks yaptım."

Theo, "Evet, biliyorum ama bu, bunu düşünmek istediğim anlamına gelmiyor," dedi. "Şu fotoğrafta Levi Bailey'nin ellerinin senin üzerinde olduğu kısma geri dönebilir miyiz?"

"Gizlice çıkıyorlar," dedi Zachary, sesi alçak bir hırıltıyla çıkıyordu. "Bunun bedelini ödeyecekler."

"Neyin parasını?" Ben sordum.

"Bu." Parmağını fotoğraflara doğru uzattı, sonra da beni işaret etti. "Timberbeast alçaktı, ama bu? Daha yeni savaş başlattılar."

"Dur bakalım. Levi'nin benimle *şaka* olsun *diye* mi çıktığını söylemeye çalışıyorsun?" Zachary, "Hayır, bu bir şakadan çok daha fazlası," dedi.

Ona bakakaldım, o kadar şaşırmıştım ki bağırmaya bile başlayamadım. Thomas'ın uyuduğunu düşünürsek bu muhtemelen iyi bir şeydi. Ben ağzım bir karış açık ona göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan Josiah kapıdan içeri daldı.

"Acil durum nedir?" Josiah sordu.

Garrett ve Luke onun arkasından içeri girdiler ve beklentiyle Zachary ve Theo'ya baktılar.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen ciddi misin? Onlara acil bir durum olduğunu mu söyledin? Neredeydiniz de bu kadar hızlı geldiniz?"

Zachary, "Bu acil bir durum," dedi.

Theo'nun gözleri masanın üzerindeki resimlere kaydı ve ürperdi. "Haksız değil."

Kardeşlerimin Levi ve benim hakkımda öğrenebilecekleri onca yol varken, bu o kadar idealden uzaktı ki çılglık atmak istedim. Aklımdan açıklamalar ve bahaneler geçiyordu. Olayları sakinleştirmek için ne söyleyebilirdim?

Ama neden her zaman soğukkanlı olan ben olmak zorundaydım? Barıştırmacı? Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu ve onlar aptal, inatçı, kalın kafalı akıllarını kaybetmek üzereydiler.

Ben de benimkini kaybettim.

"Acil durum," dedim tırnak işareti yaparak, "Levi Bailey ile gizlice çıkıyorum. Bu aptal kasabadan ve aptal kan davasından uzaklaşmak için birlikte sahile gittik. Ve bana bir boudoir fotoğraf çekimi satın aldı ve bunlar birlikte yarı çıplak fotoğraflarımız. Sonra kiraladığı kulübenin her odasında seks yaptık. Her odada. Tek bir odada. Odada. Birlikteyiz ve bunu böyle öğrenmemeniz gerekiyordu ama biliyor musunuz, buna sevindim. Siz pisliklerin gerçeği bilmesine sevindim. Çünkü ben onunum, o da benim ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok." Zachary'ye döndüm ve onu işaret ettim. "Ve eğer bir daha benimle çıktığınızı söylersen, suratını dağıtırım."

Kimse tek kelime etmedi. Sadece bana baktılar, sanki kim olduğum ya da az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibiydi.

Odaya bir bakış attım, her biriyle göz teması kurmaya dikkat ettim, sonra hışımla yanlarından geçtim, mutfak tezgahından telefonumu aldım ve dışarı çıktım.

LEVI

T Yanmış sarımsaklı ekmek kokusu havaya sinmişti. Bir süre önce yemek yemiştik ama itfaiyeci arkadaşlarımızdan Mason ekip için akşam yemeği pişirmişti. Genelde onu uzak tutmaya çalışırdık.

Yemek pişirme görevi, adamın suyu bile zor kaynattığı düşünülürse. Ama yanmış sarımsaklı ekmek bir yana, karnım toktu, bu yüzden çok fazla şikayet etmeyecektim.

Telefonum çaldı ve onun aradığını anladım. Cebimden çıkardım ve Logan odanın öbür ucundan gözlerime baktı - itfaiye binasının üst katında takılıyorduk - ve bir şekilde o da biliyor gibiydi.

Kaşlarını kaldırdı, dikkatliydi.

Ayağa kalkarken ona ters ters baktım. *Biliyorum*.

Ranzalardan biri boştu, bu yüzden içeri girip kapıyı kapattım ve sonra cevap verdim.

"Selam."

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden çıkıp söyleyeceğim."

Sesindeki gerginlik sırtımı ve omuzlarımı sıktı. "Sorun nedir?"

"Kardeşlerim bizi öğrendi. Isabelle ve Marigold'a boudoir fotoğraflarımı gösterdim ve Thomas'ı kontrol etmeye giderken onları sehpanın üzerine bıraktım. Zachary geldi ve onları gördü, sonra Theo geldi ve o sırada Z diğerlerine mesaj atıyordu ve şimdi hepsi kızgın. Çok üzgünüm, bu şekilde öğrenmelerini istememiştim."

"İyi misin? Ne yaptılar sana?"

"Tam bir pislik gibi davranıyorlar. Beklediğim de buydu ama yine de çok kızgınım. Zachary şaka olsun diye benimle çıktığını söyleme cüretini bile gösterdi."

Yumruğumu sıktım ve dişlerimi sıktım. "Ne?"

"Biliyorum, bunu nasıl söyleyebilir ki? Seni tanımadığını anlıyorum ama hadi, bana biraz güven. Ben buna kanmazdım. Her neyse, hepsi, *nasıl yaparsın, o bir Bailey?* Ben de onlara çıktım ve her şeyi anlattım - gizlice çıktığımızı, birlikte olduğumuzu ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını."

İçimde yanan öfkeye rağmen gülümsemek zorundaydım. Kendisi ve bizim için ayağa kalkması hoşuma gitmişti. "Çok harikasın."

"Ne? Neden?"

"Yerinde durdun. Bu çok cesurca."

"Teşekkürler. Bu sayede kendimi biraz daha az berbat hissediyorum. Herkese birlikte nasıl söyleyeceğimizi bulmamız gerekiyordu ama her şey benim oturma odamda patladı."

Derin bir nefes aldım. "Sorun değil. Eninde sonunda olacaktı. Sadece orada olamadığım için nefret ediyorum."

seninle. Hemen gelmek istiyorum." "Sen görevde değil misin?"

"Evet."

"Zaten yapmasan daha iyi olur."

"Emin misin?"

"Öylece gidemezsin. Ya acil bir durum olsaydı ve sana ihtiyaçları olsaydı?"

"Biliyorum ama senin bana ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Eğer şimdi gelersen, bu sadece alevleri körükler. Bu yangını söndürmeliyiz, üzerine benzin dökmemeliyiz."

Bundan nefret ediyordum. Ekibimi bırakıp gidemezdim ama onunla birlikte olmak istiyordum. Onu korumak.

"Söz veriyorum iyiyim," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Onlara kızgınlığım ama beni senden uzak tutmak için bir kuleye kapatacak değiller ya."

"Yapmasalar iyi olur."

"Yapmayacaklar. Senden ve kardeşlerinden pek de farklı değiller. Eğer bir kız kardeşiniz olsaydı ve onun gizlice bir Haven'la çıktığını öğrenseydiniz, siz de aşırı tepki gösterirdiniz, değil mi?"

Tartışmak için ağzımı açtım -tabii ki tartışmayacaktık- ama durdum. O haklıydı. Yapacaktık. "Evet, onu bir kuleye de kapatabiliriz."

Güldü. "Seni çok seviyorum."

Güldüğünü duymak güzeldi. Sesindeki gerginlik erimiş gibiydi ve ona ulaşmak için daha az aciliyet hissetmeme neden oldu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Artık her şeyi berbat ettiğim için benden nefret edeceğinden korkmuyorum, evet."

"Senden nefret *etmiyorum*. Bilmiyorsan söyleyeyim, sana deli gibi aşığım."

"Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. İçim kıpır kıpır oluyor. Ben de sana deli gibi aşığım."

Bu beni gülümsetti. "Gördün mü, bu iş bizde."

"Biliyorum. Sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundayım. Sadece içimde bir süre çalkantılı geçecekmiş gibi bir his var."

"Olabilir. Ama bu işte birlikteyiz. Bunu asla unutma."

"Unutmayacağım. Sanırım bu ailene söyleyeceğin anlamına geliyor?"

"Evet, bunu benden duymalarını istiyorum." Duraksadım, yüzümde belli belirsiz bir sırıtma belirdi.

"Belki de fotoğrafların kopyalarını dışarıda bırakırım. Bunun iyi bir yol olduğunu duymuştum."

"Sakın buna cüret etme."

"Hayatta olmaz." Sesim alçak ve çakıllı çıktı. "O kış benim."

"Vay canına. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama o tek cümleyle bütün bu geceyi değerli kıldın."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum, güzelim.

Paylaşmıyorum." Mürettebatı gelen bir çağrıya karşı uyarın zil sesleri duyuldu. "Gitmem gerekiyor."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Unutma, bu biziz. Bunu başarabiliriz."

Telefonu kapattım ve hazırlanmak için aşağı indim. Bu gece yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Logan ve Gavin gibi ben de sabaha kadar görevdeydim. Ama yarın hepimiz izinliydik. O zaman herkesi bir araya getirecek ve Tilikum dedikodu hattının önünde kalmayı umacaktım. Ve Haven kardeşlerin planladığı misillemenin de önüne geçmeyi. Çünkü bir şeyler planladıklarına hiç şüphe yoktu. Bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceklerdi.

Hazır olmamız gerekiyordu.

LEVI

T Buzdolabından birkaç bira alırken oturma odamdan video oyunu patlamalarının sesi geliyordu. Asher ve Evan oyun oynuyorlardı ve Evan'ın homurdanma sesine bakılırsa Asher kazanıyordu.

Herkese mesaj atıp bugün gelmelerini istemiştim ama belli nedenlerden dolayı onlara bunun nedenini söylememiştim. Fiona, Evan'la birlikte geldiğinde bana merakla bakmıştı, sanki bir şeyler olduğunu biliyordu ve kapıdan girer girmez ona söyleyeceğimi umuyordu. Evan çok daha az ilgili görünüyordu, gerçi o sadece kardeşimdi.

Asher yandaki evinden buraya tek başına gelmişti. Grace'in yanında Charlie'nin de olduğunu düşündüm. Logan ve Cara da kısa süre sonra geldiler. Broderick uyanıktı ve her şeyi son derece ilginç buluyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Gavin ve Skylar'dan henüz iz yoktu ama mesaj atıp burada olacaklarını söylemişti.

Biraları oturma odasına götürdüm ve birini Logan'a verdim, diğer ikisini Evan ve Asher için sehpanın üzerine bıraktım. Cara ve Fiona'ya zaten içki vermiştim.

Kapı hafifçe vuruldu ve Grace içeri girdi. Kalın paltosunu çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı.

Asher omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Merhaba, Ayı Gracie." "Merhaba." Odanın etrafına bakındı. "Charlie nerede?"

"Gavin'le birlikte."

"Nerede?"

"Emin değilim. Kanepede uyuyakalmışım." Cebinden bir kâğıt çıkarıp ona uzattı. "Bir not bırakmış."

Grace onu açtı. "Oh. Tamam."

Kaşları çatıldı. "Bebeğini aldı ve bir not bıraktı ve sen bunu sorun etmiyor musun?"

Notu cebine soktu ve omuz silkti. "Bu Gavin."

Ailem çok tuhaftı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Gav yeğenimize bir şey olmasına izin vermezdi.

Telefonum bir mesajla çaldı. Cebimden çıkardım. Annika. Gülümsememi bastırmaya çalışarak mutfığa daldım.

Annika: Her şey yolunda mı?

Ben: Herkesin gelmesini bekliyorum.

Annika: Gelmemi istemediğine emin misin?

Ben: İstiyorum, ama bence en iyisi bu.

Annika: *Haklısın.*

Bir duraklama oldu ve söyleyecek başka bir şeyi olduğunu hissettim. Birkaç saniye sonra tekrar cevap verdi.

Annika: *İyi olacağız, değil mi?*

Ben: *Evet. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Bundan asla şüphe etme.*

Ben de seni seviyorum. Hem de çok.

Kapı tekrar açıldı ve Charlie'nin ciyaklayan kahkahasının sesi evi doldurdu. Görünüşe göre Gavin ve Skylar gelmişti.

Telefonumu cebime koydum ve oturma odasına geri döndüm. Gavin Charlie'yi Grace'e veriyordu, o da zaten uzman bir anne olmuş gibi onu kalçasına tünemişti.

Gerçi bu sadece Grace değildi. Cara'da da vardı. Onu Broderick'le her gördüğümde, annelik konusundane kadar iyi olduğunu fark ediyordum.

Çocuğunuzu sevmenin basitliği için söylenecek bir şey vardı. Belki de kardeşlerim ve ben her zaman bu özelliğe sahiptik. Anne babamızı kaybetmiştik ama büyükannem ve büyükbabam bizi çok sevmişi.

"Nerelerdeydin, bebeğim?" diye sordu Grace. Charlie yine kıkırdadı ve tombul bacaklarını tekmeledi.

Gavin ceketini çıkarırken, "Onu kasabada yürüyüşe çıkardık," dedi.

"Umarım endişelenmemişsinizdir," dedi Skylar. "Gavin'e bebeğini alıp gitmeden önce sizden birine sorması gerektiğini söyledim."

"İyiydi," dedi Asher. "Bir not bırakmış."

Artık burada olduklarına göre, itiraf etme zamanı gelmişti. Logan gözlerimle buluştu. *Bunu yapıyor muyuz?*

Çenemi eğdim, eğmek zorundaydım.

Hafifçe yüzünü buruşturması kendime olan güvenimi pek de artırmadı. Ama öğrenmeleri an meselesiydi ve Annika'ya da söylediğim gibi, bunu onlara söyleyen kişi ben olmak istiyordum.

"Söylemem gereken bir şey var."

Oda sessizleşti ve tüm gözler bana çevrildi. İşte hiçbir şey olmadı.

"Annika Haven'a aşığım."

Bu şekilde ifade etmek istememiştim. Gerçek buydu, ama şöyle bir şey söylemek istemiştim, *Annika Haven ile çıkıyorum ya da Annika Haven ile gizli bir ilişkim var.*

Ama işte oradaydı, gerçek yüksek sesle söylenmişti. Onu seviyordum. İşte buydu, tüm bu durumun en önemli parçası.

İfadem havada asılı kalmış gibiydi, odanın ortasında bir şaşkınlık bulutu. Herkes tek kelime etmeden bana bakıyordu. Charlie bile sessizleşti, ani gerginliği hissetmiş gibi etrafındaki yetişkinlere baktı.

Kaçınılmaz sessizliğin bozulmasını beklemek yerine konuşmaya devam etmeye karar verdim. "Onu bir süredir gizlice görüyordum. Çok daha uzun süredir de gizlice konuşuyorum. Birisi apaçık söylemeden söyleyeyim, evet, onun bir Cennet olduğunu biliyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ama umurumda değil. Onu seviyorum."

"Bekle." Grace Charlie'yi kalçasının üzerinde kaydırды. "Bu doğru mu? Gizlice Annika Haven'la mı çıkıyorsun?" "Ne demek doğru?" diye sordum. "Biri mi söyledi?"

"Steaming Mug'daydım ve Lacey Hanson bana Tilikum'dan ayrılıp ayrılmadığını sordu. Neden bahsettiğini sorduğumda Annika yüzünden dedi."

Sinirli bir nefes verdim. Tabii ki kasaba çoktan konuşmaya başlamıştı. "Kardeşleri dün öğrendi. Bunun Lacey Hanson'ın bildiği anlamına nasıl geldiğini bilmiyorum ama her neyse."

Gavin ayağa kalktı. "Bir Haven'la gizlice çıkıyordun ve biz bunu yeni mi duyuyoruz?" "Ne yapsaydım, onu büyükanneme yemeğe mi götürseydim?"

"Deli misin sen? Hayır, o bir Haven."

"Demek istediğimi anladığın için teşekkürler."

"Bu nasıl oldu ki?" Asher sordu.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Fiona. "Bir Bailey'nin bir Haven'la çıkmasının imkânsız olduğunu sanıyordum."

Ama belki de kan davası kurallarını düşündüğüm kadar iyi anlamıyorumdur."

Evan gözlerini benden ayırmadan, "Hayır, anlıyorsun," dedi. "Bu olmamalıydı." "Özellikle de şimdi." Asher'ın kafası karışmış gibiydi. "Büyükannemin arazisini satın almaya çalışıyorlar."

"Öyle değil," dedim. "Bir Sığınak olması, hoşumuza gitmeyen her şeyin suç ortağı olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, onlar bizim düşündüğümüz kadar kötü adamlar da değiller."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Gavin sordu. "Gram'a kazık atmaya çalışıyorlar." "Gav, onu biraz rahat bırak," dedi Logan.

"Dikkatini veriyor muydun?" Gavin sordu. "Az önce düşmanı becerdiğini söyledi."

"Dikkat et," diye tersledim.

"Biliyorum," dedi Logan. "Bana çoktan söyledi."

"Ve sen de hiçbir şey söylemedin?" Gavin ellerini havaya kaldırdı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Logan kollarını kavuşturdu. "Söyleyecek ben değildim."

"Yeterince makul." Asher, Logan'ı sorumluluktan kurtarmak istercesine başıyla onayladı. Bakışları tekrar bana kaydı. "Bu bir sorun."

"Karmaşık olduğunun farkındayım-"

"Hayır, durum karmaşıktan da kötü," dedi. "Şimdiye kadar Havenler ile topyekûn bir savaştan kaçındık. Bunun işleri çığırından çıkarmaması mümkün değil."

"İşte bu yüzden sana söylüyorum," dedim. "Kızgın olduklarını biliyorum ve her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Gavin, "Sanki bu senin sadakatini gösteren bir hareketmiş gibi davranma," dedi. "İkiniz yakalandığınız için bize şimdi söylüyorsunuz."

"Gav, hadi," dedi Logan.

Gavin bir adım daha yaklaştı. "Yanılıyor muyum?"

"Halka açılacaktık, sadece nasıl yapacağımızı henüz bulamamıştık. Bizi suçlayabilir misiniz? Herkes bu lanet olası kan davasına kendini öyle kaptırmış ki önünü bile göremiyor."

"Çizgiyi aşanlar onlar," dedi Evan. "Gram'ın peşinden geldiler. Ve şimdi ortalık fena karışacak."

"Bok şimdiden fana çarpıyor." Gavin morarmış gözünü işaret etti. "Ve bu en kötüsü bile değil. Yoksa Logan'ın frenlerini unuttun mu? Cara'yı öldürebilirlerdi. Ve Broderick'i."

"Onlar olduğunu bilmiyoruz."

"Hayır mı?" Gavin sordu. "Peki ya Haven House? O lanet yerin çöküşünü izledim ve neredeyse beni de beraberinde götürüyordu. Ama bununla bir ilgileri olmadığından eminiz."

"Neden bir müzeyi yaksınlar ki?" Ben sordum.

"Sorun da bu zaten," dedi Asher. "Bilmiyoruz. Onların yaptığını bilmiyoruz ama yapmadığını da bilmiyoruz. Logan'ın frenleri için de aynı şey geçerli."

"Asıl soru şu," dedi Evan, "bunu başka kim yapmış olabilir?"

"Yani varsayılan olarak Haven'lar mı yapmış olmalı?" Ben sordum.

"Onları savunma," dedi Gavin.

"Değilim, sadece mantıklı olmaya çalışıyorum. Biri bunu yapmak zorunda."

Gavin gözlerini devirdi. "Evet, eminim sakinle düşünmek seni süper mantıklı yapıyordur."

Öfkem patladı ve avuçlarım göğsüne çarparak onu geriye doğru itti. "Konu bu değil."

Skylar ayağa fırladı ve Gavin'in kolundan tutarak onu benden uzaklaştırdı. Gözleri vahşiydi. Bana ateş etmek istiyordu ama Skylar'ın dokunuşuna karşılık verdi ve bir adım geri çekildi.

"Yoksa neden bir Haven'in peşine düşesin ki?" diye sordu. "Aletin karar vermiyormuş gibi davranma."

"Gav, patronumuzun kızıyla daha yeni evlendin," dedi Logan. "Bence birlikte olmaman gereken kızı istemek hakkında bir iki şey biliyor olabilirsin."

"Bu farklı," dedi.

Cara, "Belki de gerçek bir yakınlıktan korkuyor ve bu yüzden başarısız olacağını bildiği bir ilişkinin peşinde koşuyor," dedi. "Ve başarısız olduğunda, sorunun dış güçlerden kaynaklandığını düşünebilir."

"Ne oluyor, Cara?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ben böyle düşünüyorum. Çok terapi gördüm."

"Yine de iyi bir noktaya değindi," dedi Grace.

"Hayır," dedim. "Siz anlamıyorsunuz. Annika ile ilişkim başarısız olmayacak. Bu kasabanın geri kalanı istese de istemese de birlikte olacağız. Ve buna hepiniz dahilsiniz."

"Tamam, diyelim ki ona karşı hislerin gerçek," dedi Cara. "Onun duygularından emin misin?" Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Seni seviyormuş gibi yapıp sonra da sana ihanet edebileceğini." "Vay canına Cara," dedi Fiona, sesi yumuşaktı. "Bu biraz karanlık."

"Onu hiçbir şeyle suçlamıyorum. Onu tanımıyorum, bu yüzden yanılıyor olabilirim. Ama bu mümkün değil mi?"

Ona baktım, içimi yakan bir öfkeyle. "Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? Beni kullanmaya çalışan bir kadına aşık olacak kadar aptal olduğumu mu? Peki ne için? Kardeşleri Gram'dan faydalanabilsin diye ailemizi gözetlemeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

Cara, "Demek istediğim, bu kan davası eskiden tuhaf ama zararsızdı," dedi. "Şimdi öyle değil, bu yüzden diğer taraftan biriyle gizlice çıktığını açıkladığında herkesi biraz korktuğu için suçlayabilir misin?"

"Ona aşık olmamaya çalıştığımı düşünmüyor musun? Lisedeyken kendime işkence ettim, ona sahip olamayacağımı bile bile gizlice mesaj attım. Ama umursamadım. Buna değerdi çünkü o tanıdığım en havalı kızdı. Şehre geri taşındığında onu görmezden gelmeye çalıştım. Ve onunla tekrar mesajlaşmaya başladığımda, sadece arkadaş olarak kalacaktım. Onun hakkında ne hissettiğimin bir önemi yoktu çünkü o bir Haven'dı ve ben de bir Bailey. Ama ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi. Kan davasını da sikeyim. Herhangi biriniz gözlerimin içine bakıp kız arkadaşınızın soyadının sizi ayırmasına izin vereceğinizi söyleyebilir mi?"

"Bu bir soyadından daha fazlası," dedi Gavin.

"Gerçekten mi? Yani Skylar bir Haven olsaydı onu görmezden gelirdin ve şu anda onunla evli olmazdın öyle mi?"

"Bu adil bir karşılaştırma değil," dedi.

"Ama öyle olmalı. Her şey boka sardı."

"Levi bir konuda haklı," dedi Logan. "Haven'lerden gelecek her şeye hazırlıklı olmalıyız. Bu durumdan memnun olmayacaklardır. Ve şu anda ne yapabileceklerini bilmiyoruz."

Annika'nın kardeşlerini savunmak için içimde garip bir arzu belirdi. Bu sadece Annika'nın

Cennet Evi'nden ya da Logan'ın frenlerinden sorumlu olmadıklarını ve ona inandığımı söyledim. Bundan daha derin bir şeydi. Onlara karşı garip bir sadakat hissettim. Ki bu hiç mantıklı değildi. Annika'yı, onun ailesine sadık olmadan ya da benimkine sadakatsizlik etmeden sevebilirdim. Sevemez miydim?

"Bakın, yangını Haven'ların çıkardığını sanmıyorum ve Logan'ın frenleriyle oynadıklarını da sanmıyorum.

Onlar canavar değil."

"Gördün mü?" Gavin beni işaret etti. "Onları savunuyorum."

Asher ayağa kalktı. "Levi, sen benim kardeşimsin ve senin için kurşun bile yerim. Ama bu konudaki kararına güvenebilir miyiz bilmiyorum. Sadakatın bölünmüş durumda."

"Ash-

"Sadece dinle." Dik duruyordu, geniş omuzları dikti, sanki Bailey ailesinin tüm otoritesiyle konuşuyordu. "Hiçbirimiz sana sevdiğin kadınla birlikte olmamanı söylemeyeceğiz. Ama bunun ne anlama geldiğinin farkına varmalısın."

Sorun şu ki, o haksız değildi. Sadakatim bölünmüştü. Bir ayağım Bailey tarafında, diğer ayağım Haven bölgesinde, kan davasının yarıklarında dolaşıyordum. "Bunun nasıl bir fırtınaya yol açacağının farkındayım."

"Tamam." Sanki bir karar veriyormuş gibi başını salladı. "O zaman bununla ilgileniriz."

Kardeşlerimin gözleriyle teker teker karşılaştım. Belki de bu kan davasından çıkan tek iyi şey buydu. -Şiddetli sadakat. Ne olursa olsun birbirimize sadıktık.

Olanlardan hoşlanmadıklarını söyleyebilirim. Ama en azından Havens'ın misillemesi söz konusu olduğunda arkamı kolluyorlardı. Buna güvenebileceğimi biliyordum. Bu iyiydi çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

ANNIKA

M Arabamdan indiğimde telefonum bir mesajla çaldı. Pazartesi sabahının soğuk havası tenimi ısıırıyordu ve bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Aralık ayında olduğumuzu düşünürsek

ama bu durum değişmek üzere gibi görünüyordu.

Bu sabah nasılsın?

Kapımı kalçamla kapattım ve yürürken yazdım. *Ben iyiyim. İşe gidiyorum. Ya sen?*

Ben iyiyim. Sadece seni düşünüyorum.

Ben: Seni özledim.

Levi: *Ben de. Thomas nasıl?*

Ben: *O iyi. Bugün ona annem bakıyor.*

Levi: *Güzel. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istedim.*

Ben de seni seviyorum.

İç çekerek telefonumu çantama geri koydum. O kadar inanılmazdı ki.

Bailey ailesine hakkımızdaki haberleri nasıl karşıladıkları konusunda puan vermem gerekiyordu. Levi'nin dün gece bana söylediğine göre şaşırmışlar, hatta şok olmuşlardı ama ilişkimize kesinlikle karşı değillerdi. Bu bana bu karmaşayı çözmenin bir yolu olduğuna dair umut verdi.

Ancak kasabanın geri kalanı dedikoduyla yanıp tutuşuyordu.

Bir araba geçti, yaklaşırken gözle görülür bir şekilde yavaşlıyordu. Happy Paws'ın sahibi Missy Lovejoy yüzünü neredeyse yan cama dayamıştı. Geçerken bana baktı.

Evet. Artık benim hayatım buydu.

Onu görmezden gelmeye karar verdim ve Luke'un dükkânının kapısını açmaya gittim ama kapı kolu döndü. Bu garipti. Genelde buraya ilk gelen ben olurdum.

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. Lobinin ışıkları yanıyordu ve Luke ön masanın arkasından bana baktı.

"Erken gelmişsin," dedim. "Bir şeyler mi oluyor?"

Gözlerinde bir miktar kızgınlık vardı. Bu bana, onu ispiyonladığımı düşündüğünde bana attığı bakışı hatırlattı.

"Hayır. Sadece çalışıyorum."

Masanın arkasına doğru yürüdüm ve çantamı yere bıraktım. "Emin misin?"

"Evet, neden?"

"Çünkü genellikle benden önce burada olmuyorsun."

Omuz silkti. "Sadece halletmem gereken bazı işler vardı."

"Tamam. Yerime oturabilir miyim?"

Ayağa kalkmadan önce gözleri birkaç saniye benimkileri tuttu. Benimle Levi hakkında tartışmak istediğini hissediyordum ama onunla bu konuşmayı yapmayacaktım. Geçen gece boudoir fotoğraflarımı keşfetmelerinden sonra, ilişkimin tartışmaya açık olmadığını hepsine açıkça belirtmiştim. Ayrıca benimle çıkıyor diye Levi'nin peşine düşerlerse onları öldüreceğimi de açıkça belirtmiştim.

Ben odama gittikten sonra da benim hakkımda konuşmaya devam ettiklerinden emindim. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. İstedikleri kadar konuşabilirlerdi. Beni Levi'den uzak tutmuyorlardı.

"Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?" diye sordu ben yerime otururken.

"Annem Thomas'ı şehre getirmeyi düşünüyordu, o yüzden muhtemelen onlarla tanışacağım.

Neden?" "Sadece merak ettim."

Ona baktım. Luke ne zamandan beri öğle yemeği planlarımı merak ediyordu? Bir Bailey ile çıktığımı öğrendiğinden beri.

Bu oyunu oynamayı reddettim. İşime devam ettim, bilgisayarımı açtım ve sanki başka bir şey yokmuş gibi oturma açtım. Sadece normal bir gündü.

Luke ofisine gitmeden önce birkaç saniye daha tereddüt etti.

Yaklaşık yarım saat sonra tekrar geldi, sanki bir şey unutmuş gibi lobide dolaşıyordu. Onu görmezden geldim. Ben telefodayken yine geldi, arkamda oyalanıyordu. Kiminle konuştuğumu görmek için kulak misafiri olduğundan emindim ve bunun bir iş görüşmesi olduğunu anladığında - Levi değil - gitti.

Telefon yine çaldı.

"Haven Oto Restorasyon, bu Annika."

"Merhaba Annika, ben Abe Storemeyer."

"Merhaba Bay Storemeyer, sizin için ne yapabilirim?" "Chevy'mi kontrol etmek için aramıştım."

Bu garipti. Arabasını daha geçen gün restorasyon için getirmişti. Proje haftalar alacaktı; adamlar daha yeni başlamışlardı.

"Henüz ne kadar ilerleme kaydettiklerinden emin değilim. Ayrıntılı bilgi almak isterseniz sizi Luke ile görüştürebilirim."

"Hayır, hayır, sorun değil. Onu rahatsız etmek istemem." "Tamam. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Sen ve Bailey hakkındaki bu aptalca söylentinin hiçbir gerçekliği yok, değil mi?"

Omuzlarım çöktü. Demek bu yüzden arıyordu. "Aslında, evet, var."

Memnuniyetsiz bir homurtu çıkardı. "Bu çok yersiz görünüyor. Bir Bailey mi? Tatlım, sen bir Haven'sın."

Sanki bilmiyormuşum gibi. İçimi çektim. "Evet, biliyorum Bay Storemeyer."

"Söylemeliyim ki, eğer bir koca için bu kadar çaresizsen, oğlum Billy senden o kadar da büyük değil ve bekar."

Gözlerimi devirmiştim. Billy Storemeyer benden neredeyse yirmi yaş büyüktü ve evliydi. -Ve üç kez boşandı. Yargılayıcı olmak istemem ama bu çok fazla yük demekti.

Ayrıca, çaresiz mi? Hadi ama.

"Çok naziksiniz ama hayır, teşekkürler."

"Peki ya Bayan Clement'in oğlu? Onun adı ne?" "Evli değil mi?"

"Oh. Belki de öyledir."

Bu konuşmayı, şehirdeki muhtemelen bekâr olan ve bir Haven için uygun olduğu düşünülen tüm

erkeklerin sayımına dönüşmeden önce bitirmem gerekiyordu. "Başka bir telefon geliyor, o yüzden

gitmene izin vermeliyim. İyi günler dilerim."

"Teşekkür ederim, tatlım. Ama Billy'yi düşün, tamam mı? Her şey Bailey'den daha iyi olur."

"Hoşça kalın, Bay Storemeyer." Telefonu kapattım.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, meraklı Tilikum dedikodu tacirleriyle üç konuşmaya daha katlanmıştım. Hepsi de benzer bir yol izledi; bunun çılgınca bir söylentiden başka bir şey olmadığı varsayımıyla başladılar - Haven'ın bir Bailey ile çıkıyor olması mümkün değildi. Onlara evet, aslında Levi Bailey ile çıktığımı söylediğimde, çok daha uygun alternatifler olarak oğullarını, kardeşlerini veya kuzenlerini önermeye başladılar.

Hem gülünç hem de çıldırtıcıydı.

Harold Montgomery aradığında, neredeyse bıkmıştım. Bir araba için arıyormuş gibi bile yapamazdı; bizim dükkânı hiç tutmamıştı. Haven olduğumuz için değil. Montgomery'ler Tilikum'da bir ailenin olabileceği kadar tarafsızdı, en azından iş yaptıkları yer söz konusu olduğunda. Ama Harold politikaya atılmadan önce bir tamirciydi ve arabalarının tüm işlerini kendi yapardı.

Neyse ki oğlunu Bailey'e daha iyi bir alternatif olarak sunmadı. Sadece, sanki belediye başkanı olduğu için bu yeni gelişmeyi bir basın toplantısında ele alması gerekiyormuş gibi, ses tonunda tuhaf bir otorite notuyla söylentinin doğru olup olmadığını sordu.

Bu şehri bildiği için, konuyu bir basın toplantısında ele alacaktır.

Telefonu kapattım ve derin bir nefes aldım. Öğle yemeği vaktiydi ve günün geri kalanında izinliydim - en azından burada, dükkânda. Josiah'ın kiralık evleri için yapmam gereken işler vardı ama bunların hepsini evden yapabilirdim. Ve meraklı kasaba halkının telefonlarına cevap vermek zorunda kalmayacaktım.

Luke kafasını kapıdan içeri uzattı, elektrikli aletlerin sesi lobiyi dolduruyordu. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Ayağa kalktım ve ceketimi giydim.

"Evet." "Öğle yemeği için annemle buluşacak mısın?"

Gözlerimi ona diktim. Programıma olan bu ani ilgi kesinlikle hoş karşılanmamıştı. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Sadece merak etmiyorsun. Öğle yemeği planlarıma hiç dikkat etmiyorsun." "Belli ki dikkat etmeliyim."

"Başlama, Luke."

"Neye başlamak? Bir Bailey ile çıkan ben değilim." "Seninle aşk hayatımı tartışmayacağım." "O kelimeyi kullanma."

"Hangi kelime?"

"Aşk hayatı."

Çantamı omuzladım ve kollarımı kavuşturdum, o kadar sinirlenmişim ki Thomas'ın öfke nöbeti geçirdiği zamanlardaki gibi ayaklarımı yere vurmak istedim. "Aşk hayatı iki kelime ve hayır, annemle öğle yemeği yemeyeceğim. İtfaiyeye gidiyorum, böylece arkadan gizlice girip Levi'yle hızlıca sevişebilirim. Umarım yakalanmayız."

Lobiye adım attı ve garaj kapısının arkasından kapanmasına izin verdi. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Beni takip etme."

Başka bir şey söylemeden dışarı fırladım. Ve Garrett ile çarpıştım.

Beni sabitlemek için kollarımdan tuttu. "Vay be. Neden bu kadar acele ediyorsun?" "Öğle yemeğine gidiyorum. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Bir şey yok. Sadece bu civardaydım." Üniformalı olduğu için bu doğru olabilirdi. O ve diğer şerif yardımcıları görevdeyken sık sık şehirde dolaşırlardı.

Ama dışarısı buz gibiydi. Kaşlarımı kuşkuyla kaldırdım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Seninle yürüyeceğim." Ve işte oradaydı.

"Bebek bakıcısına

ihtiyacım yok." "İhtiyacın

olduğunu kim söyledi?"

"Luke bunu ima etti ve tam da ben ayrılırken burada olman, benim de öyle düşündüğümü gösteriyor." Kaldırıma çıkmaya başladım.

Garrett ona yetişmek için birkaç adım koştu. "Kız kardeşimi öğle

yemeğine götüremeyecek miyim?" "Hayır."

Görünüşe göre istesem de istemesem de benimle öğle yemeğine kadar yürüyecekti.

Luke'a söylediğim şeyi ona da söylemeyi düşündüm - itfaiye istasyonuna gidip Levi'yle gizlice sevişecektim. Sonra da doğruca oraya gitmeyi, hatta belki de iddiamı gerçekleştirmeyi.

Ama annem beni bekliyordu ve yanında Thomas vardı.

Ben de Copper Kettle Café'ye yöneldim, Garrett'in yetişmek için acele etmek zorunda kalacağı kadar hızlı yürüyordum. Başka bir şey söylemedi ama vardığımızda restoranın içine bir göz attı. Annem zaten oradaydı, ön tarafa yakın bir masada oturuyordu. Sanki benim sorumluluğumu devrediyormuş gibi ona el salladı ve gitti.

Pislik.

Öğle yemeği telaşı başlamıştı ve kabinlerin ve masaların çoğu doluydu. Çiftlik evi dekoru, beyaz badanalı ahşap ve rahat koltuklarla ev gibi ve davetkârdı. Duvarlar manzara resimleri, ilham verici alıntılar ve kasabanın kurucularından birinin eşi olan Lucille Haven tarafından yüz yıldan uzun bir süre önce dikildiği varsayılan solmuş antika bir yorganla süslenmişti. Her yer kızarmış patates ve tost gibi kokuyordu, ağzımı sulandıran bir kombinasyondur bu.

Thomas annemin yanındaki bankta oturuyordu. Annem, Thomas'ın aşağı atlayıp restoranda koşuşturmasını engellemek için kolunu onun beline dolamıştı. Yeşil bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve koyu sarı saçlarından bir tutam arkaya doğru sarkıyordu. Annem kırmızı bir kazak giymişti ve ikisi birlikte biraz Noel havasında görünüyordlardı.

"Selam anne," dedim kabine yaklaşırken. "Selam dostum."

Annem Thomas'ı bıraktı ve o da kollarıma atladı. Ona kocaman sarıldım ve o da beni sıkarak karşılık verdi.

"Merhaba anne."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Onu çok sevmiştim.

Kabinin diğer tarafına geçtim ve onu yere bıraktım. O içeri girdi ve ben de oturmadan önce ceketimi silktim.

"Sabahın nasıldı?" diye sordum.

"Biz iyiyiz," dedi annem. "Yola çıkmadan önce koca bir kase Japon balığı krakeri yemesine izin verdim, o yüzden ne kadar acıkacağını bilmiyorum."

Saçlarını alnına doğru taradım ve boya kalemleri ile kâğıt çocuk menüsünü uzanabileceği şekilde yaklaştırdım. "Sorun değil. Paylaşacak bir şeyler getireyim."

Garson kız geldi ve siparişlerimizi aldı. Menüye bakmaya zahmet etmedim. Buraya her zaman gelirdik. Ben patates kızartmalı sandviç söyledim. Annem günün çorbası ve salata aldı.

Garson gittiğinde annem suyunu yudumladı, sonra bardağını yere bıraktı. "Konuşmak ister misin?"

bu konuda?"

Derin bir nefes aldım. Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Görünüşe göre kasabanın konusu buydu. Ve kardeşlerim gerçeği öğrendiğinden beri onunla konuşma fırsatı bulamamıştım. "Sana Levi'den bahsetmediğim için özür dilerim."

Omuz silktilti. "Seni gerçekten suçlayamam. Ayrıca, biriyle görüşüğünü biliyordum. İş ciddiye binerse bana söylersin diye düşündüm."

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "El işi fuarı için sahile mi gidiyorsun? Parıltıyı ve pulları sevdiğini biliyorum ama ben bunu yemedim."

"Çok kötü bir bahane değildi. Babam bana inandı." Parmaklarımı masaya birkaç kez vurdum. "Kızgın mı?"

"Sana değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kızının bir Bailey ile çıktığı gerçeğini hazmetmeye çalıştığı anlamına geliyor." "Bu çok diplomatik bir dil, anne."

Gülümsedi. "Kendine gelecektir."

"O mu? Herhangi biri? Luke'un bana göz kulak olabilmek için işe erken geldiğine eminim. Garrett da ben çıkarken dükkândaydı ve sanki bir eskorta ihtiyacım varmış gibi beni buraya kadar getirdi."

"Hiç şaşırmadım."

Gözlerimi devirdim. "Bunun ne kadar normal olmadığının farkındalar, değil mi?" "Hayır, farkında olduklarını sanmıyorum."

İnledim.

"Sizi seviyorlar. Bunu nasıl göstereceklerini her zaman bilemiyorlar ama seviyorlar. Sen onların küçük kız kardeşisin. Sadece seni güvende tutmak istiyorlar."

"Beni güvende tutmaları için onlara ihtiyacım yok. Özellikle de Levi'dan."

"Belki de değil, ama öğrendiklerinde farklı davranmalarını mı bekliyordunuz?"

"Hayır, sanırım değil. Ama bu, yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Onları yetiştirirken nasıl hayatta kaldın?"

Annem usulca güldü. "Bazen bunu yapacağımı düşünmüyordum. Ama onlar benim çocuklarım."

Birlikte sahip oldukları tek çocuk olmama rağmen annemle babamın hiçbirimize farklı davranmamasını her zaman takdir etmişimdir. İster biyolojik oğulları ister üvey oğulları olsunlar, annem için onlar sadece onun çocuklarıydı. Babam için de aynısı geçerliydi. Ailemizde en genç ve tek kız olduğum için öne çıkıyordum, evliliklerinin tek biyolojik çocuğu olduğum için değil.

Garson kız yemeklerimizi getirdi ve Thomas hemen patates kızartmamı istedi. Japon balığı krakerleri ve patates kızartması pek de dengeli bir diyet sayılmazdı ama çoğu zaman iyi beslendiğini düşündüm; bir şey olmazdı.

"Ne yapmalıyım?" Ben sordum.

"Anladığım kadarıyla bu ilişki konusunda ciddisin?" "Çok ciddiyim."

Bir kaşık çorbaya üfledi ve bir yudum aldı. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Kan davası bu kasabanın bir parçası. Yeni gelenler bile neredeyse her zaman kendilerini bir tarafta bulurlar."

"Ama siz ve örgü grubunuzdaki hanımlar aradaki boşluğu doldurdunuz. Bu da bunun mümkün olduğunu kanıtlıyor."

"Stitch and Sip, bu kentin kadınlarının gerektiğinde erkeklerin etrafından dolaşmaya istekli olduğunu kanıtlıyor."

"Ama onları arkadaşın olarak görüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Knotty Knitter'ın duvarları içinde. Ama orası kutsal topraklar gibi. Ve uzun zamandır Stitch and Sip'e gitmedim."

"Josiah yüzünden." Bu bir soru değildi.

Durakladı. "Çünkü durumu nasıl idare edeceğimden emin değildim."

Thomas bir kızartma daha yerken ben sandviçimi karıştırdım. Belli ki diplomatik tavrımı ondan almıştım. "Neden kimse tüm bu olanların ne kadar saçma olduğunu görmüyor? Arkadaşlarını görme fırsatını kaçırmamalısın."

"Katılıyorum. Ama eninde sonunda ortalık sakinleşecektir. Her zaman öyle olur. Ve sonra onları tekrar göreceğim." "Babam Stitch ve Sip hakkında ne düşünüyor?"

"Mümkün olduğunca az şey bilmeyi tercih ediyor. Sanırım orada hiç Baileys yokmuş gibi davranıyor." "Neredeyse hepsi Baileys değil mi?"

Çorbasından bir yudum aldı ve başını salladı. "Baileys ya da Baileys'in arkadaşları, evet."

"Yani bunu görmezden gelebilir ama Levi ile birlikte olduğumu kabul etmekte zorlanıyor."

"Adil olalım. Arada bir bir grup kadınla oturup örgü örmek romantik bir ilişki yaşamakla aynı şey değil. Stitch and Sip hanımlarını Noel yemeği için eve getirmeyeceğim."

Thomas'ın diğer tarafı boyayabilmesi için çocuk menüsünü ters çevirdim. "Belki de yapmalısın. Bu kasabaya konuşacak başka bir şey verin."

Tekrar güldü. "Bu büyük bir heyecan yaratır."

"Ya sorun buysa? Kimsenin heyecan yaratmak istememesi mi? Sana ne olduğuna bir bak. İşler gerginleşti ve sen de dayanmak yerine örgü grubuna gitmeyi bıraktın. Seni suçladığımı ya da hatalı olduğunu söylemiyorum. Sadece biz devam ettirdiğimiz için kan davasının devam ettiğini söylüyorum. Bunun değişmesinin tek yolu, birinin buna meydan okuması ve kasabanın geri kalanına buna karşı çıkılabileceğini göstermesi. Haven'lar ve Bailey'ler birbirlerinden nefret etmeyi bırakırlarsa uzay zaman sürekliliği bozulmayacaktır."

Uzun bir süre bana baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Haklısın. Bir şeylerin değişmesinin tek yolu bu." "Ama?"

"Değişim acı vericidir. Sana Levi Bailey ile birlikte olmaman gerektiğini söylemeyeceğim. Sana bunun kolay olmayacağını söyleyeceğim."

"Biliyorum. Ama o buna değer."

"We-vi?" Thomas sordu ve etrafına bakındı.

"Levi şu anda burada değil," dedim.

Bu haber hoşuna gitmemiş gibi kaşları çatıldı ve menüyü karalamaya geri döndü. Stitch and Sip hakkında düşünmek bana bir fikir verdi. Eğer Knotty Knitter kutsal ve tarafsızsa

-Düşman hatlarını geçip belki müttefik bulabilirim.

Bir heyecan yaratmamız gerekiyordu.

ANNIKA

T Knotty Knitter'ın vitrinleri sıcak bir ışıkla parlıyor ve gevrek kâğıt, yapışkan tutkal ve sim vaat ediyordu. Şehirdeki en sevdiğim dükkândı, her ne kadar çok fazla fırsatım olmasa da orada alışveriş yapmak için. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu el sanatları mağazasına getirmek belaya davetiye çıkarmak demektir. Ayrıca, zaten çok fazla el işi malzemem vardı, daha fazlasını almayı haklı çıkarmak zordu.

Annem beni birkaç kez Stitch and Sip'e davet etmişti ama ona katılmam hiç mümkün olmamıştı. Ayrıca, el işi yapmayı sevmeme rağmen, örgü veya tığ işi yapmayı bilmiyordum. Annem her zaman bunun önemli olmadığını ve yine de hoş karşılanacağımı söylemişti.

Birkaç ay önce ona inanmışım. Bu gece, ne kadar hoş karşılanacağımdan emin değildim.

"Yana mı gideyim?" Thomas arka koltuktan sordu. Muhtemelen neden otoparkta oturduğumuzu merak ediyordu.

"Şimdi olmaz, dostum. Marigold Teyze seni almaya geliyor."

Hafif bir suçluluk duygusu hissettim. Annem bütün gün Thomas'a bakmıştı ve şimdi ben onu Marigold'a emanet ediyordum. Umursadığından değil. Aslında, Stitch and Sip'e gidebilmem için ona sadece birkaç saat bakmakla kalmamış, daha sonra Levi'yi görebilmem için onu gece de yanında tutmakta ısrar etmişti.

En iyi arkadaşlarım vardı.

Bir şekilde kardeşlerim olarak bilinen istenmeyen bebek bakıcılarını atlatmayı başarmışım. Ya da belki annem onlara geri çekilmelerini söylemişti. Emin olamadım. Ya beni buraya kadar takip etmemişlerdi ya da beni takip ettiklerini saklamakta katlanarak daha iyi hale gelmişlerdi.

Annem olduğuna dair bir his vardı içimde.

Marigold arabayı yanımdaki park yerine çekti ve arabadan indi. Ona kocaman sarıldım ve Thomas'a göz kulak olduğu için tekrar teşekkür ettim. Bana birlikte çok iyi vakit geçireceklerini ve onu sabah alabileceğimi söyledi. İlk müşterisi saat 10'a kadar gelmeyecekti, yani acelesi yoktu. Thomas'ın araba koltuğunu onun arabasına koydum ve Marigold Teyze'de kalması için ihtiyaç duyacağı her şeyin bulunduğu sırt çantasını ona teslim ettim.

Thomas'a veda öpücüğü verdikten sonra - alışılmadık bir şekilde gülümsüyordu ama Mari-Teyzesini çok seviyordu - derin bir nefes aldım ve Knotty Knitter'a doğru yola çıktım.

Kapıyı açtım ve beyaz örgü şapkası ve leylak rengi paltosuyla minyon, yaşlı bir kadın olan Mavis Doolittle için tuttum. Kolundan sarkan kanvas alışveriş çantasının içi satın aldıklarıyla doluydu.

"Teşekkür ederim canım." Durdu, gözleri büyüdü. "Oh, sensin."

Normalde soyadımı kastettiğini düşünürdüm. Mavis Doolittle ve rahmetli kocası Bailey'lerle arkadaştı, dolayısıyla Haven tarafında değillerdi. Ama dedikoduların bu kasabada nasıl uçup gittiğini

düşünürsek, Levi ile benim hakkımda bir şeyler duyduğunu hissediyordum.

"Merhaba, Bayan Doolittle." Skandal ilişkim hakkında sohbet etmek için durmak istemediğini umuyordum.

"Canım, seni hiç suçlamıyorum. Levi Bailey çok iri yarı bir adam." Bu beklenmedik bir şeydi. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet, öyle."

"Şanslı bir genç bayansınız. Yine de umarım çok fazla hanımefendi olmuyorsunuzdur, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Bana dramatik bir şekilde göz kırptı.

Levi'nin Timberbeast Tavernası'nda beni duvara yasladığı anı aklıma gelmesine rağmen buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. "Um..."

"Oral seks, canım. Kritik öneme sahipler." Kolumu okşadı, yanımdan geçerken hâlâ konuşuyordu. "Böyle bir adamı kaptığı için çok şanslı bir genç bayan. Benim zamanımda olsa onunla sıkı bir rekabete girerdim."

Ağzım bir karış açık onun gidişini izledim. Bana gerçekten de oral seksin çok önemli olduğunu mu söylemişti? Bunun seks tavsiyesi olması mı gerekiyordu?

En azından bir Sığınak olduğum için ondan uzak durmamı söylememişi. Bu da bir şeydir.

İçeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Noel malzemeleri hâlâ mağazanın ön tarafını kaplıyordu; koridorlar kırmızı, yeşil, gümüş ve altınla dolup taşıyordu. Arka taraftan sesler geliyordu, ben de o tarafa yöneldim. Karalama defteri kâğıtları ve çıkartmalarla dolu bir vitrinin önünden geçtim ve durdum, midem aniden sinirle doldu. Stitch and Sip tüm hızıyla devam ediyordu, küçük bir grup kadın bir kanepede ve koltuklarda, içeceklerle dolu bir sehpanın etrafında toplanmıştı.

Konuşmaları aniden kesildi ve tüm gözler bana çevrildi.

Kan davası nedeniyle bu kadınların çoğundan farklı bir çevrede yaşıyor olsam da, Tilikum küçük bir kasabaydı, dolayısıyla kim olduklarını biliyordum. Ve tabii ki onlar da beni tanıyordu.

Cara Goulding -Cara Bailey, artık- bir koltukta yanlamasına oturmuş, elinde bir içki tünemişti. Bakırımsı kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu ve yeşil gözleri merakla bana bakıyordu. Grace Bailey de benzer şekilde meraklı görünüyordu ama yüz ifadesinde onu daha arkadaş canlısı gösteren bir yumuşaklık vardı. Sarı saçları şirin bir bob şeklinde kesilmişti ve üzerinde Mama Bear yazan bir tişört giymişti.

Tilikum'a nispeten yeni gelen Fiona Bailey kanepede Grace'in yanına oturdu. Koyu renk saçları örgülüydü ve üzerinde oldukça sevimli duran bir septum piercingi vardı. Kasabada onun postayla sipariş edilmiş bir gelin olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Ya da bir tarikattan kaçtığı. Ya da dünyanın sonunun geldiğini düşünen aşırı hazırlıkçılar tarafından bir yeraltı sığınağında yetiştirildiği. Nereden geldiği hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu hikâyelerin gerçeğe yakın olduğundan bile şüpheliydim.

Onun yanındaki köşede Skylar Bailey oturuyordu. Düz siyah saçları, iri kahverengi gözleri vardı ve güzel gri bir kazak ile dizleri delik kot pantolon giymişti. Annemden onun bir yazar olduğunu biliyordum ve kasabadaki herkes onun Gavin Bailey ile yeni evlendiğini biliyordu. Cesur biri olmalıydı. Gavin'in vahşi bir ünü vardı.

Bu gece çemberde sadece bir kadın daha vardı. Adının Tillie olduğundan ve eskiden piyano dersleri verdiğinden oldukça emindim.

Cara'nın dudakları sırtarak kıpırdadı, gözleri hâlâ bendeydi. "Oh, bu çok iyi olacak."

"Cara," dedi Grace, sesinde hafif bir anne tonu vardı. "Kibar ol."

"Boo, neden başka bir şey olacağımı düşündün ki?" Cara'nın gülümsemesi genişledi. "İçeri gelsene. Buzlu çay?" "Tabii."

Ayağa kalktı ve koltuğunu işaret etti. "Buyurun, benim yerime oturun." "Teşekkürler."

Cara bana paslanmaz çelik sürahidenden bir içki doldururken ben sandalyenin kenarına oturdum. Skylar kucağındaki iplikle oynarken Fiona gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını aralamış bana bakıyordu. Grace ona dirsek attı ve nefesi kesildi.

"Özür dilerim," dedi Fiona ve benimle mi yoksa Grace'le mi konuştuğundan emin olamadım.

"Neden bilmiyorum

Seni gördüğüme çok şaşırdım. Son zamanlarda buralarda işler çok garipleşti. Bu arada ben Fiona. Daha önce tanışmıştık."

Ona gülümsedim. "Tabii ki. Hatırlıyorum."

Skylar elini küçük bir el sallamak için kaldırdı. "Ben Skylar. Bu da Tillie Bailey-Linfield."

Tillie daha yaşlıydı, muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı ve parlak pembe ruj sürüp tel çerçeveli gözlük takıyordu. Kucağı örgü örmekle doluydu ve bana dostça bir gülümseme verdi. "Bu gece daha küçük bir grubuz. Ve tabii ki yeni üyelere her zaman kapımız açık. Bir proje getirdin mi?"

"Hayır, el işi yapmayı seviyorum ama iplikle aram pek iyi değil. Annem bana öğretmeye çalıştı ama hep batırıyorum."

"Sen de ben de." Cara bana bir dilim limonla süslenmiş uzun bir bardak uzattı. Bir yudum aldım ve alkolün tatlılığı ve ısırlığı dilime çarptığında neredeyse öksürecektim. Long Island buzlu çayı beklemiyordum.

Tillie Cara'ya baktı. "Kendini geliştirmişsin."

"Çok tatlısın ama hepimiz umutsuz olduğumu biliyoruz. Sorun değil, ben böyle iyiyim." Cara kanepenin koluna tünedi. "Annen burada mı? Yoksa bu gece sadece sen mi varsın?"

"Sadece ben."

"Cesur," dedi Cara. "Bunu sevdim."

"Annen nasıl?" Grace sordu. "Onu bir süredir görmedik." "O iyi.

Sanırım geldiği için biraz tuhaf hissetti."

Cara, "Anlaşılabılır, ailesi bizim ailemizden faydalanmaya çalışıyor ve her şey ortada," dedi, sesi kayıtsızdı.

"Cara," dedi Grace tekrar.

"Ne?" Cara sordu. "Gerçekten böyle bir şey yokmuş gibi mi davranacağız? Bunun Marlene'in suçu olduğunu söylemiyorum. Ya da Annika'nın."

"Sorun değil," dedim. "Bu bir şey. Kayıtlara geçsin, onlara bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim." "Yani seni pazarlık için göndermediler mi?" Cara sordu.

"Ne?" Ben sordum. "Hayır."

"Bunu yapacaklarını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Fiona sordu.

Cara omuz silkti. "Bilmiyorum. Arkadaşıma olan sadakatimden dolayı her zaman kan davası kurallarına uydum, bu da şimdiye kadar tanıdığım tek Haven'ın Marlene olduğu anlamına geliyor. O bir bebek ama bildiğim kadarıyla ailesinin geri kalanı gerçekten de şeytanın vücut bulmuş hali."

Grace, "Onların şeytanın vücut bulmuş hali olduklarını asla söylemedik," dedi.

"Kardeşlerim inatçı pislikler olabilir ama kötü değiller," dedim. "Ve ben de arazi anlaşması yüzünden burada değilim."

"İnatçı." Cara parmağıyla dudaklarına dokundu. "Bu tanıma uyan kimi tanıyoruz?" Fiona kıs kıs güldü ve bir elini ağzına kapattı. Skylar gülümsedi.

Grace içini çekti. "Eminim hepimiz bu tür erkeklere aşına olduğumuzu kabul etmek zorundayız. İşte bu yüzden, şimdi düşünüyorum da, muhtemelen sen ve Levi konusunda şaşırmamalıyım."

"O bir Bailey," dedi Cara, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve *benim* Bailey'imle aynı DNA'ya sahip, bu da senin için biraz üzülmeme neden oluyor. Ama aynı zamanda değil, çünkü... şimdiye kadar biliyor olmalıydın." Bana bakışıyla neden bahsettiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

"Neyi biliyorsun?" Tillie sordu.

"Logan'ın ve muhtemelen Levi'nin mükemmel bir di-"

"Tamam." Grace neredeyse Cara'yı koltuğun kolundan itecekti. "Tillie'nin ayrıntılı bir açıklamaya ihtiyacı yok."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Cara. "Öyle ama, değil mi? Sorun değil, bana anlatabilirsin."

Gözlerim odanın içinde gezindi. Kız arkadaşlarımla seks hakkında dobra dobra konuşmaya alışkındım ama bu kadınların arkadaş mı, düşman mı yoksa ikisi arasında bir şey mi olduğundan emin değildim. Bu yüzden Cara'nın bakışlarıyla karşılaştım ve ona hızlıca başımı salladım.

"Gördün mü? Biliyordum. Sihirli Bailey siki yine saldırdı." "Oh. Tanrım." Tillie'nin gözleri büyüdü.

"Tillie, bir Bailey ile evlenememek için Bailey olarak doğmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Cara bakışlarını tekrar bana çevirdi. İfadesi değişti, gözlerindeki şakacılık keskinleşti. "Ama sihirli sikler bir yana, neden Levi ile birliktesin?"

Hiçbiri Cara'nın sorusunun doğrudanlığı karşısında tereddüt etmiş gibi görünmüyordu. Fiona ya da Skylar'dan garip bir kahkaha gelmedi. Grace, Cara'yı dürtmedi ve ona nazik olmasını hatırlatmadı.

Hepsi bilmek istiyordu.

Onları suçlayamazdım. Cara haklıydı. Kan davası yüzünden beni tanımıyorlardı. Bu yüzden bana güvenip güvenemeyeceklerini bilmiyorlardı.

"Çünkü ona aşık oldum," dedim. "Yapmamam gerektiğini biliyordum. Karmaşık olacağını biliyordum. Ama elimde değildi. O... her şeyim."

Cara iç çekti. "Bu soruya bu kadar kesin cevap vermeyeceğinizi ve sizi bu konuda biraz daha sorguya çekebileceğimi umuyordum. Ama işte, hanımlar."

"Cara kaba olmaya çalışmıyor," dedi Fiona. "Sadece Levi için endişeleniyoruz."

Skylar, "Hiçbirimiz onunla kötü niyetli ya da şakayla ilgili nedenlerle birlikte olduğuna inanmak istemedik," dedi.

"Sorun yok, anlıyorum. İnanın bana, Levi'la berbat bir şaka olsun diye birlikte değilim. Kardeşlerim de beni bu işe bulaştırmadı. Kan davasına karşı geldiğim için bana çok kızgınlar." Derin bir nefes aldım. "İşte bu yüzden buradayım. Kan davasına karşı çıkıyorum ve karşı çıkmaya devam edeceğim. Ve bu grup, bu kasabada kan davasına meydan okuyan bir kuruma en yakın şey. Ya da en azından eskiden öyleydi."

"Yardımlarınızı istediğinizi mi söylüyorsunuz?" Grace kuşkuyla dolu bir sesle sordu.

"Sorun yok, benim pofuduk kediciğim." Cara Grace'in saçlarını okşadı. "Marlene ile arkadaş olmanın sana asla zararı olmaz."

Levi için kan davasına karşı çıkmaktan zarar gelmez."

Grace hafifçe aşağılanmış gibi, "Kan davasına karşı çıkabilirim," dedi. "Bu konuda zorlananlar erkekler."

"Oh, Grace, benim değerli küçük ayı yavrum. Bu kan davasına senin de herkes kadar bağlı olduğunu hepimiz biliyoruz. Asher hapisteyken Bailey ailesine ait olmanın yolu buydu."

Grace ağzını açtı, sonra durakladı ve tekrar kapattı. "Seninle tartışmak istiyorum ama haklısın. Yine de sakın terapist olma."

"Tanrım, hayır. Ben çok açık sözlüyüm. Bütün hastalarımı mahvederim."

"Belki de Stitch and Sip'in en başta neden kurulduğunu hatırlamalıyız," diye araya girdi Fiona. "Annika haklı, Tilikum'da kan davasına meydan okuyan tek kurum burası. Ve büyük işler başarabiliriz. Maskeli balonun ne kadar harika geçtiğine bir bakın."

Skylar, "Ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim ama çok eğlenceliydi," dedi.

"Bekle, maskeli baloyu hepiniz mi düzenlediniz?" Ben sordum. "Ben tarih derneği sanıyordum."

"Teknik olarak öyleydi," dedi Fiona. "Ama biz devreye girdik ve hem Baileys'in hem de Havens'in orada olacaktı. Herkesin eğlenceli ve sosyal bir ortamda bir araya gelmesinin yardımcı olabileceğini düşündük. Maskeler insanların kiminle konuştuklarını anlamalarını zorlaştırırsa daha da iyi olur. Belki normalde birbiriyle konuşmayan bir Bailey ve bir Haven sohbet etmeye başlayabilir."

"Bu inanılmaz," dedim.

Grace, "Başarılı bir etkinlik oldu," dedi. "Belki de Tarih Derneği'nin bunu her yıl yapmak isteyip istemediğini görmeliyiz."

"Hayır, bu harika çünkü işe yaradı. Levi ve ben maskeli baloda bir araya geldik. Uzun zamandır mesajlaşıyorduk ama yüz yüze görüşmeyi hiç denemedik. Beni ilk kez baloda öptü ve her şey o andan itibaren gelişti."

Fiona'nın nefesi kesildi. "Bu çok romantik." "Gerçekten öyle," dedi Grace.

"Logan'ın maskeli balodan haberi var mı acaba?" Cara telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

"Ona söylemem gerek. Çok heyecanlanacaktır."

"Neden?" Grace sordu.

"Oh, bilirsiniz, Levi'ye bir eş bulma konusundaki çılgın takıntısı. Biriyle tanışacağını umarak Levi'yi maskeli baloya gitmeye ikna etti. İşe yaramadığını düşününce çok üzüldü."

"Bu garip bir şekilde çok tatlı," dedi Skylar.

Cara yazmayı bitirdiğinde gülümsedi. "Öyle değil mi? Bu ikisi çok tuhaf ama ben seviyorum. Benim hiç kardeşim olmadı. Logan ve Levi büyüleyici, özellikle de ikiz oldukları için. Çok farklılar ama aynı zamanda birbirlerine çok benziyorlar."

"Biz küçükken onları görmeliydin," dedi Grace. "Kelimenin tam anlamıyla kendi dillerini konuşuyorlardı. Kimsenin ne dedikleri hakkında bir fikri yoktu ama her zaman birbirlerini anlıyorlardı."

"Bu beni şaşırtmadı," dedi Cara. "Bunu hâlâ yapıyorlar ama çoğunlukla çene uçları ve baş sallamalarıyla."

Ve kaşlarıyla yaptıkları o şey."

İçimi bir parça hüzün kapladı. Levi ve kardeşi hakkında bunu bilmiyordum. İlişkimiz, ikimiz de birbirimizin ailelerini tanıma fırsatı bulamadan, izole bir şekilde ilerlemişti.

Bunun değişmesi gerekiyordu.

"Benimle bir ilişkinin Logan'ın kardeşi için düşündüğü şey olmadığının farkındayım," dedim.

Cara telefonunu indirdi. "Açık konuşalım."

"Sen hep öyle değil misin?" Grace sordu.

"Evet, evet öyleyim. Ailemiz senin Levi ile birlikte olmana karşı değil. Ama çocuklar da tam olarak buna taraftar değiller. Kan davasına bulaşmış gibi görünen kaynayan nefret göz önüne alındığında, bunun işe yarayacağına ikna olduklarını sanmıyorum."

İçimi çektim. "Biliyorum. Bu kötü bir şey."

"Belki de herkesin buna alışmak için zamana ihtiyacı vardır," dedi Fiona. "Her şey değişebilir, değil mi?" "Belki." Cara tekrar dudağına dokundu. "Ama muhtemelen kolektif gücümüzü kullanmaktan zarar gelmez."

ve bu süreci hızlandırın." "Nasıl?"

Fiona sordu.

"Çok basit," dedi Cara neşeyle. "Ya inatçılık etmeyi bırakırlar ya da seks yapmazlar."

"Evet, bu muhtemelen işe yarayacaktır," dedi Grace.

"Levi ve Annika'nın ilişkisi söz konusu olduğunda olabilir," dedi Fiona. "Ama kan davasının kendisi daha büyük bir sorun."

"Gav'ın gözü hâlâ mor," dedi Skylar.

Gavin'e yapılan saldırıdan kardeşlerimin sorumlu olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Onların yaptığına inanmak istemiyordum ama son zamanlarda yaşananlardan sonra emin olamıyordum.

"Keşke Gavin'in başına gelenlerin bizim başımıza gelmediğini söyleyebilseydim ama kardeşlerime sorma fırsatım olmadı. Geçen gün onlar ailemin evindeyken sormalıydım, ama yanlışlıkla sehpanın

üzerinde boudoir fotoğraflarımı bıraktığım için biraz meşguldüm ve onlar da

içlerinde başka kimlerin olduğunu fark etti."

"Bunları bir ara bana göstermen gerekecek," dedi Cara. Grace elini kaldırdı. "Ben de."

"Ama Annika haklı," dedi Cara. "Stitch and Sip köklerimize geri dönmemiz gerekiyor. Maskeli balo iyiydi ama bunu bir adım öteye taşımali ve adamlarımızı da işin içine katmalıyız. Levi ve Annika'nın birlikte olmasının önünü tek başımıza açamayız. Onların da bu davaya en az bizim kadar adanmış olmalarına ihtiyacımız var."

"Peki ya dinlemezlerse?" Fiona sordu.

"Seks yok." Cara sanki mesele halledilmiş gibi ellerini birbirine vurdu. "Bailey'ler de bizimle aynı fikirde olduktan sonra kan davası bitmiş sayılır."

Bundan emin değildim. Kan davası, küçük bir cinsel manipölasyonun bu tür bir etki yaratması için ailelerimizde çok derinlere kök salmıştı. Ama zararı olmazdı. Ve eğer bu Levi'nin kardeşlerinin ilişkimizi kabul etmesine yardımcı olursa, bu onun üzerindeki baskıyı azaltacaktı. Bunu onun için istedim. Bizim için de.

Ve belki de benim işim Bailey kardeşlerden birinin bol bol seks yapmasını sağlamak olacaktı ki bu görevi seve seve üstlenebilirdim.

LEVI

H Biri geçerken penceresimin dışında ışıklar parladı. Dışarı baktım. Görünüşe göre Logan eve gidiyordu. Son birkaç saattir yan komşumuz Asher'in evindeydi. Çok da garip değildi. Garip olan Gavin'in daha önce orada olmasıydı. Evan da yle. Ve hiçbiri Asher'in garaj yoluna park etmemişti. Araçlarını evimin önünde bırakıp yan kapıya gitmişlerdi.

Normal şartlar altında onları görmezden gelirdim. Neyin peşinde olduklarını kim bilebilirdi ki? Ama son zamanlarda hiçbir şey normal değildi. Her araba sesi duyduğumda başımı pencereye doğru sallayıp dışarıya bakıyor ve sonunda Haven'ların gelip gelmediğini merak ediyordum. Ortaya çıkmalarını bekleyip duruyordum ama şu ana kadar onlardan bir iz yoktu.

Onlardan korkmuyordum. Kılarını kaldırıp buraya gelmelerini istiyordum, böylece sonunda bunu halledebilecektik.

Hepsinin aynı anda gelmesi umurumda değildi. Hepsini haklardım. Siktir et o adamları.

Ama bu sabah eve geldiğimden beri sokağımızdaki tek kayda değer olay kardeşlerimin gelip gitmesi ve muhtemelen Annika'nın burada olup olmadığını görmek için evimin önünden geçerken yavaşlayan bir avuç komşuydu.

Onları da sikeyim.

Sokağın karşısındaki Bayan Michaelson hariç. Sanki sıcak bir yemeğe ihtiyacım varmış gibi elinde koca bir tencere mantıyla uğramıştı. Bunu meraklı olmak için yaptığını biliyordum. Yemeği bana vermeden önce tam on dakika boyunca kapımın önünde Annika ve benim hakkımda sorular sormuştu. Sinir bozucuydu ama yemekleri o kadar güzeldi ki kızmamıştım bile.

Bayan Michaelson'ın bana yemek getirip meraklı sorular sorması anlamına gelseydi, uzun zaman önce kendim hakkında dedikodulara başlardım. Bu adil bir takas gibi görünüyordu.

Çok geç olmamasına rağmen erken yatmayı düşündüm. Yorgun değildim aslında. Sadece sıkılmıştım. Annika bu gece meşguldü, ki bu çok da önemli bir şey değildi, ancak beni dört gözle bekleyeceğim bir şey yokmuş gibi hissettiriyordu.

Tabağımı sehpadan aldım -neredeysse yalayarak temizlemiştim- ve mutfağa götürdüm. Durulayıp bulaşık makinesine koyduktan sonra kalan mantıyı kaldırdım. Kalanını sabah göreve gittiğimde itfaiyeye götürmem gerekecekti. Bayan Michaelson o kadar çok yemek getirmişti ki, hepsini tek başıma asla bitiremezdim.

Hafif bir tıkırtı sesi dikkatimi çekti. Durakladım, buzdolabının kapısı hâlâ açıktı. Bir şey mi duymuştum?

Muhtemelen paranoyakça davranıyordum ama Haven kardeşlerin evime girmek için arka baheme gizlice girdikleri düşüncesi aklımdan geçti.

Böyle bir şey yaparlar mıydı?

Muhtemelen aptal bir sincaptı. Sürekli içeri girmeye çalışıyorlardı.

Buzdolabını kapattım ve evin arka tarafındaki sürgülü cam kapıya gittim. Verandanın ışığını yaktım. Arka bahçemde pek bir şey yoktu; sadece biraz çim ve muhtemelen budanması gereken çalılar vardı. Birden fazla kez oraya bakmış, bir çit ve Thomas için bir oyun evi ile büyük bir salıncak hayal etmişim. Her şeyin taslağını çizmişim - tam olarak nasıl inşa edeceğimi biliyordum. Ve bir sürü yer vardı.

Bu olacaktı. Annika ve ben bunu çözecektik.

Tıkırtıları tekrar duydum ama ses benim odamdan ya da en azından o yönden geliyor gibiydi. Arka kapının yanında, bahçenin o kısmını görmemi engelleyen bir çalı vardı, bu yüzden dışarıda bir şey olup olmadığına bakmak için odama gittim.

İşte yine pencereden geliyordu. Perdeyi geri çektim, yarı yarıya Zachary Haven'ın onu açmaya çalıştığını görmeyi bekliyordum.

Bir Haven'dı, tamam. Ama Zachary değildi. Annika'ydı. Ben aceleyle pencereyi açarken gülümseyerek bana el salladı. "Ne yapıyorsun orada?" diye sordum.

"Sana sürpriz yapmak için geldim ama pencere kilitliydi."

Başka bir soru sormaya başlamıştım ki içeriden soğuk bir hava esmeye başladı. "Arka kapıya git. Seni içeri alacağım."

Kollarını kendine doladı. "Evet, burası çok soğuk."

Aceleyle arka kapıya gittim ve onun için açtım. İçeri girdi ve hemen onu kendime doğru çektim, sert bir öpücükle ağzını aldım.

"Seni özledim," dedim dudaklarına karşı, sonra onu tekrar öptüm. "Ben de seni özledim."

"Neden penceremdeydin?" Kapıyı kapattım.

"Dediğim gibi, sana sürpriz yapmak istedim."

"Ama neden sadece ön kapıya gelmediniz? Herkes bizi biliyor."

"Kardeşlerim psikopat korumalar gibi davranıyorlar. Beni her yerde takip ediyorlar. Sanırım vardiyalı çalışıyorlar."

Onun yanından geçip karanlığa baktım. "Seni buraya kadar takip mi ettiler?"

"Hiç sanmıyorum. Marigold'un oraya park ettim, sonra buraya gelmek için bir sürü arka bahçeden geçtim."

Komşularınız sinsi bir hırsızdan şikayet ediyorsa, muhtemelen sadece ben yapmışımdır."

Gülmekten kendimi alamadım. "Burada olmanı seviyorum ama hâlâ gizlice dolaşmak zorunda olmamız beni deli ediyor."

Parmağını göğsümde gezdirdi. "Biliyorum, ama bu biraz ateşli, sence de öyle değil mi?" Ateşliydi, özellikle de gözlerinin gizlenmemiş bir arzuyla parlamasıyla.

"Sen çok kötü bir kızsın." Elimi saçlarının arasına soktum ve başını geriye yatırdım. "Benimle kötü olmak istiyorsun, değil mi?"

Eli aşağı indi ve eşofmanımın üzerinden sikimi okşadı. "Oh evet. Çok kötü." Onun dokunuşuyla homurdanarak saçlarını sıkıca kavradım. "İşte bu, yaramaz kız." "Yatak odası," diye nefes aldı, isteğini vurgulamak istercesine beni sıktı.

İki kez sormasına gerek yoktu.

Bileğinden tutarak onu odama çektim. Kıyafetlerini -ve benimkileri- yırtmaya başlamak üzereydim ki bir adım geri çekildi.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve ceketini çıkarıp yere bıraktı. Bu basit hareket

beni ateşe verdi, yine de hareket edemiyor gibiydim. Ateşli bakışları beni esir almıştı.

Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Gözleri hâlâ benimkilerdeyken yaklaştı. Yavaşça. Bakışları aşağıya indi, sonra tekrar geri döndü ve dili dudaklarının üzerinde gezindi. Bir saniye sonra elleri pantolonumun bel bandının altındaydı ve pantolonumu aşağı kaydırды.

Sertleşmiş ereksiyonum aramızdan dışarı çıkmıştı ve nefesim kesilmişti. Parmak uçları ucumu okşadı, sonra da hafif dokunuşuyla beni çılgına çevirerek şaftımdan aşağı indi.

"Siktir, Annika."

Gülümseyerek önümde dizlerinin üzerine çöktü. Oh evet.

Elini tabanın etrafına sararak şaftı yaladı, sonra dilini ucun etrafında döndürdü. Bu kadının sadece dilinin ucuyla nasıl böyle bir his patlaması yaratabildiğine hayret ederek izledim. Sıktı ve ben tekrar inledim, hem daha fazlası için çaresizdim hem de hareketlerinin acı verici yavaşlığını seviyordum. Beklenti beni en iyi şekilde öldürüyordu.

"İşte benim kötü kızım," diye homurdandım.

Gülümsedi ve zevkten inleyerek beni tekrar yaladı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve sikimi ağzına doğru kaydırırken bakışları benimkine kaydı.

Gözlerim geri yuvarlandı. Bu çok iyi hissettirdi. Beni içine çekti, sıcak ıslaklığıyla çevreledi. İzlemek için gözlerimi açtım ve ağzının etrafındaki görüntüsü neredeyse beni orada çözüyordu.

Çok güzel.

Ellerim saçlarında, ona rehberlik ettim. Onu kontrol etmek için değil. Beni memnun etmesi için değil. Bu işte beraberdik. Beni olabildiğince derine çekerek üzerime atlarken takdirle kafa derisine masaj yaptım. Beni hızla doruğa doğru çekerken ona olan aşkımı inledim.

Kalçalarımı pompalayarak sikimin ağzına girip çıkmasını izledim ve inlemelerini dinledim. Hızını artırdı ve ben de ritmik bir şekilde homurdanarak onu takip ettim.

"Siktir, seni seviyorum."

Tekrar inledi, titreşim tüm vücudumu dalgalandırdı. Bir parçam durmak istiyordu. Onu yatağa atmak ve anlamsızca becermek - bana verdiği her şeyi hissetmesini sağlamak.

Ama sikimi demir gibi kavramıştı ve ağzı acımasızdı. Bunu o da benim kadar istiyordu.

Beni içeri ve dışarı çekerken basınç hızla arttı. Kaslarım esnedi, gerilim yükseldi. Ona rehberlik ettim, saçlarını sıkı ama nazikçe kavradım. Kontrol ediyor ama bunu onunla paylaşıyordum.

"Çok ateşlisin, seni pis kız," diye homurdandım. "Sikimi ağzında görmeye bayılıyorum."

Şaka yapmıyordum. Annika Haven dudaklarıyla sikimin etrafını sarmış, onu alıyor, emiyor, seviyordu; bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Neredeyse kırılma noktamdayken kalçalarımı salladım ve sertçe homurdandım. "Bebeğim, boşalacağım."

İki kat aşağı indi, elini şaft boyunca kaydırarak beni bir mengene gibi kavradı. Sikim ağzının çatısı boyunca kayıyor, girip çıkıyordu, sıcaklık ve basınç neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Orgazmım içime işledi, sikim onun ağzında zonkluyordu. Boğazından aşağı inerken hırladım, beyaz sıcak basınç beni ele geçirdi. Zorlukla ayağa kalkabildim. Sırtım duvara çarptı ve görüşüm karardı.

Kendime gelmek için beklemedim. Sikim ağzından çıktı, pantolonumu tekmeledim ve

On

u. "Senin sıran."

Sert ellerle ayakkabılarını ve pantolonunu yırttım, sonra onu döndürdüm ve yan tarafa doğru eğdim. yatağında.

Kulağına hırlamak için eğildim. "Çok kötü bir kızsın ama sikimi çok iyi emdin." Elim kıcının yanağında gezindi. "Seni cezalandırmalı mıyım? Yoksa ödüllendireyim mi?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"İkisi de." "İyi cevap."

Külotunu indirdim ve kıcını tokatladım. Sertçe.

Ciyaklaması yarı kahkaha, yarı iniltiydi. Ona tekrar şaplak attım, avucumu yakacak kadar sert. Tekrar. Keskin şaplak ikimizi de titretti ve omzunun üzerinden bana baktı, gözleri şehvetle kaplanmıştı.

"Tekrar yap. Şaplak at bana,

Levi." Sikeyim evet.

Diğer kık yanağına vurmak için yer değiştirdim, bu sefer bırakmadan önce onu tuttum. Sırtını kamburlaştırdı ve tekrar yaptım, nefesinin kesilmesi ve inlemesinin tadını çıkardım.

"Bu hoşuna gitti, değil mi pis kız?"

"Hem de çok."

Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırđım. Sırılsıklamdı, yumuşak teni kaygandı. Sırtına dokunduğumda daha da sertleşti.

"Gelmen gerek, değil mi bebeğim?"

"Aman Tanrım, evet," diye nefes aldı. "Beni boşalt."

"Dileğın benim için emirdir, güzelim."

Onu ters çevirdim ve bacaklarını açtım. Bir nefes daha alamadan, onu yutmak için içine daldım.

Dilim ıslaklığının içinde kayıyor, onu okşuyor, tüm gizli yerlerini araştırıyordu. Tadı inanılmazdı. Bunu bütün gece yapabilirdim.

Klitorisini bulduğumda nefesi kesildi. Bana karşı çok acımasızdı, ben de bu iyiliğe karşılık vermeye karar verdim. Altımda kıvranırken dilimle fiske vurdum, sonra nefes nefese kalana kadar emdim. Parmakları saçlarımın arasına kaydı ve o kadar yüksek sesle inledi ki komşularımın duyup duymayacağını merak ettim.

Siktir et. Umarım öyledir.

Ona doğru hırladım, tadının tadını çıkardım. Ağzımı kendi tadıyla doldurmasının. Aletim sertleşti ama bu onunla ilgiliydi. Onu da beni çıldırttığı gibi çıldırtmak istiyordum.

Onu, onun beni sevdiği kadar çok sevmek.

Bacaklarını daha da açarak işe koyuldum, yalamaya ve emmeye başladım. Hareketlerini hissettim, inlemelerini dinledim ve sesini yükseltmesini sağlayacak her şeyi yaptım. Parmaklarım kalçalarına batıyor, dilim narin tenine sürtünüyordu. Saçlarımı bıraktı ve çarşaflara tutundu, sanki canını kurtarmak için tutunmak zorundaydı. Ben bırakmadım.

Islaklığı karşısında inleyerek bir parmağımı içine kaydırđım. Kalçaları benimle birlikte hareket etti ve bir parmağımı daha sokarak ihtiyacı olan yere baskı uyguladım. Haykırdı, bana karşı direndi.

Kontrolünü kaybediyordu ve ben buna bayılıyordum.

Doyamıyordum. "Levi," diye inledi.

Onu daha sert parmakladım, dilimle klitorisini okşadım. Nefes nefese kaldı ve inledi, kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi. O aklını kaçıırken ben acımasızca yalıyor ve emiyordum.

İpeksi iç kasları parmaklarımın etrafına kenetlendi ve boşalmaya başladığında haykırdı. Durmayı reddederek dalgayı onunla birlikte sürdürđm. Onu ağzımla boşaltmanın heyecanı neredeyse bana yaşattığı orgazm kadar iyiydi.

Zor nefes alarak çarşaflara yaslanıp gevşeyene kadar yaladım ve emdim.

"Aman Tanrım," dedi. "Az önce bana ne yaptın?"

Ağzımı kolumun arkasına sildim, hâlâ dudaklarımdaki tadının keyfini çıkarıyordum. "Sadece seni seviyorum, güzelim. Sadece seni seviyorum."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve gülümsedi. "Ben de öyle. İyi miydi?"

Onun yanındaki yatağa tırmandım ve başımı koluma yasladım. "Şaka mı yapıyorsun? Neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordun."

"Güzel. Bunu yapmak hoşuma gitti."

"Ben de. Seni boşaltmaya bayılıyorum."

Uzun bir nefes çekti. "Ve bu işte çok iyisin."

Onu kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim. Onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. Önceki hayatım -yalnız hayatım- çoktan uzak bir anı olmuş gibiydi.

Ama bir huzursuzluk duygusu orgazm sonrası mutluluğumu tehdit ediyordu. Belli ki kardeşleri bizi ayrı tutmaya çalışıyorlardı. Bu daha da kötüleşecekti. Peki ya benimkiler neyin peşindeydi? Aralarında bir şeyler dönüyordu ve bunun ne olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyordu.

İçimdeki batma hissi bana bunun iyileşmeden önce daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

LEVI

Tıstaka topu bilardo masasının üzerinde yuvarlandı ve keskin bir tıkırtıyla beşliye çarptı. Evan sanki onu korkutup yan cebine sokabilecekmiş gibi kaşlarını çattı. Öfkeli bakışı işe yaramadı. Top yuvarlanarak en az on santim kala durdu ve Gavin'in sırasını beklemesi için geri çekildi.

Evan'ın asık suratı onun için normaldi ama Gavin'in huysuzluğu karakterinin dışındaydı. Kaşları sürekli çatılmış gibiydi, bu da onu normalde olduğundan çok daha fazla Evan'a benzetiyordu. Atışını yaptı, ıskaladı ve ıstakayı neredeyse duvara fırlatacaktı.

"İyi atıştı, kardeşim," diye homurdandı Logan nefesinin altından. "Bunu dışarıda çekmek ister misin?" Gavin sordu.

Normalde bunun bir şaka olduğunu düşünürdüm ama şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Logan onu görmezden geldi ve sırasını almak için ayağa kalktı. Nedenini bilmediğim halde bana ters ters baktı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Cevap vermedi.

Asher yakınlardaki bir tabureye oturmuş, birasına somurtuyordu. Bir şeye sinirlenmiş gibi bacağı titriyordu.

Beşimiz de burada olduğumuz için, bilardonun çoklu oyuncular için olan bir versiyonu olan kıyasıya bir oyun oynuyorduk. Genelde eğlenceliydi ama kardeşlerim nadir görülen bir formdaydı. Şimdiye kadarki en kötü ruh halleri. Kardeşçe rekabet yerine, oyunumuz asık suratlı bakışlara ve homurdanan küfürlere dönüşmüştü. Onlara sorunlarının ne olduğunu sormaya çalıştım ama hiçbiri bana cevap vermedi. Sadece bir sürü *mırıldanma*.

Caboose'daki atmosfer onlarınkinden çok benimkine uyuyordu. Hank rastgele Noel süsleri koymuştu; tren raylarının etrafına çelenkler ve barın üzerine de ışıkları yanıp sönen küçük bir Noel ağacı. Yanımızdaki masada iki çift oynuyordu, kızlar gülümsüyordu ve kadınlar içkilerini içmek için masaya eğilirken erkeklerin gösteriden keyif aldıkları belliydi.

Huysuzluğun kara bulutu barın bizim bölümünün üzerine çökmüş, diğer herkesi görünür bir mutluluk içinde bırakmıştı.

Logan ıskaladı, sıramı almamı işaret etti ve bir tabureye çöktü.

Bu gece içinde bulundukları bokun içinde yuvarlanabilirlerdi. Kendimi harika hissediyordum ve beni alt etmelerine izin vermeyecektim.

Islık çalarak masaya doğru ilerledim ve atışımı yaptım. Köşe cebindeki üçlüyü batırdım ve Asher'ın son topunu eledim. Bu onun elendiği anlamına geliyordu.

Umurunda değil gibiydi. Topun içeri girmesini izledi, gözlerini devirdi ve birasından bir yudum aldı. "Siz böyle huysuz piçler olduğunuzda kışınızı tekmelemek pek tatmin edici olmuyor." Evan'ın

birasını

son top ve o dışarıdaydı.

Evan sadece homurdandı.

Bir sonraki atışımı hizalamaya özen gösterdim. Logan'ın masada iki topu kalmıştı ve ikisini de batırmak Gavin'inkinden daha kolay olacaktı. Bu noktada, huysuz kardeşlerimi evlerine gönderebilmek için oyunu bitirmek istiyordum. Karıları onlarla ilgilenebilirdi. Ben kesinlikle istemiyordum.

"Siktir," dedi Logan ikinci topu da batırdığımda.

Gavin'inkini kısa sürede hallettim ama o bana küfür bile etmedi.

"Her ne kadar eğlenceli olmasa da, yine de paranı alacağım." Elimi uzattım. Her biri cüzdanlarını çıkardı ve avucuma birer banknot sıkıştırdı.

Gavin topları sıralamaya başladı. "Başka bir oyun mu? Param bitti ama bu iş için iyiyim." Ona yan gözle baktım. "Ben yokum. Bu gece çok sinirlisiniz."

"Sinirli değilim," dedi Gavin, ağzından çıktığını duyduğum en sinirli sesle.

"Evet, öylesin." Yine ısıklık çalarak sandalyeden ceketimi aldım. "Boktan ruh halin bana da bulaşmadan eve gidiyorum."

Gav gözlerini bana dikti. "Boynundaki sim mi?"

Boynumu ovuşturdum ve elime baktım. Haklıydı, parıltı vardı. Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Annika ne kadar dikkatli olursa olsun simlerin her yere bulaştığını söylemişti. Umursadığımdan değil. İsteddiği kadar üzerime sim bulaştırabilirdi ve kimin fark ettiği umurumda değildi.

"Neden bu kadar mutlusun?" Asher sordu.

"Bilmiyorum."

"Neden bu kadar kırgınsın?" Gavin Asher'a dönerek sordu. "Haklı, berbat bir ruh hali içindesin."

Asher ona ters ters baktı. "Sen de öylesin. Senin derdin ne?" "Hiçbir şey." Gavin kollarını kavuşturdu.

Evan, bu gece neden bu kadar kötü bir ruh hali içinde olduğunun sorulmasını bekler gibi etrafına bakındı. Kimse sormadı.

"Peki ya sen?" Ona sordum. "Sen de mi hiçbir şey?"

Evan bir tabureye uzanarak, "Hayır, çok zor durumdayım," dedi. "Karım benden uzak duruyor." "Bok yok mu?" Gavin sordu. "Skylar da öyle."

"O zaman neden hiçbir sorun olmadığını söyledin?" Evan sordu.

"İtirafetmek istemedim," dedi Gavin, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Siz de mi?" Asher sordu. "Grace beni çileden çıkarıyor. Hayır demeye başladığından beri yaptığı her şey beni çileden çıkarıyor. Evden çıkmam gerekiyordu."

"En azından Grace seni delirtmeye çalışmıyor," dedi Logan. "Cara beni delirtmeyi kendine görev edindi. Bu sabah duştan çıktı, sırlıslıkladı ve ona dokunmama izin vermedi. Elleri o lanet kalçalarının üzerinde öylece durdu. Ve göğüsleri şu anda inanılmaz. Zaten öyleydi ama Broderick'i beslemek için sırf silahları tam dolu olsun diye beklediğine eminim."

"Yani sadece Fiona değil mi?" Evan sordu.

Asher başını salladı. "Bahse girerim hepsi bu işin içindedir."

"Kesinlikle öyle," dedi Logan. "Bunu sana söyleyebilirdim."

Bakışlarım kardeşlerimin üzerinde gezindi. "Karılarınızdan hiçbiri sizinle yatmayacak mı?"

Hepsi birbirlerine mahcup bakışlar fırlattı ve ardından koro halinde hayır sesleri yükseldi.

"Neden?"

Gözleri bana doğru uçtu.

"Ne?" Ben sordum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Evet, öyle yaptın," dedi Gavin. "Bir Haven'la çıkmaya başladın." "Annika'nın bununla ne ilgisi var?"

Logan bana sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi baktı. "Onun bununla *ne* alakası var?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Logan, "Cara, sen ve Annika açık havada bir çift olana kadar bacaklarının kapalı olduğunu söyledi," dedi.

"Fiona da." Evan kollarını kavuşturdu.

"Evet," dedi Gavin, sanki bu bir şekilde benim suçummuş gibi bana bakarak.

"Bilmem gerekirdi," dedi Asher. "Tabii ki bunu birlikte buldular. Lanet olası Stitch ve Sip."

Logan başını salladı. "Bütün bunlar Stitch ve Bitch'ten hemen sonra başladı."

Oh, kahretsin. Annika geçen Pazartesi Stitch and Sip'e gitmişti. Bana fazla bir şey anlatmamıştı ve ben de fazla soru sormamıştım. Herkesin ona iyi davrandığını söylediğinde, bu konuda endişelenmemiştim. Konuşma tarzı beni ilgilendirmeyen bir kız meselesi gibi gelmişti.

"Beni suçlama." Ellerimi bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdım. "Benim bu olayla hiçbir ilgim yok. o."

"Dürüst olalım," dedi Logan. "Bu muhtemelen Cara'nın fikriydi." "Bunun neden bizim sorumluluğumuz olduğunu anlamıyorum," diye homurdandı Gavin.

"Ciddi değiller, değil mi?" Evan, sesinde hafif bir panik belirtisiyle sordu. "Ciddi değiller. tekrar seks yapmadan önce bunu düzeltmemizi bekliyor."

Kardeşlerim birbirlerine baktılar, rahatsızlıkları yüzlerinden okunuyordu. Birdenbire baldızlarıma karşı yeni bir sevgi beslemeye başladım.

Evan telefonunu çıkardı ve bir şeyler okurken kaşları çatıldı. "Bir sorunumuz olabilir."

"Bir sorunumuz olduğunu zaten biliyoruz," dedi

Logan. "Hayır, başka bir sorundan bahsediyorum."

"Nerede?" Asher sordu.

"Burada."

"Bok yok mu?" Asher doğruldu. "Kaç tane?"

"Beş tane."

"Bu çok aptalca," dedi Gavin. "Neden şimdi gelsinler ki? Onlarla paspas olacağız." "Onlardan birinin şerif yardımcısı olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Logan sordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Gavin sordu. "Kıçımızı tekmeleyebilirler ve biz karşılık veremez miyiz?" "Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordum.

Evan gözlerimi kaçırarak etrafına bakındı ve her ne oluyorsa yeni olmadığını fark ettim. Ve beni haberdar etmemişlerdi.

"Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?" diye sordum.

Logan, "Duh," dedi. "Herkes bir Bailey'nin bir Haven'la yattığını öğrendi. Tabii ki bir şeyler dönüyor."

Yaklaştım ve sesim alçaldı. "Onun hakkında böyle konuşma."

Ellerini havaya kaldırdı. "Öyle demek istemedim. Sadece seni beladan uzak tutmak için kıçımızı yırttığımızı söylüyorum. Biraz minnettarlık göster, kardeşim."

Her şey biraz daha anlam kazanmaya başlamıştı. "Bu yüzden mi evimin önüne park edip duruyorsunuz?"

Nöbet falan mı tutuyorsun?"

"Evet ve bu çok yorucu," dedi Logan. "Neyse ki Gavin, Şef'i birimizin her zaman seninle birlikte görevde olması konusunda ikna etti."

"Ne oluyor be?" diye sordum.

"Bir şey yapmaları an meselesi," dedi Evan. "Sen yalnızken sana ulaşmaya çalışacaklarını düşündük. Eğer buraya geliyorlarsa, ne halt ettiklerini bilmiyorum."

"Nerede olduklarını nereden biliyorsun? Senin için casusluk yapan biri mi var?"

Evan rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Tam olarak değil. Daha çok profesyonel bir nezaket." "Luke elinden gelse Evan'a önceden haber vereceğini söyledi," dedi

Asher.

"Ama hepsi bu kadar," dedi Evan. "Biz arkadaş değiliz ki. Eğer kavga etmek isterlerse, muhtemelen önce o benim peşime düşecektir."

Paltomu bir taburenin üzerine bıraktım, içime bir kararlılık duygusu yayıldı. "Haven kardeşler buraya geliyorlar. Neden bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsunuz? Belki de ihtiyacımız olan şey budur. Bunu ilk ve son kez yapabilir, kışlarına tekmeyi basabilir ve her şeyi geride bırakabiliriz."

"Bununla ilgili iki sorun var, brochacho." Logan iki parmağını kaldırdı. "Bir, geceyi hapiste geçirmek istemiyorum ve hepimiz biliyoruz ki Jack bizi kavga ederken yakalarsa içeri tıkar. İki, yakalansak da yakalanmasak da karım beni öldürecek. Dürüst olmak gerekirse bundan hapse girmekten daha çok korkuyorum."

"Eğer Haven'lar şu anda buraya geliyorlarsa, belli ki hapisten korkmuyorlar," dedim.

Logan, "Çoğu hâlâ bekâr olmanın verdiği pervasızlıkla yaşıyor," dedi. "Ayrıca, Asher ne olursa olsun ilişkiye giremiyor, yani dörde beş."

"Götlük yapma," dedi Asher. "Ben kenarda durmuyorum." "Evet, duruyorsun," dedi Evan. "Artık eve gitmelisin."

Asher'ın yüzü sertleşti ve yumrukları sıkıldı. Haklıydılar, eğer Haven'lar dövüşmek istiyorlarsa Asher buna dahil olamazdı. Siciline bakılırsa, tekrar dövüşürken yakalanırsa başı ciddi belaya girebilirdi.

Bunun olmasına asla izin veremezdim. Ona doğru bir adım attım. "Ash. Evine git."

"Hayır."

"Hadi ama dostum," dedim. "Eğer birimiz seni buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırsa, bu üçe beş olur. Hiçbirimiz bu olasılıkları sevmeyiz."

"Siktir et," dedi Gavin. "Logan, Ash'i eve götür. O sikleri alabiliriz."

"Neden harcanabilir olan benim?" Logan sordu. "İşler sarpa sararsa bana ihtiyacınız olacak." "Oğlunuzun da öyle," dedi Evan.

"Bunun ne olduğunu sanıyoruz, çete savaşı mı?" Ben sordum. "Buraya bizi öldürmeye gelmiyorlar." Kardeşlerim bundan pek emin değilmiş gibi bakiştılar.

Bu iş saçma bir hal almaya başlamıştı. "Bak, kız kardeşleriyle çıktığım için bana kızgınlar. Belki de bu yüzden kışma tekmeyi basmak istiyorlar. Tamam, öyle olsun. Ama bunlar Haven'lar. Dışarıdaki otoparkta keçileri serbest bırakan ve tüm arabalarımızın kapı kollarına ahududu reçeli koyan adamlar."

"Artık her şey farklı," dedi Evan.

"Evet, ama ceplerinde sustalı bıçak taşıyacak değiller ya."

"Ne olursa olsun." Asher ayağa kalktı, sırtı dikti ve ses tonu en büyük ağabeyinin otoritesinin tüm ağırlığını taşıyordu. "Burada bir şey olmasına izin vermemeliyiz. Eğer bir çatışma istiyorlarsa, onları başka bir yere yönlendirelim."

"Arena," dedi Gavin. "Orada kesinti ihtimali de daha az."

Uzun bir nefes aldım. Asher haklıydı, Caboose'dan uzaklaşmamız gerekiyordu. Eğer bir kavga çıkarsa

bir Haven'ın yüzünden başka bir şeye zarar vermek istemedim. Seçme şansım olsaydı Zachary'nin yüzüne.

Ama arena? Kardeşlerimle anlaşmazlıklarımızı yumruklarla çözdüğümüz eski bir toprak yolun dışında bir yerdi. Ama Haven'ları medeniyetten ve kolluk kuvvetlerinden uzaklaştırmanın bunu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını bilmiyordum.

Muhtemelen daha kötü.

Kendimi köprüsü olmayan bir uçuruma doğru giden bir trendeymişim gibi hissediyordum. Raylar orada bir yerde bitiyordu ve biz de uçurumun kenarından aşağı yuvarlanıyorduk.

Ama bu noktada frenler tutmuyordu. İstesek de durduramazdık.

ANNIKA

T Garson kız iki kadeh Salishan Cellars şarabı getirdi. İsmi yüzünden sipariş etmiştim. Aynı zamanda küçük bir meydan okuma eylemi gibi hissettirdi. Grace Bailey, Salishan Cellars'ın Miles ailesi, şaraphanenin sahipleri ve teknik olarak kan davasına dahil olmasalar da Grace aracılığıyla Bailey'lerle bağlantıları vardı. Babam ve kardeşlerimin fark etmesi için şaraplarını satın alıp ailemin evine bırakma isteği uyandırdı.

Bir yudum aldım. Çok lezzetliydi. Belki ben de öyle yapardım.

İkinci kadeh Marigold içindi. Bir içki ve aperatif için buluşmaya karar vermiştik ama geç kalacağını bildirmek için mesaj atmış ve onun için sipariş vermemi istemişti. Annem ve babam çoktan yatağa girmiş olan Thomas'la evdeydi ve Levi bu gece kardeşleriyle takılıyordu.

Ailelerimiz arasındaki gerilim hâlâ yüksek olsa da, üçümüz birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyorduk. Thomas ve Levi arasında oluşmaya başlayan bağı görmek inanılmazdı.

Marigold'un tekrar mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma baktım ama yeni bir mesaj yoktu. Garson kız bruschetta'larımızla geri geldi ve sipariş vermek için daha fazla beklemem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Restoran bu gece sessizdi, yaklaşık yarısı doluydu. Buraya en son Kade'le birlikte gelmiştim. Sanki bir ömür önceydi. Kardeşlerimin bana randevu ayarlamasına izin verdiğim bir zaman gerçekten olmuş muydu?

Levi ve benim hâlâ birlikte olamayacağımıza inandığımız bir zaman mı?

Kabul ediyorum, kolay olmamıştı. Vegas'ta kaçtığımızdan hamile olduğuma kadar her türlü söylenti şehirde dolaşmaya devam ediyordu. Hatta bugün biri beni durdurup bebeğin ne zaman doğacağını ve doğum belgesine babasını yazacak kadar cesur olup olmadığını sordu.

Çok saçmaydı.

En azından çıkmam için başka birini önermemişlerdi. Bu da bir şeydir.

Kapı açıldı ama gelen Marigold değildi. Harold ve Lorraine Montgomery içeri girdiler, ikisi de yün paltolar giymiş ve eşleşen kırmızı eşarplar takmışlardı. Lorraine'in gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Küçük bir el salladım.

Lorraine, ev sahibini ve kocasını masalarına kadar takip etmek yerine bana doğru yöneldi.

"Bu gece ne kadar güzel görünüyorsun," dedi.

Kazağıma baktım. "Teşekkürler. Eşarbını beğendim."

"Teşekkür ederim. Seni tutmayacağım." Gözleri Marigold'un yerine kaydı. "Belli ki meşgulsün. Sadece bir merhaba diyeyim dedim. Son zamanlarda seni kütüphanede görmedim."

"Sanırım Thomas'ı masal zamanına getirmeyeli uzun zaman oldu."

Omuz silkti. "Yılın yoğun bir dönemi. Sen nasılsın?"

Beni ve Levi'yi biliyor olması gerektiği düşünülürse, sorusu biraz tuhaftı. Belki de kastettiği *buydu-aşk hayatının manşetlere çıktığını düşünüürsek*, nasılsın?

"Ben iyiyim. Bazen Tilikum'da hayat... ilginç olabiliyor."

Tekrar Marigold'un yerine baktı. "Kesinlikle öyle."

Lorraine'in bir Haven'ın bir Bailey ile çıkması hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Montgomery ailesi her zaman kan davası tarafsızlığını korumuştı. Bunun nedeni olarak da ataları Ernest Montgomery'nin kasabanın diğer iki kurucusu Frederick Bailey ve Arthur Haven ile olan dostluğunu gösteriyorlardı. Ancak herkes Montgomery'lerin bazen şakalarla bir tarafa ya da diğerine yardım ettiğini biliyordu. Sadece bu konuda sessiz kalıyorlardı.

Lorraine, Levi ile çıkmamı umursuyor muydu? Montgomery tarafsızlığı Haven-Bailey ilişkisini de kapsıyor muydu? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ben daha soramadan -gerçi bu soruyu nasıl soracağımdan pek emin değildim ama- Marigold ön kapıdan içeri girdi ve beraberinde soğuk bir hava getirdi. Masaya geldi ve Lorraine'e dostça bir gülümseme verdi.

"Merhaba. Aman Tanrım, çok geç kaldığım için özür dilerim." Çok sevimli pembe yün ceketinin düğmelerini açtı ve sandalyesinin arkasına astı. "Mindy Jones bana tam renkli saç için randevu verdiğini sanıyordu ama ben onu sadece saç kesimi için çağırmıştım. Ama dürüst olmak gerekirse? Renge ihtiyacı vardı. Onu renk olmadan salondan gönderemezdim. Elimden geldiğince acele ettim ve ortaya çıkan muhteşem balyajdan ödün vermedim."

"Masama gitmeliyim," dedi Lorraine. "İyi akşamlar hanımlar." "Size de," dedim.

"İyi geceler," dedi Marigold gülümseyerek ve yerine oturdu. "Vay canına, kütüphanenin dışında sen içerideyken olduğundan çok daha iyi, değil mi?"

"Sanırım öyle. Gerçi masal anlatırken çocuklara iyi davranıyor."

"En azından bu iyi." Mari ürperdi. "Özür dilerim, lisedeyken ondan ne kadar korktuğumu hatırlıyordum. Bitirme projemi yaparken kütüphanede çok zaman geçirmiştım. Dehşet vericiydi. Neyse, bu kadar geç kaldığım için gerçekten özür dilerim."

"Önemli bir şey değil. Şarabı dene. Harika bir şey."

Bir yudum aldı. "Haklısın, bu harika. Beklediğiniz ikizler için sizi kutlamalı mıyım yoksa başsağlığı mı dilemeliyim?"

"Ne için taziye? Yanlış hamilelik söylentileri için mi?"

"Hayır, baban. Görünüşe göre senin bir Bailey ile çıktığını öğrenince yıkılıp ölmüş." Ona bön bön baktım. "Ne korkunç bir şey söyledin."

"Biliyorum."

"Peki ya ikizler? İkiz doğuracağımı kim söyledi?" Şarabından bir yudum daha aldı.

"Fark eder mi?" "Pek değil."

"Peki sen nasılsın? Gündemde olmanın eğlenceli olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ben iyiyim. Tüm o bakışlar olmadan da yaşayabilirim. Ama en azından gizlice dolaşmadan birlikte vakit geçirebiliyoruz. O ve Thomas birlikte çok tatlılar, ölebilirim. Mesela geçen gün saatlerce birlikte bloktan kuleler yapıp onları devirdiler."

"Bu çok sevimli. Aile bununla nasıl başa çıkıyor?" "Düşündüğünüz gibi."

"Yani annen süper havalı, baban hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve kardeşlerin iğrenç bir şekilde aşırı korumacı mı davranıyor?"

"Bizi çok iyi tanıyorsun."

Güldü. "Evet, anaokulundan beri arkadaşız." "Arkadaşlardan bahsetmişken, Isabelle son zamanlarda sana yaşam kanıtı gönderdi mi?"

"Hayır, ama dün onu bir anlığına gördüm. Sanırım nalbur dükkanına gidiyordu. Ama nasıl olduğunu bilirsin. Yılbaşına kadar durmaz."

"Onu Ocak ayında bir spa gününe ikna etmeye çalışmalıyız. Ya da bir şarap tadımı. Bu ona daha uygun olabilir."

"Kesinlikle şarap. Gerçi onu spaya ikna edebilirsen, ben varım. Kendini aşır bir yüz bakımı yaptırırsa çok sevineceğini biliyorsun."

Telefonum çantamda titreşince onu çıkardım. "Bunun annem olmadığından emin olmak istiyorum. Thomas'la birlikte evde."

"Endişelenmeyin," dedi Marigold neşeyle.

Annemden değildi. Cara Bailey yazıyordu. Ne zamandan beri Cara'nın numarası bende var?

Bu garipti. Mesajını açtım.

Selam güzel kar tanesi. Bir sorunumuz olursa diye kendimi Stitch and Bitch'teki bağlantılarına ekledim. Ki var.

Ben: Sorun ne?

Kardeşlerin Caboose'a doğru giderken görülmüş. Hepsi.

Caboose mu? Orası Levi ve kardeşlerinin olduğu yerdi. Oh.

Olamaz.

Yola çıkıyorum.

Orada buluşuruz.

"Mari, çok üzgünüm ama gitmem gerek." Telefonumu çantama tikiştrdım ve ceketimi aldım.

"Kardeşlerim aptalca bir şey yapmak üzere olabilirler."

"Gelmemi ister misin?"

"Sorun değil, ben hallederim. Neler olduğunu öğrendiğimde sana mesaj atarım."

"Merak etmeyin. Ben hallederim." Şarap ve mezeleri işaret etti. "Sen git Haven'daki çocukları hapisten uzak tut."

"Teşekkürler tatlım. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Restorandan aceleyle çıktım ve arabama bindim. Motoru çalıştırdığımda bir mesaj daha aldım.

Hareket halindeler. Sana yerlerini gönderiyorum.

Haritadaki iğne sanki hiçliğin ortasındaymış gibi görünüyordu. Nereye gidiyorlardı? Burayı konum olarak belirledim ve navigasyonu açtım.

Cara'ya kardeşlerimin nerede olduğunu nasıl bildiğini ya da neden muhtemelen toprak bir yolun aşağısındaki rastgele bir noktaya gittiklerini sormak için durmadım. Detayları sonra öğrenecektim.

Şimdilik sadece aptalca bir şey yapmalarını engellemek istedim.

LEVI

Araç treni arenaya giden toprak yol boyunca ilerliyordu. Caboos otoparkına gittik ve Haven'ların gelmesini bekledik. Sözcükler olmadan, bunu kabul etmiştik. Oluyordu ve bizi buraya kadar takip etmişlerdi.

Kalbim güm güm atıyor ve damarlarımı adrenalın vızıltısı dolduruyordu. Muhtemelen bunu dört gözle beklememeliydim ama bekliyordum. Kararlılık duygum çelik gibi sertleşmişti. Kadınım için ayağa kalkacaktım - onlara kesin bir dille onun benim olduğunu söyleyecektim. Eğer bunun için kavga etmek istiyorlarsa, tamam. Siktir et. Kavga edecektik.

Ve biz kazanırdık.

Logan yeni Explorer'ını arena sınırlarının yakınındaki toprak alana park etti. Eskisi Cara'nın kazasında hurdaya dönmüştü. Annika kardeşlerinin sorumlu olmadığına yemin etti ve ben de ona inandım, yani *onun* buna inandığına inandım. Bana yalan söylemezdi.

Ama ya yanılıyorsa? Eğer kardeşleri sorumluysa, ona gerçeği söylerler miydi?

Cara'nın geçirdiği araba kazasının öfkesi -ki o sırada hamileydi- öfkemi besledi. Belki Haven'lar değildi ama bu kasabada bir şeyler oluyordu. Yangın. Cara'nın kazası. Gavin'e saldıran adam. Tüm bunlar çok ileri giden bir kan davasının ürünü müydü?

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Soğuk gece havasına adım attım, vücudum hem rahatlamış hem de hazırды. Kardeşlerim ve Annika araçlarımızdan inerken yumruklarımı sıktım ve omuzlarımı yuvarladım. Birbiri ardına kapanan araba kapılarının sesi sessizlikte yankılandı.

Farlar açıklığı ışıkla yıkıyordu. Birbirimize dönük iki sıra oluşturduk. Josiah ortada durmuş, gözlerini bize dikmiş, solunda Luke ve Garrett vardı. Zachary onun sağında, Theo da onun yanında yer aldı. Kışlık montları ve kot pantolonlarıyla omuz omuza durdular. Garrett'in üzerinde şerif yardımcısı üniforması yoktu.

Bu gece kan davası işiydi. Günlük işler önemli değildi.

Zachary ceketini çıkarıp bir kenara attı. Ben de aynısını yaptım. Hava muhtemelen donmak üzereydi ama ben bunu hissetmiyordum. Öfkenin sıcak kömürü yanıyor, beni içten içe ısıtıyordu.

Nihayetinde, yoluma çıkan bu adamlardı. Kasabanın geri kalanı siktirip gidebilirdi ama bu adamlar onun ailesiydi. Değer verdiği kişiler. İstedğim her şeye sahip olmaya bu kadar yakındım ve bunu elde etmek için onları geçmem gerekiyorsa, yapacağım şey buydu.

Birdenbire, bir araba alarminin tiz sesi sessizliği ve artan gerilimi kesti.

Hepimiz neler olduğunu merak ederek etrafımıza bakındık.

"Üzgünüm." Logan anahtarlığını Explorer'ına doğrulttu. Bir düğmeye bastı ama durmadı. Logan

Farlar sabit bir ritimle yanıp söndü ve alarm çaldı. "Dostum, gerçekten mi?" Mırıldandım.

"Siktir git, bu yeni." Logan tekrar bir düğmeye bastı ve sonunda durdu, ardından gelen sessizlik bir rüzgâr gibi boşluğu doldurdu.

Gavin gülmeye başladı, sonra örtbas etmek için öksürdü.

Bir an için hepimiz kahkahalara boğulacak mıyız diye merak ettim. Haven'dakilerin yüzünde eğlence titreşimleri belirdi. Logan, sanki SUV'u onu hiç dinlemeyen asi bir çocukmuş gibi anahtarlarını cebine geri sokarken içini çekti.

O an geçti. Bir kalp atışı sonra yüzler taşlaştı ve o sert bakışların hepsi bana yöneldi.

İşte başlıyoruz.

Josiah bir adım öne çıktı. "Sanırım hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz." Sorumluluğu üstlenerek bir adım attım.

"Biliyoruz."

"Çizgiyi aştın, Bailey," dedi Josiah. "Söylenmemiş kurallar yine de kuraldır ve sen bunların en kutsalını ihlal ettin."

"Siktir et," dedi Gavin. "Çizgiyi ilk kim aştı? Biz değildik, pislikler. Sizdiniz." "Misilleme bir şeydir, ama kız kardeşimizi asla bu işe bulaştırmamalısınız," dedi Luke.

Misilleme mi? Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorlardı? Ona doğru atılmak ve suratını dağıtmak istedim ama ben daha hamle yapamadan Logan konuştu.

"Bu senin için bile çok alçakça Haven. Levi senden intikam almak için kardeşinle birlikte değil. Onunla birlikte çünkü ondan hoşlanıyor. Sanırım hepimiz onun deli olduğu konusunda hemfikiriz ama bazen aşk bir erkeği deli eder."

"O kadar da çılgınca değil," dedi Zachary.

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" Gavin sordu. "Evde seni bekleyen bir kız mı var? Hiç sanmıyorum."

"Siktir git," diye karşılık verdi Zachary.

Bu bizi bir yere götürmeyecekti.

"Burada ne halt ediyoruz?" Ben sordum. "Siz ne istiyorsunuz?"

Josiah hepsinin aynı fikirde olduğunu teyit edercesine kardeşlerine bir bakış attı. "Bir anlaşma yapmak istiyoruz."

"Ne anlaşması?"

"Büyükannenizin arazisi için yaptığımız teklifi geri çekeceğiz. Bu çok aptalca çünkü siz bir mucize yaratmazsanız arazi yine de açık artırmaya çıkacak ama biz çekiliyoruz. Satın almayacağız."

Asher konuştu. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Haven kardeşlerin gözleri tekrar bana döndü. Josiah'nın ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyordum.

o.

"Annika'dan ayrılıyorsun."

Ben daha kendimi ona doğru fırlatmaya çalıştığımın farkına bile varamadan kollar beni iki yanımdan yakaladı. I

saf hayvani içgüdülerle hareket ediyordum. Sanki Annika'nın hayatını tehdit etmişti ve ona zarar vermesini engellemek için her şeyi yapardım.

"Siktir git," dedim dişlerimi sıkarak, bir yandan Evan'ın, diğer yandan Logan'ın tutuşuna karşı mücadele ederek.

"Bak dostum, bunun iyi bitmeyeceğini biliyorsun." Bu kez Theo'ydu, ses tonu oyuncularına seslenen bir koçunkine benziyordu. "Haven-Bailey ilişkisinin uzun soluklu olmasına imkân yok."

"Biz sadece kız kardeşimizi korumaya çalışıyoruz," dedi

Garrett. "Ayrıca sizden nefret ediyoruz," diye ekledi
Zachary. "İşte bu kadar." Josiah gözlerini devirdi. "Hiç
yardımcı olmuyorsun, Z."

"Hayır." Asher'in sesi beni şaşırttı. Sadece konuşmuş olması değil, ses tonunda net bir kesinlik mesajı vardı, o tek kelime tavizsizdi.

"Ondan ayrılmıyor," dedi Evan sol tarafımdan.

Mücadele etmeyi bırakmış olmama rağmen Logan beni hâlâ sağımdan tutuyordu.

"Hiç şansın yok." "Anlaşmanı alıp kışına sokabilirsin," dedi Gavin.

Rahatladım ve Evan ile Logan beni bıraktı. Hâlâ Josiah'nın ve Zachary'nin ağzına yumruk atmak istiyordum. Ama kardeşlerimin arkamı kolladığı gerçeği beni sakinleştirdi.

Yaptığımız şey buydu. Küçüklüğümüzden beri hep yaptığımız şey.

Doğrulurken omuzlarımı yuvarladım. "Anlaşma yok. Ve bunu önermen bile hem bana hem de kız kardeşine hakarettir."

"Güzel," dedi Zachary. "Hakaret etmek istediğimiz şey buydu."

"Z, kapa çeneni," dedi Josiah.

"Cidden, siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Fark etmediyseniz söyleyeyim, Annika yetişkin bir kadın. Arkasından onun hayatını etkileyecek anlaşmalar yapamazsınız. Bu berbat bir şey."

"Biz sadece ona göz kulak oluyoruz," dedi Luke. "Onun hakkında ciddi olsanız bile, bu nasıl işe yarayacak? Kalbinin kırılmasına neden olan pislik sensin."

"Eğer bunun olmasını engelleyebiliyorsak," dedi Josiah, "engelleyeceğiz."

"Peki onu şimdi arasam ve her şeyin bittiğini söylesem, sence bu onun kalbini kırmaz mı?" diye sordum.

"Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir," dedi Garrett. "Yanlış adamla ilişkiyi sürdürmenin bir anlamı yok."

"Siz anlamıyorsunuz," dedim. "Ben yanlış adam değilim. Ben doğru adamım çünkü onu seviyorum. Kimse yolumuza çıkamaz. Bir Haven'ın bir Bailey ile birlikte olabileceğini ve bunu yürütebileceğini düşünmüyorsunuz çünkü birini sevmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Gerçekten sevmek. Onun için her şeyi yaparım. Gerekirse her şeyden vazgeçerim. Gerekirse onun için hepimizle savaşırım."

"Bu hepimizin üzerinde anlaşabileceği bir anlaşma." Zachary kollarını sıvayarak ilerledi. "Hadi yapalım şu işi."

Josiah ve Theo, Zachary'nin göğsüne birer kol sallayarak onu olduğu yerde durdurdular. Evan ve Logan beni tekrar yakaladı ama ben yemi yutmadım.

"Bu tam bir zaman kaybı," dedim. "Gram'ın arazisi için yaptığınız teklifi geri çekmelisiniz çünkü doğru olan bu, beni kız kardeşinizden uzak tutmak için yaptığınız manipülatif bir saçmalık değil. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu kadar," dedi Zachary. "Bu adamla işim bitti."

Kaos patlak verdi. Zachary bana saldırdı. Josiah ve Theo onu yakaladı ama çok fazla ivme kazanmıştı. Evan ve Logan bir an tereddüt eder gibi oldular, sanki beni tutmaya mı yoksa dövüşmeye hazır olmaya mı karar veriyorlardı. Luke'un ifadesi şaşkınlıktan kararlılığa dönüştü ve Garrett yumruklarını sıkı, gözleri önündeki Bailey'lerin sırasını taradı, sanki önce hangisinin peşinden gideceğine karar veriyor gibiydi.

Açıklıkta yeni bir far grubu parladı ve bir araba kayarak durdu. Bir korna çaldı ama bu sefer Logan'ın alarmı rastgele çalmıyordu.

Annika arabasından atladı. "Durun. Hepiniz durun."

Sesindeki bir şey patlak vermek üzere olan şiddeti kesti ve hepimiz donup kaldık. Zachary bile.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" İki erkek sırasının arasında durmak için yürüdü. Ellerini kalçalarına koydu ve kardeşleriyle yüzleşti. "Bu da ne böyle?"

"Nerede olduğumuzu nasıl bildin?" Luke sordu.

"Bu önemli değil," dedi. "Sen ne yapıyorsun?" "Merak etme," dedi Josiah.

"Bunun için çok geç. Çünkü bir kavga başlatmak üzereymişsiniz gibi görünüyor. Doğru mu anladım?"

"Biz bir bok başlatmıyorduk," dedi Zachary.

Theo, "Aslında gerçekten başlatıyordunuz," dedi.

"Evet, ama bu benim hatam değil." Zachary beni işaret etti. "Kız kardeşimizle uğraşan o." "Yetişkin bir kadın olan ve istediği kişiyle çıkabilen kız kardeşin mi?" Annika'nın ses tonu keskin. "Yoksa artık on altı yaşında olmadığımı mı unuttun?"

"Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz," dedi Josiah. "Yaralanacaksın. Bunun olmasını istemiyoruz."

"Neden yaralanacağımı düşünüyorsun?"

"ünkü sen bir Haven'sın," dedi Josiah. "Ve o-"

"Aman Tanrım, evet, biliyoruz," dedi Annika. "O bir Bailey. Vay canına, hiç bilmiyordum."

"Annika, bu bir sorun değilmiş gibi davranmaya devam edemezsin," dedi Luke. "Ve seni bu duruma sokmak için daha iyisini bilmeliydi."

"Hayır, hayatımı kontrol edebileceğini düşünmemen gerektiğini bilmeliydin. Bu inanılmaz bir şey."

"Levi'nin senden ayrılması için nasıl bir anlaşma yapmaya çalıştıklarını duyana kadar bekle," dedi Gavin. Tanrı aşkına. Hiç filtresi olmayan Gav'a kalsın.

Annika omzunun üzerinden ona baktı, gözleri ateş doluydu. "Ne anlaşması?"

"Muhtemelen bunu söylememeliydim."

"Hayır, söyle bana."

Ağzını açtı ama Josiah cevap verdi. "Araziyle ilgili teklifimizi geri çekeceğimizi söyledik eğer..." Yüzünü yavaşça ona doğru çevirdi. "Eğer ne?"

Josiah derin bir nefes aldı. "Eğer Levi senden ayrılırsa." "Ne?" diye çığlık attı.

Bir araba daha yanaştı ve birden her yerde Bailey kadınları belirdi. Grace Asher'a doğru koştı ve ellerini göğsüne koyarak onu nazikçe birkaç adım geri atmaya zorladı. Fiona ve Skylar, kavgalı aileler arasında daha fazla bariyer oluşturmak istercesine Annika'nın iki yanında durdular. Cara ortaya doğru yürüdü, ellerini kalçalarına koydu ve sinirli mi yoksa eğlenceli mi olacağına karar veriyormuş gibi hepimize baktı.

"Neler oluyor?" Grace sordu.

"Bir şey yok." Asher nazikçe onun bileklerini tuttu. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Arenada mı?" diye sordu.

"Arenayı nereden biliyor?" Gavin sordu.

"Arenayı hepimiz biliyoruz," dedi Cara. "Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?"

Logan kollarını havaya kaldırdı. "Biliyor muydunuz? Evet, bunun bir sır olması gerekiyordu."

"Daha da önemlisi," dedi Josiah, kaşları derin bir şekilde çatılırken, "onları nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?"

Fiona telefonunu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bir uygulamam var." Zachary Evan'a kıs kıs güldü. "Seni gözetleyen bir uygulaması mı var?" "Siktir git," dedi Evan. "Onun nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Logan, "Evet, aslında gerçekten çok uygun," dedi.

"Sizde de mi var?" Gavin sanki bu heyecan verici bir habermiş gibi sırıttı. "Bayıldım. Her zaman

"Hey, Quick Stop'tasınız, eve biraz patlamış mısır getirebilir misiniz?" deriz.

"Aynen öyle." Asher Grace'in yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Ve onu düşündüğümde açıp nerede olduğunu görebiliyorum ve sanki oradaymışım gibi oluyor."

"Evet, dostum." Evan ciddiyetle başını salladı. "Bu bir şey."

Fiona Evan'a yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. "Çok tatlısın, özellikle de öyle olmamaya çalıştığında."

"Neler oluyor böyle?" Zachary şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı.

"Olan şu ki, kız kardeşiniz size çok kızgın," dedi Annika. "Ve hepiniz ahmak gibi davranmayı ve hayatıma karışmayı bırakacaksınız."

Kardeşleri birbirlerine suçlu bakışlar fırlattı ve Zachary bile azarlanmış görünüyordu. Mırıldanarak özür dilediler ve geri çekildiler.

Bir nefes verdim. Adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu ama görünüşe göre bu gece işler çirkinleşmeyecekti. Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim.

İkisinden de biraz.

Annika gözlerime baktı, yüzünde ateş dolu bir ifade vardı. Ve işte tam o anda, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ya

p. Maskeli baloda, kan davasına karşı gelmeye karar vermiştim.

Ama şimdi? Her şeyi yapmanın zamanı gelmişti. Tilikum'un altını üstüne getirme zamanı. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklardı.

Annika da öyle.

ANNIKA

Timberbeast otoparkı sadece dolu değildi, tıklım tıklımdı. Sahte sağlık departmanı raporlarından sonra yeniden açıldıkları ilk geceydi ve Tilikum'un yarısı kutlarım.

Özellikle Haven'ın yarısı.

Sokağa park ettim ve soğuğa çıktım. Bugün erken saatlerde yağan kar, kasabanın üzerinde pırıl pırıl beyaz bir parlaklık bırakmıştı. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu, bu yüzden aceleyle girişe yöneldim.

Bir meyhanede -hatta bu meyhanede- bir gece geçirmek listemin üst sıralarında yer almıyordu. Ama kardeşlerim gelmem için bana yalvarmışlardı. Geçen gece Levi ve kardeşleriyle yaptıkları gösteriden sonra barışmaya çalıştıklarını biliyordum. Ve evet, hâlâ kızgındım. Ama onlarla sonsuza kadar kavga etmek istemiyordum. Bu kasabanın ihtiyacı olan son şey yeni bir kan davasıydı. Bir yanım kin tutmak istese de, işte buradaydım.

Yine de bunun için onları uğraştıracaktım.

Ben girişe yaklaşırken biri dışarı çıktı. Sıcaklık ve gürültü karanlığa yayıldı. Benim için kapıyı tuttu ve ben de soğuktan kurtulduğuma sevinerek içeri daldım.

Bar insanlarla doluydu ve herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Gruplar masaların etrafında kümelenmiş, diğerleri bilardo oynuyor ve Zachary'nin bazı arkadaşlarıyla dart oynadığını gördüm. Sesler arka planda çalan rock müziğini neredeyse bastırıyordu, ancak diğer gürültülerin altındaki düşük ritmi duyabiliyordum.

Gözlerim hemen tuvaletlerin yanındaki noktaya gitti.

Yer.

Karıncalanmalar omurgamdan aşağı aktı ve bacaklarımın arasında patladı. Levi buraya her geldiğimde hatırlayacağıma söz vermişti.

Ben hiç.

Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyordum. Ama çok iyiydi. Ve çok kötüydü. Çok, çok kötüydü.

Kendimi biraz sarsarak, Levi'nin beni duvara yaslayıp siktiği anıyı unutmaya çalıştım ve kardeşlerimin geri kalanını aradım.

Yengem Taylor gözüme çarptı ama yanında Garrett yoktu. Tanımadığım bir adamla konuşuyordu ve adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa sadece sohbet etmiyorlardı. Adam onunla flört ediyordu.

İçimi hastalıklı bir his kapladı. Garrett neredeydi? Ya burada değildi ya da onu görmemişti. Ona çok şey katlanmıştı ama karısının başka bir adamın onunla flört etmesine izin vermesine katlanamazdı.

Taylor'dan nefret etmemek için giderek daha fazla zorlanıyordum.

Bir hevesle ona doğru yürüdüm. Kardeşlerimin hayatlarına ya da ilişkilerine asla müdahale etmedim ama onlar da bana aynı nezaketi göstermediler. O yüzden siktir et.

"Merhaba, Taylor." Gürültüyü duyabilmek için sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Garrett'ı gördün mü?"

Adam yıpranmış bir sweatshirt ve kot pantolon giymişti ve bir elinde bira tutuyordu. Bana sinirli bir şekilde baktı.

Ona döndüm ve sinirli bakışlarıyla karşılaştım. "Garrett onun kocası."

Taylor'ın ağzı açık kaldı ve ellerini kalçalarına götürdü. Gözlerindeki zehir beni oracıkta öldürmeye yeterdi. "Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum."

Adam tek kelime etmeden çekip gitti.

"Sadece konuşuyorduk," dedi Taylor, ses tonu kayıtsızdı.

"Elbette öyleydin. Gerçekten Garrett'ı arıyorum. Eğer onu görürsen, burada olduğumu söyler misin?"

"Her neyse. Ben eve gidiyorum."

Beni geçti ve kalabalığın içinde kayboldu.

İçimi çektim. Umarım Garrett için işleri daha da kötüleştirmemiştim. İlişkileri hiçbir zaman iyi olmamıştı ama ona nasıl bu kadar kötü davranabilirdi? O harika bir adamdı. Onunla bu konuyu daha sonra, tercihen özel olarak konuşmam gerekecekti.

"İşte orada," dedi Luke arkamdan.

Arkamı döndüm ve ona en iyi anne bakışımı attım.

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, biliyorum. Hadi, şurada bir masamız var."

Onu barın uzak tarafına doğru takip ettim ve orada iri yarı, fanila giyen Haven kardeşlerin tamamını buldum.

Reese hariç tabii ki. En olmadık zamanlarda aklıma gelmesi çok garipti. Her neredeyse nasıl olduğunu merak ediyordum.

Zachary dart oyununu bırakmış, ön kolunu bar yüksekliğindeki uzun masaya dayamıştı. Theo hayatında ilk kez spor kıyafetleri giymemişti ama kırmızı ekoseli fanila ve kot pantolon hâlâ gündelikti. Garrett'ın dikkati telefonu dağılmış gibiydi; muhtemelen Taylor ona mesajla gittiğini söylüyordu. Eve dönerken Owen'ı da alıp almayacağını merak ediyordum - o ve Thomas anne ve babasıyla birlikteydi - ya da oğlunu büyükanne ve büyükbabasıyla bırakıp eve yalnız mı dönecekti.

Luke'un deri ceketini uzun taburelerden birinin üzerine örtülmüştü. Fanilasını maviydi ve loş bar ışığında bile gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyordu. Josiah yeşil giymişti ve gömleği açıktı, altından koyu renk bir tişört görünüyordu.

"Pekala çocuklar, burada ne işim var?"

Josiah masanın altından pembe bir hediye çantası çıkardı ve yere koydu. "Bir barış teklifi."

"Çok şirin ama affımı satın alabileceğini sanıyorsan yanlış yapıyorsun."

"Mesele bu değil," dedi Luke. "Bu sadece kız kardeşimize duyduğumuz minnettarlığın küçük bir göstergesi. Hâlâ yapmamız gereken çok şey olduğunun farkındayız."

Bakışlarım beşinin üzerinde gezindi. "Çok fazla."

"Evet, biliyoruz," dedi Theo. "Sadece bunun bizden biraz daha az nefret etmeni sağlayacağını umuyorduk." Hediyeği biraz daha yaklaştırdım. "Sizden nefret etmiyorum. Size kızgıyım. Arada fark var."

Çanta boyutuna göre şaşırtıcı derecede ağırdı. İçine uzandım ve Mari'yle maskeli balodaki göz maskelerimizi süslemek için kullandığımıza benzer bir paket pul çıkardım. Ardından bir paket çok renkli sim, sonra da birkaç makara kumaş kurdele geldi. İnce uçlu keçeli kalemler, küçük bir boya paketi, bir defter, Noel desenli kartonlar, dört adet boş beyaz kahve fincanı seti ve yedekleriyle birlikte bir tutkal tabancası vardı. Sanki Knotty'nin el sanatları bölümünde geziniyorlardı.

Örgü örüyorlardı ve hoşuma gidebileceğini düşündükleri rastgele şeyleri alıyorlardı.

Aslında, muhtemelen tam olarak yaptıkları şey buydu.

Hediyenin beni yumuşatarak özürlerini kabul etmem için tasarlandığını biliyordum ve itiraf etmeliyim ki işe yarıyordu. Çok güzeldi.

"Bu gerçekten çok tatlı."

Josiah boğazını temizledi. "Karıştığımız için özür dileriz."

Tereddüt ettim, kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim. Devam etmedi. Görünüşe göre söylenmesi gerektiğini düşündüğü tek şey buydu.

Yine de Josiah her zaman az konuşan bir adam olmuştu.

Luke araya girdi. "Seni incitmek ya da kızdırmak istemedik. Sadece sen ve Bailey arasındaki bu şeyin nasıl iyi sonuçlanacağını göremiyorduk."

"Dürüst olmak gerekirse, hâlâ bilmiyoruz," dedi Theo.

Zachary homurdandı. "Bu çok hafif bir ifade." Ona

ters ters baktım.

"Niyetimiz iyiydi," dedi Luke. "Ve özür dileriz."

Zachary, "Ama işler kötüye gittiğinde Levi'yi hâlâ hak ediyorum," dedi ve ağzının kenarına bir sırıtış yerleşti.

"Sen imkânsızsın." Derin bir nefes aldım. "Tamam. Seni affediyorum. Ama hayatıma bir daha böyle karışmayacağına söz vermelisin. Asla. Erkek arkadaşımın benden ayrılması için anlaşma yapmaya çalışman çok kötü bir şeydi."

Garrett, "Evet, sen öyle söyleyince öyle oluyor,"

dedi. "Sen de öyle yaptın."

"Biliyorum ama planladığımızda kulağa daha hoş geliyordu," dedi Garrett. "Bilirsiniz, kız kardeşimizi bir Bailey'den kurtarmak falan."

"İşte anlamadığınız şey bu. Levi tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Birbirlerine şüpheli bakışlar attılar. Bana hâlâ inanmıyorlardı. Onlara Levi ve benim ciddi olduğumuzu göstermek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bizi bir çift olarak kabul etmeleri gerekiyordu çünkü o hiçbir yere gitmiyordu.

Luke kollarını açtı. "Sarılalım mı?"

Tekrar iç çektim ama sarılmak için adım attım. En azından bu bir başlangıçtı.

Kardeşlerimin hepsi bana sarıldı ve Josiah bir özür daha mırıldandı. Zachary'nin yanına gittiğimde, sanki gruptaki en büyük sorun çıkaran kişi o değilmiş gibi bana sırıttı.

"Kibar ol," dedim.

"Ben her zaman iyiyimdir," diye cevap verdi, sanki öyle olmayabileceğinin ima edilmesinden bile rahatsız olmuş gibi.

Zachary'nin ayı gibi sarılmasından kurtulduğumda, meyhanede bir mırıltı dalgalandı. Odadaki enerji hissedilir şekilde değişti. Neler olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Birinin barda ya da bir taburede durup herkesin dikkatini çekmeye çalıştığını görmeyi bekliyordum. Tüm gözler ön girişe çevrilince konuşmalar kesildi, yerini sessiz fısıltılar aldı.

Kalabalık dağıldı ve her yeri sessizliğe boğan şeyi gördüm. Levi Bailey.

Kapının hemen içinde durmuş, bakışlarıyla kalabalığı tarıyordu. Kaşları çatıktı ve çenesi sert bir çizgi halindeydi. Tüm tavırları meydan okur gibiydi; geniş omuzları geride, kaslı kolları iki yanında, çenesi yukarı kalkıktı. Vücudu mesajı -bana bulaşmayın- kelimelerin iletebileceğinden çok daha iyi iletliyordu.

Kışlık paltosunu çıkarıp koluna geçirdiğinde insanlar şaşkınlıkla baktı. Hareketleri

Rahat ve gevşekti; düşman bölgesine yeni girmiş bir adamın rahatlığı değildi bu. Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi kendinden emin bir şekilde bara doğru yürüdü.

Sessizlik büyüdü ve hatta biri müziği kapattı. Yerde koşuşturan bir sincabın sesini duyabilirdiniz.

Büyülenmişim. Düğmeli bir gömlek ve pantolon üzerine lacivert bir kazak giymiş, harika görünüyordu. Sanki başka kimse yokmuş gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Sanki burada onu dışarı sürüklemekten mutluluk duyacak düzinelerce insan yokmuş gibi.

Birkaç santim ötede durdu. Ceketini yere koydu. Ve sonra düşünülemez olanı yaptı. İki elini saçlarımın arasına soktu ve beni öptü.

Sadece bir öpücük değildi. Kalp durduran, vücut eriten bir deneyimdi. Dilini ağzımın derinliklerine daldırdı ve herkesin önünde beni sahiplendi. Elleri sert, dudakları ısrarcıydı. İçim sıvıya dönüştü, bedenim onunkinin karşısında eridi.

Etrafımızdaki şaşkın sessizlik bozulmadı. Kardeşlerim bile sessiz kaldı.

Yavaşça uzaklaştı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru nazikçe taradı. "Seni seviyorum. Seni tüm kalbimle ve her şeyimle seviyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi. O ne yapıyordu? "Ben de seni seviyorum."

Ağzının kenarları bir gülümseme imasıyla kalktı. Sadece benim için ayrılmış gizli bir gülümseme. Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Yavaşça, kendini bir dizinin üzerine indirdi.

Beynimin neler olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Kalabalıktan bir soluk geçti, herkes şaşkın bir nefes aldı.

Kardeşlerimin yanı sıra hayatlarını kan davasının Haven tarafında geçirmiş düzinelerce insan bana bakarken, Levi Bailey bir nişan yüzüğü çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Annika Haven, beni dünyanın en mutlu erkeği yapıp benimle evlenir misin?"

Gözlerimin kenarlarından yaşlar boşandı ve başımı salladım. "Evet. Evet, seninle evlenirim."

Etrafımızdaki şaşkın mırıldanmaların belli belirsiz farkındaydım. Birkaç kişi alkışlamaya başladı, sonra durdu. Umurumda değildi. Levi elmas tektası parmağıma taktı, elimin arkasını öptü ve ayağa kalktı.

Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona doğru fırlattım. Güçlü kollarını bana doladı ve ayaklarımı yerden keserek beni kaldırdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı boynuma. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum bilmiyordum. Muhtemelen ikisinin karışımıydı. Beni yere bıraktı ve tekrar öptü, sonra yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe sildi.

"Babanla konuştum."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Şaka yapıyorsun."

"Hayır, gerçekten istedim. Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi ve hayatımızın geri kalanında sana bakacağıma söz verdiğimi bilmesini istedim."

"Ne dedi?"

"Bir erkek kızını bu kadar çok sevdiğinde ne diyebilir ki? Tam olarak emin olamıyorum çünkü çoğunlukla homurdandı ama sanırım bir an yaşadık."

Güldüm. "Homurdanmalarıyla biraz mağara adamı gibi."

"Hâlâ ikna etmemiz gereken çok insan olduğunu biliyorum ama bu noktada beklemeye niyetim yok. Sen benimsin. Karım olmanı istiyorum. Diğer herkes daha sonra yetişebilir." Gözleri tekrar kardeşlerime kaydı.

Vay be. Bu ilginç olacaktı.

Yavaşça arkamı döndüm. Sanki Levi Bailey'nin küçük kız kardeşlerine evlenme teklif etmesini izlemek hepsini taşa çevirmiş gibi hiç kıpırdamamışlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbiri onu öldürmeye hazırmış gibi görünmüyordu. Çoğunlukla şaşkın görünüyorlardı, sanki onun kız kardeşleriyle evleneceği hiç akıllarına gelmemiş gibiydi. Zachary bile, yüz ifadesinde ya da duruşunda en ufak bir saldırganlık belirtisi olmaksızın, gözlerini kocaman açmış öylece bakıyordu.

Hepsinin gardını indirip Levi ile el sıkıştığını görmeyi ne kadar istesem de, onlardan bunu beklemiyordum - henüz. Sadece onlara gülümsedim, içimde kabaran mutluluğu zapt edemiyordum.

Levi Bailey ile evlenecektim.

Elini benimkinin içine soktu ve kulağıma doğru eğildi. "Benimle gelebilir misin?"

"Elbette. Nereye gidiyoruz?"

Yine o ince gülümseme vardı ve içimi karıncalandırıyordu. "Seni biriyle tanıştırmam gerekiyor. Resmi olarak."

LEVI

M Gözlerim Haven kardeşlerin üzerinde geziniyor, bana bulaşmaları için onlara meydan okuyordum. Annika'nın parmağında benim yüzüğüm vardı ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Geçen gecedен sonra, bunu burada, onların bölgesinde yaptığım için deli olup olmadığımı merak etmiştim. Özellikle de tek başıma. Şaşkınlıklarını kolayca üzerlerinden atabilir, beni dışarı sürükleyebilir ve kıcıma tekmeyi basabilirlerdi. Ama bir şekilde biliyordum. Bunun uygun olacağını, onlara -ve bu kasabadaki herkese- Annika ve benim birlikte olacağımızı göstermenin bir adımı olacağını biliyordum, kan davası lanetlensin.

Havens hareket etmedi. Sadece bana baktılar. Güzeldi.

Annika'nın elini sıktım ve onu kalabalığın arasından geçirdim. Bize şok içinde bakanlar sadece kardeşleri değildi. Kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu, şüphesiz bunlar yarın kasabadaki herkesin duyacağı söylentilerin başlangıcıydı. Birkaç kişi beceriksizce alkışlamıştı ama şimdi şaşkınlıkla gidişimizi izliyorlardı.

Dışarı çıktığımızda paltomu tekrar giydim ve SUV'imın kilidini açmak için uzaktan kumandaya bastım. Park ettiğim sokağa doğru yürüdük -Timberbeast bu gece kalabalıktı- ve ona yolcu kapısını açtım.

"Kardeşlerimin bana aldığı hediyeı unuttum," dedi arabaya binerken. "Gidip almamı ister misin?"

"Hayır, bence bu etkiyi bozar. Eminim içlerinden biri getirecektir." Eğildim ve onu öptüm. Benim kadınıımı. Nişanlıımı.

Logan eş meselesinde haklı olabilirdi. Henüz evli bile değildik ama parmağındaki o yüzük her şeyi değiştirmişti. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İçimi bir aciliyet duygusu kapladı. Onunla hemen evlenmek istiyordum. Ama onu korkutmak istemiyordum. Belki büyük bir düğün isterdi ve bunu planlamak zaman alırdı.

Yine de, artık karar verilmişti ve ben hazırdım. Onun karım olmasını istiyordum. Mümkün olduğunca çabuk.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu.

"Emin olabilirsin, güzelim."

Diğer tarafa geçtim ve bindim. Motoru çalıştırdığımda havalandırma deliklerinden sıcak hava fışkırdı. Annika ellerini ısıtmak için uzattı, sonra sol elinin parmaklarını açarak parıldayan nişan yüzüğüne hayranlıkla baktı.

"Çok güzel."

"Beğendin mi? Kuyumcudaki adam, eğer beğenirsen başka bir şeyle değiştirebileceğimizi söyledi.

Yapma."

"Hayır, bayıldım." Başını öne eğdi. "Kesinlikle mükemmel."

Otoparktan çıktık ve elini tutmak için ona doğru uzandım.

"Thomas'a söylemek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Çok heyecanlanacak. Yine de hemen anlayacağını sanmıyorum. Muhtemelen düğünün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur."

"Bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu o da bilmiyor," dedim sessizce. "Ama öğrenecek." Annika bana baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ah, Levi."

"O da benim. Bunu bilmeni istiyorum." Elini tekrar öptüm.

"Neden bu kadar harikasin?"

Gülümsedim. "Parmağına yüzük taktığım için böyle söylüyorsun." "Bunun onunla bir ilgisi var."

"Bu arada, nişanlanan örümcekleri duydun mu?" "Hayır. Ne olmuş onlara?"

"İnternette tanışmışlar."

İnledi. "Baba şakası."

"Yine de şimdi biraz uygun, değil mi?"

"Çok uygun." Daha yakına eğildi ve başını koluma yasladı. "Büyükkannene gidiyoruz, değil mi?"

"Evet."

"O biliyor mu?"

Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Henüz değil."

Annika bir nefes aldı. "Mutlu olacak mı yoksa bu gerçekten garip mi olacak?" "Mutlu olacak. Bundan eminim."

"Umarım benden hoşlanır."

"Seni çok sevecek." Elini dudaklarıma götürdüm ve parmaklarının arkasından öptüm. "Söz veriyorum."

Büyükkanneme giderken içimizi bir huzur kapladı. Evlenme teklif edeceğimi kimseye söylememiştim ama büyükkannem zaten biliyor olsaydı şaşırırmazdım. Tüyler ürpertici bir sezgisi vardı.

Ne olursa olsun, ailede haberi ilk duyanın o olmasını istedim.

Evinin önüne geldik ve park ettik. Pencerelerdeki ışığın dostça parıltısını görmek içimde bir nostalji dalgası yarattı. Burası bir evden çok daha fazlasıydı. Bir duyguydu. Bir hatıraydı. Güvenlik ve sevgiydi.

Başka hiçbir evin olamayacağı şekilde bir evdi.

Ve ona bakmak bana hala onu kurtarmak için bir yol bulmamız gerektiğini hatırlattı. Annika'nın kardeşleri geri adım atsa bile, müzayedeye çıkmadan önce çok zamanımız yoktu.

Annika'nın elini tekrar öptüm. Bu gece buna odaklanmayacaktım. Bu bizimle ilgiliydi.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle."

Dışarı çıktım ve kapıyı açtım, sonra verandaya doğru yürürken elini tuttum. Kapıyı çaldım ama içeri girmeden önce cevap beklemedim -hiçbirimiz beklemedik-.

"Hey, büyükanne?" Seslendim.

Cevabı oturma odasından geldi. "Buradayım, Lynx."

Annika'yı içeri götürdüm ve güven vermesi için elini sıktım. Büyükkannemi en sevdiği koltuğunda pembe beyaz bir battaniye örerken bulduk. Uzun örgüsü omzuna dökülmüştü ve koyu kahverengi saçları

gözleri sıcacıktı. Odun sobasındaki ateş çıtırdıyor ve Noel ağacının ışıkları tüm odayı aydınlatıyordu.

Bana anında tanıdığım bir bakış attı. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum" der gibiydi. Ben de sııttım.

"Ne güzel bir sürpriz, değil mi?" dedi. "Yine de bana biraz haber vermeliydin. Mutfakta senin için bir şeyler hazırlamış olurdum."

"Sorun değil, biz tatlı için gelmedik," dedim. "Büyükanne, resmi olarak tanıştınız mı bilmiyorum ama bu Annika Haven."

"Evet, Dove ve küçük kızıyla kısa bir süre önce tanıştım," dedi Büyükanne. "Yanılmıyorsam dükkândan kurabiye alıyorlardı."

Bekle, büyükanne az önce ona Dove mu dedi? Bu da nereden çıktı şimdi? "Merhaba," dedi Annika. "Seni tekrar görmek güzel."

Annika takma adı fark etmemiş gibiydi. Ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Gram bu ismi daha önce de kullanmış mıydı? Yoksa bu ilk miydi?

Boğazımı temizledim. Odaklanmam gerekiyordu. "Gram, bu gece Annika'ya evlenme teklif ettim. O da evet dedi."

Büyükannenin yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Başka bir düğün mü?

Bu harika bir haber."

Annika'nın rahatladığını hissettim. Ben de öyle. Gram'ın evliliğimize karşı çıkmasını beklediğimden değil. Yine de onun bizim için gerçekten mutlu olduğunu görmek beni rahatlatı.

Örgüsünü bir kenara bıraktı ve ellerini uzatarak ayağa kalktı. "Buraya gel, tatlım."

Annika araya girdi ve ona sarıldı. Büyükanne ona uzun bir süre sarıldı ve ben bu kez duygularım kabardığı için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Gram bıraktı ve Annika onun gözlerinin altını temizledi.

"Neden siz ikiniz oturmuyorsunuz?" Büyükanne kanepayı işaret etti. Oturduk ve Annika'nın elini kucağıma çektim.

Büyükanne örgüsünü sepete bırakarak sandalyesine geri oturdu. "Yarın kasabaya gittiğimde ne kadar serpinti beklemeliyim?"

"Hem de çok" dedim. "Timberbeast'te tıklım tıklım bir salonun önünde evlenme teklif ettim."

"Aferin Lynx." Gözleri eğlenceyle parıldadı. "Kardeş dediğin diğer hayvanların haberi var mı?"

"Henüz değil."

Yavaşça başını salladı. "Orada çok fazla sorunla karşılaşacağınızı sanmıyorum. Kızlarım her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. Büyükanne seks yasağı komposunu biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu. "Sanırım Timberbeast'teki o tıklım tıklım salonda Haven'daki çocuklar da vardı?" Gram sordu.

Annika başını salladı. "Kardeşlerim oradaydı. Onlara neyin çarptığını bildiklerini sanmıyorum. Muhtemelen hâlâ da bilmiyorlar."

"Fikir buydu," dedim.

"Bana büyükbabanı çok hatırlatıyorsun." Büyükanne bir süre bana baktı, sonra gözleri Annika'ya kaydı. "Frank Bailey ele avuca sığmaz biriydi. Her şeye inat ederdi. Bir şeyi kafasına koydu mu, önünde durabilecek hiçbir şey yoktu."

Annika elimi sıktı. "İnanılmaz bir adam olmalı."

"Kesinlikle öyleydi. Frank Bailey'nin kızı olduğum için çok şanslıyım. Yavrularım olduğu ve ailemizin büyümesini izlediğim için de şanslıyım. Düğünler ve bebekler. Bu çok güzel bir şey. Evleneceğimize sevindim."

bir tane daha."

"Evleneceğim kimin aklına gelirdi ki?" diye sordum.

Bunu şaka olsun diye söylemişim ama doğruluk payı da vardı. Bir parçam hiç evlenmeyi beklemiyordu. O kadar uzun süre yalnız hissetmişim ki, bunun benim gerçekliğim olduğuna inanmaya başlamışım.

"Logan senin için endişelenmiş olabilir ama ben endişelenmedim," dedi Gram. "Sen bir Bailey'sin. Er ya da geç, sevdiğin kadınla aradaki duvarları yıkacaktın. Karnındaki ateş uzun süre kontrol altına alınamayacak kadar sıcak."

Büyükannem her zamanki gibi doğruları söylerdi. "Teşekkürler, Gram."

Örgüsünü tekrar kucağına aldı ve konuştuğunda neredeyse sonradan düşünülmüş gibi geldi. "Sanırım düğünü yakında yapmak istersiniz."

Annika'ya baktım ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Büyükannem haklıydı. Beklemek istemiyordum. "Henüz tam olarak ayrıntılara girmedik."

"Uzun bir nişan istemiyorum," dedi Annika, Gram'a mı cevap veriyordu yoksa benimle mi konuşuyordu emin değildim.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Bence bunu mümkün olan en kısa sürede yapmalıyız, bu büyük bir düğün yapmayacağımız anlamına gelse bile."

Ağzımın kenarı kalktı. "Şaka yapıyorsun." "Hayır, yapmıyorum. Bekle, seni korkutuyor muyum?"

Yüzüne hafifçe dokundum, Gram'ın bize sırtıttığının belli belirsiz farkındaydım. "Beni hiç korkutmuyorsun. Elimde olsa bu gece seninle evlenirdim."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Gram yumuşak bir sesle, "Kalplerimiz yeni bir başlangıç için yanıp tutuştuğunda, en iyisi onların kendi yollarına gitmelerine izin vermektir," dedi.

"Aynen öyle," dedi Annika, hâlâ bana bakarak. "Yeni bir başlangıç için hazırım. Artık hazırım."

Büyükanneme döndüm. "Başka bir düğünle bunalmazsın, değil mi? Logan ve Cara'nın düğününden bu yana çok zaman geçmedi, bir de Gavin ve Skylar'ınki vardı. Ayrıca tatil sezonunun ortasındayız."

Örgü şişleri tıkırdarken gözlerini kaldırdı. "Saçmalama." "Bir düğünü planlamak için ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordum.

Annika omuz silkti. "Sanırım bu düğüne bağlı."

"O zaman Yeni Yıl Günü evlenmeye ne dersin?"

Gözleri parladı. "Yeni bir başlangıcı sembolize etmek için. Bu fikri çok seviyorum." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "O zaman yapalım."

Annika'nın gülümsemesi güneş gibiydi. İki elimi de tuttu. "Marigold'u aramalıyım."

"Ara."

Neredeyse koltuktan fırlayıp mutfığa koşacaktı.

Büyükannem bana bir kez daha eğlenerek gülümsedi. "Dünyaya sen anlat Lynx. Onlara ne hakkında olduğunu göster." "Teşekkürler, Gram."

Üzerinde çalıştığı battaniyeyi kaldırdı. Yumuşak pembe ve beyazdı, kız bebekler için yapılmış gibiydi. "Bunu bitirmeliyim ki gerçekten kullanabileceğim bir tane yapabileyim. Evan ve Fiona'nın pembeye ihtiyaç duyacağını sanmıyorum."

"Henüz ne yediklerini bilmiyorlar, değil mi?"

"Hayır. Ama o bir erkek."

Büyükannemin haklı olduğuna dair çok az şüphem vardı.

Kısa bir süre sonra Annika, Marigold'la yaptığı heyecanlı görüşmeyi bitirip geri geldi. Büyükannemle vedalaştık ve cipime doğru yola çıktık. Kar taneleri karanlıkta uçuşuyordu ama bu gece fazla birikim olacak gibi görünmüyordu.

"Peki Marigold ne düşünüyor?"

"O kadar heyecanlı ki bu gece uyuyabilecek mi bilmiyorum. Düğünlere kafayı takmış durumda, bu yüzden şimdiden bir planlama çılgınlığına kapıldı."

"Bu yardım edeceği anlamına mı geliyor?"

"Yardım mı? Çoktan kontrolü ele geçirdi. Bir şey yapmama izin verir mi bilmiyorum."

Büyükannemin evinden uzaktaki toprak yolda ilerlerken gülümsedim. "Gerçekten iyi bir arkadaş benziyor. Bu dar zaman çizelgesi onu korkutuyor mu?"

"O en iyisi. Ve hayır, özellikle de ona sadece evlenmek istediğimizi söylediğim için. Belirli detaylara ya da başka bir şeye odaklanmış değilim. Sabah beni arayacak ve gerçek bir plan yapmaya başlayacağız."

"Kulağa harika geliyor. Nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin yeter."

"Uyuyacağım. Çok heyecanlıyım, bu gece uyuyabileceğimi de sanmıyorum." Durakladı. "Biz deli miyiz?"

"Ne için? Ailelerimiz yüz yılı aşkın süredir kan davalıyken nişanlanmak mı yoksa iki hafta içinde bir düğün planlamaya çalışmak mı?"

"İkisi de mi?"

Ona sııttım. "Muhtemelen."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Büyükannem bana neden Dove dedi?" "Çünkü sen benimsin."

Bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sanırım bana ve kardeşlerime bebekken takma adlar vermiş. Kendimi bildim bileli bana Lynx der. Logan Kuzgun, Gavin Su Samuru, Evan Kurt ve Asher da Ayı. Grace'e de küçüklüğümüzden beri Ayı derdi. Daha doğrusu Ayı Gracie derdi. Eskiden bu konuda pek düşünmezdim ama sonra Evan Fiona ile tanıştı ve Gram ona Cricket dedi. Bu garipti çünkü daha önce hiç kimseye hayvan ismi vermemişti."

"Yani bu Evan ve Fiona'nın evleneceği anlamına mı geliyordu?"

"Onun gibi bir şey. Skylar'a Serçe demeye başladı ve sonra Cara'ya Kaplan dediğinde herkesi çıldırttı. Sana bu kadar çabuk bir isim vermesini beklemiyordum ama işte buldum. Ve o her zaman haklıdır. Dove senin için mükemmel."

"Bana daha önce de böyle seslenmişti." "Gerçekten mi?"

Ne zaman?"

"Bir süre önce onunla Nature's Basket'te karşılaştım. O zaman hiçbir şey düşünmemiştim. Aslında onu doğru duyup duymadığımdan da emin değildim. Ama bana kesinlikle Dove dedi."

Başımı yavaşça salladım. "Bunu nasıl yaptı?" "Ve Thomas'a küçük Lynx adını verdi."

Neredeyse sokağın ortasında duracaktım. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ben ciddiylim. Bunu birden fazla kez söyledi. Sevimli olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar önemli bir anlamı olduğunu bilmiyordum."

Alnına dökülen koyu sarı saçlarıyla Thomas'ı düşündüm. İri mavi gözleri ve ciddi bakışları. Elbette bana benzemiyordu ama o gerçekten küçük bir vaşaktı. Tıpkı benim gibi.

Gerçek dışı.

"Çok anlamlı. Evleneceğimizi söylediğimizde şaşırmamasına şaşmamalı.

O biliyordu. Ve seni çoktan kendi çocuğu olarak kabul etmişti."

"Kes şunu, beni yine ağlatacaksın." Gözlerinin kenarlarını sildi.

Elini tuttum ve yüzüğünün etrafından defalarca öptüm. Annika'nın benim olması gerektiğini söylemek için büyükannemin garip kehanet yeteneklerine ihtiyacım yoktu. Ben biliyordum. O da biliyordu.

Ve dünyaya anlatacaktık.

ANNIKA

O ncak benim çocuğum şehrin en mutlu, en Noel havasındaki yerinde olabilir ve her şeye kaşları çatık bir şekilde bakabilirdi. Bir elinde en sevdiği itfaiye oyuncağı, diğer elinde Noel Köyü'nü hafif huysuz bir şüphecilikle inceledi. "We-vi?" diye sordu.

"Hayır dostum, Levi burada değil. Ama yakında onu göreceğiz."

Günün erken saatlerini Levi ile birlikte onun evindeki ağacı süsleyerek geçirmiştik. Thomas ayrılmak istememişti, bu hem çok sevimli hem de sinir bozucuydu. Arabaya kadar ayaklarını yere vurmuştu. Ama Levi'nin yapacak işleri vardı ve ben de ailemle plan yapmıştım.

Bu sabah yağan kar, binaların ve ağaçların üzerinde pırıl pırıl beyaz bir parlaklık bırakmıştı. Isabelle ve ailesi bu yıl süslemelerde kendilerini aşmışlardı. Noel ağaçları, çelenkler, baston şekerler ve ışıklar her yerdeydi. Sanki kuzey kutbunun masalsı bir versiyonunda yürüyor gibiydik.

Annem ve babamla birlikte gelmiş, Tilikum ve çevresinden gelen insan kalabalığına katılmıştık. Bu babamın fikriydi ve hem beni hem de annemi şaşırtmıştı. Genelde eğlenceli aile gezileri öneren kişi o olmazdı. Ama bu, özellikle de Levi'yle nişanlanmamın ardından, onun bağ kurma yöntemi gibi görünüyordu.

Levi'nin evlenme teklif etmeden önce onunla konuşmuş olması, babamın onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmek için uzun bir yol kat etmişti. Yine de, kızının Annika Bailey olmak üzere olduğu gerçeğini hâlâ sindirmeye çalıştığını hissediyordum.

Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı ve düğünümüz de ondan bir hafta sonra gerçekleşecekti. Kışın serin havasına çıkmak ve ailemle vakit geçirmek güzeldi. Bir saat kadar bir süre için yapılacaklar listesi, gelinlik provaları ya da davetiyeler hakkında endişelenmemize gerek yoktu.

İşlerin çoğunu kendim yapmıyordum. Marigold'un muhteşemliği sayesinde düğünümüz sanki sihirli bir şekilde bir araya geliyor gibiydi.

Thomas yolun yanındaki mutlu, buz pateni yapan penguenlerin önünde durdu. Noel Baba'nın Atölyesi ilerideydi ve şaşırtıcı bir şekilde Noel Baba fotoğrafları için sıra yoktu.

"Noel Baba'yı görmek ister misin?" diye sordum.

Thomas bana baktı ve başını salladı. "Sorun değil. Gitmek zorunda değiliz."

Bu bir daha yapmayacağım bir hataydı. O daha bebekken Noel Baba ile fotoğraf çektirmenin harika bir fikir olacağını düşünmüştüm. Onu gerçek beyaz sakalı olan ve her yıl Noel Baba'yı oynayan Burl Sanderson'a teslim ettiğim anda Thomas gözyaşlarına boğulmuştu. Artık iletişim kurabilecek yaşa gelmişti.

Sadece başımı sallayarak bile olsa onun fikrini alır ve gözyaşlarından kaçınırdım.

"Kurabiye ne dersin?" Annem sordu.

Bu onun gülümsemesine neden oldu ve başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi, Nana seni götürecektir." Elini uzattı ve onun elini tuttu. Gözleri babaminkilerle buluşmak için kalktı. "Peki ya sen? Kurabiye ister misin?"

Babam hafifçe gülümsedi. "Kurabiye istiyorum." "Paul,"

dedi, sesi alaycı bir şekilde azarlıyordu. "Kes şunu." "Kurabiye mi, nine?" Thomas sordu.

"Evet, tatlım. Hadi gidelim."

Babam annemin diğer elini sıktı ve üçü birlikte kurabiye ve diğer ikramların satıldığı dükkânlardan birine yöneldiler.

Marigold, Annika ve Levi'nin düğün dosyasını taşıırken birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Kırmızı yün bir palto, şeker kamışı çizgili bir atkı ve sevimli kırmızı bir şapka giymişti. "Size söylüyorum, bu düğünün olması gerekiyordu."

Güldüm. "Sana bunu söyleten ne?"

"Çok kolay bir şekilde bir araya geliyor, özellikle de son dakika olduğunu düşünürsek." "Çünkü sen bir dahisin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim ama ben değilim. Mekan gibi mi? Grace beni baldızı Zoe Miles ile temasa geçirdi ve onunla şaraphanelerinin büyük bir iptalinin hemen ardından konuştum. Yeni yıl gününde. Düğün için bir yer bulmak en büyük endişelerimden biriydi ve bu neredeyse elimize tutuşturulmuştu. Bu arada Zoe harika biri, ona bayılacaksınız."

"Grace de aynı şeyi söyledi."

"Lafı açılmışken, Grace çok tatlı biri. Artık onunla arkadaş olmama izin var mı? Bu işler nasıl yürüyor? Çünkü onunla gerçekten arkadaş olmak istiyorum."

"Elbette katılabilirsin. Kavga tuhaf bir şekilde devam etse bile, her zaman Stitch and Sip'e katılabilirsin. Annem o hanımlarla yıllardır arkadaş, Grace de dahil. Ve Gram Bailey."

Mari'nin gözleri parladı. "İyi bir noktaya değindin. Stitch and Sip hanımlarından bahsetmişken, Grace ve Cara dekorasyon konusunda şaraphaneyle birlikte çalışıyorlar." Dosyasını açtı ve parmağını bir listede gezdirdi. "Yeni Yıl Günü olduğu için bol ışıltılı gümüş ve altın rengi tercih edeceğiz. Ve sen parıltıyı sevdiğin için. Fiona ve Skylar pastayı alacaklar ve Zoe ile birlikte yemek menüsü üzerinde çalışacaklar. Ve sanırım Tillie Bailey-Linfield'in elbiseni değiştirmeyi teklif ettiğini zaten biliyorsun."

Marigold'a nişanlandığımızı söyler söylemez, kendisini düğün planlayıcım ilan etti ve Stitch and Sip hanımları onun gayri resmi planlama komitesi haline geldi. Diğer kadınlar Mari'yi hemen aralarına kabul etmiş ve yardıma koşmuşlardı.

Bu bana Haven-Bailey kavgası arasındaki uçurumu kapatabileceğimizi düşündürdü.

Bu kadar kısa sürede bir düğün organize etmek zor bir işti ama hiçbirimiz yılmadık.

Ayrıca, büyük ve gösterişli bir düğüne ihtiyacımız yoktu. Sadece evlenmek istiyorduk. "Evet, Tillie zaten tüm ölçülerimi aldı."

Marigold çantasından bir kalem çıkardı ve listesine bir onay işareti koydu. "Mükemmel. Sanırım bunu gerçekten başaracağız."

"Elbette öyleyiz, özellikle de başımızda sen varken."

"Teşekkürler," dedi neşeye ve dosyasını kapattı. "Peki, damat bugün ne yapıyor?"

"Görevde olmadığı için yapması gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Thomas ve ben bu sabah onun evindeki ağacı süsledik, çok eğleneliydi."

"Kardeşlerinden birkaçı burada. Onları ren geyiklerinin yanında gördüm. Bir an için onların

Levi, ama diğeri olmalı."

Güldüm. "Bu bana şunu hatırlattı. Levi bana kardeşi Gavin'in çocukken ren geyiklerinden birine binmeye çalıştığını söyledi."

"Amy Garrett'ın çocukları bir keresinde bunu yapmamış mıydı?" "Sanırım öyle, evet."

Arkamdaki bir şey -ya da biri- Marigold'un gözüne çarptı. Sanki ruj sürmüş gibi dudaklarını birbirine sürttü ve yanakları pembeleşti.

Omzumun üzerinden baktım. Zachary ve Luke'tu.

Luke deri bir bomber ceket ve lacivert örgü bir şapka giymişti. Zachary'nin ceketı siyahtı ve koyu gri şapkası hafifçe yamuktu.

"Selam kardeşim. Hey, Mari," dedi Luke. Levi'yle nişanlanmamı kabul etme konusunda tüm kardeşlerim arasında en kolay zamanı o geçiriyor gibi görünüyordu.

Zachary ise bu yelpazenin diğeri ucundaydı. Açıkça düğünümüze karşı değildi ama bu konuda zorlandığını biliyordum.

Denemesine rağmen. Bunun için ona hak vermeliydim.

"Thomas nerede?" Zachary sordu.

"Annem ve babamla birlikte kurabiye almaya gitti." Gözleri parladı. Luke'un ki de öyle.

"Kurabiye mi?"

"Biliyorsunuz, siz yetişkin insanlarsınız. Gidip kurabiye alabilirsiniz. Kimse sizi durdurmaz."

"İyi noktaya değindin." Zachary Luke'a döndü. "Hiç paran var mı?"

Luke gözlerini devirdi. "Evet. Ben alırım."

"Güzel." Zachary'nin gülümsemesi kayboldu ve gözlerini bana dikti. "Hâlâ evleniyor musun?"

"Evet, Z, hâlâ evleniyorum." Derin

bir nefes aldı. "Peki."

Güldüm. "Çok yüce gönüllüsün. Teşekkürler, Z."

Ağzının bir köşesi küçük bir gülümsemeyle seğirdi. "Her zaman."

Fazla bir şey değildi ama açık düşmanlıktan çok daha iyiydi. Kim bilir, belki düğün günümüzde Zachary benim için gerçekten mutlu olabilirdi.

Kardeşlerim kurabiye aramaya çıktılar ve ben de annemle babamı Thomas'la birlikte gördüm. Elinde neredeyse yüzü kadar büyük, buzlu bir kardan adam kurabiyesi vardı. Bir elinde hala itfaiye oyuncuğı varken, diğeri eliyle kurabiyeyi ağzına soktu. Huysuz kaşları çatılmıştı ve annem durup Noel Baba şapkası takmış büyük bir şişme kutup ayısını gösterdi.

Babam anneme yaklaşp bir şeyler söyledi ve sonra ters yöne doğru yürüdü. "Ben gitsem iyi olacak," dedi Marigold. "Yarım saat içinde bir müşteri var."

"Kulağa hoş geliyor. Her şey için tekrar teşekkürler."

Sarılmak için yaklaştı. "Bir şey değil. Isabelle'i gerçekten görürsen ona selam söyle."

"Söylerim."

Anneme ve Thomas'a yaklaştım ve kocaman kurabiyesiyle fotoğrafını çekmek için durdum. Ağzında kardan adamın silindiri şapkası vardı ve fotoğrafın açısı kurabiyeyi olduğundan daha büyük gösteriyordu. Levi'ye gönderdim.

Gezegendeki en mutlu çocuk bu olmalı.

Ben: Biliyorum, değil mi?

Levi: *Dur tahmin edeyim, ninem ve babam mı?*

Evet!

Levi: *Dürüst olmak gerekirse, ben de ona o kurabiyeyi alırdım.*

Ben: *Tabii ki yaparsın. En azından eğleniyor gibi görünüyor.*

Öyle. Seni sonra görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben: *Sen de.*

Levi: *İkinizi de seviyorum.*

Kalbim eridi. Oğlumu gerçekten seviyordu. Bekâr bir anneyle evlenip üvey baba olma fikrine bir kez bile karşı çıkmamıştı. Ve üçümüz birlikte vakit geçirdiğimiz her an Thomas'ın onu ne kadar çok sevdiği açıkça görülüyordu. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Kendinden olmayan bir çocuğu kucaklamak ve onu büyütmek için sadece istekli olmak değil, aynı zamanda bunu istemek için özel bir tür adam gerekir.

Levi o adamdı.

Ben *de seni seviyorum.*

Anneme yetiştim ve Thomas kurabiyesini yerken patikada dolaşmaya devam ettik. Her ne kadar cazip gelse de, sevimli Noel dekorları satan küçük bir dükkan olan Rustik Noel'e girmemeye karar verdim. Yaptığım süsler orada satılıyordu ama benim asıl sevdiğim dükkânın geri kalanına göz atmaklı. Orada saatlerce kaybolabilirdim.

"Babam nereye gitti?" Ben sordum.

"Oh, bilmiyorum. Onu bilirsiniz, her zaman bir şeylerin peşindedir."

Ani şüphe sırtımın karıncalanmasına neden oldu. Bir süredir onu sigara içerken yakalamamıştım ama geçen gün dükkânın arkasında bir sigara izmariti bulmuştum. Eski olabilirdi. Ama belki de değildi.

Dumanın belli belirsiz kokusu burun deliklerimi gıdıkladı. Herhangi biri olabilirdi. Köyün sınırına yaklaşmıştık ve biri otoparkta rahatlıkla sigara içiyor olabilirdi. Çok uzak değildi.

Ama babam olduğunu biliyordum. Nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum.

"Maureen," dedi Vicky Gonzales anneme yaklaşırken. Annem yaşlarındaydı, parlak sarı bir palto ve şapka giymişti. Anneme dönüp koluna sempatik bir el koymadan önce bana doğru endişeli bir bakış attı. "Nasılsın?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Beklemek mi? Sanki annemin tebriğe değil de taziyeye ihtiyacı varmış gibi. Thomas başını kaldırıp iç çekti, sanki beni anlamış ve bana hak vermiş gibiydi. Ben de gülümsedim.

Tatlı çocuk.

Duman kokusu yine bana doğru geliyordu. Hayal görmüyordum. Annem Bayan Gonzales'le düğün hakkında sohbet ediyor, onun kötü haber verme çabalarını görmezden geliyordu. Annem heyecanlı bir gelin annesi olduğumu söylemeye devam ediyordu, sağ olsun.

Rustik Noel'e birkaç adım daha yaklaştım; kapısında büyük, ışıltılı bir çelenk ve biri içeri girip çıktığında şingırdayan çanları olan küçük, kulübe benzeri bir binaydı. Babam arka tarafa mı gitmişti? İçimden bir ses gittiğini söylüyordu. Omzumun üzerinden bakarak Thomas'ı kontrol ettim. Annemin yanındaydı, itfaiye arabasını ahşap bir bankın koltuğunda sürüyordu, diğer elinde yarısı yenmiş kurabiyesi vardı.

"Anne, hemen döneceğim."

Gözlerime baktı ve başını salladı.

Rustik Noel'in arkasına dalarken ayaklarımın altında kar çtırdadı. Sadece hızlıca bir göz atacaktım. Muhtemelen aptallık ediyordum. Babam değildi-

Ama öyleydi.

Bir sigarayla.

"Baba!"

Sarsıldı ve elindeki sigaraya baktı, sanki onu saklayıp saklayamayacağını merak ediyordu. Sigara

Yüzündeki suçlu ifade neredeyse komikti; ağarmış sakalına rağmen o kadar çocuksuydu ki. "Sadece bir taneydi," diye homurdandı, yere bıraktı ve botuyla söndürdü. İçimi çektim.

"Baba, doktorun ne dediğini biliyorsun."

Gözlerimin içine tam olarak bakmadan homurdandı.

"Bırakmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ama bu şeyler seni gerçekten öldürecek." "Biliyorum, biliyorum."

"Annem gerçekten fark etmiyor mu? Kokusunu alamıyor mu?"

"Çok sık içmediğim sürece, içmiyormuş gibi davranıyor."

Başımı sallayarak güldüm. Ama aklıma bir düşünce geldi ve gülümsemem soldu. "Ben ve Levi yüzünden stresli olduğun için mi böyle yapıyorsun? Tekrar sigaraya başlamana ben mi sebep oldum?"

Yaklaştı ve ellerini kollarıma koydu. "Hayır. Onun bir Bailey olduğunu biliyorum ama lanet olsun, bu saçmalıklar için çok yaşlıyım. Sen benim bebeğimsin. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Teşekkürler baba." Ona sarıldım ve o da beni iyice sıktı. "Sadece temelli bırakmaya çalışacağına söz ver."

"Evet, evet. Söz veriyorum."

"Güzel. Gidip annemi Vicky Gonzales'in elinden kurtarmalıyız." Babam yüzünü buruşturdu. "Ah, kahretsin."

Yine güldüm. Konuşkan komşular Paul Haven'ın kriptonitiydi.

Dükkanın arkasından köşeyi döndüğümüzde Bayan Gonzales hâlâ sohbet ediyordu. Annemin yüzündeki ifadeye bakılırsa, konuşmayı bitirmek üzereydi ama tek kelime bile edememişti.

İzlerimde durdum, kalbim aniden ayak parmaklarıma düştü. Thomas'ı görmedim.

"Anne, Thomas nerede?" Bayan Gonzales'in sözünü pervasızca kestiğimi umursamadan sordum.

Annem yere baktı. "O haklı-"

Olamaz.

"Aman Tanrım," dedi annem. "Thomas mı? Tam buradaydı.

Thomas!" Yolu her iki yönde de taradım. Görünürde yoktu.

"Thomas!" Zihnimde gevşek bir arama planı oluşturarak seslendim. "Baba, sen şu tarafa git. Ben bu yöne gideceğim. Anne, sen burada kal. Çok uzağa gitmiş olamaz."

Adını söyleyerek ayrıldık. Bayan Gonzales'in yardım teklif ettiğini belli belirsiz fark ettim ama ona ayıracak vaktim yoktu. Oğlumu bulmam gerekiyordu.

Bu nasıl tekrar olabilir? Ve burada, kapatılabilecek kapıların ve korunabilecek girişlerin olmadığı bir yerde.

Daha da kötüsü, Levi onu sihirli bir şekilde bulmak için burada değildi.

Adını söyleyerek aceleyle patikadan aşağı indim. Her yeri kontrol ettim; süslemelerin arkasını, etrafı çevrili alanları, kurabiyesini aldığı küçük fırını. Ondan iz yoktu.

Kalbim daha sert atmaya başladı ve panik hissim arttı. O neredeydi? Neden onu orada bırakmışım? Birkaç kişiye küçük bir çocuk görüp görmediklerini sordum ama kimse görmemişti. Birisi yardım getireceğini söyledi. Onları zar zor duydum.

Oğlum neredeydi?

LEVI

T Bu sabah yağan kar yüzünden yollar kaygandı. Büyükanneimin Noel süslerinin geri kalanını, özellikle de ulaşamadığı şeyleri asmasına yardım ediyordum. Onun Ev zencefilli çörek gibi kokuyordu ama ben taze pişmiş kurabiyelerden bir tane bile aşırılamadan beni kovmuştu.

Bu iyiydi. Ben elmalı turtta için beklerdim.

Sokağıma döndüm ve telefonum çaldı. Annika'nın güzel yüzü ekranımda belirdi ve gülümsedim.

"Hey güzelim, ne var-"

"Thomas kayıp."

Sırtım kaskatı kesildi ve damarlarımdan adrenalin fışkırdı. "Neredesin? Hâlâ Noel Köyü'nde misin?"

"Evet. Annemle birlikteydi, kurabiye yiyordu. Sadece bir dakikalığına gitmiştim." Sesi sanki hızlı yürüyormuş gibi hafif nefes nefese çıkıyordu.

Arkamda kimsenin olmadığından emin olmak için dikiz aynasından baktım ve sokağın ortasında keskin bir U dönüşü yaptım. "Yola çıkıyorum. Polisi aradın mı?"

"Garrett'ı aradım. O ve Jack yoldalar."

"Güzel. Yardıma gelmeleri için kardeşlerimi arayacağım. Ne giyiyor?" "Kışlık montu ve şapkası. İkisi de koyu mavi."

"Anladım."

"Teşekkür ederim. Çıldırılmamak için çok uğraşıyorum."

"Onu bulacağız," dedim, bunun doğru olmasını dileyerek. "Sadece birkaç dakika uzaklıktayım." "Tamam. Aramaya devam edeceğim. Buraya geldiğinde beni ara."

"Yapacağım."

Telefonu kapattı ve ben de hemen Logan'ı aradım.

"Brodiddly," diye cevap verdi.

"Neredesin? Thomas Noel Köyü'nde kayıp." "Bir bok yok mu? Ben ve Gav buradayız."

"Öyle mi? Sadece ikiniz mi?"

"Evet. Her yıl geliyoruz. Müthiş bir şey."

"Tamam, her neyse. Annika orada ve Thomas'ı bulamıyor. Annesiyle birlikte olduğunu, kurabiye yediğini ve uzaklaştığını falan söyledi. Yola çıkıyorum."

"Hallediyoruz kardeşim," dedi Logan. "Takviye çağırmamı ister misin?"

"Yap hadi. Mavi bir kışlık mont ve şapka giyiyor."

"Anladım. Gav onlara mesaj atıyor. Merak etme, muhtemelen onlar buraya gelmeden onu buluruz." "Teşekkürler."

Aramayı sonlandırdım ve birkaç derin nefes aldım. Sakin kalmam gerekiyordu ama Thomas'a bir şey olacağı düşüncesi içime derin bir korku saldı. O küçük tatlı çocuk, o soğukkanlı yüz ifadesiyle. Gülümsediğinde, insana piyango kazanmış gibi hissettirirdi. O çocuğu çok severdim. Eğer biri ona dokunursa, onu öldürürdüm.

O benimdi.

Ellerim direksiyonu kavradı, parmak eklemlerim bembeyaz oldu ve kalbim kararlılıkla sabit bir ritimle çarptı. O iyi olacaktı. Ona bir şey olmasına izin vermeyecektim.

Noel Köyü'nün dışındaki park yeri tıklım tıklımdı. Yola yakın bir yer buldum ve neredeyse cipimden dışarı uçtum. Kalbim gırtlığıma dayanmıştı ama kendimi korkuyu uzak tutmaya zorladım ve eğitimimin devreye girmesine izin verdim. Her acil durumda olduğu gibi soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Kolay olmadı.

Telefonumu çıkardım ve Annika'yı aradım.

"Onu hâlâ bulamadım." Sesi öncekinden daha panikliydi. "Ben buradayım.

Sen neredesin?"

"Peppermint Parlor'un dışında."

Şekerci dükkânına doğru yöneldim, yol boyunca dolaşan insanların arasına dalıp çıktım. "Olduğun yerde kal. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Tamam."

Onu görene kadar telefonda tuttum. Bir an için kalbim durdu.

Kırmızı beyaz çizgili dev bir baston şekerin önünde durmuş, krem rengi kışlık montu ve beyaz şapkasıyla bir melek gibi görünüyordu. Pembe uçlu sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ama göğsümü kavrayan ve sıkın mavi ve dehşet dolu gözleriydi.

Ona doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım. Bir an için bana karşı rahatladı. Bana güveniyordu, bana güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Logan ve Gavin zaten buradaydı," dedim. "Bakıyorlar ve diğer kardeşlerim de yoldalar."

"Annemle babam, ayrıca Luke ve Zachary bakıyor. Josiah az önce mesaj atarak burada olduğunu ve diğerlerinin de her an gelebileceğini söyledi."

"Güzel." Yüzüne dokundum. "Onu bulacağız."

Başını salladı ve gözlerindeki umutsuz umut kalbimi yeniden sıkıştırdı.

"Annika," diye seslendi arkadaşı Isabelle, aceleyle bize doğru gelirken, üzerinde ona göre çok büyük bir erkek yün paltosu ve taba rengi botlar vardı. "Personele otoparkı ve girişleri kontrol ettiriyorum. Ondan bir iz var mı?"

"Henüz değil," dedi Annika.

Hemen arkasında yeşil gömlekli, dikkat çekici bir şekilde paltosuz bir adam duruyordu. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Çok önemsedimden değil ama bana liseden birini hatırlattı.

Annika'nın gözleri büyüdü. "Bu mu?"

Isabelle onu görmezden gelmeye çalışıyor gibiydi. "Hiç sorma." "Elias Stoneheart," dedi Annika'ya başıyla selam vererek.

"Hatırlıyorum," dedi. "Yardımanız için teşekkürler. Çıldırılmamak için kendimi zor tutuyorum. O bir

daha önce de dolaşmıştım ama hiç böyle olmamıştı."

Elias gözlerimle buluştu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Ya kaçıp gitmeseydi? Ya biri onu kaçırdıysa?

"Çalışanları uyardık," dedi Isabelle. "Girişi gözlüyorlar ve köyün her yerinde onu arıyorlar. Ama şu ana kadar, annene kurabiye satan Doris Tilburn dışında kimse onu gördüğünü hatırlamıyor."

Josiah koşarak bize doğru geldi, onu Luke ve Zachary takip etti. Logan ve Gavin aceleyle yanımıza geldiler, karşı yönden geliyorlardı.

Hepimiz birbirimize bakarken bir gerilim kıvılcımı havayı aydınlattı. Zachary'nin gözleri bana dikilmişti. Bir adım daha yaklaştı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı -muhtemelen boktan bir şey- ama daha iyi düşünmüş gibiydi.

Logan, "Ren geyiği ahırının oraya baktık ama onu göremedik," dedi.

Zachary, "Kurabiye ya da şeker satılan her yeri kontrol ettik," dedi. "Orada değildi." "Ya da en azından biz baktığımızda yoktu," dedi Luke.

"İyi bir noktaya değindin," dedim. "Eğer hareket halindeyse, bu işi daha da zorlaştıracak." "Onu hâlâ bulamadınız mı?" Asher'ın sesi arkamdan seslendi.

Arkamı döndüm. Asher Charlie'yi sırtında bir bebek taşıyıcısıyla taşıyordu. Evan da onunla birlikteydi. "Henüz değil."

"Buraya çabuk gelmişler," diye mırıldandı Zachary nefesinin altında.

Bundan neden rahatsız olmuş gibi görüldüğünden emin değildim ama onu görmezden gelmeye karar verdim.

Garrett ve Theo geldiler, daha yürümeyi bırakmadan sorular sormaya başladılar. Herkes aynı anda konuşmaya başladı -Annika ne olduğunu anlatmaya çalıştı, kardeşlerim ve onunki nereye baktıklarını açıkladılar, Isabelle nerede olabileceğine dair önerilerde bulundu- ve havada yine o gerginlik hissi yükseldi.

Herkesin arasına girdim ve sesimi yükselttim. "Bir plana ihtiyacımız var." "Seni kim görevlendirdi lan?" Zachary sordu.

"Kimin umurunda, sik kafalı," dedi Gavin. "O haksız değil." "Kesin şunu," dedim ikisine de bakarak.

Bir an için her şeyin patlamak üzere olduğunu düşündüm. Nesiller boyu taşınan kan davasının ağırlığı ağırdı. Bunun altında ezilecek miydik? Birlikte çalışamadığımız için bir çocuğun hayatını riske mi atacaktık?

Siktir et.

"Bu lanet olası kan davasıyla ilgili değil," dedim. "Thomas'ı bulmamız gerek."

Josiah gözlerime baktı ve ciddi bir şekilde başını salladı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. O benimle birlikteydi ve kardeşlerinin de aynı şeyi yapmasını sağlayacaktı. "Plan nedir?"

"Köyü bölümlere ayıralım ve dağılalım. Onu bulursanız ya da onu gördüğünü düşünen birini bulursanız beni ya da Annika'yı arayın. Isabelle, burayı herkesten daha iyi biliyorsun. Bizi ayır."

Isabelle, "Tamam, Garrett ve Theo, siz otoparkı alın," dedi. "Luke ve Zachary, dükkânları iki kez kontrol edin. Josiah, sen de onlarla gitmelisin. Küçük bir adamın saklanabileceği pek çok yer var. Noel Baba'nın atölyesini de kontrol etmeyi unutmayın. Logan ve Gavin, ren geyiği ahırına geri dönün ama sakın binmeye çalışmayın."

Herkes Gavin'e baktı.

"Ne?" diye sordu, masum numarası yaparak. "Ben öyle bir şey yapmam, artık tamamen olgunum." Asher homurdandı.

"Asher ve Evan, ağaç çiftliğinin kuzey bölümünü alın. Levi ve Annika güneyi alabilir

bölüm. En kestirme yol şu patikanın aşağısında." Eliyle işaret etti. "Elias ve ben köyün dışına çıkmış olma ihtimaline karşı ana eve doğru gideceğiz."

Annika, "Annemle babamın nerede olduğunu bilmiyorum ama onları gören olursa ne yaptığımızı söylesin," dedi.

"Pekâlâ millet," dedim. "Hadi Thomas'ı bulalım."

Ayrıldık, her birimiz Köy'ün kendi bölümüne doğru ilerliyorduk. Annika ve ben patikadan ağaç çiftliğine doğru koştuk. Aklıma büyükbabamla aynı yolda yürüdüğümüz rastgele bir anı geldi. Her yıl Noel ağacı kesmek için buraya gelirdik. Onu örgü şapkası ve eldivenleriyle, omzuna dayadığı testeresiyle görür gibiydim.

Bir krizin ortasında bunu düşünmek tuhaf bir şeydi.

Annika ve ben ilerlerken Thomas'a seslendik, süslemelerin arkasından baktık ve sesini dinlemek için kısa bir süre durduk. Yol geniş bir açıklığa açılıyordu; burada ağaç kesen işçiler müşterilere ağaçlarını kesmeleri için yardım etmekle meşguldü. Havada çam ve talaş kokusu asılı duruyordu ve bir testerenin vınlaması duyuluyordu.

"Sence bu tarafa gelirse gürültüden korkar mı?" diye sordum.

"Muhtemelen, her ne kadar kolay kolay korkmasa da."

Çalışanlara Thomas'ı görüp görmediklerini sorduk ama kimse görmemişti. Birçoğunun yanında küçük çocukları olan aileler gelip giderken, bu tarafa gelmiş olsa bile onu gözden kaçırmak kolay olurdu.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, her atışı uğursuzdu, sanki Thomas'ın kayıp olduğu saniyeleri sayıyordu. Bu durum ne kadar uzun sürerse, korkunç bir şey olma ihtimalinin o kadar artacağını biliyordum. Ama korkunun beni yönlendirmesine izin vermek yerine, onu odağımı keskinleştirmek için kullandım. Sistemimde dolaşan adrenalinin duyularımı artırmasına izin verdim.

Müşterilerin ağaçları için ödeme yaptıkları küçük binada ya da birkaç gencin sıcak çikolata veya elma şarabı dağıttığı standın yakınında değildi. Oradan ağaç sıralarını kontrol etmeye başladık, hafif kar tabakası içinde koşarak adını çağırdık.

Hava sıcaklığı düşmüş gibiydi. Ellerim o kadar soğuktu ki ağrıyordu ve burnum uyuşmuştu ama rahatsızlığımı görmezden geldim, tek düşüncem Thomas'ı bulmaktı.

Ağaç sıraları arasında bir aşağı bir yukarı gidip durduk. Annika'nın sesi onu çağırdıkça daha da panikliyordu. Cevapsız arama ya da mesaj olmadığından emin olmak için telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Bu nasıl olabilir? İki yaşındaki bir çocuk nasıl ortadan kaybolabilir?

Bir köşeyi döndüm ve neredeyse Harvey Johnston'a çarpıyordum. Hantal bir palto ve kot pantolon giymişti. Tipik geniş kenarlı şapkası yerine, kulaklarının üzerinde kapakları olan bir kış şapkası takmıştı.

"Üzgünüm Harvey," dedim.

"Acelen ne?" diye sordu.

"Annika'nın oğlunu arıyoruz. Thomas'ı hatırlıyor musun? Onu gördünüz mü?"

Harvey sanki düşünüyormuş gibi burnunu kaşıdı. "Delikanlıyı tanıyorum ama görmedim. Hayır, hayır, görmedim."

Annika bir iç çekti.

"Tamam. Yine de teşekkürler, Harvey."

"Bazı iyi haberler var," dedi. "Neymiş o?"

"Sincapların taşıyamayacağı kadar büyük."

"Doğru," dedim. "Aramaya devam etmeliyiz. Sonra görüşürüz, Harvey."

"Yardım edeceğim," dedi yanından geçerken. "Eminim buralarda bir yerdedir."

Harvey'i geride bıraktık, kendi kendine bir çocuğu kaldırmak için kaç sincap gerektiğini mırıldanıyordu. "Kaba olmak istemem ama aramaya yardım etmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim," dedi Annika

dedi. "Bu kötü bir alamet gibi görünüyor."

"Neden? Hayatını Montgomery hazinesini aramakla geçirdiği ve onu hiç bulamadığı için mi?"

"Evet. Ve Thomas'ın sincapların taşıyamayacağı kadar büyük olmasının iyi bir haber olduğunu düşündüğü için." Neredeyse komikti.

Neredeyse.

Birden aklıma başka bir anı gelince olduğum yerde durdum. Sincap düşüncesinin bana bunu neden düşündürdüğünden emin değildim. Ama kontrol etmediğimiz bir yer vardı.

"Sorun nedir?" Annika sordu.

"Bir fikrim var." Elini tuttum. "Hadi gidelim."

Onu, Isabelle'in ailesinin çiftliğinin sınırını belirleyen eski bir çitin bulunduğu ağaç sıralarının yanından geçirdim. Sadece bel hizasındaydı, ahşabı grileşmiş ve yaşlılıktan aşınmıştı. Üstünden atladım ve Annika'nın diğer tarafa tırmanmasına yardım ettim.

Bir patika vardı ama karda onu aramakla vakit kaybetmek istemedim. Açık bir arazide yola koyulduk, arazi bir tepeye doğru yükseliyordu. Hemen diğer tarafta, beyaz denizin içinde solmuş kırmızı boyası göze çarpan eski bir ahır görebiliyorduk. Hayvan izleri ve sürülmüş patikalar her yerde karı kesiyordu. Bu arazinin sahibi her kimse sığırları ve atları vardı. Geyikler de şüphesiz başka izler bırakmıştı. Ama benim görmek istediğim ahırdı.

"Neden buradayız?" Annika sordu. "Bu kadar uzağa gitmiş olamaz."

"Bilmiyorum. İçgüdü sanırım. Sana anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun, ben ve Logan ailemize şaka yaptığımızı düşünüyorduk?"

"Büyükannenle büyükbabanın senin kaybolduğunu sandığı ve tüm kasabanın seni aradığı zaman mı?" "İşte o. O ahırda saklanıyorduk."

Hiç mantıklı değildi. Bu, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kendi başına yürümesi için uzun bir yoldu. Şakamızı yaptığımızda Logan ve ben daha büyüktük, iki buçuk değil. Ama ahıra yaklaştıkça içgüdülerim bana daha çok bağıırıyordu. Thomas burada olmalıydı.

"Thomas?" Binanın yan kapısını kontrol ederek seslendim.

Kilitliydi. Annika ön tarafta daireler çizdi. "Thomas?"

Ahırın ön tarafındaki sürgülü kapı bir aralık açıldı. Açmaya çalıştı ama yerinden oynamadı.

"Thomas?" diye seslendi boşluktan.

İçeriden küçük bir ses geldi. "Anne?"

"Thomas!" Annika kapıyı iterek zorla açmaya çalıştı. "Thomas, dayan. Geliyorum."

Üzerime garip bir berraklık ve sakinlik duygusu çöktü. Annika'nın omuzlarını nazikçe tuttum ve onu kapıdan uzaklaştırdım. Sonra kaygan karda elimden geldiğince kendimi destekledim, kapının kenarından tuttum ve ittim.

Kapı Annika'nın geçebileceği kadar açılır açılmaz Annika içeri girdi. "Thomas? Neredesin bebeğim?"

Kapıyı biraz daha açtım ve içeri daldım. "Annika, dikkatli ol."

Ahır karanlıktı, sadece tahtaların arasından süzülen küçük ışık huzmeleri aydınlatıyordu. Annika'ya yetiştim ve el feneri olarak kullanmak üzere telefonumu çıkardım. "Thomas?"

"Wee-vi." Sesi samanlıktan geliyordu.

Sesini duyunca içimi bir rahatlama duygusu kapladı, özellikle de adımları söyleyiş şeklini. "Evet, koca adam. Ben Levi ve annen. Olduğun yerde kal, gelip seni alacağız."

"Tamam."

Annika çatı katına çıkan merdivene doğru koştu. Elimi omzuna koyarak onu durdurdum ve sesimi fısıltıya indirdim. "Yalnız olmama ihtimaline karşı önce ben gideyim."

Gözleri büyüdü ama önden gitmeme izin verdi.

Hızla tırmandım, soğuk basamaklar ellerimde buz gibiydi. Tepeye ulaşır ulaşmaz onu gördüm. Dizlerini göğsüne çekmiş, elinde küçük itfaiye arabasıyla oturuyordu. Kışlık şapkasından bir tutam saç dışarı fırlamıştı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Merdivenin geri kalanını tırmanırken göğsüm rahatlamaktan patlayacak gibi oldu. Etrafıma bakındım - Thomas buraya nasıl çıkmıştı?

"Aman Tanrım, dostum." Koşarak yanına gittim ve onu kucağıma aldım. "Senin için çok endişelendik."

Bir saniye sonra Annika oradaydı. Thomas'ı kucakladı ve ona sıkıca sarılırken o da ona sarıldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve tekrar net bir şekilde konuşabilmek için birkaç kez boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Thomas, buraya kadar nasıl geldin?" Annika sordu. "Büyük bir horoz değil." Sanki üzgünmüş gibi başını salladı.

"Büyük kamyon mu?" diye sordu. "Ne büyük kamyonu? "Büyük horoz. Ga-wage'da."

"Garajda büyük bir kamyon mu görmek istediniz?" Kızın kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. Adam başını salladı. "Büyük horoz yok. Hepsi gitti."

"Belki de burayı itfaiye istasyonu sanmıştı?" Ben sordum.

"Kırmızı." "We-vi ga-wage. We-vi big cock."

"Tatlım, anlamıyorum. Burayı garaj mı sandın?"

"We-vi big cock," dedi tekrar, sesi ısrarcıydı. "Büyük horozu gör. Yangın aleti."

"Levi'nin itfaiye aracını aradığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Başını salladı. "We-vi big cock. Ca-wee me."

Beni taşımak mı? Onu buraya benim getirdiğimi mi söylüyordu? "Dostum, seni buraya ben taşımadım." Tekrar başını salladı. "We-vi ca-wee me."

Annika'nın gözleri benimkilerle buluştu, bir kez daha telaşla açılmıştı. "Levi burada değildi, dostum. Seni taşıyamazdı."

"We-vi ca-wee me. Büyük siki gör."

Midemden bir bulantı dalgası geçti. Annika düşünemiyordu- "Onu buraya ben getirmedim," dedim. "Annika, sana yemin ederim-"

"Hayır." Thomas'ı kalçasında düzeltti. "Senin yapmadığını biliyorum. Ama neden senin yaptığını düşündüğünü bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Saklanacak bir yer olmamasına rağmen, yarı yarıya birinin dışarı fırlayıp bize saldırmasını bekleyerek etrafıma bakındım. Çatı katı boştu. "Buradan çıkalım ve herkese onu bulduğumuzu söyleyelim."

Bir nefes verdi ve başını salladı.

Logan'a hızlı bir mesaj gönderip Thomas'ı bulduğumuzu bildirdim. O da diğerlerine haber verecekti.

Yukarı baktığımda Annika'nın gözleriyle karşılaştım. Bu ikisi benimdi. Bir aile olmak üzereydik. I

Kollarımı ikisine de doladım ve onları kendime yakın tuttum.
Onları asla bırakmıyordum.

ANNIKA

T Rahatlama ve endişenin birleşimi midemi ağrıyordu.

Isabelle'in ailesinin mutfağında, içmediğim bir fincan sıcak elma şarabıyla oturuyordum. Thomas kucağımdaydı, kraker ve meyve suyundan oluşan atıştırmalığı önümüzdeki masadaydı. Mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırıyordu, görünüşe göre artık güvenle ailesinin yanına döndüğü için etrafında patlak veren kaostan habersizdi.

Levi arkamda durdu, elleri omuzlarımdaydı. Dokunuşu güven vericiydi, sabit varlığı hızla atan kalbimi sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

Thomas iyi. O burada. O iyi.

Onu ahırda bulduğumuzdan beri bu sözleri bir mantra gibi tekrarlıyordum. Onu canlı ve iyi görmekten duyduğum rahatlama, kalbimin atışıyla aynı anda içime işliyordu.

Ama oraya nasıl gitmişti?

Telefon etmek için dışarı çıkan Garrett dışındaki tüm kardeşlerim Isabelle ve Elias'la birlikte masanın etrafında toplanmış, sıcak çikolata ve elma şarabı içiyorlardı. Isabelle'in anne ve babası Bay ve Bayan Cook hepimizin içeri girip ısınmamız için ısrar etmişlerdi. Bize sıcak içecekler getirdikten sonra köydeki işlerine geri döndüler. Levi'nin kardeşleri de Thomas ve benim iyi olduğumuzdan emin olduktan sonra gitmişlerdi. İçimden bir ses babamın sıcak kakaodan çok daha sert bir içecek istediğini söylüyordu.

Genellikle Aşçı'nın mutfağı rahat bir yerdi. Isabelle ile küçükken bu masada sayısız öğleden sonra atıştırmalığını ve ergenlik dönemimizde birkaç pizza yemeğini paylaşmıştım.

Ama sakinleşemedim. Birisi Thomas'ı kaçırmıştı. Kim iki yaşındaki bir çocuğu alıp ahırda bırakır ki? Ve neden?

Yaralanmadığı için ne kadar rahatlamış olsam da, bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğu hissinden kaçamıyordum.

"Bunu kimin yaptığını bilmiyormuşuz gibi davranmayı bırakabilir miyiz?" Zachary bir anlık sessizliği bozarak sordu.

Sırtım sertleşti. Levi omzumu güven verici bir şekilde sıktı.

"Kimin yaptığını bilmiyoruz," dedim, sesim kararlıydı.

Zachary'nin gözleri Levi'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama erkek arkadaşın az önce Tilikum tarihinin en kötü şakasını yaptı."

Levi, "Ben onun nişanlıyım ve ben yapmadım," dedi. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Hayır mı? Peki ya kardeşin? Senin yüzüne sahip başka bir adamın olması kesinlikle uygun. Ve onun burada olduğunu zaten biliyoruz."

"Hiçbirimiz bir başkasının çocuğuyla bu şekilde uğraşmayız."

"Yani Thomas'ın sen ve Logan'ın saklandığı ahırda bulunmasının tesadüf olduğunu mu söylüyorsun? O zaman tüm kasaba seni aramak için kapanmıştı."

"Evet, bu bir tesadüf," dedi Levi. "Bu bir Bailey şakası değildi. Bunu her kim yaptıysa bizden biri değildi. Bu asla geçmeyeceğimiz bir çizgi."

"Gerçekten mi? Çünkü küçük kız kardeşimi becermenin aşmayacağın bir çizgi olacağını düşünmüştüm ama işte buradayız."

Ona ters ters baktım ve Thomas'ı işaret ettim. "Keser misin şunu?"

Levi derin bir nefes aldı. Kendini kontrol edebildiği için çok minnettardım. Muhtemelen kardeşimin suratına bir yumruk atmak istiyordu -kabul ediyorum, ben de öyle- ama bunun bir faydası olmayacaktı.

Isabelle elindeki bardağı bıraktı ve Thomas'a uzandı. "Diğer odaya geçip film izlemeye ne dersin?"

Thomas kollarını ona doğru kaldırdı ve o da onu kucağına aldı. "Teşekkürler," dedim ve Zachary'ye tekrar ters ters baktım.

"Sorun değil," dedi Isabelle. "Biz yan odada olacağız ve yetişkinlerin çocuk gibi davranmasını dinlemeyeceğiz."

Zachary, "Çocuk gibi davranmıyorum," dedi.

Geri kalanımızı görmezden gelerek -Ilias, Isabelle hariç herkesi görmezden geliyor gibiydi- Thomas'ın atıştırma malikanesinin kalanını aldı ve Isabelle'i diğer odaya kadar takip etti. Bir dakika sonra televizyonun açıldığını duydum.

"Levi'nin bununla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Yeğenim aksini söylüyor," dedi Zachary. "Ama sanırım onu dinlemiyoruz." "O kadar basit olmadığını biliyorsun."

Gerçekten de değildi. Thomas, Levi'nin onu büyük kamyonu görmeye götürdüğü hikâyesini tekrarlamıştı. Ama Levi'nin bir "itfaiye kamyonu adamı" olduğunu da söylemişti. Bunun bir şaka olabileceğini düşündükleri için kardeşlerimi tamamen suçlamadım. Logan TFD üniformasını giyip Thomas'ı Levi olduğuna ikna edebilirdi. Ama bunu yapmadıklarını biliyordum. Sadece Levi kardeşlerine güvendiği için değil. Ben de güveniyordum.

"Bilmiyorum, bana çok basit geliyor," dedi Luke. "Thomas Levi'yi tanıyor, değil mi?"

"Evet, ama bu açık konuştuğu anlamına gelmez," dedim. "O iki yaşında, çok sofistike bir kelime dağarcığı yok. Levi gibi giyinmiş birinin onu taşıdığını kastetmiş olabilir. İtfaiyeci deyip durdu. Bu sadece üniforma giyen biri olduğu anlamına da gelebilir."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Levi. "İtfaiyeci gibi giyinmiş bir adama güvenmiş olabilir." "Ve Logan Bailey'nin itfaiye departmanında çalışıyor olması kimseyi endişelendirmiyor. ama ben?" Zachary sordu. "Üniforma. Aynı yüz."

Levi'nin sesi alçak bir hırıltıydı. "O değildi. Logan değildi."

Garrett, Zachary tartışmaya devam edemeden içeri geri döndü. "Jack ve birkaç şerif yardımcısı Köyü arıyor ve insanlarla konuşuyorlar. Gerçekten bir şey gören birini bulmaya çalışıyorlar ama şu ana kadar şansları yaver gitmedi."

"Bir adam nasıl olur da kimse görmeden bir çocuğu kapıp kaçabilir?" Theo sordu.

Garrett, "Thomas belli ki kendi isteğiyle onunla gitti," dedi. "Burası kalabalık. Etrafta dolaşan bir sürü aile var. Çocuklu bir adam göze çarpmazdı."

Zachary, "Ben hâlâ Bailey'leri sorgulamanız gerektiğini söylüyorum," dedi. "Ve hazır başlamışken itfaiye teşkilatının geri kalanını da."

Garrett, "İşimi nasıl yapacağımı açıkladığınız için teşekkürler," dedi.

"Sormaktan nefret ediyorum," dedi Josiah, çakıllı sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Josh olma ihtimali var mı?"

Odayı yüksek bir gerilim duygusu doldurdu. Eğer bu dünyada kardeşlerimin nefret ettiği biri varsa

Bailey'lerden çok, Thomas'ın biyolojik babası Josh'tı.

"Vay canına," dedi Theo ellerini kaldırarak. "Onun adını anmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Spor batıl inançlarını gerçek hayattan uzak tutmak isteyebilirsin," dedi Luke. "Adını yüksek sesle söylemenin onu bir şeytan gibi çağırması gibi bir şey değil bu."

"Emin misin?" Theo sordu.

"*Sperm* donöründen haber almadım," dedim, Theo'nun iyiliği için adını söylemediğimi vurgulayarak, "Thomas doğduktan sonra ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini imzaladığından beri. O zaman bile avukat aracılığıyla olmuştu. Bizden kurtulduğu için mutluydu. Şimdi neden ortaya çıkıp böyle garip bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedi Garrett. "Ama Jack onun nerede olduğunu çoktan buldu. İşteymiş. Kaliforniya'da."

Theo, "Yani bunu en büyük pislik yapmadı," dedi. "Sanırım bu da bir şeydir."

Zachary kıkırdadı, muhtemelen en büyük dangalak yorumuna. Levi de öyle yaptı, bu da Zachary'yi kızdırmışa benziyordu. Bakışları tekrar Levi'ye kaydı. "Belki de bu konuyu bazı insanlar buradayken konuşmamalıyız."

"Gerçekten mi, Z?" Ben sordum. "Bu işin peşini bırakabilir misin? Biz evleniyoruz.

Bunun farkındasın, değil mi?" "Her seferinde tek bir krize odaklanabilir miyiz?" Zachary sordu.

Tam bir pislik gibi davranıyordu ama gözlerinde biraz mizah vardı. Levi'yi patlamadan önce ne kadar zorlayabileceğini görmeye çalışıyordu.

Ama kopmak üzere olan bendim.

Levi sanki duygularıma hâkim olamadığımı hissetmiş gibi omuzlarımı tekrar sıktı. Konuştuğunda sesi derin bir inançla çıkıyordu. "Bak, anlıyorum. Benden hoşlanmıyorsun. Nesiller boyu süren bir düşmanlığımız var. İyi, tamam. Ama şu anda hepinizin beni dinlemesine ihtiyacım var. Oradaki çocuğu seviyorum. Thomas, Annika'yla birlikte olmak istiyorsam uğraşmam gereken bir eklenti ya da şey değil. O benim çocuğum. Onun için her şeyi yaparım. Onun için ölürüm. Yani onu incitecek bir şey yapacağımı düşünüyorsan, delirmişsin. Ve bunu kardeşlerimin yaptığını bir an bile düşünsem, onları parçalara ayırmak için ilk sıraya geçerdim. Biz yapmadık. Bunun bir eşek şakası olup olmadığını tartışarak zaman kaybetmeye devam edebiliriz, ki değildi, ya da gerçek sorumluyu bulmaya odaklanabiliriz."

Ona bakabilmek için koltuğumda döndüm, kalbim patlamaya hazırdı. Onu o kadar çok seviyordum ki. "Haklı," dedi Josiah.

"Kimin tarafındasın?" Zachary sordu.

"Ben aptal olmama taraftarıyım," dedi Josiah. "Bailey'lerin yaptığını sanmıyorum. Onlar bir çocuğu kaçırmazlar."

Garrett, "Siz yine de bu işi bize bırakın," dedi. "Her türlü olasılığı araştırıyoruz." "Peki," dedi Zachary, sanki küçük bir noktayı yüce gönüllülükle kabul ediyormuş gibi. "Belki de bu bir Bailey değildi.

şaka."

"Acıdı mı?" diye sordum.

Bir elini göğsüne koydu. "Evet, sayılır." "Tam bir pisliksin."

Ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini aldı. "Ama bunun bir Bailey şakası olduğu ortaya çıkarsa, hepsi ölür."

Theo ayağa kalkarken, "Anlaştık," dedi.

Luke ve Josiah da onu takip etti. Luke'un ne düşündüğünü anlayamadım. Levi'ye inanıyor muydu?

Yoksa hâlâ şüpheleri mi vardı? Kartlarını kapalı tutuyordu; kafasından neler geçtiğini çoğu zaman bilemiyordum. Josiah'ya gelince, alışılmadık derecede diplomatik davranıyordu. Belki de sonunda mantık kazanıyordu.

Ve belki de Havens ve Baileys'in barışması için bir umut vardı.

Kendimi aşmak istemedim. Ama Thomas'ı bulmak için birlikte çalışmıştık. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Josiah, "Yeni bir şey öğrenirsen ara," dedi. Bana döndü. "Bu gece bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Teşekkürler, ama biz iyiyiz."

Başını salladı. Gözleri Levi'ye kaydı ve ona hızlı bir çene hareketi yaptı. Tam olarak kardeşçe bir kucaklaşma sayılmazdı ama yine de bir şeydi.

Kardeşlerimin hepsi soğukta dışarı çıktı, beni ve Levi'yi diğer odadan gelen Noel çizgi filminin sesiyle mutfakta bıraktılar. Thomas'ın hâlâ uyanık olup olmadığını merak ettim. Uykusunu kaçırmıştı.

Levi yanıma bir sandalye çekti ve nazikçe yüzüme dokundu. "Nasılsın?" "İyiyim, sanırım.

Yine de tüm bu streten dolayı yakında düşecekmişim gibi hissediyorum."

"Gel bu gece benimle kal. Sen ve Thomas. İkinizin de bana mümkün olduğunca yakın olmanızı istiyorum." "Çok isterim. Sadece eve gidip birkaç şey almam gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim."

Gülümsedim. Ona bunun gerekli olmadığını söyleyebilirdim ama mecbur kalmadıkça ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordum.

"Tamam."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük

kondurdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Söylediklerimde ciddiymim." Sesi yumuşak ve alçaktı. "Onun için her şeyi yaparım. İkiniz de benimsiniz."

Gözlerim yaşardı. Beni ve oğlumu seven bir adama sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum. Ama çok minnettardım.

"Seni çok seviyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söylemen gereken tek şey bu, güzelim. Ben de seni seviyorum."

Beni tekrar öptü ve ben de derin bir nefes aldım. Thomas'ı eve götürecek, akşam yemeğine benzer bir şeyler yedirecek ve yatağına yatıracak kadar uzun süre kendime hakim olmam gerekiyordu. O gece uyuduğunda dağılabilirdim.

Ayağa kalktım ve Levi beni oturma odasına kadar takip etti. Thomas gerçekten de kanepede uyuyordu, başını yeşil ve kırmızı ekoseli bir yastığa dayamıştı.

Isabelle sanki onu korkutmuşum gibi koltuktan fırladı. Elias olduğu yerde, onun oturduğu yerin yanında kaldı ama dudaklarını öyle bir yaladı ki merak ettim-

Aman Tanrım. Öpüşüyorlar mıydı?

Isabelle'e saçlarımı kaldırdım ama o bana başını hızlıca salladı. Neler olduğunu ona daha sonra sormam gerekecekti. Ne kadar merak etsem de -ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı- o kadar yorgundum ki tek düşünebildiğim eve dönmekti.

Ya da yakında evimiz olacak olan şey. Bizim evimiz. Levi ile.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliği içime doldu ve tüm korku ve endişelerimin taze kar gibi uçup gitmesine neden oldu. Levi benimle evlenecek ve oğluma babalık yapacaktı. İkimizi de seviyordu. Ve biz bir aile olacaktık.

Elbette, kardeşlerim -özellikle de Zachary- hâlâ şüpheliydi. Ve elbette, Tilikum dedikodu hattı bugün olanlarla ilgili hikayelerle dolup taşacaktı. Ama umurumda değildi. Onlar önemli değildi. Önemli olan Levi ve bendim.

Ve bu gece onun kollarında, oğlum - oğlumuz - yanımda uyurken güvende ve emniyette dinlenecektim. Ve dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

ANNIKA

Levi'nin kollarının beni sardığını hissederek uyandım. Sıcaklığını ve yakınlığını severek ona sokuldum. Perdeden ışık süzülüyordu ama yılın bu geç saatinde güneş gelmiyordu saat yediyi geçene kadar.

Beni daha yakına çekti ve kulağıma usulca konuştu. "Hareket etmek istemiyorum." "Sabah mı oldu?"

"Evet."

Thomas ve ben Noel Köyü'ndeki olaydan beri ara sıra Levi ile birlikte kalıyorduk. Levi'nin görevde olduğu geceler ailemin evine dönüyorduk. Onun dışında buradaydık. Ve inanılmazdı. Sadece üçümüz takılarak zaman geçirdik ve hatta kendi küçük Noel kutlamamızı bile yaptık. Dün gece daha önce hiç gitmediğim geleneksel bir Bailey restoranı olan Caboose'a yemeğe gitmiştik. Kasabada bakışlar ve fısıltılar hâlâ bizi takip ediyordu ama biz onları görmezden gelmeye karar vermiştik.

Derin bir nefes aldığımı hissettim, göğsü bana doğru inip kalkıyordu. "Yarın."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Yarın."

Yarın büyük gündü. Düğünümüz.

Beni bir kez daha sıkıp kulağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı. Şef Stanley, Levi'nin programını düğün için izin alabilecek şekilde değiştirmişti ama bu, bugün görevde olması gerektiği anlamına geliyordu. Yarın sabah sekizde işi bitmiş olacaktı, bu da bize bolca zaman kazandıracaktı.

Yorganı omzuma kadar çektim ve hemen onun sıcaklığını özledim.

Ama hayat hayattı ve bütün günü yatakta geçiremezdik. Özellikle de Thomas her an uyanabileceği için.

Thomas için Gavin'in eski odasını hazırlamıştık ve o da buna bayılmıştı. *Wee-vi'nin evinde* yeni bir yatak odasına taşınma fikri hoşuna gitmiş gibi görünse de, annesiyle Levi'nin evlenmesinin ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştı. Kesin olan bir şey vardı, Levi'ye güveniyordu ki bu onun gibi bir çocuk için çok büyük bir şeydi.

Ve benim için.

Levi duş alırken ben kalktım ve çok geçmeden Thomas dışarı çıktı. Levi'nin itfaiyeye gitmesi gerekiyordu, bu yüzden ikimize de veda ettikten sonra - Thomas'ı kucağına alıp sarılma şekliyle yumurtalıklarımı eritti - kahvaltı hazırladım. Mutfakta dolaşırken içimi küçük sevinç patlamaları kapladı. Burası zaten çok tanıdık geliyordu.

Kahvaltıdan sonra ailemin evine dönmeye karar verdim. Hâlâ toparlanmam gerekiyordu, son dakika düğün detaylarından bahsetmiyorum bile.

Yollar açıktı, ancak öğleden sonra kar yağışı bekleniyordu. Dışarı park ettim.

ön tarafta, annemin arabasının yanında, ve Thomas'ı içeri getirdim.

Annem mutfaktaydı ve Thomas ben ceketini ve botlarını çıkaramadan ona doğru koştu. Onu kucağına aldı ve sarıldı.

"İşte benim tatlı oğlum," dedi. "Levi ile eğlendin mi?" Başıyla onayladı. "Çikolatam var mı?"

"Şimdiden bir şeyler atıştırmak ister misin?" Ben sordum. "Daha yeni kahvaltı yaptın." "Nack," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Yemin ederim, her zaman aç." Paltomu bir kancaya astım. Hâlâ sırt çantasını arabadan çıkarmam gerekiyordu ama bunu daha sonra yapacaktım.

"Ergenlik çağına gelene kadar bekle." Annem onu mutfak masasındaki sandalyeye oturttu. "Altı ergen çocuğu aynı anda beslemeyi nasıl başardığımızdan emin değilim."

"Altı genç oğlanla nasıl bir şey yaptın bilmiyorum."

"Bu da diğer her şey gibi. Geriye dönüp baktığınızda nasıl yaptığınızdan emin olmasanız bile bir şekilde başarılırsınız." Buzdolabından bir portakal çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

Annem o gün Thomas'ın izini kaybettiği için çok özür dilemişti. Ona kızgın olmadığını söyledim. Bu hepimizin başına gelebilirdi. Onun ne kadar kolay ortadan kaybolabileceğini çok iyi biliyordum. "Ben bakabilirim." Portakalı aldım ve soymaya başladım.

"Garrett'tan yeni bir haber var mı?"

"Hayır. Dün onunla konuştum ve ellerinde hiçbir ipucu yok. Zachary ikna olmadıysa diye söylüyorum, Levi'nin tüm kardeşlerini elediler."

"Tabii ki yaptılar. Bailey'lerin bir çocuğu kaçırmayacağını hepimiz biliyoruz." "Bunu Z'ye söyle."

İç çekti. "Kendi iyiliği için fazla asabi."

Portakal parçalarını bir tabağa koyup Thomas'ın önüne koydum. "Keşke bir ipucu olsaydı. Bir şey."

"Bu o kadar da şaşırtıcı değil. İnsanlar Noel Köyü'nü ziyaret etmek için her yerden geliyor. Her kimse, siz Thomas'ı bulmadan önce muhtemelen çoktan gitmiştir."

Annem muhtemelen haklıydı ama bu çok tedirgin ediciydi. Biri çocuğumu kaçırmış ve bir ahırda bırakmıştı. Ne için? Beni korkutmak için mi? Görev tamamlandı.

Peki Thomas neden itfaiyeci olduğunu söylemişti? TFD üniforması mı giymişti? Thomas'ın yanında taşıdığı itfaiye aracını görmüş ve onu yem olarak mı kullanmıştı?

Hala çok fazla soru vardı ve cevapları alıp alamayacağımızı merak ediyordum.

Levi ile birlikte olmak korkularımı hafifletmek için çok şey yapmıştı. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Eğer Tilikum'un etrafında sinsice dolaşan ve oğlumu kaçırmak için bir fırsat daha kollayan biri varsa, Levi bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olacaktı. Ama her gün her saniye Levi ile birlikte olamazdım. Çalışmak zorundaydı. Düğünden sonra işler normale döndüğünde ben de çalışacaktım.

İçimde yükselen korku dalgasını yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve Thomas'a bir bardak su getirdim. Burada kesinlikle güvendedik ve bugün hiçbir yere gitmem gerekmiyordu. Ailemin evinde kalabilirdik ve ben de biraz toparlanabilirdim. Garrett ve şerif departmanının geri kalanı ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Sabahın geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ben el işi malzemelerimi toplarken Thomas oyuncaklarıyla oynadı. Babam Thomas'ı bir süre karda oynaması için dışarı çıkardı. Geldiklerinde herkese geç bir öğle yemeği hazırladım ve ardından Thomas'ı uyuttum. En azından birkaç saat uyuyacağını hissediyordum. Babamla dışarıda çok eğlendiği için çok yorulmuştu.

Levi nasıl olduğumuzu sormak için mesaj attı. Ona iyi olduğumuzu söyledim. Levi'nin mesajının hemen ardından Marigold'dan bir telefon aldım.

"Hey," diye cevap verdim.

"Merhaba benim güzel gelinim. Nasılsın?" "İyiym.

Yarın gerçekten evleniyor muyum?"

"Kesinlikle öylesin. Bugün parmağını bile kıpırdatmana gerek olmadığını söylemek için aramıştım.

Rahatlamaktan başka hiçbir şey yapmamamı istiyorum."

"Ve toparlan."

"Tamam, toparlanabilirsin. Ama çok fazla şey yapma. Thomas

nasıl?" "Babamla karda oynadıktan sonra uyukluyor."

"Ne tatlı şey," dedi. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama Garrett bir şey buldu mu?"

"Henüz değil. Thomas'ı ağaçların arasından geçiren bir adamı görmüş olabilecek biriyle konuştuklarını ama tarifinin çok belirsiz olduğunu söyledi. Oğlunu taşıyan bir baba olduğunu düşünmüş, o yüzden yakından falan bakmamış."

"Bir adamın onu alıp gitmesi çok ürkütücü. Üzgünüm, seni daha kötü hissettirmek istemem."

"Sorun değil. Haklısın, ürkütücü. Birinin bunu neden yaptığını bilmemek beni deli ediyor. Açıkçası Thomas'a zarar vermedikleri için çok mutluyum ama neden onu bir ahırda bıraksınlar ki? Amaç neydi?"

"Bir teorim var." Durakladı. "Kulağa çılgınca gelecek ama beni dinleyin."

"Tamam."

"Yani, kardeşleriniz ilk başta Levi ve kardeşlerini suçladılar, değil mi?" "Çoğunlukla Z, evet."

"Ya amaç buysa? Bailey'leri suçlamaya ve bunu bir şaka olarak yapmışlar gibi göstermeye çalışıyorlardı."

Kaşlarım çatıldı. "Neden biri bunu yapsın ki?"

"Teorimin çöktüğü yer güdü, kabul ediyorum ki bu da onu oldukça zayıf kılıyor. Düşünüyordum da, eğer birisi kardeşlerinizi kızdırmak istiyorsa, onları Bailey'lere kızdırmak bunu yapmak için iyi bir yol olabilir."

"Bu doğru. Sadece neden birinin kan davasıyla ilgili sorun çıkarmak istediğini anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama iki tarafın da üstlenmediği tuhaf şeylerin olması size de garip gelmiyor mu? Logan Bailey'nin frenleri gibi. Kardeşlerin asla böyle bir şey yapmazdı ama ya birileri kan davasını kızıştırmak istediye? Böylece kardeşleriniz korkunç bir şey yapmış gibi göstermeye çalıştılar."

"Tekrar soruyorum, biri bunu neden yapsın?"

"Muhtemelen yanıliyorum. Kan davasını kimin daha da kötüleştirmek isteyeceğini bilmiyorum. Ama ya biri isterse?"

"Bunu doğru şekilde yaparlardı."

"Bu garip bir soru ve muhtemelen son zamanlarda çok fazla romantik gerilim okuyorum, ama kardeşlerinizin hiç düşmanı var mı? Yani, Bailey'lerle olan uzun süreli düşmanlıkları dışında."

"Bildiğim kadarıyla

yok." "Peki ya Levi?"

"Hayır. Kesinlikle bilmiyor. Kardeşlerinden emin değilim ama hiç kimseden bahsetmedi."

"Sadece bir yerlerde bir neden olup olmadığını merak ediyordum. Bilirsiniz, birileri sorun çıkarmaya çalışıyor ve bunu yapmak için kan davasını kullanıyor."

"Aslında bu kötü bir teori değil. Sadece bilmiyorum. Bu konuyu Levi ile konuşacağım. Belki onun bazı fikirleri vardır."

"Tamam. Kulağa aptalca geliyorsa söylemek zorunda değilsin. Sadece düşünüyordum."

"Bu aptalca değil. Kutunun dışında düşünmeliyiz. Dediğin gibi, tüm bu olanlar çok ürkütücü."

"Kim bilir," dedi, sesi kayıtsızdı. "Belki de birileri Levi'yle aranızı bozmaya çalışıyordur."

evleniyorum."

Güldüm. "Neden? Kan davasının hiç bitmemesini sağlamak için mi? Yoksa Levi'nin onu kendisi için isteyen gizli bir hayranı olduğu için mi?"

"Belki de seni kendisi için isteyen gizli bir hayranın vardır."

"Şimdi aptallık ediyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... kasabaya falan gidersen dikkatli ol. Özellikle de tek başınaysan."

"Yapacağım. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

"Sıradaki müşterim az önce içeri girdi. Gitmem gerekiyor. Yeni bir şey öğrenirsen beni ara. Aksi takdirde, yarın şaraphanede görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor. Hoşça kal Mari."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonumu yere bıraktım.

Mari sağ olsun, yarınki düğüne hazırlanmak için yapacak pek bir şeyim yoktu. Ama Thomas uyurken biraz daha toparlanmak istedim.

Bu bana hatırlattı. Thomas'ın sırt çantasını arabamda bırakmıştım. Çamaşırlarını yıkamam gerekiyordu. Çocuk haftada bir düzine tişört yıkıyor gibiydi.

Dışarıda kar yağıyordu, iri taneler ailemin evini çevreleyen çam ağaçlarının arasından süzülüyordu. Dükkânın bacasından dumanlar yükseliyordu. Görünüşe göre babam dışarıda bir şeylerle uğraşıyordu. Gizlice sigara içmediğinden emin olmak için onu kontrol etmeyi düşündüm ama bu konuda onu yalnız bırakmaya karar verdim. Eğer temelli bırakacaksa, kendi kararını kendisi vermeliydi.

Arabama gittim ve kapının kolunda birikmiş olan karı bir kenara fırçaladım. Daha kapıyı açmadan göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekti, sanki birisi uzun araba yolumuzda yürüyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve içimde bir adrenalin dalgası yükseldi. Döndüm ama kimse yoktu.

Harika, şimdi bir şeyler görmeye başlamıştım. Thomas'ın kaçırılmasından bu yana anlaşılabilir bir şekilde gergindim ama bu saçma olmaya başlamıştı.

Arkamdan büyük bir el ağzımı kapattı ve aklıma çok aptalca bir düşünce geldi: oh iyi, hayal görmüyordum. Gerçekten biri vardı.

LEVI

L bir kürek dolusu kar alıp kenara fırlattı. Logan ve ben, otoparktan itfaiyenin ana girişine kadar olan yürüyüş yolunu temizleyerek karla mücadele etmiştik.

Logan kar küreğinin bıçağını indirerek durakladı. "Burası çok soğuk."

Hava soğuktu ama umurumda değildi. Sıkı çalışmak aramalar arasında zaman geçirmeme yardımcı oluyordu. Ve bir vardiyanın bitmesi için hiç bu kadar endişelenmemiştim.

Yarın Annika ile evleniyordum. Zaman yeterince hızlı geçmiyordu.

"Neredeyse bitti," dedim.

"Evet. Annika ve ufaklık nasıl?" "İyiler. Bu gece ailesinde kalacaklar."

"Güzel. Onları yalnız istemiyorum." Bir yığın karı kürekle temizledi. "Orada güvende olduklarından emin misin? Araya girip vardiya falan almamız gerekiyor mu?"

Ona sırtıttım. Logan bir Haven için Bailey koruma ekibini toplamak istiyorsa işler kesinlikle değişmeye başlıyordu. "İyi olacaklar. Kardeşlerinin hiçbir şeyi şansa bırakacağını sanmıyorum."

"Yeterince adil. Yine de berbat bir durum, değil mi? Hala kimin yaptığını bilmiyorlar mı?"

"Cidden ber battı. Ama bunu yapanın TFD ceketi giydiğinden eminim. Ya da en azından ona benzeyen bir şey."

"Sanırım bir tane almak o kadar da zor olmaz. Anlayamadığım şey neden olduğu. Neden bir çocuğu alıp ahıra götürür ve orada bırakırsınız?"

"Sanki bilerek bir şaka gibi göstermeye çalışmışlar gibi." "Bize komplo kurulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama evet.

Belki de." "Kardeşlerinin yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neden, Bailey'nin bir şakası gibi görünsün ve Annika benden nefret edip düğünü iptal etsin diye mi?" "Belli ki bunu düşünmüşsün," dedi.

Annika'ya itiraf etmemiştim ama bu düşünce aklımdan geçmişti. Haven kardeşler, özellikle de Zachary, kız kardeşleriyle evlenmemi istemiyorlardı. Bizi suçlamakta ve bunun bir şaka olduğunu söylemekte gecikmedi.

"Evet, bunu düşündüm. Ama Thomas amcalarını tanıyor. Adama itfaiyeci diyerek bu kadar belirsiz davranmazdı. Kim olduğunu bilirdi."

"Gerçi sen olduğunu söyledi ama belli ki değilmiş, belki de Annika'nın gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyordur." Parmağıyla beni işaret etti. "Ya da belki Reese Haven'dı. Thomas muhtemelen onunla hiç tanışmamıştır."

"Eğer Reese Haven kasabada olsaydı, bu neredeyse Bailey-Haven düğünü kadar dedikoduya neden olurdu. Bundan haberimiz olurdu."

"Doğru."

Aklıma bir düşünce geldi. "Belki de Thomas'a itfaiyeci olduğunu düşündürmek için giyinmiş başka biriydi. Thomas'ın tanımadığı biri. Mesela-"

"Gavin'e yumruk atan adam-" "Quick

Stop'ın dışında," diye bitirdim.

"Kahretsin, Sherlock Brolmes. Adam bu olabilir. Gav'a saldırması için ona para ödüyorlar, sonra da çok uzak bir şakayı üzerimize yıkmak için onu geri getiriyorlar."

Derin bir nefes aldım. Mantıklı gelmişti. Ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Bilmiyorum. Bunu kız kardeşlerine yaptıklarını düşünemiyorum. Onu seviyorlar, oğlunun kaçırıldığına inanmasına izin vermezler."

"Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım. Onları bu kararı verecek kadar iyi tanımıyorum." Doğruldu ve gözlerini kısarak arkamdaki bir şeye baktı. "Haven kardeşlerden bahsetmişken, sanırım en azından bir tanesi az önce ortaya çıktı."

"Ne?"

Zachary'nin kamyoneti itfaiye binasının önündeki caddede kayarak durduğu sırada arkamı döndüm. Ama yalnız değildi. Luke ve Theo da onunla birlikte kamyonundan atladılar. Üç Haven kardeş bana odaklandı ve bize doğru gelmeye başladı. Ve belli ki mutlu değillerdi.

"Ne oluyor lan?" Logan mırıldandı.

Adil bir soruydu. Kavga etmek ister gibi görünüyorlardı ve biz görevdeyken böyle bir şey hiç olmadı. Bu kan davasının konuşulmayan bir kuralıydı.

Öte yandan, diğer tarafta kimseyle çıkmıyordu. "Nerede o?" Zachary bağırdı.

Küreği düşürdüm. "Ne oldu?" "Ona ne yaptın?"

Kalbim hızla çarpıyordu. "Bu sabah sekizden beri görevdeyim. Ne oldu?"

"Annika'yı bulamıyoruz." Theo'nun sesi kardeşininkinden biraz daha az düşmancaydı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ailenin evinde."

"Öyleydi," dedi Luke. "Ama şimdi değil. Her yeri aradık."

Yaklaştım, damarlarımda adrenalin dalgalanıyordu. "Thomas nerede?"

"O iyi," dedi Luke. "Uykusundan uyandı ve onu sormaya başladı. Annemiz onun odasında olduğunu düşünmüş ama orada değilmiş."

"Bailey, yemin ederim ona zarar verirsen seni öldürürüm," diye hırladı Zachary.

"O buradaydı, ahmak," dedi Logan. "Ona bir şey yapmış olamaz." "Birini tutmuş olabilir," dedi Zachary.

"Ne yani, biz yapmışız gibi göstermek için kendi yeğenini kaçırmaması için bir adam mı tuttun?" Logan sordu.

"Ne?" Zachary sordu. "Neden böyle boktan bir şey yapalım ki?"

"Kız kardeşinin işine karışmak ve onun Levi'yle evlenmesini engellemek için," dedi Logan, sanki dünyadaki en bariz şey buymuş gibi.

"Ne oluyor be?" Theo sordu. "Kaçırılma numarası yapacağımızı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Logan. "Gavin'in üzerine atlaması için bir dangalağı tuttun. Belki de siz yapardınız." "Gavin'in üzerine atlaması için kimseyi tutmadık," dedi Luke. "Bunu nereden duydun?"

Logan, "Timberbeast'in kapatılması için bizi suçluyorsun, sonra da Gavin'e saldırılıyor," dedi. "Bu nasıl bir tesadüf olabilir?"

"Timberbeast'i kapattırdınız," dedi Zachary. "Bu alçakçaydı ama senin seviyene inmeyeceğiz."

"Bizim Timberbeast'le hiçbir ilgimiz yok," dedi Logan, sesi yükselmişti. "O zaman kim yaptı?" Theo sordu.

"Biliyorsam ne olayım."

"Kapa çeneni," diye bağırdım. "Kimin ne yaptığı umurumda değil. Annika ne zamandır kayıp?"

"Muhtemelen birkaç saattir," dedi Luke.

"Arabası hâlâ bizimkilerin evinde," dedi Theo. "Kilidi açıktı ve arka koltukta eşyaları vardı."

"Peki ya telefonu?"

"Evin içinde," dedi Theo. "Annemin bu sabah eve geldiğinde üzerinde olduğunu söylediği palto da öyle."

"Cidden nerede olduğunu bilmiyor musun?" Zachary'nin ses tonunda bir parça korku

vardı. "Hayır. Size söyledim, sabahtan beri görevdeyim. Arkadaşlarını aradın mı?"

"Onu görmemişler," dedi Luke. "Marigold bugün erken saatlerde onunla konuştu ama şu anda nerede olduğunu bilmiyor. O da seninle aynı şeyi söyledi, bizimkilerin evinde olması gerekiyordu."

"Peki ya lastik izleri? Ailenin evine kimse geldi mi?"

"Kimseyi görmemişler," dedi Theo. "Saatlerdir kar yağıyor olmasına rağmen iz de yok. Bunu söylemek zor olurdu."

Kalbim hızla çarpıyor ve korku beni en kötüsünü düşünmeye itiyordu. Önce Thomas, şimdi de bu mu? Bu bir tesadüf olamazdı.

"Sanırım birileri bizimle taşak geçiyor," dedim. "Hepimizle. Ama önce Annika'yı bulmamız gerekiyor."

"Gidip Şefe söyleyeceğim," dedi Logan. "Ve karımı arayacağım. Umarım yardıma gelebilecek kadar yakın olan korkunç bir paralı asker arkadaşı vardır."

"Teşekkürler." Annika'nın kardeşlerine döndüm. "Lütfen bana Noel Köyü'nün dışındaki ahıra baktığınızı söyleyin. Thomas'ı kaçıran aynı adamsa, belki de onu oraya o getirmiştir."

Luke, "Babamız ve Josiah şu anda dışarıdalar," dedi. "O değil."

"Lanet olsun." Saldırmak ve bir şeylere vurmak istedim ama kendimi kaybetmek onu bulmama yardımcı olmayacaktı. "Evan'ı arayacağım. Köpeği bir şeylerin kokusunu alabilir. Evimi kontrol eden oldu mu?"

"Babam ve Josiah köye gitmeden önce yaptılar," dedi Luke. "İçeri giremediler ama orada kimse varmış gibi görünmüyordu."

"Asher yan odada. Emin olmak için kontrol etmesini söyleyeceğim." Onu benim evimde bulacağımızı sanmıyordum. Arabasını almadıysa oraya neden ve nasıl gitmiş olabilirdi? Ayrıca, Thomas'ı bırakıp gitmiş olamazdı. "Şehir merkezini kontrol ettirmeliyiz. Polisi aradınız mı?"

"Oh evet. Şerif Cordero ilgileniyor."

Üçüne de baktım. "Gavin'i gerçekten atlatamadınız mı?" "Hayır," dedi

Luke, ses tonu kararlıydı.

"Timberbeast'i gerçekten kapattırmadınız mı?" Zachary sordu. "Hayır," dedim.

"O zaman belki de haklısın," dedi Zachary. "Belki de birileri bizimle taşak geçiyordur." Başımı salladım.

Zachary öne çıktı ve elini uzattı. "Önce Annika'yı bulacağız. Sonra da tüm bunları yapan şerefsizleri bulacağız."

Elini tuttum ve tokalaştık. "Bizi geçtikleri güne pişman olacaklar."

"Evet, pişman olacaklar."

Bu çok garip bir şeydi. Sanki bir çizgi aşılmış gibi havada elektrik çatırdıyordu. Hiç yapılmamış bir şey başarılmıştı.

Bailey-Haven kan davası daha yeni kapanmıştı.

Dayanır mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Ama Thomas'ı aramak için birlikte çalıştığımızda başlayan şey, Zachary elimi sıktağında yeni bir hayat kazandı. Tilikum'un asla eskisi gibi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Tüm bunlar bir anda aklımdan geçti. Önce Annika'yı bulmamız gerekiyordu. Ve onu hemen bulmamız gerekiyordu.

ANNIKA

T Bu duyduğum en garip kaçırılma olayıydı. Ailemin evinin hemen önünden bir adam beni yakaladı ve evimin arkasına sürükledi. pencerelerin görüş alanının dışında. Bunun olduğunu kimse göremezdi. Annem bir film izliyor ve örgü battaniye üzerinde çalışıyordu, babam da dükkânda meşguldü.

El ve ayak bileklerimi fermuarla bağlayıp ağzımı bir bezle kapatırken saldırganın sadece kısa bir görüntüsünü yakalayabilmiştim. Başıma bir torba geçirmeden önce bir kar maskesi ve güneş gözlüğü taktığını bilecek kadar.

Beni aldı, bir arabaya taşıdı ve bagaja attı. Sonra beni bir yere götürdü, bagajdan çıkardı ve içeri getirdi.

İçeride nerede olduğunu bilmiyordum. Ama nispeten sıcaktı. Ve bir kanepedeydim. Nedense en garip kısmı buydu. Neden beni bir kanepeye oturtmuştu?

Hâlâ fermuarla bağlıydim, ağzım tıkalıydı ve başımdaki bez torba yüzünden kör olmuştum. Bunun siyah bir yastık kılıfı olup olmadığını merak ettim. En azından kötü kokmuyordu. Filmlerde ne zaman kurbanın başına bir torba geçirildiği bir kaçırılma olayı görsem, her zaman iğrenç ve kirli bir şey gibi görünürdü.

Kokmayan bir torba olması beni pek rahatlatmadı. Tıkaç yüzünden çenem ağrıyordu ve ağzım korkunç derecede kuruydu. İlk baştaki felç edici dehşet duygusu geçmişti ve şimdi korkuyla inanılmaz derecede kafam karışmıştı.

Neredeydim ben? Ve neden?

Zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordu ama en az bir ya da iki saattir buradaymışım gibi görünüyordu. Saldırganım beni içeri getirdikten sonra bu kanepeye yatırmış ve tek bir kelime bile etmeden çekip gitmişti.

Zihnimde bir sürü korku dönüp duruyordu. Thomas iyi miydi? Ailemle birlikte olduğunu bilmeme rağmen onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Gittiğimi fark eden olmuş muydu? Beni mi arıyorlardı?

Burada ölecek miydim?

Bu o kadar korkunç bir düşünceydi ki, onu uzaklaştırmak zorunda kaldım. Şimdi ölemezdim. Thomas'a ne olacaktı? Ve hayallerimin erkeğiyle evlenmek üzereydim.

Yükselen paniği hafifletmek için birkaç derin nefes aldım. Hava yüzümün etrafında sıcak ve havasızdı ve fermuarlar tenimi ısıırıyordu. Isabelle bir keresinde bana ve Marigold'a fermuarlı bağlardan nasıl kurtulacağımızı gösteren bir video göstermişti. Neden dikkat etmemiştim ki?

İhtiyacım olacağını kim düşünebilirdi ki? Ben kaçırılacak türden biri değildim. Ben

Küçük bir kasabada yaşayan, iki yarı zamanlı işte çalışan sıradan bekar bir anneydim. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir kız. Neden biri bunu yapsın ki?

Anlayamadım.

Levi kayıp olduğumu biliyor muydu? Beni arıyor muydu?

Panik beni tekrar ele geçirmeye çalıştı, uzuvlarım titremeye başladı ve kalbim hızlandı. Kendime sakin olmamı söyledim ama işe yaramıyordu. Sanki bir korku şelalesinin tepesinde dönüyormuşum gibi hissediyordum. Bir şekilde kükreyen düşüşten uzak durarak suda ilerliyordum. Her an savaşı kaybedebilir ve dehşetin uçurumuna yuvarlanabilirdim.

Donuk bir metalik ses beni eşikten geri çekti ve odaklanabileceğim başka bir şey verdi. Bir saniye sonra kapı açıldı ve beraberinde soğuk kış havasını getirdi. İçimden yoğun bir koşma isteği geldi ama yapamadım. Göremiyordum, ayağa kalkamıyordum, gerçekten hiçbir şey yapamıyordum. Bu yüzden bağlı bacaklarımı altına soktum ve belli belirsiz kanepenin minderlerinde kaybolmayı diledim.

Kapı kapandı ve ağır ayak sesleri yaklaştı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi bir erkek sesi. Onu tanıyamadım. "Torbayı çıkaracağım ve ağzını tıkayacağım. Eğer işbirliği yaparsan, seni çözeceğim bile. Anladın mı?"

Görebilme ve o berbat paçavrayı ağzımdan çıkarabilme ihtimali doğal olmayan bir şekilde heyecan vericiydi. Başımı salladım.

Çantayı çıkardı ve ışıktaki gözlerimi kırptım. Anlık bulanıklığın içinden kar maskesi ve güneş gözlüğü takmış bir adam görebiliyordum. Biraz klişe gibi görünüyordu ama kesinlikle yüzünü göremiyordum. Gözlerini bile. Başımın arkasına uzandı ve ağzımdaki bağı çözdü.

Çenemi birkaç kez oynattım, sertlikten irkildim.

"Bunun için üzgünüm," dedi.

Üzgün müydü? Beni kaçırmış, bağlamış, ağzımı tıkamış, başıma bir torba geçirmiş ve bir yere sürüklemişti ve üzgün müydü?

"Ciddi misin?" Ben sordum. "Üzgün müsün?"

Omuz silkti, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. "Sana bir hamburger ve patates kızartması getirdim. Bu gece için alacağın bu kadar, eğer yaramazlık yapıp yere atmak istersen, yarına kadar başka yiyeceklerle gelmeyeceğimi bil."

Şimdi o söyleyince, fast-food hamburgeri ve patates kızartmasının yağlı kokusunu alabildim. Bu ve bayat sigara dumanı.

"Beni besliyor musun?"

"Evet." Sesi kayıtsızdı ve yağ lekeli bir çantayla küçük bir masayı işaret etti. "Yemekler orada. Şu kapının ardında bir banyo var. Dolapları karıştırarak vaktini boşa harcama, hepsi boş. Tuvalet kâğıdı da var, rica ederim."

Ona bakakaldım. "Bir şey değil mi? Beni kaçırdın ve tuvalet kâğıdı getirdiğin için minnettar mı olmalıyım?"

Bana doğru döndü. "Ah, evet."

"Kimsin sen? Neler oluyor? Neden buradayım?"

"Gerçekten de bunları sana anlatacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hayır, muhtemelen değildi. Ve neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmadığından, onu tuzağa düşürecek sorular ya da bana bilgi vermesi için kandırarak yollar düşünemiyordum.

"Tamam, bana yiyecek ve tuvalet kâğıdı getirdin. Beni gerçekten çözecek misin yoksa ellerim bağlıyken nasıl işeyeceğimi bulmak zorunda mıyım?"

Kollarını kavuşturdu. Koyu gri bir palto, kot pantolon ve siyah botlar giymişti. Tilikum'un yarısının kışın giydiği şeylerin hemen hemen aynısıydı - ürpertici kayak maskesi ve güneş gözlükleri hariç

Tabii ki.

"Uslu duracak mısın?" Uslu duracak mıydım?

İri bir adamdı. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Küçük bir ev ya da kulübeye benziyordu ama hiç pencere yoktu ve duvarlar halı kaplı panellere benzeyen şeylerle kaplıydı. Kirli mısır patlağı tavandaki tek bir ışık küçük alanı aydınlatıyordu. Zemin de halı kaplıydı ve bir duvarda birkaç boş raf ve bir dolap vardı. Bir kapı banyoya açılıyordu. Bunun dışında burada hiçbir şey yoktu. Sadece oturduğum kanepe ve içinde akşam yemeğim olduğu anlaşılan şeyin bulunduğu küçük masa vardı.

Potansiyel silah yoktu. Kafasına vurmak için tutabileceğim hiçbir şey yoktu. Kapıya doğru koşmaya çalışsam, beni yine bağlardı.

Fazla seçeneğim yoktu. "Peki."

Cebinden bir maket bıçağı çıkardı. Bu bir silahtı ama onda vardı ve benim ondan alma şansım oldukça düşüktü. Ona zarar verebileceğimi düşünmeden bana yaklaştı ve el ve ayak bileklerimdeki bağları kesti.

Ellerimi döndürdüm ve ayaklarımı esnettim. "Peki, şimdi ne olacak?"

Masayı işaret etti. "İstersen yiyebilirsin. Ondan sonrası umurumda değil. Yarın seni kontrol etmek ve biraz daha yiyecek getirmek için geri geleceğim."

"Beni burada mı bırakıyorsun?"

"Evet, tabii ki."

"Beni burada ne kadar tutacaksınız?"

"Bunun için endişelenme. Sadece işbirliği yap ve bir süre burada takıl, iyi olacaksın. Kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"Sen beni bırakmaya karar verene kadar burada oturmam mı gerekiyor?" "Evet."

Bu çok garipti. "Kafam karıştı."

"Bakın, bu kişisel bir şey değil. Bu sadece bir iş. Söz konusu olan çok para var." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sesini alçalttı. "En azından öyle olsa iyi olur."

"Ne parası? Ailemin büyük bir fidye falan ödeyeceğini düşünüyorsanız, yanlış hedefi seçtiniz. Bizim hiçbir şeyimiz yok."

"Dışarı çıkmaya çalışmayın. Kapı dışarıdan kilitleniyor. Ve yardım için çılgılık atarak zamanını boşa harcama. Burası ses geçirmez. Kimse seni duyamaz. Dedğim gibi, işbirliği yaparsan sana yiyecek ve su getireceğim. Kısa sürede evde olursun."

"Peki ya işbirliği yapmazsam?"

Sanki tüm bunlar büyük bir rahatsızlıkmuş gibi iç çekti. "Seni gerçekten incitmek istemiyorum. Oraya gitmeyelim, tamam mı?"

"Kimsin sen?"

"Yine, neden buna cevap vereceğimi düşündüğünüzü anlamıyorum."

Kendimi yenilmiş hissederek kanepeye yaslandım. Beni öldürmeye niyetli görünmediği için rahatlamıştım - tabii söylediği her şeye inanabilirsem. Ne de olsa adam kaçıran biriydi. Bu onu pek de güvenilir yapmıyordu.

Ama kafam çok karışık. Neden biri bana bunu yapsın ki? Hangi paradan bahsediyordu? "Beni burada ne kadar tutacağınızı söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Anlamıyorsun. Yarın evleniyorum."

"Evet. Bilmiyorum. Yeniden planlayabilirsin ya da başka bir şey."

"Korkunç birisin, bunu biliyor musun? Başına ne geldi de bu kadar kötü bir insan oldun bilmiyorum. Belki annen seni yeterince sevmedi ya da babanla sorunların var ya da lisedeki kız arkadaşın seni aldattı ve kalbini kırdı, ama her ne olduysa, bu yaptığın doğru değil. Bir kadını kaçırıp ürkütücü bir kulübede tutamazsın. Beni beslemen de durumu daha iyi yapmaz."

Uzun bir süre hareket etmedi. Sadece bana baktı. Ya da en azından bana baktığını varsaydım. Gözlerini göremediğim için emin olamadım.

"Her neyse." Kapıya doğru döndü. "Ye. Yemeyin. Umurumda değil. Yarın seni kontrol edeceğim."

"Bekle, yapma-"

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Daha önce duyduğum metalik ses onun kilitleri açması olmalıydı. Donuktu ve zar zor duyuluyordu. Bu muhtemelen buranın ses geçirmez olduğu konusunda yalan söylemediği anlamına geliyordu.

Tilikum'da kimin ses geçirmez odası vardı? Arabada çok uzağa gidecek kadar uzun kalmamıştık. Hâlâ kasabada ya da en azından kenar mahallelerde olacaktınız gibi görünüyordu. Ama ses yalıtımı olan bir yer bilmiyordum.

Yorgun bir teslimiyet duygusuyla -adrenalinin etkisi azalıyordu- tuvaleti kullanmak ve getirdiği yemeği almak için ayağa kalktım. Muhtemelen zehirli değildi.

Anlamsız olduğunu bilmeme rağmen, bunun garip bir şaka olması ve aslında içeride kilitli kalmamam ihtimaline karşı kapı kolunu salladım.

Öyleydin. Ve tanıdığım hiç kimse böyle bir şaka yapmazdı. Kardeşlerim değil. Bailey'ler değil. Asla yapmazlardı.

Thomas şu anda ne yapıyordu? Peki ya Levi? Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Ya Levi onu terk ettiğimi düşündüyse? Çılgınca bir sebepten dolayı kaçtığımı ve onunla evlenmek istemediğimi. Mantıken bunun saçma olduğunu biliyordum. En azından oğlumu asla terk etmeyeceğimi bilirdi.

Ama beni arıyor muydu? Eğer öyleyse, beni bulma şansı var mıydı? Yoksa ürkütücü kar maskeli adam beni bırakmaya karar verene kadar burada mı kalacaktım?

Yemeği olduğu yerde bıraktım. Hiç iştahım yoktu. En son isteyeceğim şey zor durumdaki bir genç kız olmaktı. Bekâr bir anne olmak bana kendime bakmayı, kendi hayatımın sorumluluğunu almayı ve kendi kendimin kahramanı olmayı öğretmişti.

Ama şimdi kendimi çok çaresiz hissediyordum. Beni kurtaracak bir kahramana gerçekten ihtiyacım vardı.

LEVI

E Vücudumdaki her kas gergindi. Zachary'yi Haven'ların evine doğru takip ederken ellerim direksiyonu kavradı, damarlarımda sert bir kararlılık dolaşıyordu. Haven'ların evine onu bulmak. Başka seçenek yoktu.

Asher ve Grace evimi kontrol etmişlerdi -bir kez olsun anahtarları olduğu için minnettar kalmıştım- ama ev boştu, orada kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu. Onu orada bulmalarını beklemiyordum ama tüm bunların çılgınca bir yanlış anlaşılma olduğuna ve oraya nasıl geldiğine dair mükemmel bir açıklamayla normal bir yerde ortaya çıkacağına dair küçük umut ışığı hızla sönüyordu.

Arabasını bırakmıştı. Telefonunu. İçinde cüzdanı, kimliği ve kredi kartları olan çantasını. Bildiğim kadarıyla bir palto bile almamıştı.

Ve Thomas'ı asla ama asla bu şekilde bırakmayacaktı.

Gavin bugün izinliydi, o yüzden Skylar'la birlikte Luke'la buluşup şehir merkezini arayacaklardı. Restoranları ve dükkânları kontrol edecekler, onu gören olup olmadığını öğrenmek için etrafa soracaklar ve kayıp olduğu haberini yayacaklardı. Görünüşe göre Büyükanne de onlarla birlikteydi; ısrar etmişti. Asher ve Grace, Theo ile birlikte Tilikum Koleji'nin çevresini aramak için bir ekip oluşturmuşlardı.

Logan'dan henüz haber almamıştım. Şef ikimizi de görevden almıştı ama Mavis Doolittle yine şüpheli bir şikâyetle bulunmuştu, bu yüzden Logan ayrılmadan önce yerimize gelenlerin itfaiyeye gelmesini beklemek zorundaydı. Son duyduğumda Cara onu almaya geliyordu ve cinayet kulübesi ve göl gibi daha uzak bölgeleri aramayı planlıyorlardı. Paul ve Josiah Noel ağacı çiftliğini ve çevresindeki meyve bahçelerini kontrol ediyorlardı.

Haven'a giden uzun araba yolu engebeliydi, kar ve buzla kayganlaşmıştı. Lanet olası kar. Hâlâ yağıyordu ve herhangi bir lastik izi ya da ayak izi çoktan kapanmış olmalıydı. Koca Ayak'ın bir şeyler bulabileceğini, en azından bir sonraki adımda nereye bakmamız gerektiği konusunda bize bir fikir verebileceğini umuyordum. Özel olarak bir arama kurtarma köpeği olarak eğitilmemişti ama Evan ve Fiona onun burun çalışması dedikleri şeyde harika olduğunu söylemişlerdi. Bunun, onun kokusunu tanıyıp takip edebileceği anlamına geldiğini umuyordum.

Ailesinin evinin önündeki diğer arabaların arasına park ettim. Garrett üniformasıyla verandada durmuş, telefonda biriyle konuşuyordu. Endişeli ifadesine bakılırsa, herhangi bir gelişme olmamıştı.

Sikeyim.

Zachary ve ben dışarı çıkarken Garrett telefonunu cebine koydu. "Şansın yok mu?"

"Hayır," dedi Zachary. "Bailey'ler de nerede olduğunu bilmiyor ama hepsi arıyor." "Evan köpeğiyle birlikte yola çıktı," dedim. "Sadece üzerinde onun kokusu olan bir şeye ihtiyacım var."

Zachary ve Garrett sanki beni içeri alıp almayacaklarına karar veriyorlarmış gibi bakıştılar.

Ev.

"İçeri gir," dedi Garrett. "Odası koridorun sonunda."

"Thomas iyi mi?" diye sordum.

Garrett başıyla onayladı. "Nerede olduğunu sorup duruyor ama annem onu bir filmle oyalıyor.

Şimdilik bir sorun olduğunu fark etmesini engellemeye çalışıyoruz."

Garrett'ın yanından geçip içeri girdim. Marlene, Thomas'la birlikte kanepede oturuyordu. Şöyle bir baktı ve yüz hatlarını yumuşatan bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Thomas, bak kim geldi." Onu nazikçe dürttü.

Koltuğunda iki büklüm oldu ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "We-vi!"

Kalbim göğsümde eridi. O çocuğu çok sevmiştim. "Hey, koca adam."

Kanepeden atladı ve ben de onu yarı yolda karşılayıp kollarıma aldım. Uzun bir süre onu kendime yakın tuttum.

"We-vi'nin evine mi

gideceksin?" "Şu anda

olmaz." "Anne?"

Duygularımla sesimin çatlamaması için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. *Anneni bulacağım. Yemin ederim.* "Annen yakında dönecek. Odasından bir şey almam lazım. Benimle gelmek ister misin?"

Başını salladı.

Marlene bana ağlamaklı bir gülümseme verdi. Ona başımı salladım, keşke daha fazla güvence verebilseydim dedim ve Thomas'ı kollarıma aldım. Onu koridordan geçirdim ve Annika'nın yatak odasını buldum.

Bu odayı sadece dışarıdan, onu öpmek için balkonuna çıktığım gece görmüştüm. Her şey çok belirgin bir şekilde ona aitti. Yumuşak renklerden, paketlenmiş el işi malzemeleri kutularına, ışığı yakalayan sim parçalarına kadar.

Thomas'ı yatağa yatırdım ve Sasquatch'in koklaması için ne almam gerektiğini merak ederek eşyalarına baktım.

"We-vi'nin evi mi?"

"Yakında evime geleceksin."

"Tamam. Büyük yarak?"

Bu çocuğun bir krizin ortasında beni güldürebilmesine bayılıyordum. "Büyük kamyonu getirmedi. Ama yakında göreceğiz. Belki bir gezintiye bile çıkarız. Eğlenceli olur mu?"

"Büyük alete binmek mi?"

Yine kıkırdadım. Belki de kamyon kelimesini doğru düzgün söylemeyi öğrenene kadar bunu ifade etmenin başka bir yolunu bulmam gerekiyordu. "Evet, koca adam."

Yastığı onun kokusuyla doymuş olacaktı. Yastığı elime aldım ve yüzüme tutarak derin bir nefes aldım. Oh lanet olsun. O kadar güzel kokuyordu ki gözlerim doldu.

"Annemin," dedi Thomas, onu göstererek.

"Evet. Bunu ödünç alabilir miyim?"

Küçük kaşları çatıldı, sanki annesinin yastığına neden ihtiyacım olduğunu anlamamış gibiydi ama başını salladı.

"Sağ ol dostum. Nana'yı görmeye gidelim, tamam

mı?" "Film."

"Evet, filmini bitirebilirsin."

Annika'nın yastığını bir kolumun altına sıkıştırdım, Thomas'ı kucağıma aldım ve oturma odasına götürdüm.

"Biraz dışarı çıkmam gerekiyor," dedim. "Sen burada ninenle kal, tamam mı?"

Kollarını boynuma doladı ve sıkarak boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Güle güle, We-vi."

"Güle güle, Thomas. Seni seviyorum, koca adam."

"Ben de seni seviyorum." Yanağıma kocaman bir çocuk öpücüğü kondurdu.

Duygularımı kontrol altında tutmak için nefesimi üfleyerek onu Marlene'e uzattım. "Sizi haberdar edeceğiz."

Gözlerinde korku parlıyordu ama Thomas için sakın kalmak konusunda iyi bir iş çıkarıyordu. "Peki. Peki ya Levi?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

"O iyi olacak." Sesime toplayabildiğim kadar güvence kattım. Başını salladı ve Thomas'ı kanepeye geri götürdü.

Evan'ı beklemek için yastığı dışarı çıkardım. Garrett ve Zachary verandada duruyordu, Garrett sakın bir profesyonellik havasını korurken, Zachary ileri geri volta atıyor, kendi derisinden sürünecekmiş gibi görünüyordu.

Garrett'ın telsizinden bir ses geldi. "Alpine'de şüpheli bir faaliyet ihbarı aldık." Başka bir ses cevap verdi. "Yine Mavis Doolittle mı?"

"Bu doğru," dedi ilk ses.

"Anlaşıldı. Bir uğrayıp bu sefer neyin yanlış olduğunu göreceğim." Garrett başını salladı. Sinirli görünüyordu.

"Mavis Doolittle sizi de mi arıyor?" Ben sordum.

"Arada bir," dedi. "Asla yanlış bir şey olmaz. Gerçek bir kayıp vakamız var ve saat işliyor, ama şimdi Mavis'e bodrumunda bir hırsız olmadığını söylemek için birini göndermemiz gerekiyor. En son onun evinde bir çağrıya cevap vermek zorunda kaldığımda, beni neredeyse hissetti."

"Bir bok yok mu?" Ben sordum. "Aynı şeyi bana da yaptı."

Zachary hafifçe sırtıttı. "İkiniz de Mavis Doolittle'a mı asıldınız?" "Daha da kötüsü," dedim. "Bana resmen oral seks teklif etti."

Zachary ve Garrett ürperdiler.

"Hayır, teşekkürler," dedi Zachary.

Üçümüz bir aracın sesiyle garaj yoluna doğru döndük. Evan ve Fiona onun kamyonetiyle gelip park ettiler. Fiona dışarı fırladı, siyah bir kışlık mont, kar botları ve Bailey Customs örgü şapka giymişti. Evan ise kalın bir fanila, kot pantolon ve iş botlarıyla kış havasına meydan okuyor gibiydi. Karla ilgili tek işareti Fiona'nınkiyle aynı olan Bailey Customs şapkasıydı.

Koca Ayak kamyonundan atladı ve Evan'ın alçak sesle verdiği komutla ayaklarının yanına oturdu. Yastığı ona getirdim. "Bu onun."

Gerçek Evan Bailey tarzında, konuşarak zaman kaybetmedi. Fiona yanında durup endişeyle ellerini ovuştururken kısa bir baş hareketiyle yastığı aldı. Eğildi ve Koca Ayak'ın koklaması için yastığı tuttu.

"Aferin Koca Ayak," dedi Fiona. "Belki başlangıç olarak onu evden uzaklaştırabilirsin? Kokusu muhtemelen her yere yayılmıştır."

"Evet." Evan Koca Ayak'ı araba yolunun ortasına doğru götürdü ve yastığı Fiona'ya vermeden önce tekrar koklamasına izin verdi. "Koca Ayak, bul onu."

Sasquatch komuta yanıt vererek yeri koklamaya başladı. Önce Evan'ın ayaklarının etrafını, sonra da Fiona'yı kokladı.

"Bul onu Koca Ayak," dedi.

Rastgele bir düzene benzeyen bir şekilde etrafta dolaşarak koklamaya devam etti. Acaba karda bir şeyin kokusunu alabilecek miydi yoksa bizi eve mi götürecekti?

Koca Ayak'ın izlediği yolun rastlantısallığı değişmiş gibiydi ve doğruca arabasına yöneldi. Bir tur atıp etrafı kokladıktan sonra garaj yolundan aşağıya, yola doğru inmeye başladı.

Vay anasını. Onun izini mi bulmuştu?

Evan ve Fiona onu takip etti, ben de Garrett ve Zachary ile arkasından gittim. Köpek burnunu kara dayayarak tepeden aşağıya doğru ilerledi. Kesinlikle ilgisini çeken bir şeyin kokusunu alıyordu. Birkaç kez durdu ve devam etmeden önce bir daire çizdi.

Botlarımız karda çtırdadı ve bir arabanın sesi Haven'ların evini çevreleyen ormanın sessizliğini aştı. Koca Ayak bizi ana yola kadar götürdü, sonra Evan'ın ayaklarının dibine oturup bir mırıltı çıkarmadan önce birkaç kez kenarda daireler çizdi.

"Kocaayak, onu bulabilir misin?" Fiona sordu.

Tekrar yeri kokladı, bir daire çizdi ve bir başka sızlanmayla onlara geri döndü. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"İz burada bitiyor," dedi Evan.

Kar küreme araçlarının geçtiği ve yığıldığı yolun kenarında kirli bir kar sırtı vardı. Yolun kenarı taze bir beyaz tabakayla kaplıydı ama banketten yola doğru uzanan lastik izleri vardı, sanki biri oraya park etmiş ve daha sonra uzaklaşmış gibiydi.

"Lastik izleri," dedi Garrett, düşüncelerimi yankılayarak.

Evan, "Buraya gelip birinin arabasına binmiş olabilir," dedi.

Yolun yukarısına ve aşağısına baktım. "Ya da biri onu buraya getirdi ve bir arabaya bindirdi."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Garrett. "Raylar kasabaya doğru gidiyor."

"Yani bir araba şu tarafa gitti." Zachary yolun aşağısını işaret etti. "Şimdi ne halt edeceğiz?"

Garrett, "Caddenin karşısındaki Bay Miller'ı kontrol edebilirim," dedi. "Bakalım bir şey görmüş mü?"

Bu pek ipucu gibi gelmedi. Bay Miller'ın evi yolun diğer tarafındaydı ve önünde ağaçlar vardı. Ama Koca Ayak onun kokusunu buradan daha uzağa kadar takip edemiyorsa, başladığımız yere geri dönmüştük, yani hiçbir yere.

Garrett'in telsizinden bir ses, "Her zamanki gibi Mavis Doolittle'da hiçbir şey olmuyor," dedi. Aklıma bir fikir geldi. "Şikâyeti neydi?"

"Kim, Mavis mi?" Garrett mikrofonunu tuşladı. "Kade, Bayan Doolittle ne gördüğünü rapor etti?"

"Evinin arkasında siyah giyimli birinin dolaştığını iddia ediyor," dedi. "Ama orada birinin olduğuna dair herhangi bir kanıt görmedim. Şu anda da orada kimse yok."

"Teşekkürler, Kade."

Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler vardı. Mavis gerçek acil durumların yakınından bile geçmeyen şeyleri arardı, ama her zaman onu harekete geçiren bir şey olurdu. Logan ve ben oraya en son gittiğimizde duman görmüştü. Evet, komşusunun bahçesindeki çöpleri yakmasından çıkan bir dumandı ama durup dururken 911'i aramamıştı.

"Komşuları Bay ve Bayan Willard, değil mi?" Ben sordum. "Kışları Arizona'da geçirmiyorlar mı?"

"Evet," dedi Garrett. "Genellikle Şükran Günü'nden sonra giderler." "Yani Mavis birini gördüyse, bu komşuları değildir," dedim.

Garrett, "Kade kar yağmasına rağmen hiçbir şey görmedi," dedi. "Ayak izleri çoğunlukla örtülü olurdu."

"Bunun bir Mavis Doolittle çağrısı olduğunu düşünürsek, sizce ne kadar dikkatli bakmıştır?"

"İyi bir nokta. Muhtemelen arkadan bakmış ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemiştir."

Tekerlekler

Garrett'ın zihninde dönüyor gibiydi. "Ve Willard'ların arazilerinde bir sürü ek bina var."

"Kesinlikle," dedim. "Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama bir kontrol etmeliyiz. Elimizde başka ipucu yok gibi."

"Ve belki Koca Ayak onun kokusunu alır," dedi Fiona. Garrett Zachary'ye baktı ve ikisi de başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

"Kocaayak gel." Evan, Fiona ile birlikte tepeye doğru çıkmaya başlarken köpekleri de onun yanında tırıs tırıs ilerliyordu.

Karda cipime doğru ilerledim, artan bir aciliyet duygusu beni teşvik etti.

Dayan, Annika. Geliyoruz.

LEVI

T Willard'ların evi karanlıktı, ön pencerelerdeki perdelerin hepsi çekilmişti. Kesinlikle kış için kapatmışlar gibi görünüyordu. Araba yolu sürülmüştü ama muhtemelen temiz tutması ve onlar yokken evlerini kontrol etmesi için birine para ödemişti. Mavis Doolittle birini gördüyse, bu kişi Willard'ların eve göz kulak olması için tuttukları kişi olabilirdi. Bildiğim kadarıyla artık kasabada yaşamayan yetişkin bir oğulları da vardı. Belki de o yapmıştır.

Evin önüne geldik ve park ettik - ben SUV'umda, Evan ve Fiona kamyonlarında, Garrett ve Zachary de Garrett'in polis aracında. Mavis Doolittle çoktan ön pencereye çıkmış, her hareketimizi izliyordu. Çünkü tabii ki izliyordu. Telefonla konuşuyor gibi görünüyordu -muhtemelen şehirdeki arkadaşlarından birine mahalledeki dramı oyun oyun anlatmaya hazırlanıyordu.

Arabadan indim, bunun ne tür söylentilere yol açacağını merak ediyordum. Ama bundan da öte, yakıcı bir soru içimi kemirip duruyordu. Neden? Neden birisi Annika'yı kaçırsın ki? Neyi başarmaya çalışıyorlardı? Ailesi Haven Timber'in sahibiydi ama kasabadaki herkes şirketlerinin zor durumda olduğunu biliyordu. Kereste endüstrisi on yıllardır düşüşteydi. Fidyeye için kaçırılmış olamaz, değil mi?

Ailesinin bilmediğimiz düşmanları var mıydı? Kan davasının ötesinde bir sürtüşme mi?

Bu noktada, iki şeye ikna olmuştum. Biri onu kaçırmıştı ve bunu kasıtlı olarak yapmışlardı. Onu bilerek hedef almışlardı.

Ama nedenini bilmiyordum.

Ayrıca neden birinin Logan'ın frenleriyle oynadığını, Cennet Evi'nde yangın çıkardığını, Timberbeast'i kapatırmak için sahte şikayetlerde bulunduğunu ya da Thomas'ı kaçırp bir ahırda bıraktığını da bilmiyordum. Gavin'e yapılan saldırının bile bir açıklaması yoktu. Hepsinin arkasında aynı insanlar mı vardı?

Cevabın evet olduğuna dair bir his vardı içimde. Ve şimdi benim kızımı aldılar.

Dışarı çıktığımda botlarımın altındaki kar çığırdağı. Evan ve Fiona Sasquatch'ı tasmaıyla dışarı çıkardılar. Onun kokusunu hemen alır ve takip etmeye çalışır diye ummuştum ama o sadece Evan'ın ayaklarının dibinde oturdu, etrafımızdaki sesleri dinlerken kulakları dönüyordu.

Garrett ve Zachary Garrett'in arabasından iner inmez Mavis Doolittle başını ön kapıdan uzattı.

"Burada olmanıza çok sevindim," diye seslendi. "Bir dahaki sefere evime gelecek, bundan eminim. o."

"Tam olarak ne gördünüz Bayan Doolittle?" Garrett sordu.

"Bir soyguncu," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Muhtemelen Bayan Willard'ın tüm mücevherlerini çalmıştır. Eğer

var."

"Onu eve girerken gördün mü?" Garrett sordu.

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Şey, hayır. Ama iyi bir şey yapmadığına eminim."

"Eğer evde değilse, neredeydi?"

"Onu mutfak penceresinden gördüm. İçeri gel de sana göstereyim."

Garrett ve ben bakiştık. Eğer onun evine girersek, bizi sonsuza kadar orada tutabilirdi.

Garrett, "Teşekkürler Bayan Doolittle, ama biz gidip etrafa bir göz atacağız," dedi.

"Umarım gönderdikleri son şerif yardımcısından daha iyi bir iş çıkarırsın. Bakmadı bile."

Garrett mikrofonunu tuşladı. "Willard'ların evinin önündeyim, Doolittle'ın şikâyetine ikinci bir göz atıyorum."

"Arama izni olmadan mülklerini arama izniniz var mı?" Fiona sordu.

"Arama emri ya da izin olmadan hiçbir binanın içine giremem. Ancak bir komşunun şikâyetine yanıt verdiğim için dışarıya bakabilirim. Geri kalanınız teknik olarak izinsiz girmiş sayılırsınız."

"Umurumda değil," dedim. "Hadi gidelim."

Araba yolundan aşağıya doğru yürüdük ve sonra evin yanından dolaştık. Arazileri geniş ve açıktı, çitle çevrili alanları yoktu. Evin arkasında, uzun bir kapısı olan -muhtemelen bir karavanı park ettikleri yer- ve daha küçük bir kapısı olan büyük bir dükkanları vardı. Ayrıca uzun süredir kullanılmamış gibi görünen eski bir tavuk kümesi ve çeşitli onarım durumlarında birkaç bahçe kulübesi vardı.

Bahçe kulübesinin kirli pencerelerinden birine baktım ama içeride aletlerden başka bir şey varmış gibi görünmüyordu. Kesinlikle Annika'dan bir iz yoktu.

Evan ve Fiona Koca Ayak'ın evin ve müstemilatın etrafında dolaşmasına izin verdiler ama bir koku alıyor gibi görünmüyordu. Birkaç kez etrafta dolaştı, sonra Evan'ın ayaklarının dibine oturdu ve bizim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi bir mızımızlanma çıkardı.

Bayan Doolittle'ın evine baktım. Willard'ların arazisinin bu bölümünü mutfak penceresinden net bir şekilde göremeyeceği bir açığa sahipti. Penceresini görene kadar evine yaklaştım, sonra dönüp onun ne göreceğine baktım. Sözde birini gördüğünde nereye bakıyordu?

Açık alan yavaş yavaş çam ormanına dönüştü ve ilk ağaçların hemen içinde başka bir bina vardı. Büyük değildi, ama bahçe barakalarından daha büyüktü - daha çok küçük bir kulübe ya da baraka gibiydi. Bulduğum noktadan herhangi bir pencere göremiyordum ama bir tarafında muhtemelen kapının ne olduğunu seçebiliyordum.

Bayan Doolittle evlerinin arkasındaki ormanda değil, komşusunun bahçesinde birini gördüğünü söylemişti. Ama güvenilirliğiyle tanınan biri değildi. Belki de ormanda birini görmüştü ve ihbarda bulunduğu mülkünün tehlikede olduğunu göstermek için gerçeği çarpıtmıştı.

"Bu nedir?" Binayı işaret ettim. "Willard'ların arazisinde mi?"

Garrett, "Mülkiyet sınırının nerede olduğundan emin değilim," dedi. "Ama buradaki arsaların hepsi en az beş dönümlük. Olabilir."

"Bayan Doolittle mutfak penceresinden birini gördüğünü söyledi." Elimle görüş alanını işaret ettim. "Oraya bakıyor olmalı."

Kulübeye bakarken garip bir karıncalanma hissi omurgamı sardı. Başka bir şey söylemeden, karda adım atarak kulübeye doğru ilerlemeye başladım.

Kalbim güm güm atıyordu ve yaklaştıkça damarlarıma daha fazla adrenalin doluyordu. O dışarıdaydı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Sanki onu hissedebiliyordum. Sanki bana uzanıyordu ve içimdeki bir şey cevap veriyordu.

Sessiz çağrısını duyabiliyordum.

"Annika?" Koşma hızımı artırarak seslendim. "Annika, orada mısın?"

Koca Ayak karda koşarak yanımdan geçti. Binaya vardı ve etrafı koklayarak doğruca kapıya yöneldi.

"Buldun mu Koca Ayak?" Fiona sordu.

Havlayarak kapıyı tırmaladı, sonra oturdu ve uzun bir mızıltı çıkardı.

Ona yetişmek için acele ettim. Duyularım keskinleşmiş gibiydi, tüm odağım Annika'daydı. Isıran rüzgâr ve derin kar önemli değildi.

Önemli olan tek şey oydu.

Kapı büyük bir asma kilitle sürgülenmişti. Koca Ayak kapıyı tırmaladı ve tekrar havladı.

Kapıya vurdum. "Annika? İçeride misin?"

Sanki bir şey sesi bastırıyormuş gibi cılız bir ses cevap verdi. "Levi?" "O

burada!" Diğerlerine bağırdım. "Cıvata kesicilere ihtiyacımız var."

"Hallediyorum." Zachary barakalardan birine doğru yöneldi.

"Annika, seni dışarı çıkaracağız," dedim, sesimi yükselterek beni kapıdan duymasını sağladım. "Dayan bebeğim."

"Levi, aman Tanrım, sen misin?"

"Benim. Bekle. Kilidi açmalıyız."

Zachary'nin Willard'ların kulübesinde bir dizi cıvata kesici bulması muhtemelen bir dakika sürdü, ama beklemek acı vericiydi. Karların arasından koşarak geri döndü ve onları bana uzattı, Koca Ayak'a temkinli bir bakış attı. Onu suçlamadım. Evan'ın köpeği korkutucuydu.

Cıvata kesicinin çenelerini kilidin kelepçesinin etrafına yerleştirdim ve kolları sıktım. Kilit kırıldı ve bir gümbürtüyle yere düşmesine izin vererek onu kopardım.

Kapıyı açar açmaz Annika kollarıma atladı.

Onu yerden kaldırdım ve elimden geldiğince sıkı tuttum. Kolları boynuma dolandı ve vücudunun hıçkırıklarla sarsıldığını hissettim.

"Şşş. İyisin. Seni tutuyorum." "Aman

Tanrım, Levi. Beni buldun."

"Tabii ki yaptım." Ona sıkıca tutundum. Onu asla bırakmak istemiyordum. "Elbette seni buldum."

Garrett'in telsiziyle istasyona rapor verdiğini hayal meyal fark ettim. Zachary, Evan ve Fiona'nın çılginca telefon görüşmeleri yaptıklarını ve kızın bulunduğu haberini yaydıklarını.

Güvendeydi.

"Yaralandın mı?" Hala gitmesine izin vermeyerek sordum.

"Hayır, ben iyiyim." Sesi titriyordu. "Sadece korktum. Burada olmana çok sevindim. Thomas iyi mi?" "O iyi. Annenle birlikte."

Sonunda onu yere bıraktım ama sadece yüzünü görmek istediğim için. Saçlarını geriye doğru tarayarak onu öptüm. "İyi olduğuna emin misin?"

"Burada olduğun için iyiyim. Beni nasıl buldun?"

Evan ve Fiona'nın yanında duran Garrett ve Zachary'ye baktım, bu sırada Koca Ayak burnuyla Fiona'nın bacağına dürtüyordu. "Bu bir takım çalışmasıydı. Bunu sana kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Kar maskesi takıyordu. Her kimse, arabamdan Thomas'ın sırt çantasını almaya gittiğimde beni yakaladı. Beni bağladı, tepeden aşağı taşıdı ve bir bagaja koydu. Sonra da beni buraya getirdi."

Birinin kız arkadaşımı bağladığı düşüncesi kanımı öfkeyle kaynattı. "O her kimse, onu öldüreceğim."

"Bunu Garrett'ın önünde yüksek sesle söyleme," diye fısıldadı.

Bir nefes verdim. Muhtemelen haklıydı. Ama yine de onu öldürmek istiyordum. "Hadi seni buradan çıkaralım."

"Memnuniyetle."

Annika kardeşlerine sarıldı ve ben de izlenip izlenmediğimizi merak ederek etrafıma bakındım. Hiç kamera görmedim ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Bizimle kim taşak

geçiyordu? Bunu

öğrenecektim.

ANNIKA

J Tam da günümün daha da garipleşemeyeceğini düşünürken, etrafım Havens ve Baileys ile çevrildi.

Ailemin evinde.

Beni kurtardıktan sonra Levi beni eve getirmişti ve tüm kardeşlerimiz burada toplanmıştı. Bu da ailemin oturma odasında, kan davasının her iki tarafındaki erkeklerin arasında oturduğum anlamına geliyordu.

Artı eşleri. Ya da en azından Bailey'lerin eşleri. Taylor burada değildi, çünkü tabii ki değildi. Mümkün olduğunca aile toplantılarından kaçınırdı.

Yarın düğünde etrafımın bu insanlarla çevrili olmasını bekliyordum. Ama ailemin oturma odasında değil.

Garrett karakoldaki birinden gelen telefona cevap vermek için dışarı çıkmıştı. Beni kaçıranı yakaladıklarını söylemek için aradıklarını umuyordum. Adamın beni evin dışında şaşırtmasından kilitli bir kulübede tek başıma bırakılmama kadar olanları gözden geçirdim. Elimden geldiğince onu tarif ettim ama bunun pek yardımcı olmayacağını biliyordum. Kar maskesi ve güneş gözlüğü yüzünden yüzünü görememiştim. Kıyafetlerinin geri kalanı da çok sıradan görünüyordu.

Şerif departmanı barakanın etrafını gözetlemeye almıştı, böylece adam geri döndüğünde hazır olacaktı. Ertesi gün beni kontrol edeceğini ve daha fazla yiyecek getireceğini söylemişti, bu yüzden ondan önce tekrar ortaya çıkacağından şüpheliydim. Hiç gidip gitmeyeceğini ya da buranın izlendiğini fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Bunu bilmek zordu.

Umarım onu yakalarlar. Beni kaçıran kişinin hâlâ serbestçe dolaşıyor olması fikrinden nefret ediyordum. Ya tekrar denerse?

Levi'nin güçlü varlığı beni sakinleştirdi. Kolunu bana dolamıştı ve ben de ona yaslanarak vücudunun sıcaklığının içime işlemesine izin verdim. Babam diğer tarafımdaki kanepede oturuyordu. Onu görür görmez bana öyle sıkı sarılmıştı ki ciğerlerimdeki havayı neredeyse ezmişti.

Annem Thomas'ı yatağına yatırmıştı, ben de yatma vakti geçene kadar kanepede ona sarılmıştım. Ne annesinin kaçırıldığından ne de müstakbel üvey babasının onu kurtardığından haberi vardı. Onu tekrar gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ama yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı. Neyse ki sorunsuz bir şekilde uyumuştum.

Şimdi annem mutfakta Büyükanne Bailey'den başkasıyla oturmuş çay yudumluyordu. Çok garip. Güzel ama garip.

Eve döndükten kısa bir süre sonra hem Isabelle hem de Marigold ile konuştum ve olan biten her şeyi anlattım. İkisi de yarınki düğünü hâlâ yapmak isteyip istemediğimi sordular.

Ertelememin imkanı yoktu. O pislik kaçırıcının düğünümü mahvetmesine izin veremezdim.

Ve Levi'nin karısı olmak için beklemeyecektim.

Hiçbir şey bu düğünün gerçekleşmesini engelleyemezdi.

Josiah odun sobasının önüne geçti. "Sanırım her şeyi masaya yatırmanın zamanı geldi."

"Katılıyorum." Levi beni sıktı, sonra ayağa kalktı.

"Saçmalamak yok." Josiah'nın gözleri odada dolaşarak diğer kardeşlerimize baktı ve sonunda Zachary'nin üzerinde durdu. "Ve kavga etmek yok."

Babası ona sert bir bakış attı. Zachary kaçınılmaz olana teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Tamam," dedi Josiah. "Haven House'daki yangından biz sorumlu değiliz. Logan'ın frenleriyle de hiçbir ilgimiz yok."

"Ya da gözünü morartan adam." Luke eliyle Gavin'i işaret etti. "O biz değildik."

"Timberbeast'i biz kapattırmadık," dedi Levi. "Thomas'ı biz kaçırmadık ve bugün Annika'ya olanlarla kesinlikle bir ilgimiz yok."

"Peki ya Caboose otoparkındaki keçiler?" diye sordu Logan. Zachary sırtarak, "Evet, o bizdik," dedi.

"Bu aslında iyi bir taneydi," dedi Logan. Levi ve kardeşleri başlarıyla onayladılar.

"Temizlemek tam bir baş belasıydı," dedi Asher. "Ama iyi bir şakaydı." "Mayonezli çörekler mi?" Luke kaşlarını kaldırarak sordu.

Gavin kıkırdadı. "Evet. Bu bir klasik. Ve siz de her seferinde buna kanıyorsunuz." Kardeşlerim omuz silkip başlarını sallayarak şakayı onayladılar.

"Yaptığınız arabalı sinema numarası da oldukça komikti," dedi Theo. "Sizi tebrik ederim çocuklar. Bu iyiydi."

Logan sırtarak, "Kimse Gavin'i köşeye sıkıştırılmaz," dedi.

Bu herkesi güldürdü. Bailey'lerin arabalı sinemayı ele geçirip kendi *Dirty Dancing* versiyonlarını oynadıkları, Logan ve Gavin'in suya atlama sahnesini canlandırdıkları gece orada değildim. Ama her şeyi duymuştum. Kardeşlerim bir eşek şakasından sonra her zaman yaptıkları gibi kızgın davranmışlardı. Ama itiraf etmek istemeseler de bunun komik olduğunu düşündüklerini söyleyebilirdim.

"Bayan Bailey'nin arazisi için yaptığımız teklifi de geri çekiyoruz." Josiah yere baktı ve sanki söyleyecekleri canını yakacakmış gibi boğazını temizledi. "Kötü bir niyetimiz yoktu ama bunu en başta yapmamalıydık."

Dudaklarım aralanarak ona baktım. Az önce Bailey'lerden özür mü dilemişti? Levi ona doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Sağ ol, dostum."

Josiah elini tuttu ve tokalaştılar. Sonra babam ayağa kalktı ve o da Levi'nin elini sıktı. Yanımdaki koltuğuna döndü ve bana hızlıca göz kırptı.

Odaya bir anlık bir sessizlik çöktü, az önce tanık olduğumuz şeyin ağırlığı her birimizin üzerine çöktü. Tekrar mutfığa baktım. Annem Gram Bailey'e gülümsüyordu. Gram, Josiah'ın gözlerini yakalamış ve ona ciddi bir baş selamı vermiş gibiydi.

"Kız kardeşine aşık olduğum için üzgün değilim," dedi Levi.

Josiah ona gülümsedi ve herkes hafifçe güldü.

"Bu çok tatlı, ağlayabilirim," diye fısıldadı Cara Grace'e, ama sesi hepimizin duyabileceği kadar yüksekti.

Fiona burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi. "Ağlıyorum."

Evan kollarını Fiona'ya doladı ve onu kendine çekti.

Zachary kadınlara duygu gösterileri karşısında kafası karışmış gibi baktı. "Tamam, bu... güzel."

Bu yüzden, birilerinin bizimle uğraştığı gerçeğinden bahsetmeliyiz. Hepimizle. Çünkü tüm o boktan şeyleri size biz yapmadıysak ve siz de bize yapmadıysanız, kim yaptı?"

"Peki neden?" Levi ekledi.

"Beni kaçıran adam işin içinde para olduğunu söyledi," dedim. "Ona eğer ailemizden fidye almaya çalışıyorsa yanlış kurbanı seçtiğini söyledim. Ama bunu söylediğimde gerçekten tepki vermedi."

"Herhangi bir fidye talebi almadık," dedi Josiah. "Sanırım daha önce gelmemiş olmaları mümkün."

Henüz istedikleri şeyi yapmadılar. Ama belki de fidye onların amacı değildi."

Ön kapı açıldı ve Garrett içeri girdi. Çenesinin sertliğine bakılırsa sinirlenmişti.

"Bir şey var mı?" Josiah sordu.

"Pek bir şey yok. Onu bulduğumuz kulübe Willard'ların arazisinde. Her zaman kilitli tuttuklarını ve oğulları dahil kimsenin oraya giremediğini iddia ediyorlar. Ona gelince, yeri tespit edildi. Alaska'da balık tutuyor, yani o değildi."

Levi, "Birinin o kulübeye erişmek için tek ihtiyacı olan şey bir dizi cıvata kesicidir," dedi. "Kilidi değiştirirler ve birdenbire kaçırılan bir kurbanı saklamak için mükemmel bir yere sahip olurlar."

Garrett, "Etraftaki tek kişi Bayan Doolittle ise, kurbanı kimsenin duyma ihtimali pek yoktur," dedi.

"Ayrıca, adam bana ses geçirmez olduğunu söylemişti," dedim. "Belki de çılgılık atmamı engellemek için yalan söylüyordu ama duvarlar bir tür panelle kaplıydı."

"Bu çok tuhaf," dedi Levi.

Garrett, "Aslında öyle değil," dedi. "Willard'lar kulübeyi oğulları ergenlik çağındayken ve bir garaj grubu kurmaya çalışırken inşa ettiklerini söylediler. Komşuların şikayet etmesini önlemek için ses geçirmez hale getirmişler."

"Bekle, bir garaj grubu mu?"

Ben sordum. "Öyle dediler."

Levi'nin kaşları kalktı, sanki aklımın nereye gittiğini zaten biliyormuş gibiydi. "O grupta başka kimlerin olduğunu bulmalıyız. Ses geçirmez olduğunu biliyor olmalılar."

"Birini zaten tanıyorum," dedim. "Lorraine Montgomery'nin oğlu Rob. Bir keresinde bana oğlunun bir davulcu döneminden geçtiğini ve bir garaj grubu kurmak istediğini söylemişti ve başka bir yerde antrenman yapmaya başladıklarında çok sevinmişti."

Levi, "Willard'ların evinde, oğullarıyla birlikte başka bir yerde olabilir," dedi.

"Bu Rob Montgomery'nin yaptığını kanıtlamaz ama o kulübenin ses geçirmez olduğunu bilen birkaç kişiden biri olabilir."

"Willard'ların oğluyla aynı yaşta mı?" Josiah sordu.

"Olabilir," dedi Garrett. "Muhtemelen ikisi de kırklı yaşlarındadır." "Beni kaçıran adam da kırklı yaşlarında olabilir," dedim.

Logan, "Bu adamın Willard'ların oğluyla bir grupta yer almış olması Annika'yı kaçırdığı anlamına gelmez," dedi.

Garrett, "Gerekçe yok," dedi.

"Peki ya varsa?" Ben sordum. "Belki deliyim, ama ya-" "Montgomery hazinesi," dedi Levi, düşüncemi tamamladı.

"Takip etmiyorum," dedi Josiah.

Levi Gavin'e döndü. "Haven House yangını, sen ve Skylar bodrumda bir şey bulduktan hemen sonraydı. Hazineyi bulmak için bir ipucu olabilecek bir şey, değil mi?"

"Evet," dedi Gavin. "Kim bilir o sandığın içinde başka neler vardı."

Levi Logan'a döndü. "Biri frenlerinle oynamadan hemen önce hazineyi araştırıyordunuz. Harvey Johnston'la konuştunuz ve sonra Cara bilgi için ödül teklif eden ilanı yayınladı."

"Vay anasını," dedi Logan, gözleri mutfığa kayarak. "Yani, evet, bu doğru."

"Ve siz de bir ev yangını geçirdiniz." Levi, Asher ve Grace'i işaret etti. "Bu, Grace'in Eliza Bailey ve John Haven'ı araştırmaya başlamasından sonra değil miydi?"

Grace, "Ancak müfettiş bunun bir elektrik yangını olduğuna karar verdi," dedi.

Levi, "Biliyorum ama bir kundaklamanın elektrik yangını süsü verilmesi ilk kez olmuyor," dedi.

Asher'ın gözleri öfkeyle parladı ve ellerini yumruk yaptı. Grace kolunu ovdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Nefesim kesildi ve elim ağzıma gitti. "Ne oldu?" Levi sordu.

"Rob Montgomery bir elektrikçi," dedim. "Lorraine bana bunu da söyledi."

"Bunlar kesinlikle garip tesadüfler," dedi Theo. "Ama bizim tarafımızdan hiç kimse Montgomery hazinesini bulmaya çalışmıyor. Yani ya Timberbeast dublörünün bununla bir ilgisi yok ya da işin içinde farklı bir neden var."

"Belki de dikkat dağıtmak içindi," dedi Evan.

"Ya da bizi birbirimize düşürmenin bir yolu," dedi Logan.

Josiah sakalını ovuşturdu. "Belki de Thomas'ı kaçıran her kimse bunu gerçekten bir Bailey şakası gibi göstermeye çalışıyordu."

Logan, "Sanki birileri bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor," dedi.

"Bana şunun cevabını ver," dedi Theo. "Şakalarınız için size hiç isimsiz yardım eden oldu mu?"

Levi ve kardeşleri, hassas bir bilgiyi ifşa edip etmemeye sessizce karar veriyormuş gibi birbirlerine baktılar.

"Evet," dedi Logan. "Bazen." "Biz de," dedi Theo.

"Kim?" Logan sordu.

Theo kollarını kavuşturdu. "Önce sen."

"Hadi çocuklar, bunu yapabilirsiniz," dedi Cara. "Birlikte söyleyin."

Logan ve Theo göz göze geldiler, ağızlarını açtılar ve hep bir ağızdan konuştular. "Montgomery'ler."

"Sadece sen değilsin," dedi babam kıllı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Benim zamanımda da böyleydi. Montgomery'lerin şakalar söz konusu olduğunda, sessiz kaldığımız sürece arka kapıdan anlaşma yapmakta iyi olduklarını her zaman bilirdik. Ve ben her zaman biz bakmadığımız zamanlarda diğer tarafa yardım ettiklerinden şüphelenirdim."

"Sahtekâr silah tüccarları gibiler," dedi Evan. "Savaşı sürdürmek için her iki tarafa da tedarik sağlıyorlar." "Ama neden?" Theo sordu. "Birbirimize şaka yapmamız Montgomery'lerin neden umurunda olsun ki?" "Peki neden sizin hazineyi aramanızı engellemek için insanların hayatını riske atsınlar ki?" Josiah sordu.

"Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu varsayarsak, ki bence öyle," dedi Grace, "bu hazine ve kan davasının da bağlantılı olduğu anlamına gelir."

"Ve muhtemelen her şey Eliza Bailey ve John Haven'a kadar uzanıyor," dedi Cara. "Ve kan davasının kökenlerine."

Garrett, "Bakın, bunların hepsi ilginç ama Montgomery'leri sorgulamam için yeterli değil," dedi. "Harold belediye başkanı, eğer kapılarında belirirsem, kasabadaki dedikodu değirmeni çıldırır. Yapabilirim

baraka ve garaj grubu bağlantısı nedeniyle Rob'un nerede olduğunu araştırmak. Ama bunun ötesinde, tüm bunlar kulağa oldukça zorlama geliyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Levi. "Ama Montgomery'ler kan davasını devam ettirmeye çalışıyorlarsa, bir nedenleri olmalı."

"Montgomery hazinesini korumak bir neden olabilir," dedi Josiah. "Eğer gerçekse."

"Bence bu gerçek," dedi Levi. "Ve hepimiz paranın insanlara korkunç şeyler yaptırabileceğini biliyoruz."

"Ama Montgomery'ler hazinenin nerede olduğunu biliyorlarsa, neden bulup sahiplenmiyorlar?" Josiah sordu.

Levi başını salladı. "Bilmiyorum. Bu işte başka bir iş olmalı. Ama sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Ne?" Josiah sordu.

"Hazineyi bulun. Sanırım onu bulursak Montgomery'lerin bizi neden durdurmaya çalıştığını da çözmüş oluruz. Ve hatta belki de neden kan davası ateşine benzin dökmeye çalıştıklarını."

"Yarın evlenmeniz gerektiğini hatırlıyorsunuz, değil mi?" Zachary sordu.

"Ah, Z." Başımı eğdim ve ellerimi göğsümün önünde birleştirdim. "Düğünüm için mi endişeleniyorsun? Bu çok tatlı."

"Kapa çenenin, ahmak," dedi sırtarak. "Ama cidden, Montgomery hazinesini nasıl bulacağız? İnsanlar uzun zamandır arıyor."

Levi bana gülümseyerek baktı ve göz kırptı. "Annika ve ben Timberbeast'te bir ipucu bulduk."

Kardeşlerimin hepsi bana baktı. Öksürdüm, Levi'yle o gün yaptıklarımızı hatırlayınca aniden bastıran ateşi örtmeye çalıştım. "Kapalıyken bir şekilde içeri girdik. Ama o haklı, bir ipucu bulduk. Hazineye işaret ediyor gibi görünüyor, son bir ipucu gibi ama ne anlama geldiğinden emin değiliz. Gidip getireyim."

Odama gittim ve zarfı saklamak için koyduğum çekmecedan çıkardım. Zarfı çıkardım ve notu açtım.

"Yarık devam ettiği sürece, arayışınız boşuna olacaktır. Ancak uzlaşma yaklaştığında, ışığın parıldayan prizmalarına bakın ve bunu başaranlara armağanımı alın. Son bir adım ve dans tamamlanmış olacak. İmza, Ernest Montgomery."

"O zamanlar dili nasıl kullanacaklarını çok iyi biliyorlardı," dedi Grace. "Çok güzel." "Ama bu ne anlama geliyor?" Josiah sordu.

Levi omuz silkti. "Bilmiyoruz."

Fiona, "Yine de bu son ipucu olabilir gibi geliyor," dedi. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum." "Kulağa bir sürü süslü saçmalık gibi geliyor," dedi Zachary. "Hiçbir anlamı yok."

Logan, "Evet, ben de seninle aynı fikirdeyim kardeşim," dedi.

"Çatlak devam ettiği sürece," dedi Asher. "Yarığın kan davası olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle olmalı," dedi Levi.

Grace, "Kan davası sona erene kadar kimse hazineyi bulamayacak gibi görünüyor," dedi. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Levi. "Ama bu Montgomery'lerin neden kan davasını devam ettirmeye çalıştıklarını açıklayabilir."

"Bu bir bilmece," dedi Gram. Bir parmağının ucuyla çenesine vurdu. "Not bir bilmece ve Ernest Montgomery'nin zamanındaki birinin çözebileceği bir bilmece."

"Ne demek istiyorsun?" Levi sordu.

"Işığın parıldayan prizmalarına bakın," dedi. "Kulağa bir yer gibi geliyor."

Ona baktım. "Nerede ışıldayan ışık prizmaları olabilir ki?"

"Güneş çıktığında bir şelalede," dedi Grace.

"Vitray bir pencere," dedi annem. "Peki

ya ayna?" Theo sordu.

"Bekle," dedim, zihnim dönüyordu. "Ayrıca dansın tamamlanacağını da söylüyor. Ya bu da cevabın bir parçasıysa? Eğer bir yerse, dans ederken yukarı bakıp ışıldayan ışık prizmalarını nerede görebilirsin?"

Levi ve ben birbirimize baktık, gözlerimiz büyüdü.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

"Maskeli balonun düzenlendiği Grand Peak Oteli," dedi. "Balo salonunda büyük bir avize var."

"Işık prizmaları," dedim. "Onları görmek için yukarı bakmanız gerekir. Özellikle Ernest

Montgomery'nin zamanında altında dans ederdiniz."

Zachary, "Bunun parıltıyla ilgili bir şey olduğunu söyleyeceğini sanmıştım," dedi. "Ama bu gerçekten mantıklı."

"Gidip kontrol edelim mi?" Josiah sordu.

Saate baktım. Neredeyse on bir olmuştu. "İçimden bir ses otel çalışanlarının gece saat on birde balo salonlarında dolaşmamıza izin vermeyeceğini söylüyor."

Josiah, "Eğer balo salonlarında dolaşmanıza izin verirlerse," dedi.

Levi'nin gözlerinin Logan'inkilere kaydığını gördüm ve birbirlerine hızlıca başlarını salladılar.

"Yapacaklar," dedi Levi. "Ama o haklı, bu gece çok geç. Ayrıca, eğer bu Montgomery hazinesine dair son ipucuysa, onu bulduğumuzda orada olması gereken başka biri daha var."

Bana gülümsedi ve tam olarak kimden bahsettiğini anladım. Hayatının çoğunu hazineyi arayarak geçirmiş olan adamdan.

Harvey Johnston.

LEVI

T Grand Peak Hotel, Tilikum şehir merkezinin kenarında, geniş ve dairesel bir araba yolu ile yoldan geriye doğru uzanıyordu. Buraya en son geldiğimde, en iyi ihtimalle emin değildim, en kötü ihtimalle de huysuzdum.

En kötüsü. Ama verdiğim en iyi kararlardan biri olduğu ortaya çıktı. O gece Annika'yı öpmüştüm ve hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Annika ve ben sabahın soğuk havasında cipimden indik. Logan arkamda durdu ve park etti. Balo salonuna girebilmek için itfaiyenin ağırlığını ortaya koymamız gerekirse diye ikimiz de TFD ceketleri giymiştik. Gavin zaten buradaydı, kamyoneti benimkinin yanına park etmişti. Acaba balo salonuna girebilmek için tatlı dille konuşmuş muydu?

Muhtemelen.

Harvey Johnston Logan'ın cipinden indi. Sanki arabaya binmek kafasını karıştırmış gibi etrafına bakındı.

"Hey, Harvey," dedim. "Geldiğin için teşekkürler."

"Bayan Cara başka bir ipucu bulduğunuzu söyledi." Ceplerinde bir şey var mı diye kontrol ediyormuş gibi göğsünü sıvazladı. "Neredeyiz biz?"

"Grand Peak Oteli." Girişi işaret ettim. "Daha önce buraya gelmiş miydin?" Gözlerini kısarak baktı. "Tabii, tabii. Uzun zaman önce."

"Haven House'da bulduğun sincap kolyesini hatırlıyor musun?"

"Özür dilerim, özür dilerim. Geri koyacaktım."

"Yaptığını biliyorum. Bunun için endişelenme. Logan ve ben aynı sembolü taşıyan bir sandık bulduk ve içinde bir anahtar vardı. Annika'ya gösterdim ve o da Timberbeast Tavernası'ndaki kadınlar tuvaletinde bulunan antika bir tuvalet masasını hatırladı. Kilitli bir çekmecesine vardı ve tabii ki anahtar çekmeceyi açtı. İçinde, Gavin ve Skylar'ın Haven House'un bodrumunda gördüklerine benzer, üzerinde M damgası olan bir altın para bulduk. Ayrıca bunu da bulduk."

Cebimden notu çıkardım ve havaya kaldırdım.

Harvey'nin gözleri heyecanla parladı. "Başka bir ipucu mu?"

"Aynen öyle. Ve yolunun buraya çıktığını düşünüyoruz. Devam edin ve bir göz atın."

Notu Harvey'e uzattım. Gözleri metnin üzerinde hızla ileri geri hareket etti. Bana bakmadan önce birkaç kez okumuş gibiydi. "Yarık mı?"

"Bunun kan davası anlamına geldiğini düşünüyoruz. Ancak ışıldayan ışık prizmalarıyla ilgili olan bu bölümün balo salonundaki avize anlamına gelebileceğini düşünüyoruz. Özellikle de notta dansa atıfta bulunulduğu için. Ve bu otel o zamanlar da vardı."

Harvey yavaşça başını salladı. "Güzel. Evet, güzel. Bakmaya değer. İpuçları bir araya geliyor."

"Umarım öyledir. Geri kalanının ne anlama geldiğinden emin değiliz, aramanın boşuna olduğu konusunda. Ama içeri girip bir göz atacağız."

Gözlerimin içine baktı, bakışları aniden netleşti ve delici bir hal aldı. "Sen bir Bailey'sin."

"Evet, öyleyim."

"Ve o bir Haven." "Evet, öyle."

"İnsanlar ikinizin birlikte olduğunu söylüyor."

Sırıttım. "Evleniyoruz. Aslında bu gece evleniyoruz."

Harvey'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "O zaman tamir etmişsin."

"Ne, kan davası mı?" Annika'ya baktım. "Düzelttik mi bilmiyorum ama sanırım uzun zamandır olmadığı kadar iyi."

Tekrar göğsünü sıvazladı ve etrafına bakındı. "Kazmam nerede?" "Ona ihtiyacın olacağını sanmıyorum," dedi Annika.

"O zaman onu nasıl bulacağız?"

"Etrafa bir göz atalım ve oradan devam ederiz," dedim.

Annika yaklaştı ve sesini alçalttı. "Sence bizi gerçekten balo salonuna alacaklar mı?"

"Gavin çok ikna edici olabilir. Her zaman onun üzerine bahse girerim."

Annika'nın elini tuttum ve büyük çift kapıdan içeri girdik. Lobinin yüksek tavanları ve taraklı taç kalıpları vardı. Büyük pencereler ışığı içeri alıyordu ve odanın ortasında bir avize asılıydı. Nottaki dans göndermesi konusunda haklı olduğumuzu ve söz konusu avizenin bu olmadığını umuyordum. Şüphe uyandırmadan lobiyi aramak çok daha zor olacaktı.

Ve ne yaptığımızı itiraf edemezdik. Deli olduğumuzu düşünürlerdik.

Dürüst olmak gerekirse, olabilirdik. Işıldayan ışık prizmaları balo salonundaki avizeye gönderme yapıyor gibi geldi. Ama yoldan çıkmış ve Harvey'i buraya boşu boşuna sürüklemiş olabiliriz.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ayrıca, sincap amblemleri, gizli anahtarlar ve bir tavernanın banyosundaki antika tuvalet masası gibi şeyler bizi buraya kadar getirdi. Her şey çığıncaydı.

Gavin başını balo salonunun devasa kapılarından dışarı uzattı. "İşte buradasın. Gel bakalım."

Resepsiyondaki kadın bize şaşkınlıkla baktı. Onunla göz göze gelmemeye çalışarak Annika ve Harvey'yi lobiden balo salonuna geçirdim.

İçeri girdik ve Gavin kapıyı arkamızdan kapattı.

Balo salonu, maskeli balo için gelmiş olan kostümlü misafir kalabalığı olmadan oldukça boş görünüyordu. Eğer dün gece bir yılbaşı partisi verildiyse, tüm kalıntılar çoktan temizlenmiş ve kaldırılmıştı.

"Onlara ne söyledin?" Ben sordum.

"Bilirsin işte, rutin yangın teftişi," dedi Gavin rahat bir omuz silkmeye.

"Resepsiyondaki kadının kafasının karışmasına şaşmamalı," dedi Annika. "Harvey ve ben neden yangın teftişi için burada olalım ki?"

"Evet, bunu merak edecekler," dedi Gavin. "Acele etmeliyiz." "Ne yapmamız gerekiyor?" Logan sordu.

Harvey odanın ortasına doğru yürüdü ve yukarı baktı. "Yukarıda olamaz."

Etrafıma bakındım, kendimden pek emin değildim. "Sanırım saklanacak bir yer arıyoruz. Belki duvarlardan birinde gevşek bir panel ya da başka bir şey vardır."

"Yaşlı ve zengin bir adam olsaydım," dedi Gavin, yavaş bir daire çizerek, "hazinemi nereye saklardım?"

"Hadi dağılalım ve Ernest Montgomery'nin birinin vandalizm yapmasını istemediğini umalım." Annika'ya göz kırptım. "Ben şuradaki malzeme dolabıyla başlayacağım."

Gülümsedi.

Logan'a yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Harvey'e göz kulak olmalıyız." İkimiz de ona baktık. Hâlâ avizeye bakıyordu.

"Evet, duvarda delik açmaya falan çalışmasına izin vermeyeceğim."

"Güzel."

Ellerimizi duvarlarda gezdirerek, pervazlardaki girinti ve çıkıntıları kontrol ederek, gizli açıklıklar ya da gevşek tahta parçaları arayarak odayı aradık. Maskeli baloda Annika'yı öpme anısı dışında dolapta ilginç bir şey yoktu. Beton bir zemini vardı ve görebildiğimiz kadarıyla olası bir açıklığa dair hiçbir iz yoktu.

Ararken avizeye bakıp durdum. Notta yukarı bakın yazıyordu. Gerçekten tavana bak demek mi istiyordu?

"Ne düşünüyorsun Marco Brolo?" Logan sordu. "Tavanda ne olduğunu merak ediyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Hallediyorum," diye seslendi Gavin. Lobiye açılan kapıya doğru koştu ve gözden kayboldu. "Nereye gidiyor bu?" diye sordum.

Logan sırtımı sıvazladı. "Muhtemelen en iyisi soru sormamak." "Bu çılgınlık mı?"

"Oh evet. Bu delilik."

Ona kaşlarımı çattım.

"Gerçekten, bunu daha ne kadar sürdüreceğiz? Bugün senin düğün günün." "Biliyorum. Yakında bitirmek zorundayız."

"Garrett'tan kaçırılanla ilgili bir haber var mı?"

Başımı salladım. "Henüz bir şey yok. Muhtemelen Annika'nın orada olmadığını anladı. Bildiğim kadarıyla kulübeye geri dönmedi."

"Lanet olsun."

"Biliyorum. İnanın bana, kızımı kaçırın kişinin hâlâ dışarıda olması hiç hoşuma gitmiyor. Ama aramaya devam edelim. Fazla zamanımız yok."

Tekrar tavana baktım. Tamamen yoldan mı çıkmıştık? Parıldayan ışık prizmaları her anlama gelebilirdi. Ya da hiçbir şey.

Belki de Ernest Montgomery hepsinden daha büyük bir şaka yapmıştı - bütün bir kasabayı var olmayan bir hazineyi aramaya ikna etmişti.

Annika yanıma geldi ve elini benimkinin içine soktu. "Onu bulacağız." "Ya bulunacak bir şey yoksa?"

"Olmak zorunda."

"Tavanda bir sandık dolusu altın olduğunu gerçekten düşünmüyoruz, değil mi?"

Yukarı baktı. "Bilmiyorum. Ama olsaydı çok güzel olurdu."

Oldukça havalı olurdu. Bulduğumuz şeyin mülkiyeti hakkında kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak tüm soruları bir kenara bırakırsak -ki bunlar büyük sorulardı- eğer hazineyi gerçekten bulursak, bunun Gram'ın arazisini kurtarmaya yeteceğini umuyordum. Ve bir şekilde bize aradığımız cevapları vermesini.

Gerçi burada, Harvey Johnston'ın baltasına ihtiyacı olduğunu mırıldanarak dolaştığı bir otel balo salonunun ortasında dururken Logan'ın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu delilikti.

Gavin balo salonunun kapısını tekrar açtı.

"Anladım." "Neyi anladın?"

Mavi bir hidrolik asansörü odanın içine itti ve avizenin altına yerleştirdi. "Nereden buldun bunu?" Logan sordu.

"Bodrum. O ampulleri bir şekilde değiştirmeleri gerekiyor, ben de bir adamı oraya çıkarabilecek bir şeyleri vardır diye düşündüm."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Not mu bıraktın?"

Gavin sırtıttı. "Hayır. Bakım görevlisine sordum. Sorun olmadığını söyledi."

Logan ve Gav tekerlekleri yerine kilitlediler. Harvey'ye benimle birlikte platforma çıkmasını işaret ettim. "Yükseklikle aran nasıl?" diye sordum.

Asansöre bindi. "Korkmuyorum."

Arkasından bindim ve hidroliği çalıştırmak için düğmeye bastım. Bizi yavaşça, avizenin bir tarafına doğru kaldırdı, böylece tavana kadar çıkabildik. Kolayca uzanabileceğim kadar yaklaştığımızda asansörü durdurdum.

"Yukarıda dikkatli olun," diye seslendi Annika.

Tavana ittim, sağlam olmasını bekliyordum. Ama hareket etti. "Sanırım bu panel gevşemiş." "Mantıklı," dedi Logan. "Kabloları erişmek için bir yola ihtiyaçları var."

Panele bastırıp yana kaydardım ve tavanda bir boşluk bıraktım. Ben asansörü açıklıktan bakabileceğimiz kadar yükseğe kaldırırken Harvey çömeldi.

"Burada ölüyoruz," dedi Gavin. "Bir şey görüyor musun?"

Başımı boşluktan içeri soktum ve etrafa baktım. Büyük kırılgan tutturulmuş kalın kablo demetleri, ısı ve klima için metal kanallar vardı. Telefonumu çıkardım ve ışığı açtım, görmek için gözlerimi kısarak baktım. Ama olağan dışı bir şey yoktu. Zarf, anahtar ya da sincap sembolü yoktu. Ve kesinlikle M damgalı altın paralarla dolu bir sandık da yoktu.

Hiçbir şey.

"Ben bir şey görmüyorum," diye seslendim aşağıya. "Sadece büyük bir tavan arası boşluğu.

Kablolar, metal kanallar. Hepsi bu." "Gerçekten mi?" Logan sordu. "Hiçbir şey mi?"

Çömeldim ve başımı salladım. "Hiçbir şey yok."

"Bakabilir miyim?" Harvey sordu.

"Evet, dostum. Devam et."

Kendimi aptal gibi hissederek bakabilmesi için yolundan çekildim. Burada ne işim vardı? İnsanlar yüz yıldır bu sözde hazineyi arıyordu. Annika ve ben bu gece evleniyorduk. Arkadaşlarıyla birlikte, gelinlerin düğün günü hazırlanmak için yaptıkları şeyleri yapıyor olmalıydı. Bir otelin balo salonunda dolaşıp, belki de var olmayan bir şeyi aramak değil.

"Sincap!" Harvey bağırdı ve tavandaki delikten yukarı doğru tırmanmaya başladı.

"Bekle! Harvey, dur."

Yaşlı adam görüldüğünden daha güçlüydü. Ayakları boşlukta kayboldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve arkasından tırmandım. "Bastığın yere dikkat et." "Sincap!" diye tekrar bağırdı.

Ayaklarımı altına aldım ve ayağa kalktım. Şaşırtıcı derecede geniş olan tavan arası kontrplakla kaplanmıştı, muhtemelen işçiler kanallara ve kablo tesisatına kolayca erişebilsinler diye. Harvey uzaklaştı, hâlâ sincap hakkında bağıırıyordu.

"Harvey!"

Takip ettim ama büyük bir direğin arkasında kayboldu. Logan, Gavin ve Annika aşağıdan bağırarak sorular soruyorlardı, ben ilerledikçe sesleri gittikçe azalıyordu.

"Harvey, neredesin?"

Direğin etrafından dolandım ve onu buldum. Neyse ki durmuştu ve sırtı bana dönüktü.

"Biliyordum," dedi. "Herkes hırsız olduklarını söyledim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Önündeki bir şeyi işaret etti. "Bak."

Birkaç adım daha attım ve telefonumun ışığını hedef aldım. "Vay anasını."

Tavan arasının köşesinde bir yığın ıvır zıvır duruyordu. Çoğu çöp gibi görünüyordu - şeker ve cips ambalajları, çiğnenmiş kutular ve diğer çöp parçaları. Ama aralarında birinin cüzdanına benzeyen bir şey, bir dizi anahtar, çeşitli oyuncaklar ve doldurulmuş hayvanlar görebiliyordum. Küçük bir ejderhanın istifine benziyordu.

"Bu onların zulası," dedi Harvey, sesi dehşete kapılmıştı. "Biliyordum. Her zaman biliyordum." "Bir sincap zulası mı? Şaka yapıyor olmalısın."

Çömeldi ve kendi kendine mırıldanarak yığını kazmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Baltamı arıyorum. Sincaplar aldı. Küçük serseriler, biliyorum aldılar."

İçeri nasıl girdiklerini merak ederek etrafıma bakındım. "Harvey, sincapların buraya çıkmak için bir baltayı kaldırabileceklerini sanmıyorum."

"Birlikte çalışıyorlar." Kazmaya devam etti, paketleri, gazeteleri, çiğnenmiş bir dergiyi ve solmuş bir Tilikum Koleji broşürünü arkasına attı. "Organize çalışıyorlar."

"Cidden dostum, buradan gitmeliyiz. Baltanı bulabileceğini sanmıyorum." Öfkeyle mırıldanarak kazmaya devam etti.

Tavandan bağırmaya çalışmak istemediğim için Logan'ı aradım.

"Siz orada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu. "Harvey bir sincap gördü ve sanırım onların zulasını bulduk."

"Sincapların zulası mı var?"

"Evet. Burada bir yığın saçmalık var. Çoğu çöp." Cüzdanı aldım ve çevirerek açtım. Kimliğinde Joel Decker yazıyordu ve içinde hâlâ para vardı. "Gerçi Joel Decker'ın cüzdanını yeni buldum."

"Gav, asansöre tırmanma. Kahretsin, müdür geliyor." "Bana biraz zaman kazandır. Harvey hâlâ kazıyor."

"Anladım."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu cebime koydum. "Harvey, gitmemiz gerek. Otel müdürü aşağıda ve burada dolaşmamızdan memnun olacağını sanmıyorum."

"Baltamı bulmalıyım." Eski bir çorabı omzunun üzerinden attı.

İçimi çekerek yanına çömeldim ve yığının içindeki eşyaları taşımaya başladım. Ona baltasının tüm bu ıvır zıvırın altında gömülü olmadığını gösterebilirim, belki onu aşağı inmeye ikna edebilirdim.

Sincapların rastgele çöplerden oluşan koleksiyonu oldukça etkileyiciydi. Çöplerin arasında başka bir anahtar seti, Noel süsleri, kalemler, yırtık ve solmuş defterler, hiç açılmamış posta parçaları ve bir zamanlar üzerinde logo olabilecek küçük bir plastik bardak buldum. Ama balta yoktu.

Çünkü tabii ki bir balta yoktu. Sincaplar bütün bu küçük şeyleri taşıyabilir. Grand Peak Oteli'nin balo salonunun üstündeki tavan arasına baltayı nasıl sokmuş olabilirler ki?

Harvey'i aradığı şeyi bulamayacağımıza ikna etmek için tekrar deneyecektim ki yığının içinde bir şey gözüme çarptı. Onun baltası değildi ama tahta bir kutuydu.

Sincaplar *bunu* buraya nasıl getirmiş?

Yaklaşık bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi, yani çok büyük değildi. Ama süper güçlü mutant sincaplar ya da doğal olmayan uzun kollar olmadıkça, bunu taşıyıp içeri girmek için sıkıştırdıkları deliğe sığdırdıklarını hayal edemiyordum.

Onu daha yakına çektim ve üstündeki toz ve kiri fırçaladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu ve şaşkınlıkla ona baktım. Üstüne bir sincap kazınmıştı.

Vay anasını.

Telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim. "Um, Harvey?" "Nerede o? Burada olduğunu biliyorum."

"Harvey, şuna bir göz atmak isteyebilirsin."

Durdu ve kutuya baktı, gözleri büyüdü. "Kilitli mi? Anahtarım yok." Mandalı yukarı çevirdim. Kilit yoktu. "Kilitli değil."

"Kilitlememiş bile mi?"

"Dürüst olmak gerekirse Harvey, o kadar da ağır değil. Bu bir şey olmayabilir." "Onu daha aydınlık bir yere götürmeliyiz."

"Evet, anlaştık."

Kutuyu aldım ve asansöre doğru yol aldık. Önce Harvey çıktı, sonra ben takip ettim. "Bir şey bulabildin mi?" Ben asansörü aşağı indirirken Gavin seslendi.

"Bu kutunun üzerinde bir sincap var, tıpkı diğerleri gibi."

"Bir bok yok mu?" Gavin sordu.

Aşağıya indik ve asansörden çıktık. "Müdür nereye gitti?" diye sordum.

"Önemli bir t e l e f o n aldı," dedi Logan. "Bazı ciddi şikayetleri olan eski bir misafir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cara?"

"Evet. Onu bir süre meşgul edecektir."

"Teşekkürler." Diğerleri kutuya bakarken ben kutuyu önümde tuttum. "Aç şunu." Harvey eliyle işaret etti, gözleri hâlâ iriydi. "Aç şunu."

"Hayır, sen yap." Ayaklarının dibinde yere bıraktım.

Ellerini birbirine sürtüp parmaklarını çıtlattı, sonra çömeliş kapağı kaldırdı. Telefonumu uzattım, fotoğraf çekmeye ve Harvey'nin zafer anını kaydetmeye hazırdım.

"Bu da ne böyle?" Mühürlü bir zarf çıkardı. Omuzlarım çöktü. Bu da başka bir ipucu muydu? "Aç şunu."

Mührü açtı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Timberbeast'te bulduğumuza benziyordu. Bu en azından iyiye işaret.

"Ne yazıyor?"

"Novak Aile Hukuku," dedi Harvey. "Echo Creek'te bir adresi var." "Bu kadar mı?"

"Hayır. Al, okuyabilirsin."

Notu bana uzattı. "Novak Aile Hukuku'ndaki ortaklarım aradığınız şeye sahipler. Ama şartlar belirlendi ve değiştirilemez. Ernest Montgomery."

Harvey homurdandı ve bunun eğlence mi yoksa tiksinti mi olduğunu anlayamadım. Belki ikisinden de biraz. "Bu da ne demek oluyor?" Logan sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Burada daha fazlası var." Harvey zarfı ters çevirdi ve içinden bir şey çıkardı.

diğer elinin avucunda.

Oval şekilli bir metal parçasıydı, kolyeye takılabilecek bir şey gibiydi. Hatta tepesinde zincirin geçmesi için bir halka vardı. Bana uzattı ve ben de çevirdim. Ön tarafına bir sincap kazınmıştı, tıpkı daha önce gördüklerimiz gibi.

"Açılıyor mu?" Harvey bir taraftaki küçük bir tokayı göstererek sordu. "Sanırım öyle."

Mandala bastım ve küçük menteşeler üzerinde açıldı. Bir yüzünde soluk bir fotoğraf, diğer yüzünde ise kazınmış bir şey olan bir madalyondu.

"Kim o?" Harvey sordu.

Fotoğraf bir çiftin portresiydi. On dokuz yirmili yıllardan kalma gibi görünüyordu ama emin olamadım. Ne yazdığını okuyabilmek için başparmağımı diğer tarafın üzerinde gezdirdim.

"John ve Eliza Haven," diye okudum. "Burada San Francisco yazıyor. Ve bir tarih var."

O tarihle ilgili bir şey vardı. Ölüm belgelerinin çektiğim fotoğraflarını bulana kadar telefonumdaki fotoğrafları karıştırdım.

Madalyonun üzerindeki tarih, sertifikaların üzerindeki tarihlerden sonraydı.

"Ölmediler," dedim. "Yani, muhtemelen eninde sonunda öldüler ama herkesin düşündüğü şekilde değil."

John Haven, Eliza Bailey'i öldürmedi, onunla evlendi. Görünüşe göre San Francisco'da."

"Birlikte kaçmışlar," dedi Annika, sesinde hayranlık vardı. "Ama neden Ernest Montgomery'den gelen bir notla aynı zarfın içindeydi?"

"Hukuk firması hâlâ buralarda." Logan telefonunu kaldırdı. "Bir web siteleri var. Sokak adresleri farklı ama hâlâ Echo Creek'te. 1901'de kuruldukları yazıyor."

Annika, "Yani Ernest Montgomery'nin zamanında buralarda olmalılar," dedi. "Notta bahsedilen şey gerçekten de onlarda olabilir."

"Telefon numarası var mı?" Ben sordum.

"Sence açık mıdır?" Annika sordu. "Bugün tatil." "Muhtemelen değil ama en azından bir mesaj bırakabilirim."

Logan bana okudu ve ben de aradım. Çaldı ve şaşırtıcı bir şekilde bir kadın açtı. "Novak Aile Hukuku, ben Teresa."

"Merhaba, cevap vermenizi beklemiyordum. Bugün ofisiniz açık mı?" "Aslında değil ama alışkanlıktan cevap verdim."

"Bunun için üzgünüm."

"Bunun için endişelenmeyin. Burada bir tek ben varım ama mesajınızı alabilirim."

"Aslında kiminle konuşmam gerektiğinden emin değilim. Kulağa garip gelecek ama benim adım Levi Bailey ve Ernest Montgomery adında bir adamdan çok eski bir not buldum. Hukuk firmanızı aramamı söylüyor."

"Neyle ilgili olduğu yazıyor mu?"

Annika'ya baktım. Bunu yüksek sesle söylemek üzere olduğuma inanamıyordum. Bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

"Sanırım buradaki insanların Montgomery hazinesi dediği şeyle ilgili olabilir." "Hazine mi?" diye sordu, sesi kuşkuyla doluydu.

"Biliyorum, kulağa tuhaf geleceğini söylemiştim. Ben

Tilikum'danım ve-" "Boş ver. Bu her şeyi açıklıyor. Bay Novak'a aradığınızı haber vereceğim." "Ona benim numaramı da verin," dedi Annika. "Ne olur ne olmaz."

"Evet, teşekkürler. Beni ya da nişanlım Annika Haven'ı arayabilir." Teresa'ya numaralarımızı verdim ama gerçekten yazıyor muydu yoksa benimle dalga mı geçiyordu merak ettim.

Onu suçladığımdan değil. Muhtemelen şaka gibi gelmişti.

Hoşça kal dedim ve aramayı sonlandırdım. "Bu çok garipti."

"Sence sana inandı mı?" Annika sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım şu Novak denen adam geri arayacak mı göreceğiz." "Aramazsa onu gelecek hafta arayabiliriz," dedi.

"Ya da sadece oraya gidin," dedi Gavin. "Belki Novak Aile Hukuku bürolarının rutin yangın teftişinin zamanı gelmiştir. Oradaki departmandan bazı adamları tanıyorum. Bize yardımcı olurlar."

Annika'nın yüzüne dokundum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bu biraz anti-klimatik oldu.

Gününüzün bir kısmını boşa harcadığım için üzgünüm."

"Boşa gitmedi. Bir şeyler bulabilirdik."

"Yine de seni geri almalıyım. Marigold telefonunu patlatıyor olmalı."

"Evet, kesinlikle öyle."

Yaklaştım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bugün evleniyoruz."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sabırsızlanıyorum."

Ben de bekleyemezdim. Hâlâ hazineyle ilgili gerçeği öğrenmek istiyordum ama bugün önemli olan buydu. Ben, Annika ve Thomas, bir aile olacağız.

Bugün hayatımın en güzel günü olacaktı.

ANNIKA

M Salishan Cellars Şaraphanesi'nin etkinlik sorumlusu olan Grace'in baldızı Zoe Miles beni gelin odasından koridora yönlendirdiğinde tüm vücudum heyecanla karıncalandı. Soğukkanlıydı

Müşterilerinin hayatlarının en önemli gününde milyonlarca ayrıntıyla uğraşmaya alışkın birinin güveni. Sadece yirmi dört saat önce birinin arka bahçesindeki ses geçirmez bir kulübede esaretten kurtarıldığıma inanmak zordu. Ya da daha bu sabah bir otelin balo salonunda bir hazineyi ve yüz yılı aşkın bir gizemin cevabını arıyordum.

Bir Haven'ın bir Bailey ile evlenmek üzere olduğuna inanmak neredeyse daha zordu.

Son birkaç hafta tam bir çılgınlık kasırgasıydı. Ama birkaç dakika içinde bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı. Çünkü Levi Bailey'nin karısı olmak üzereydim.

Annem ve babam kapının yanında, Thomas'ın ellerini tutarak aralarında durdular. Küçük siyah smokini ve karakteristik kaş çatıklığı içinde kesinlikle çok sevimli görünüyordu. Bu düğün olayından pek emin değildi.

"Merhaba tatlım." Eğildim ve alnındaki bir tutam saçı fırçaladım. "Koridorda annenle birlikte mi yürüyeceksin yoksa ninenin seni taşımasını mı istersin?"

"Annemle birlikte."

"Tamam, güzel."

"We-vi'yi görmeye gitmek mi?"

Gülümsedim. "Evet, Levi'yi görmeye gidiyoruz. Annem ve Levi evleniyorlar, unuttun mu?"

"Annem çok üzgün."

"Evet, bugün özel bir elbise giyiyorum. Güzel olduğunu düşünmenize sevindim.

Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim, sonra elini tuttum.

Babam yaklaştı ve yanağımdan öpmek için eğildi. Sonra boğazını temizledi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, baba."

"Gerçekten de öyle," dedi annem. "Kesinlikle mükemmel."

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. "İkinize de. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Annem elini salladı. "Bunun bizim tahmin ettiğimiz gibi olmaması doğru olmadığı anlamına gelmez. Seni seviyoruz ve mutlu olmanı istiyoruz. Önemli olan tek şey bu."

"Ve o, şey..." Babam yine boğazını temizledi. "İyi bir adam."

Bunu babamdan duymak, bırakın Bailey olan bir adamı, herhangi bir erkeğin alabileceği en yüksek iltifatı.

"Tamam, hazır mıyız?" Zoe nazikçe sordu. Başımı salladım. "Evet, hazırız."

"Harika. Bu arada, şimdiden özür dilerim ama tüm ailemin düğününe katılacağından eminim. Damat Grace'in kayınbiraderi olduğu için hepinizin aileden olduğuna karar verdiler, bu da hepsinin davetli olduğu anlamına geliyor. Merak etmeyin, ekstra yemek için sizden ücret almayacağız."

Güldüm. "Hiç sorun değil. Çok yardımcı oldunuz."

"Bizim için bir zevk. İşe yaradığına sevindim." Elbisemden bir parça tüy aldı ve duvağımı düzeltti.

"Mükemmel. Pekâlâ, anne ve baba, kapıları açıyoruz. Önce siz ikiniz."

Kapılar açıldı ve Thomas'a baktım. İnsanlarla dolu odaya şüpheyle baktı. Acaba kendi isteğiyle mi içeri girecekti yoksa inatçı çocukluğunu tüm düğün konuklarımız için sergilemeye mi karar verecekti?

Eğer yapsaydı, onu alıp taşımam gerekirdi. Bu dünyanın sonu olmazdı.

Annem babamın koluna girdi ve koridorda birlikte yürüdüler. Ön tarafa ulaştıklarında, yerlerine oturmak için kenara çekildiler.

Gizlice fotoğraf çeken fotoğrafçının belli belirsiz farkındaydım. Ve sandalyelerinden kalkıp bana bakan tüm düğün konuklarının.

Ama en çok Levi'yi gördüm.

Şık siyah smokiniyle ön tarafta duruyordu ve onu hiç görmediğim kadar yakışıklı görünüyordu.

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sanki dünyadaki diğer her şey eriyip gitmişti. Sadece biz vardık. Hayatlarımızı birbirimize adamak üzere olan gizli arkadaşlar aşıklara dönüşmüştü.

Her mesaj, her çalıntı öpücük ve kalbimin her sessiz özlemi beni buna götürüyordu. Levi'ye.

"We-vi!" Thomas haykırdı. Eli elimden kaydı ve ben onu yakalayamadan koridora doğru koşmaya başladı.

Thomas'ı kucağına almak için eğildiğinde Levi'nin gülümsemesi kalbimi ve yumurtalıklarımı eritti.

Onu kucağına aldı ve kalçasına yerleştirdi, sonra o inanılmaz gülümsemesini bana çevirdi.

Gözlerimde yaşlarla koridorda hayatımdaki en önemli iki adama doğru ilerledim. Ben yürürken herkes bana gülümsüyordu ve olan bitenin büyüklüğü gözümünden kaçmıyordu.

İki ailemiz de buradaydı. Havens ve Baileys. Ve konukları gelin ve damat tarafına göre oturtmamışlardı. İsteğimiz üzerine, insanları geldikleri gibi oturtmuşlardı. Sadece Haven ve Bailey'ler değil, Bailey'lerin hemen yanında oturan Haven'ler de vardı. Ve kimse kavga etmiyordu.

Aslında herkes mutlu görünüyordu. Zachary bile.

Kardeşlerim ikinci sırada, Büyükanne Bailey ve Levi'nin ailesinin bir kısmının hemen arkasında oturuyordu. Ben yaklaştıkça Zachary göz kırptı, ağzının kenarı ince bir gülümsemeyle seğirdi.

Tamam, belki de o kadar büyük bir pislik değildi.

Marigold ve Isabelle birlikte oturuyorlardı ve Isabelle'in sağında Elias'tan başkası yoktu. Tekrar birlikte olmak için neredeyse ben ve Levi kadar büyük olasılıklara meydan okumuşlardı. Onun adına çok heyecanlanmışım.

Ama bu başka bir hikâyeydi.

Koridorun sonunda Levi ve Thomas'a ulaştım. Thomas'ın annemle babamın yanına oturması planlanmıştı ama Levi'den isteyerek ayrılacağından şüpheliydim. Alnı düzelmişti ve kalabalığa ilgiyle bakıyordu ama endişe ya da sıkıntı yoktu. Levi'nin kollarında kendini güvende ve emniyette hissediyordu.

Tam da olması gerektiği gibi.

Nikâh memuru törene başladığında üçümüz de en önde durduk. Birlikte. Bir aile.

Yüzümü Levi'ye döndüm ve göz ucuyla konukları görebiliyordum. Kardeşlerime hızlı bir bakış attım. Takım elbiseleri içinde hepsi çok yakışıklı görünüyordu; her zamanki kot pantolonları ve fanilalarından çok farklıydılar.

Arka tarafta tanımadığım yüzlerden oluşan büyük bir grup vardı. Grace'in ailesi olmalıydılar - kız kardeşi, erkek kardeşleri ve onların eşleri. Ve koridorun karşısında-
Bekle.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissettim ve içimi bir korku dalgası kapladı.

Lorraine ve Harold Montgomery neden buradaydı?

Yanlarında oturan adam kimdi? Oğulları Rob muydu? Gözlerimi kocaman açarak Levi'ye baktım.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Montgomery'ler. Arkada. Son sıra." Levi baktı.

Adam ayağa kalktı.

Önümde bir kaos patlak verdi. Levi, Thomas'ı yere bırakıp ikimizin önüne geçerken kardeşlerine bir şeyler bağırdı ve bizi arkasında tutmak için kolunu kullandı. Kardeşleri tepki göstererek yerlerinden fırladılar, benim kardeşlerim de aynısını yaptı.

Sadece Rob Montgomery olduğunu tahmin edebildiğim adam, cebinden bir tabanca çıkararak koridorda ilerledi. Kalabalıktan çılgınlık yükseldi. Birkaç kişi kapıya doğru yöneldi ama Harold Montgomery önlerinde durdu. Onun da silahı var mıydı? Anlayamadım.

Aman Tanrım, neler oluyordu?

"Whoa." Levi ellerini uzattı. "Buna hiç gerek yok."

"Yerinde kalsaydın bu çok daha kolay olurdu," dedi adam, görünüşe göre benimle konuşuyordu.

"Sana söyledim, eğer işbirliği yaparsan kimsenin zarar görmesine gerek kalmazdı."

Garrett neredeydi? Silahı yanında mıydı? Şerif Cordero burada mıydı? Neler olduğunu göremiyordum. Eğildim ve Thomas'ı yakınımına çektim.

"Büyük yarak mı, anne?" Thomas sordu.

"Şşş, bebeğim. Şimdi olmaz."

"Silahını indir," dedi Levi. "O zaman bize burada ne aradığınızı söyleyebilirsiniz."

"Tanrı aşkına Rob," dedi Lorraine. "Buraya komşularla sohbet etmeye gelmedik. Onları dışarı çıkar."

"Hadi," dedi Rob. "Gelin ve damat, gidelim. Çocuk kalabilir." Onun sesi.

Bu oydu. Beni kaçırmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Levi.

Rob silahı Levi'ye doğrulttu. "Ya benimle gelirsin ya da seni bacağından vurup dışarı sürüklerim. Seçim senin."

"Anne, ateş horoz adam," dedi Thomas. "Büyük siki gör."

Thomas'ı kendime yakın tuttum, titremekten kendimi alamıyordum. "Şşş, dostum, şimdi olmaz." "Ca-wee me."

"Seni tutuyorum tatlım," diye fısıldadım. "Sadece lütfen sessiz ol."

Bunun olduğuna inanamıyordum. Kaçmak mı, çılgılık atmak mı, ağlamak mı yoksa bayılmak mı istediğimi bilmiyordum. Hiç bu kadar korkmamıştım, kaçırılıp bir arabanın bagajına tıkıldığımda bile. O zaman da tehlikedeydim ama oğlumun güvende olduğunu biliyordum. Bu yeni bir dehşet seviyesiydi.

Acı dolu bir an boyunca kimse kımıldamadı.

Ben bir şey göremeden Levi'nin tepki verdiğini hissettim. Thomas'a sarıldım ve onu vücudumla sarmaya çalıştım,

Levi Rob'a doğru hamle yaparken.

Çıglıklar ve haykırışlar odanın içinde çınladı. Josiah ve Logan'ın Rob'u arkadan yakalamalarını hayretle izledim, tam o sırada Levi ona ulaştı ve silahı elinden aldı. Silah yere düştü ve Levi onu tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra da Rob'un yüzüne sert bir yumruk attı.

Luke ve Theo, Gavin ve Evan'la birlikte arka tarafa doğru koşarak Grace'in kardeşlerinden birkaçının Harold'ı etkisiz hale getirmesine katıldılar. Saniyeler içinde, elleri arkadan bağlı bir şekilde yere yığıldı.

Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da kimin elinde ip vardı.

Grace ve Cara Lorraine'i tutarken Garrett duruma el koyarak silahlara el koydu ve üç Montgomery'nin arka tarafa götürülmesini emretti.

Levi koşarak yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti.

"İyi misin?" Başımı salladım, hâlâ titriyordum.

"Yaralanmadım. Sen iyi misin?" Thomas'ı kaldırdı ve yumruğunu sıktı. "Evet, iyiyim."

"Ca-wee me," dedi Thomas. "Büyük siki görmeye gidiyor."

"Seni tutuyor dostum-" Ona bakakaldım, ağzım açık kaldı. "Bekle. Git büyük kamyonu gör. Thomas, seni Noel Köyü'ndeki büyük kamyonu görmeye götüren adam bu mu?"

Thomas başını salladı, yüzü ciddiydi. "Ca-wee me. Git büyük horozu gör. Güle güle de." Levi, "Sanırım Thomas kendisini kaçırان kişiye teşhis etti," dedi.

"Garrett'a söylemeliyiz. Beni kaçırان kesinlikle o. Sesini hatırlıyorum."

Ailem iyi olup olmadığımızı görmek için yanımıza geldi. İyi olduğumuza dair güvence verdikten sonra Thomas'ı da yanlarına alarak koltuklarına döndüler. Konukların geri kalanı etrafta dolanıyor, alçak sesle mırıldanarak konuşuyorlardı.

Zoe yaklaştı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Burada herkes iyi mi?"

"Biz iyiyiz," dedi Levi. "Tüm bunlar için özür dilerdim ama neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun yok. Polis her an burada olabilir. Eminim bu işi çözeceklerdir." Odanın arka tarafına doğru baktı. "Kocam ve kardeşleri -sanırım onlara şüpheliler diyeceğiz- lobiye götürüyorlar. Polisler gelene kadar onları orada koruyacaklar."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Elbette," dedi Zoe. "Kimsenin zarar görmemesine sevindim. Dürüst olalım, bu berbat bir şeydi, bunu söylemenin başka bir yolu yok. Bundan sonra ne olacağı tamamen ikinize bağlı. Eğer bu çok fazlaysa, yeniden planlayabiliriz. Ya da artık silahlı psikopatlar olmadığı için ilerlemek istiyorsanız, bunu da yapabiliriz. Yine de karar vermek için acele etmeyin ve konuklara hitap etmemi isterseniz bana haber verin."

"Bir şey söyleyebilirim." Levi yüzünü konuklara dönecek şekilde kaykıldı ve sesini yükseltti.

"Affedersiniz.

Herkese merhaba. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Alçak sesle yapılan konuşmalar kesildi.

"Az önce olanlar hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama hızlı düşündüğünüz için herkese teşekkürler." Uzandı ve elimi tuttu. "Keşke size birinin neden düğünümüzü silah zoruyla durdurmaya çalıştığını söyleyebilseydim, ama gerçekten bilmiyorum. Görünüşe göre Bailey-Haven evliliğine karşı sandığımızdan daha fazla güç varmış."

Bu ona sessiz bir kıkırdama kazandırdı.

"Herkes yerine oturabilirse, yeniden toparlanmaya ve devam edip etmeyeceğimize karar vermeye çalışıyoruz."

Odanın arka tarafında bir adam elini kaldırdı. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Affedersiniz. Böldüğüm için özür dilerim ama düğünü yapmanızı önerebilir miyim?"

"Kimsin sen?" Levi sordu.

"Ben Novak Aile Hukuku'ndan Brian Novak. Bugün erken saatlerde ofisime bir mesaj bırakmışsınız." "Bunun düğünümüzle ne ilgisi var?"

"Yasal olarak, düğün gerçekleşene ya da 3 Ocak gece yarısına kadar, hangisi önce olursa, size söyleyemem. Ancak devam etmenizi şiddetle tavsiye etmek isterim."

Levi'ye baktım ve güldüm. Başka ne yapabilirdim ki? "Hadi evlenelim."

"Öyle mi?" Ağzının bir köşesi sıırttı. "Emin misin?" "Kesinlikle. Buraya kadar geldik. Şimdi durmayalım."

"Tamam. Pekala, arkadaşlar ve aile, gelini duydunuz. Hadi düğün yapalım."

Zachary alkışlamaya başladı. Bir saniye sonra diğer kardeşlerim de ona katıldı ve çok geçmeden tüm salon alkışa boğuldu. Arkadan biri ıslık çaldı ve ne kadar çılgınca olsa da gülümsememi engelleyemedim.

Levi nikâh memuruna döndü. "Efendim, zahmet olmazsa."

Nikâh memurunun yüzü oldukça solgundu ama Levi'ye ciddi bir şekilde başını salladı. "Belki de hemen yeminlere geçmeliyiz."

Ellerimi ellerinin arasına alan Levi bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve kaos dağıldı. Artık karı koca olma zamanıydı.

LEVI

"**I**şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Hayatımda duyduğum en güzel sözlerdi. Ya da belki ikinci en güzel.

İlki, Annika'nın bana her söylediği *seni seviyorum* sözleriydi.

Şimdi, o benim karımdı.

Onu kendime doğru çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Düğün öpücüğü müydü? Pek sayılmazdı. Umurumda mıydı?

Hayır, yapmayacaktım. Herkesin önünde Annika'yı öpecektim.

Konuklardan alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Onu öpmeyi bırakmadım.

Başardık. Kan davasına meydan okuyarak olasılıklara meydan okuduk. Bir Haven, bir Bailey olmuştu.

Konuklarımız hala alkışlarken, koridorda birlikte, el ele yürüdük. Zoe bizi damadın soyunma odasına götürdü, böylece kendimize biraz zaman ayırabildik.

Kapı Zoe'nin arkasından kapanır kapanmaz Annika'yı tekrar öptüm. "İyi olduğuna emin misin?"

Mavi gözleri parlayarak bana gülümsedi. "Ben iyiyim. Hayır, iyiden de öteyim. Harikayım. Az önce Annika Bailey oldum."

Yüzüne dokundum. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Bütün bunlar az önce mi oldu? Montgomery'ler bizi gerçekten silah zoruyla mı tehdit etti?" "Bu gerçekten oldu."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve başını yavaşça salladı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama o üç pisliğin de gözaltında olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor." "Ben de öyle. Ve sanırım bu iyi bir hikaye olur. Bir gün çocuklarımıza o zamanları anlatabiliriz."

üç çılgın insan düğünümüzü durdurmaya çalıştı."

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. "Çocuklarımız mı?"

Yumuşak öpücüğüme karşı gülümsedi. "Evet. Bence Thomas harika bir ağabey olacak, sence de öyle değil mi?" Bu kadınla evlenmekten daha iyi bir şey hayal etmek zordu. Ama ailemizi birlikte büyütme?

Bu listenin başında olabilir.

"O çok iyi bir ağabey olacak. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapı sessizce çalındı ve Zoe başını içeri uzattı. "Merhaba. Böldüğüm için özür dilerim ama gelmeniz rica edildi."

Annika'nın elini tuttum ve Zoe'yi başka bir odaya kadar takip ettik. Bütün kardeşlerimiz, Annika'nın anne babası ve büyükannem de dahil olmak üzere her iki ailemiz de orada toplanmıştı. Büyük bir konferans masasının başında Brian Novak duruyordu.

"Konuklarınız için endişelenmeyin," dedi Zoe. "Personelimiz herkesi şarap ve

aperatifler. Geri kalan durumla da polis ilgileniyor."

"Teşekkürler Zoe," dedim.

Kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Brian, "Bir kez daha böldüğüm için özür dilerim," diyerek odadaki herkesin dikkatini üzerine topladı. "Ama ilgilenmem gereken yasal bir mesele var."

"Burada olduğumuzu nereden biliyordun?" Ben sordum.

"Bugün erken saatlerde ofisimde Teresa'dan mesajınızı aldım. Bailey ve Haven isimlerini duydum ve ne kadar heyecanlandığıma inanamazsınız. Tilikum'daki bir ortağımı aradım, o da beni doğru yöne yönlendirdi. Ama fazla ileri gidiyorum. Bu uzun bir hikâye ve en başından başlamalıyım."

"Lütfen," dedim. "Bizi bilgilendirin."

"Yüz yılı aşkın bir süre önce, ailemin hukuk bürosu Ernest Montgomery adında bir beyefendi tarafından miras planında bazı önemli değişiklikler yapmak üzere tutuldu. Servetinin bir kısmı, özellikle hisse senetleri, tahviller ve nakit varlıkları olmak üzere yakın akrabalarına dağıtılacaktı. Servetinin geri kalanı gayrimenkullerden oluşuyordu. Tilikum kasabasını çevreleyen alanın önemli bir kısmına sahipti ve söz konusu mülk, nihai mirasına ilişkin oldukça benzersiz bazı şartlarla birlikte bir tröste konuldu. Ben de bu yüzden buradayım."

"Bekle, Montgomery hazinesinden mi bahsediyoruz?" Logan sordu.

Brian gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Sanırım hikaye yıllar içinde büyüdü ve değişti ama özünde Montgomery'nin serveti yatıyor."

Logan bana baktı, kaşları *kalkmıştı, gerçekten bulmuştuk*. Omuz silktim, *bulduk mu?*

Logan, Brian'a eliyle işaret ederek, "Özür dilerim," dedi. "Devam edin."

"Dediğim gibi, vakfın kendine özgü bazı şartları var. Özetle, talimatlar iki şeyden biri gerçekleşene kadar mülkün kimseye miras kalmayacağını belirtiyor. Ya vakıf sona erecek ya da Bailey ailesinden biri Haven ailesinden biriyle evlenecek. Ve yasal olarak bağlayıcı, geçerli bir evliliğin ardından, çiftin kendisi emanet olarak tutulan mülkü alır."

"Özür dilerim," dedi Annika. "Ne?"

Gülümsedi ve deri dosyaya hafifçe vurdu. "Biliyorum, kulağa mantıksız geliyor. Ama ailemin şirketi kuruluşundan bu yana tröstten sorumlu. Hepsi burada. Tröstün süresi 3 Ocak gece yarısı dolacaktı, bu yüzden törene devam etmenizi önerdim. Teknik olarak şu andan itibaren istediğiniz zaman evlenebilirdiniz ama ertelerseniz son tarihi kaçıracağınızı hissediyordum."

"Ne olabilirdi ki?" Josiah sordu.

"Mülk bir sonraki yaşayan varislere gidecekti."

Başımı salladım. "Dur tahmin edeyim. Harold ve Lorraine Montgomery."

"Gerçekten de öyle," dedi Brian.

"Bu yüzden mi düğünümüzü durdurmaya çalışıyorlardı?" Annika sordu. "Biliyorlar mıydı?"

"Rob seni bu yüzden kaçırmış olmalı," dedim. "Güvenin süresi dolana kadar seni o kulübede tutacaktı."

Bana baktı, ağzı açık kalmıştı. "Şu pislikler."

"O zaman tröstün bir kopyası onlarda olmalı," dedim. "Bilmeleri gerekirdi."

Brian, "Ofisimizdeki dosyada bulunanlar dışında hangi belgelerin günümüze ulaştığından emin değilim," dedi. "Ancak Montgomery'lerin şartlardan haberdar oldukları ve bunu gizli tutmaya çalıştıkları açık. Birkaç yıl önce mahkemede tröste karşı çıkmaya çalıştılar. Ama ilk olmadıklarını düşünürsek

Bunu yapmak isteyenlerin davasını yargıç dinlemedi bile."

"Başka insanlar da güvene karşı çıkmaya mı çalıştı?"

Annika sordu.

"Kesinlikle," dedi Brian. "Nesiller öncesine dayanıyor. Her birkaç on yılda bir biri ortaya çıkıyor ve güveni geçersiz kılıp mirası talep edebileceğini düşünüyor. Ailem uzun zamandır Montgomery'lerle uğraşıyor."

Josiah, "Gerçekten de kan davasını devam ettirmeye çalışıyorlardı," dedi, sesi biraz korkmuştu.

"Ve evlenmelerini engellemeye çalışıyorum," dedi Logan. "Hazine gerçeğini bir sır olarak saklamaktan bahsetmiyorum bile."

"Bunun ortaya çıktığını hayal edebiliyor musun?" Luke sordu. "Haven'lar ve Bailey'ler sırf mirastan pay alabilmek için evlenmek için birbirlerine düşerlerdi."

"Peki ya ipuçları?" Annika sordu. "Ernest Montgomery o notları gerçekten bıraktı mı? Bu da neydi böyle?"

"Elimizdeki ek belgelere göre, Bay Montgomery, Tilikum'da patlak veren aile rekabetinden dolayı özellikle mağdurdur. Torununun ölümünden sonra, iki tarafı tekrar bir araya getirmek amacıyla bir vakıf kurmaya karar verdi. Ancak, herhangi bir sahte evlilikten kaçınmak için ayrıntıları gizli tuttu ve birilerini firmamıza yönlendirecek ipuçları yerleştirdi."

"Peki ya birisi ipuçlarını takip edip sizinle iletişime geçseydi ama ortada bir Bailey-Haven evliliği olmasaydı?" diye sordu.

"Böyle bir şey olması ihtimaline karşı Bay Montgomery'den gelen mektubun kopyaları bize verildi. Aslında daha *güzel* bir dille de olsa *iyi denemeydi* derler."

"Montgomery-bro kulağa çok bilmiş gibi geliyor," dedi Logan.

Brian sırıttı. "Ailemde yaklaşık yüz yıldır bu konuda fikir birliği var."

"Peki ya bir Bailey-Haven evliliği olduysa ama önce ipuçlarını bulamadılarsa?" Annika sordu. "Sen de elinde vakfın bir kopyasıyla ortaya çıkar mıydın?"

"Hayır, birinin emaneti talep etmek için bizimle iletişime geçmesi gerekirdi. Ofisimi aramamış olsaydınız, düğününüzden haberim olsa bile emaneti size dağıtamazdım. Hayatta kalan mirasçılara gidecekti." Deri dosyayı açtı, sararmış bir zarf çıkardı ve bana doğru uzattı. "Bu, Ernest Montgomery'nin vakıf evraklarına eşlik etmesi için yazdığı mektup."

Zarfı aldım ve mührünü kırdım - tıpkı tuvalet masasının çekmecesinde bulduğumuz gibi, üzerinde M damgası olan kırılğan kırmızı bir balmumu damlası, ancak bu zarf daha büyüktü. Mektubu çıkarıp içindekileri okurken odadaki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

"Bu mektubu elinde bulunduranlara öncelikle tebriklerimi sunmama izin verin. Birliğinizin benim başaramadığım şeyi başarması en içten dileğimdir. Yani, Bailey-Haven kan davasının sona ermesi.

"Kan davasının başlamasında oynadığım rolü itiraf etmeliyim. Torunum Bayan Sarah Montgomery bana gelip Bay John Haven ile olan nişanını sürdürmek istemediğini söylediğinde kendimi zor bir durumda buldum. Vasisi olarak onu uygun bir evliliğe yönlendirmek bana düşüyordu. Ama ısrarı kesindi ve ben yumuşak kalpli bir adamım. Onu isteği dışında evlenmeye zorlayamazdım.

"Ayrıca en yakın arkadaşı ve çocukluk arkadaşı Bayan Eliza Bailey'nin Bay Haven'a aşık olduğunu ve ikisinin evlenmek istediğini söyledi. İşte burada hata yaptım ve hikâye burada karanlık bir hal alıyor.

"Konu hakkında uzun zamandır dostum olan Bay Arthur Haven'a hemen danışmak yerine

Sarah'nın genç çiftin aşk ilişkilerini gizlice yürütmelerini sağlamasına yardım etti. Beni Haven ailesine bağlayan dostluk bağları zedelenmesin diye torunum ile Bay Haven arasındaki nişanın bozulduğunu duyurmak konusunda isteksizdim. Bu duyuruyu yapmadan önce zamana ihtiyaç olduğunu hissettim.

"Ne yazık ki kader araya girdi ve genç aşıklar keşfedildi. Büyük bir tutkuya sahip olan Bay John Haven, Bayan Bailey'e olan sonsuz aşkını tüm kasabanın önünde ilan etti.

"Başlangıçta Sarah, sevgili arkadaşının artık sevgilisiyle nişanlanabileceğini ve istemediği nişanın iptal edileceğini düşünerek çok sevindi. Ancak kısa süre sonra her iki tarafın da büyük bir kırgınlık içinde olduğu anlaşıldı. Haven ailesi, oğullarının Sarah'yla olan nişanını sona erdirdikleri ve böylece bir gün mirasa konmasını engelledikleri için Bailey'leri suçladı. Bailey ailesi ise Eliza'nın Bay Haven'la evlenmeye uygun olmadığını ima edilmesine içerlemişti. Sonunda, açgözlülük ve gurur, karmaşık olmayan bir meseleye sızdı ve durum hayal edebileceğim her şeyin ötesine geçti.

"Kimse onlara gerçeği anlatmaya çalışan bu yaşlı adamı dinlemek istemedi. İşleri yoluna koymak için çok uğraşan torunumun tanıklığıyla da ilgilenmediler.

"Sonunda Eliza ve John Tilikum'u ve ailelerini terk etmeyi seçtiler, uzlaşma ya da birlikteliklerinin kabul edilmesi için hiçbir umut olmadığına inanıyorlardı. Onları planlarından vazgeçirmek için her türlü çabayı göstermeme rağmen, onlar aynı fikirdeydiler. Bildikleri her şeyi gizlice, nerede olduklarına dair hiçbir iz bırakmadan terk etmeyi seçtiler. İki aile arasındaki şiddet ve öfke böyleydi.

"Bunu yazarken doğal hayatımın sonuna yaklaşıyorum ve en büyük pişmanlığım sevdiğim kasabanın başına bela olan ayrılık. Bailey ailesi ve Haven ailesiyle birlikte kurduğum kasaba. Tek tesellim, Bay Haven ve Bayan Bailey'nin -şimdi Bay ve Bayan Haven- buradan ayrılıp San Francisco'da birlikte iyi bir hayat sürerek yeni bir başlangıç yapabildiklerini bilmek.

"En iyi dileklerini gönderiyorlar ve planımı onaylıyorlar. Çılgınca bir plan olabilir. Ama mirasım ile ilgili söylentiler kan davasının ateşini körüklemekten başka bir işe yaramadı. Buradan ilan ediyorum ki, bir Bailey ve bir Haven evlenene kadar hiç kimse servetimden miras alamayacak.

"Açgözlü parmaklarını oynatarak ölümümü bekleyen ve mirasımdan pay almayı umanlara gelince, bir dizi ipucu sakladım. Birçoğunda sincap amblemini kullandım, Sarah ve Eliza'nın dostluklarının bir işareti olan bu amblemi kolyelerine takmışlardı. Diğer ipuçları, arayanları yoldan çıkarmak için tasarlanmış hilelerdi.

"Ama kan davası sona erece kadar kimse bıraktığım hazineye sahip çıkmayacak. Saygılarımla, Ernest Montgomery."

Mektubu indirdim. "Ernest Montgomery gerçekten de tüm zamanların en büyük şakasını yaptı. Bütün bir kasabayı, herkesin bulabileceği bir hazine bıraktığına ikna etti."

Annika, "Ama kimse sahiplenmeden önce kan davasının sona ermesi gerekiyordu," dedi.

Odada toplanan insanlara baktım. Haven kardeşler. Paul ve Marlene. Kardeşlerim ve eşleri. Büyükanem. Hepsi düğünümüzü kutlamak için bir aradaydı. Kan davasına karşı yapılmış en büyük meydan okumaydı.

Büyükanem bana gülümsedi, kahverengi gözleri parlıyordu. "Asla pes etmedin, Lynx. Aşkın savaşmaya değer olduğunu biliyordun."

"Levi ve Annika'nın Montgomery hazinesini miras aldıkları kısma geri dönebilir miyiz?" Gavin sordu.

Skylar onu dürttü. "Şşş."

"Kusura bakmayın, çok heyecanlı bir gün geçirdik."

"Güvendeki mülkün değeri..." Brian kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi durakladı, "bir

hatırı sayılır miktarda. Sizin için bir sürü evrak işim olacak ama bekleyebilir. Tebrikler ve düğün resepsiyonunuzun tadını çıkarmalısınız."

"Teşekkür ederim." Yetersiz görünüyordu ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bekle, bir sorum daha var," dedi Annika. "Eğer Levi ve ben mülkün sahibiysek, bu mülkle istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Brian, "Yerel yönetmelikler ve imar kanunları çerçevesinde, evet," dedi.

Bana baktı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Onu satabilir ve parasını büyükannemin arazisini kurtarmak için kullanabiliriz."

Odada alçak bir mırıltı yayıldı.

Ona baktım. Benim güzel karıma. "Haklısın. Ve ailene de yardım et."

Logan golü ilan eden bir hakem gibi kollarını kaldırdı. "Ben söyledim. Hazinenin gerçek olduğunu ve onu bulacağımızı biliyordum."

Gözlerine baktım ve çenemi *ona* doğru eğdim-evet, *öyle*

yaptın. O da çenesini geri eğdi, teşekkürler *kardeşim*.

Odadaki herkese tekrar baktım. Büyükannemin gözleri yaşlarla dolmuştu.

Başardık. Bir şekilde, hepsini başardık. Büyükannem iyi olacaktı. Annika benim karımdı. Baileys ve Havens birlikte bir odadaydılar ve iyi geçiniyorlardı.

Bu bir mucizeden başka bir şey değildi.

Annika'yı kendime çektim ve öptüm. "Tamam, ailem. Hadi kutlamaya gidelim."

Bir kez daha tezahürat patlak verdi. Yüzümde kocaman bir sırıtışla Annika'ya sarıldım. O, mucizelerin en büyüğüydü. Beni derinlerden çıkarmış ve bana umut edecek bir şey vermişti. Onun sevgisi beni daha yeni anlamaya başladığım şekillerde iyileştirmişti.

Ve bu, sonsuza dek sürecektir mutluluğumuzun sadece başlangıcıydı.

LEVI

Tilikum'un sadece altı ay içinde ne kadar değiştiği dikkat çekiciydi. Dışarıdan bakan biri muhtemelen fark etmezdi, ama burada büyümüş olan bizler için farklı bir yer gibi görünüyordu. Kasaba.

Toplumumuzu bölen çizgiler gün geçtikçe daha da belirsizleşiyordu. Haven'lar Caboose'da bilardo oynayıp soğan halkaları yediler. Bailey'ler Timberbeast'te bira içti. Benim ve Annika'nın kardeşleri, insanlara artık taraf tutmamız gerekmediğini göstererek öncülük etmişlerdi. İstedığımız yerde yiyebilir, içebilir ve alışveriş yapabiliydik. Kabul etmek gerekir ki, bir sürü direnişçi vardı. Dame and Dapper Barber Shop'un sahibi Bruce Haven'a boynuma yakın bir yerde bir makasla güvenebileceğimden şüpheliydim. Erkeklik Sanatı'ndaki Gerald'la devam ederdim.

Ama her şey daha iyiye doğru değişiyordu.

Gerçi sincaplar hâlâ küçük hırsızlardı. Bir tanesi daha geçen gün Thomas'ın elinden bir lolipop kapmıştı.

Ve yine de şehrin ortasındaki büyük pinup kız heykeli Lola'ya sakal koyacaktık.

Bu noktada bu sadece bir gelenektir.

Aslında, kan davasının sona ermesi şakalara bir son vermemişti. İntikam için geri dönmüşlerdi. Ama artık arkalarında düşmanlık yoktu. Gerçek şu ki, birbirlerine şaka yapma sanatını mükemmelleştirerek büyümüş bir sürü çocuğu olan iki büyük aileydik.

Şimdi sadece eğleneliydi.

Ve bugün, onları iyi yakalayacaktık.

Kasabanın içinden Lumberjack Park'a doğru yürürken sol elimle Annika'nın, sağ elimle de Thomas'ın elini tuttum. Yaz güneşi hoş bir şekilde ılıktı ve her sokak köşesinde fiçılarda çiçekler açmıştı. Birisi Ana Cadde yazması gereken tabelaya Bailey Yolu etiketi yapıştırmıştı. Bir başkası da karşıdan karşıya geçen sokak tabelasını Haven Avenue yazan bir çıkartmayla değiştirmişti. Gülümsedim ve başımı salladım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Thomas durdu ve işaret etti. "Baba, büyük horoz."

Bana her böyle seslendiğinde kalbim erirdi. Ona söylememiştik. Ona bir çocuk ve üvey babası hakkında resimli bir kitap okuduktan sonra kendi kendine başlamıştı. O kadar akıllı bir çocuktur ki, annesinin evlendiği adamın artık üvey babası olduğunu fark ederek bağlantıyı anında kurmuştu. O zamandan beri bana baba diyor.

Hayatımdaki en güzel şeydi. Bu çocuğu çok sevdim.

Bu aynı zamanda yakında yasal bir gerçeklik olacaktı. Thomas'ı resmen oğlum olarak evlat edinme sürecindeydim.

İtfaiye aracı Lumberjack Park'ın dışına park edilmişti. Hâlâ Thomas'ın en sevdiği şeylerden biriydi. Bir keresinde onu gezintiye çıkarmıştım ve haftalarca bundan bahsetmeyi bırakmamıştı. "Evet, işte büyük kamyon."

"Büyük yarağa binmek mi?"

Güldüm. "Bugün olmaz, koca adam." "Tamam, baba."

Annika sessizce, "*En* azından o kelimeyi cümleye ekledi," dedi. "Eskiden *büyük yarağa binmek* demesinden daha iyi geliyor kulağa."

"Kamyon deme şeklini aşmasını umup ummadığıma karar veremiyorum. Her seferinde komik oluyor."

Montgomery vakfından bize miras kalan araziye satmıştık. Ya da en azından bir kısmını. O kadar çok arazi vardı ki, bunları bölebildik. Bazılarını orman arazisine dönüştürdük, böylece gelişmemiş olarak kalacaktı. Bazıları da Haven'lara, kurdukları yeni bir şirketin mülkiyetine geçti. Josiah burayı rekreasyon ve turizm için geliştirmeyi, ailesine yeni bir gelir kaynağı sağlamayı ve ebeveynlerinin emekliliğini güvence altına almaya yardımcı olmayı planlıyordu.

Geri kalanını sattık ve elde ettiğimiz gelir büyükannemin borcunu ödemeye fazlasıyla yetti. Aslında, arazisinin vergi ve sigortasını üstlenmek için yeni bir vakıf oluşturmamıza yetecek kadar para kalmıştı. Bir daha asla bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Güvendeydi.

Son gelir Harvey Johnston'a gitti. İhtiyacı olmadığını söyleyerek reddetmeye çalışmıştı. Hazineyi zengin olmak için aramamıştı. Büyükbabasının haklı olduğunu kanıtlamak ve onu bulan kişi olmanın tatminini yaşamak için arıyordu.

Ama biz ısrar ettik. Hikâyeyi canlı tutmuş ve onu bulmamızın yolunu açmıştı. Montgomery hazinesi gerçekten de gerçektir ve bir sandık dolusu altın olmamasına rağmen hem Haven hem de Bailey aileleri için inanılmaz bir iyilik yapmıştı. Harvey Johnston için de iyi bir şey yapması çok yerindeydi.

Tek şartımız, parayı Tilikum'daki tüm sincapları yok etmek için kullanmamasıydı. O da kabul etmişti.

İsteksizce.

Montgomery'lere gelince, düğünümüzü durdurduktan sonra ülkeden kaçmayı planlamışlardı. Mülkün mülkiyet devrini gerçekleştirmesi için bir avukat tutmuşlar ve satıldığında gelirden pay alacaklarına söz vermişlerdi. Geri kalanını da Meksika'daki daimi tatillerini finanse etmek için kullanmayı planlamışlardı.

Bunun yerine, hapishane yolundaydılar.

Oğulları Rob, Asher ve Grace'in evi ile Haven House Müzesi'ndeki yangınları ve Thomas ile Annika'nın kaçırılmasını başlattığını itiraf ederek onları otobüsün altına atmıştı. Gavin'e saldırdığını itiraf etmiş ve Logan'ın frenlerini kurcalayan kişinin babası olduğunu iddia etmişti.

Şerif departmanı onun ve ailesinin evini aramış ve Annika'yı kaçıırken taktığı kar maskesinin yanı sıra Thomas'ı kaçıırken giydiği eski bir TFD ceketi bulmuştu.

Ama asıl beyin Lorraine'di. Hem kocası hem de oğlu her şeyi planlayanın o olduğunu söylemişti. Belki sadece kibirliydi, belki de biraz deliydi ama Garrett'a göre bunların hiçbirini inkâr etmemişti. Jack'e gururla planının işe yaraması gerektiğini söylemiş ve her şeyi berbat ettikleri için kocasıyla oğlunu suçlamıştı.

Neyse ki Montgomery'ler artık bizim sorunumuz değildi.

Parka vardığımızda ailelerimiz zaten oradaydı ve küçük gruplar halinde dağılmışlardı. Bazıları

piknik sepetleri ve soğutucularla battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Diğerleri katlanır sandalyeler getirmişti. Asher Charlie'nin parmaklarını tutarken o da dengesiz bacakları üzerinde yürüyordu. Yaklaşık bir ay önce bir yaşına girmişti ve yürümeye çok yakındı. Grace, bacaklarının henüz kullanılamayacak kadar tombul olduğunu ama bunu başaracağını söyleyerek şaka yaptı. Hâlâ gördüğüm en mutlu bebeklerden biriydi. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, birkaç ay önce Asher ve Grace ikinci bebeklerine hamile olduklarını açıklamışlardı.

Sonra, herkesi şaşırtan bir şekilde, Cara ve Logan bu duyuruyu kendi duyurularıyla takip ettiler. Bir bebekleri daha olacaktı ve bu kez bunu gerçekten bilerek yapmışlardı. Broderick dokuz aylıktı ve her yerde emekliyordu. Hepimiz onun gelecek neslin Gavin'i olacağını hissediyorduk. Çocukta zerre kadar korku yok gibiydi. Kardeşime ikinci çocuk için bol şans dilemiştim. Buna ihtiyacı olacaktı.

Evan ve Fiona grubun dış taraflarında oturuyordu. Diğerleriyle aralarına koydukları mesafenin Evan'ın iyiliği için mi yoksa yanlarında Koca Ayak olduğu için mi olduğunu kimse tahmin edemezdi. Oğullarının doğmasına bir aydan az bir süre kalmıştı ve Fiona hamile olmasına rağmen her zamanki gibi mutlu ve keyifli görünüyordu. Hem Evan hem de Koca Ayak dünyanın geri kalanına, Fiona'ya yaklaşan olursa boğazlarını kesmeye hazırmış gibi bakıyorlardı.

Bailey bebek patlamasını tamamlayan Gavin ve Skylar da birkaç ay önce hamile olduklarını açıklamışlardı. Bu sonbaharda doğacaktı ve Gavin bebeğin erkek olacağına inanıyordu. Büyükanmem de öyle, bu yüzden hepimiz onların haklı olduğunu düşündük.

Ayrıca, Baileys'in hep erkek çocukları olurdu. Bu bir şeydi.

Kasabamızdaki ayırım çizgileri o kadar güçlü olmasa da Annika'nın ailesi çimlerin üzerinde, benimkinin yanında toplanmıştı. Yeğeni Owen, bebek Charlie'yle arkadaş olarak aradaki kan davası uçurumunu çoktan kapatmıştı. Charlie'nin önünde ördek yürüyüşü yaparak onu güldürüyor, Asher da ona yardım ediyordu. Owen'ın annesi Taylor ortalıkta görünmüyordu ama Garrett buradaydı. Josiah, Luke ve Theo katlanır sandalyelerde oturmuş, birer bira içiyorlardı. Zachary, Paul ve Marlene ile birlikte yakınlarda duruyordu. Biz yaklaşırken bana baktı ve çenesiyle işaret etti. Kız kardeşiyle evlendiğimden beri uzun bir yol kat etmiştik. Hatta birkaç kez birlikte bira içmeye bile çıkmıştık.

Ve herkesin tam ortasında Gram oturuyordu.

Elleri kucağında huzurla kavuşturulmuştu ve torunlarının, eşlerinin ve büyüyen torun çocuklarının ortak enerjisinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Tam ortada olması lojistik açıdan küçük bir sorun teşkil ediyordu. Annika'ya baktım. Endişeli görünüyordu ama ben endişelenmemeye karar verdim. Büyükanmem sağladı. İyi olacaktı.

Thomas'ın eli benimkinden kaydı. Büyükanneme koştı ve onun kucağına tırmandı.

"Tam zamanında geldin." Logan, Broderick birinin içkisini devirmeden önce onu ustalıkla yakaladı ve kaldırdı.

Annika elimi sıktı. "Sadece acele etmiyorduk. Çok güzel bir gün."

Konuşmasını kesmesi için onu sıktım. Sesi çok gergin geliyordu. Bir şeylerden şüpheleneceklerdi.

Gavin gözlerini kıstı. Artık çok geçti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Annika, sesi tizleşerek.

"Bahse girerim bir duyuru yapacaklardır." Gavin'in Skylar'a fısıldamaya çalışması herkes tarafından duyuldu.

Bütün gözler bize çevrildi.

Evet, hamile olduğumuzu duyurmak için her iki aileye de parkta piknik yapmayı önerdiğimizi düşündüler. Mükemmel bir şaka düzeneği.

"Bir duyurumuz var," dediğimde toplu bir nefes alış verışı oldu. "Ama düşündüğünüz gibi değil."

"Hadi Annika, kulübe katıl." Cara göz kırptı ve karnını ovuşturdu.

Annika endişeyle güldü.

"Evet, evet." Onlara el salladım. "Buraya herkese hamile olduğumuzu söylemeye gelmedik. Aslında büyükbabamın dükkânında küçük bir proje üzerinde çalışıyordum ve onu burada açıklayabileceğimizi düşündük."

"Ne oldu?" Gavin sordu.

"İşte orada." Arkamdaki çalılıkları işaret ettim. Bu sabah erkenden, etrafta kimse yokken bir şeyler hazırlamış ve meraklı kardeşlerimizden -ya da diğer kasaba halkından- hiçbirinin bunu fark edip kurcalamaması için dua etmiştik. "Bu sadece benim yaptığım bir şey. Bilmiyorum, belki aptalca ama bununla gurur duyuyorum."

"Ah, Levi, bu çok havalı," dedi Grace. "Görelim bakalım."

"Teşekkürler Grace." Annika'nın elini bıraktım ve çalılıkların arkasından dolaşarak büyük bir örtü ile örtülmüş el arabasına gittim. Üzerini açmadan ailelerimizin önüne getirdim. "Hazır mısınız?"

Annika'ya baktım ve göz kırptım. Dudağını ısırды ve gülümsedi.

Örtüyü kaptık ve yırttık. Ama bu büyükbabamın dükkanında yaptığım bir proje değildi. Bir sürü büyük boy su tabancasıydı.

Ve içlerini krem şantiyle doldurmuştuk.

Kimse tepki veremedi Annika ve ben birer su tabancası aldık ve herkesin üzerine fişkırtmaya başladık.

Tepki vermeleri bir saniye sürdü ama ne olduğunu anladıkları anda kaos patlak verdi. Kızlar çığlık attı, Koca Ayak havladı, Charlie ve Broderick kahkahalarla bağırdı ve Owen krem şanti akıntısının önüne atladı. Büyükanneme doğrudan vurmamak için elimden geleni yaptım ama o ve Thomas'ın her ikisine de sıçradı.

"Doldur!" Bağırdım, su tabancasını bıraktım ve el arabasından bir tane daha aldım.

Logan ve Gavin doğruca bana doğru koştular. Onlar beni yere sermeden önce elimden geldiğince onları yakaladım. Gökyüzüne baktım ve Asher görüş alanımda belirdi.

Diğer su tabancalarından birini almış. Uh-oh.

Güldüm ve yuvarlanmaya çalıştım ama Logan ve Gavin beni sıkıca tutarken Asher üzerimi krem şantiyle kapladı.

Annika'nın kahkahası sol tarafımda bir yerden geldi. Luke ve Zachary'nin su tabancasını Annika'dan uzaklaştırmaya çalıştıklarını gördüm. Saçında krem şanti vardı. Thomas, Gram'in önündeki çimlerin üzerinde zıplıyor, avuç avuç krem şantiyi havaya fırlatıyordu. Çoğu kafasına düşüyor gibiydi.

Büyükannem kıpırdamamıştı bile. Tam bir baş belasıydı.

Sonunda su tabancaları boşaltıldı. Kimsenin canı bağışlanmamıştı. Paul ve Marlene'in bile kıyafetlerinde krem şanti vardı. Annika'nın kardeşleri de benimkiler gibi yok edilmişti. Charlie ve Broderick çimlere oturmuş, ellerini ve parmaklarını yalarken herkes gülüyordu.

Asher kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ayağa kalktım ve o da sırtımı sıvazladı. "İyi oynadın."

Omzuna bir tokat attım. "Teşekkürler."

Annika'nın gülümsemesi yaz günü kadar parlaktı. Her yerinde krem şanti vardı; saçında, kıyafetlerinde, hatta yüzüne bile sıçramıştı.

Burnundaki krem şantiyi öptüm ve daha fazlasını yalamak için dilimi dudaklarında gezdirdim.

Kıkırdadı. "Bu arada, benim de sana bir sürprizim var."

Onu daha yakına çektim. "Sen istiyor musun? Sabırsızlanıyorum." "Sana şimdi gösterebilirim."

"Burası mı?" Etrafıma bakındım. "Herkesin önünde mi?" "O tür bir sürpriz değil."

"Ne tür bir sürpriz bu?"

"Herkesin bugün bir duyuru yapmamızı beklediğini biliyor musun?" "Evet."

Arka cebinden kare bir zarf çıkardı. "Sizin için küçük bir duyurum var." "Nedir bu?"

"Aç şunu."

Zarfı aldım ve ilk bakışta fotoğraf gibi görünen bir şey çıkardım. Zarfı ters çevirdim ve neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

Bir ultrason fotoğrafı.

"Bekle, bu mu?"

Dudakları gülümseyerek yukarı kalktı ve başını salladı. "Bu sabah sen Thomas'la kahvaltı ederken içeri girdim. Emin olana kadar sana söylemek istemedim."

"Hamile misin?"

Tekrar başını salladı. "Daha erken ama evet. Kesinlikle hamile."

Ultrasona baktım, içimde derin bir huşu duygusu dalgalanıyordu. Bir bebeğimiz olacaktı. Thomas ağabey olacaktı.

"Seni çok seviyorum." Onu tutup yerden kaldırdım ve sıkıca sarıldım. "Bir bebeğimiz olacak."

"Öyleyiz. Ama Levi, daha yakından bakmalısın." Onu yere bıraktım. "Neye daha yakından bakayım?"

"Ultrason resminde."

Tekrar baktım, ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. "Neyi kaçırıyorum?"

"Bebeğin şeklini görebilirsiniz." Ana hatlarını çizdi. "Ve tam burada da kalbi var. Atışını gördüm, inanılmazdı."

Şimdi onu gösterdiğinde bebeği görebiliyordum. Minik bir kafa ve kalp atışlarını gördüğü küçük bir nokta. Aklımı başımdan alıyordu. Bu benim bebeğimdi. Bizim bebeğimiz.

Ama neden yanında başka bir şekil vardı? Eğer bu bebekse-

Ve sonra onu gördüm. Nefesim boğazımda düğümlendi ve erkekliğimi korumak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen gözlerim yaşardı. Çünkü en üstte, Annika'nın adının ve tarihin yanında, bu bağlamda göreceğimi hiç hayal etmediğim bir kelime vardı.

İkizler.

EPİLOG

Levi

W Bir ding sesiyle asansörün kapıları açıldı. Thomas sanki bu daha önce hiç görmediği yeni bir dünya harikasıymış gibi soluk soluğa kaldı. Görmüştü ama belki de asansör kapıları eskimiyordu.

üç yaşındayken.

Ona baktım. "Oldukça havalı, değil mi koca adam?"

Başını salladı, yüz ifadesi ciddi. "Harika, baba. Ewevatos'u seviyorum." "Sevdiğini biliyorum. Hadi binelim ve yukarı çıkalım."

"Düğmeye basabilir miyim?"

"Emin olabilirsin." Eli hâlâ benim elimdeyken onu asansöre götürdüm. "Şuna basabilir misin?"

Küçük parmağını uzattı ve düğmeye bastı.

Thomas'ın dördüncü yaş gününe sadece birkaç ay kalmıştı ve kelime dağarcığı patlamıştı. Bir gecede bozuk cümlelerden tam cümlelere, hatta paragraflara geçmiş gibiydi. Henüz her şeyi tam olarak doğru telaffuz edemiyordu ama yaşına göre normaldi.

Ve mükemmel bir şekilde babacığım diyebiliyordu ki bence bu müthiş bir şeydi.

Ağırlığına dikkat ederek onu kucağıma aldım -çok büyümüştü- ve kalçama yerleştirdim. Onu taşımama gerek yoktu, o da istememişti ama bazen bir babanın oğluna yakın olması gerekirdi. Ve Thomas kelimenin tam anlamıyla benim oğlumdu.

Annika ve ben bir aile olarak hayata kolayca alışmıştık. Annika'nın sadece bir değil iki bebeğe hamile olduğunu öğrendiğimizde daha büyük bir eve taşınmaya karar verdik. Bir zamanlar kardeşlerimle paylaştığım ev fena değildi ve Asher ile Grace'in ve onların büyüyen ailelerinin yanında yaşamayı seviyorduk. Ama üç kişilik bir aileden beş kişilik bir aileye dönüşmek üzereydik. Daha fazla alana ihtiyacımız vardı.

Neyse ki, caddenin hemen yukarısında mükemmel bir ev bulmuştuk. Asher ve Grace'e yürüme mesafesindeydi, ayrıca Annika'nın arkadaşı Marigold'a da yakındı. Bizim için ve gelecekte gelebilecek diğer küçük insanlar için fazlasıyla yeterli alana sahipti.

Eşimin daha yeni ikizleri olmuştu ve ben şimdiden bir gün daha fazla bebek sahibi olmayı düşünüyordum. Delirmiş miydim? Muhtemelen. Ama aynı fikirdeydik. İkimiz de büyük bir aile istiyorduk.

Asansör açıldı ve boş bir lobiye adım attık. Bu uzun sürmeyecekti. Ailenin yeni üyelerini görmek için sabırsızlanan Bailey ve Haven'lar doğum bölümüne akın etmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyordum. Thomas dün gece Annika'nın doğum sancısı çektiğini fark ettiğimizde Nana ve Baba

Haven'lara gitmişti. Artık bebekler de geldiğine göre, bir sürü amcası, halası ve teyzesinin karmaşasından önce onlarla tanışması için ona bir şans vermek istedim.

Kuzenler devraldı.

"Baba, bebekler nerede?" Thomas sordu. "Annelerinin yanındalar, koridorun sonunda."

Onunla birlikte Annika'yı uyuması için bıraktığım odaya doğru yürüdüm. Dün gece ikizleri doğurmak için çok çalışmıştı ve umarım dinlenebilmiştir.

İçeri girdik ve perdenin arkasından baktım. Annika hâlâ yatıyor olmasına rağmen uyanıktı. Bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Hey," diye fısıldadım.

"Hey." Gözleri yatağın yanındaki hastane beşiğine kaydı. Ve işte oradaydılar. İki kızım.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Bizim neslimizde ilk kız çocuk sahibi olan bizdik. Asher ve Grace'in ikinci bebekleri bir erkekti. Logan ve Cara da küçük Broderick'e bir erkek kardeş vermişti. Evan ve Fiona'nın, Gavin ve Skylar'ın da bir erkek çocukları olmuştu. Büyükanne hepsini tahmin etmişti.

Ve tabii ki hem ikizlerimiz olacağını hem de kız olacaklarını tahmin etmişti. Gavin de tahmin etmişti, ki bu garipti.

"Bebek kardeşler mi?" Thomas beşikteki iki küçük bebeği göstererek sordu.

"Evet, onlar senin kız kardeşlerin. Onlarla tanışmak ister misin?"

Kaşları çatıldı ve biraz daha yaklaştı. Bu konuda o kadar da emin değildi. "Sorun yok." Annika doğrulup oturmaya başladı. "Oradan bakabilirsin." "Onlara ateş adam adını verebilir miyiz?" diye sordu.

Güldüm. "Bu ilginç bir seçim. İkisine de ateş adam adını mı vermek istiyorsun?"

Başını salladı.

"Ateşi seviyorlar mı?"

"Çok küçükler, henüz itfaiye araçlarını bilmiyorlar," dedi Annika. "Onlara öğretmeniz gerekecek."

İtiraf etmeliyim ki Thomas'ın ateş horozu evresini özlemiştim. Kamyonu daha net söyleyebildiği için şimdi daha az garipti. Ama komik olduğu kesindi.

En azından büyükanne tavuklarına hâlâ 'gagacı' diyordu. Olgunlaşmamış mizah anlayışımızı beslemek için her zaman buna sahip olurduk.

"Onlara ne isim vereceğiz?" Uyuyan minik yüzlerine bakarak sordum.

Olasılık listelerimiz vardı ama isimlerine karar vermemiştik. Doğana kadar bekleyip onlara bakmaya ve aklımıza bir şey gelip gelmediğini görmeye karar vermiştik. Ama şimdi bu çok büyük bir sorumluluk gibi görünüyordu. Ya yanlış seçim yaparsak?

"Dürüst olmak gerekirse, bence A bebeğin adı Emma," dedi Annika. "Ona her baktığımda bunu düşünüyorum." "Büyükanne'nin adı mı? Bayıldım."

"Güzel. Ben de çok beğendim. Bence ona çok yakışıyor."

Thomas kıvranmaya başladı, ben de onu yatağın kenarına, Annika'nın yanına yatırdım. Onu yaklaştırdı ve başının üstünü öptü.

"Bebek Emma mı?" Thomas sordu.

"Doğru," dedi Annika oğlumuzu gülümseyerek. "Kız kardeşlerinden biri Emma."

Beşiğe yaklaştım ve Emma'nın başını öpmek için eğildim. "Merhaba bebeğim Emma. Haklısın, bu mükemmel."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Tekrar eğilerek kız kardeşini öptüm. Aklım başıma geldiğinde uzun bir süre ona baktım. "Biliyorum

adının ne

olduğunu."

"Ne?"

Gözlerimi karıma kaldırdım ve gülümsedim. "Juliet."

Annika güldü. "Aman Tanrım. Evet, tabii ki. Tabii ki adı Juliet."

Kapı hafifçe vuruldu ve Gram içeri girdi. "Umarım bölmüyorumdur." "Hayır, lütfen içeri gelin," dedi Annika.

Büyükanne gülümsedi. "Teşekkürler, Dove. Umarım kendini iyi hissediyorsundur." "Yorgunum ama her şeye rağmen iyi hissediyorum."

"Güzel. Küçük Vaşak, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" "Benim küçük kız kardeşlerim var," dedi Thomas.

"Evet, öyle. Ne kadar şanslı bir küçük adamsın." Beşiğe doğru yaklaştı. "Ve işte buradalar. Ne kadar güzel bebekler."

Annika ve ben birbirimize baktık. Bu büyük bir andı. Gram küçük kızlarımıza hangi isimleri verecekti?

Kardeşlerim ve ben hayvan isimlerimizle büyümüştük. Bu isimleri bize ilk verdiğinde bir an bile aklıma gelmemişti. Ama şimdi hepimizin kendi bebekleri olduğu için, isimlerin verilmesi ailemizde neredeyse ruhani bir deneyime dönüşmüştü.

Bazen büyükannelerin hayvan isimleri ebeveynleriyle aynı oluyordu. Asher ve Grace'in oğlu Charlie doğduğundan beri Ayı'ydı ve Gavin ve Skylar'ın oğlu Lincoln babasının adı olan Su Samuru'nu miras almıştı. Ancak diğer zamanlarda Büyükanne başka bir isimle ortaya çıkıyordu ve yine de her isim mükemmel bir anlam ifade ediyordu. Asher ve Grace'in ikinci bebekleri Austin doğduğunda, Büyükanne ona Porsuk adını vermişti. Logan ve Cara'nın oğulları Broderick'in adı Bobcat, ikinci bebekleri Carson'ın adı ise Coyote'ydi. Evan ve Fiona'nın küçük oğlu Calvin'e Moose adı verilmişti ve ona başka bir isim verilebileceğini düşünemiyorduk.

Thomas'a uzun zamandır benim gibi Lynx adını vermişti. Annika'yla arkadaş olduğumuzu bile bilmeden önce ona Lynx adını verdiğini düşünürsek bu çılgınca.

Ama yine de, bu Gram'dı. Belki de hep biliyordu.

"Bir çift tatlı küçük kuş, değil mi?" Büyükanne yumuşak bir sesle söyledi. Juliet'i kucağına aldı ve uzun bir süre onu sevdi. "Mavi alakarga. Başka bir tane daha görür müyüz diye merak ediyordum."

Annem Blue Jay'di. Gram'in bunu söylediğini duyunca boğazım düğümlendi.

"Al bakalım, Lynx." Juliet'i bana uzattı ve başının kolumun kıvrımında desteklendiğinden emin oldum. "Senin küçük Jay'in."

Sonra, Emma'yı beşikten yavaşça kaldırdı ve onu çok iyi uyguladığı kucağına yerleştirdi. Emma onun kollarında kıvrandı ve gözlerini kırıpıştırarak açtı.

"Oh," dedi Gram, sanki bir şey onu şaşırtmış gibi. "Şuna bakın."

Annika ve ben birbirimize baktık.

Kendi adını taşıyan minik kıza bakarken Büyükanne'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Küçük tatlı bir baykuş."

Ağzım açık kaldı. Baykuş büyükannemin hayvanıydı ve biz de ona büyükannemin adını vererek Emma demiştik. Ama büyükannem bunu bilmiyordu.

Nasıl?

Bunu sorgulamamaya karar verdim.

"Ona Emma adını vermek istiyoruz," dedi Annika. "Eğer sizin için de uygunsa."

Büyükanne büyük torununa gülümsedi. "Çok güzel bir isim. Bana her zaman iyi hizmet etti. Onur

duydum, Dove."

"Bu da Juliet," dedim tatlı kızımı kollarımın arasına alarak.

"Güzel kızlar için güzel isimler," dedi büyükannem. "Aferin ikinize de. Bu ailede birilerinin kız çocuk sahibi olmasının zamanı gelmişti."

"Biliyorum," dedi Annika gülerek. "Kız olmalarına çok şaşırdım. Bailey'lerden hep erkek olur sanıyordum."

"Genelde öyle olur," dedi Gram. "Ama bu ikisi özel. Gerçekten de küçük tatlı kuşlar."

"Büyükanne, turtta yaptın mı?" Thomas sordu.

Ona gülümsedi. "Aslına bakarsan, yaptım, küçük Vaşak. Elmalı turtta. Benimle evime gelip biraz yemek ister misin?"

Thomas'ın gözleri büyüdü ve ben de ona göz kırptım. "Bizim favorimiz." Annika'ya bakmak için yüzünü yukarı çevirdi.

"Anne?"

"Büyükanne için sakıncası yoksa."

"Hiç de bile." Emma'yı yavaşça beşiğine geri koydu.

"Teşekkürler büyükanne." Juliet'i kardeşinin yanındaki beşiğe koydum ve Thomas'ın yataktan inmesine yardım ettim. "Onu daha sonra alabilirim."

"Acele etme." Thomas'ın elini sıktı. "Güzel bir ziyaret yapacağız ve eğer çok geç olursa onu Gavin ve Skylar'ın yanına gönderebilirim."

"Ya da sadece ailemi arayın," dedi Annika. "Ya da kardeşlerimden herhangi birini. Hepsi buralarda." "Gördün mü? Sahip olunacak bir sürü aile var." Büyükanne Thomas'ın elini tuttu. "Hazır mısın?"

Başını öyle bir coşkuyla salladı ki, koyu sarı saçları başının üzerinde dalgalandı. "Uslu dur ve büyükanneyi dinle," diye seslendi Annika onlar çıkarken. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," dedi Thomas. "Seni seviyorum, baba." "Seni seviyorum koca adam. İyi eğlenceler."

Durdu ve döndü. "Seni seviyorum bebeğim Emma. Seni seviyorum bebeğim Juliet." Annika gözlerinin altını kaydırды. "Vay canına."

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekti. "Evet, tam göğsümden vurdu."

Gözlerini bizim kızlara dikti. "Bu çılgınca olacak, değil mi?"

"Onları tutmamıza gerçekten izin verecekler mi?"

"Gerçekten öyleler. Bence ikisi de huzur içinde uyurken bu anın tadını çıkarmalıyız.

Bu böyle sürmeyecek."

Yatağın kenarına oturup ellerini ellerimin arasına aldım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Yüzüne hafifçe dokundum ve tatlı dudaklarını öptüm.

Ben onun Romeo'su değildim. Daha iyi bir şey olduğum ortaya çıktı. Romeo ve Juliet trajik bir şekilde ölmüştü. Ama biz yıldız çarpmış aşıklar değildik. Yıldızları yeniden yazmıştık. Annika ve ben sonsuza dek mutlu yaşayacaktık, güzel çocuklarımızla birlikte. Ve evet, meraklı komşuların, uzun masalların ve ailelerinin iki tarafı arasındaki saçma şakaların olduğu çılgın bir kasabada büyüyeceklerdi.

Ama aynı zamanda hikayelerini bilen ve onları şiddetle seven insanlarla çevrili oldukları bir kasabaydı. Büyükannenin gagacıları, hırsız sincaplar, amcalar, teyzeler ve kuzenler tarafından. O kadar çok kuzen vardı ki, daha fazlası da gelecekti ve Annika'nın erkek kardeşlerinin çoğu henüz evlenmemişti bile.

Tilikum bizim evimizdi. Bizim yerimiz. Eliza Bailey ve John Haven birlikte olmak için bu kasabadan kaçmışlardı.

Annika ve ben kalıp savaşıyorduk. Ve tüm kasabanın bunun için daha iyi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Aşk resmen kazanmıştı.

Bailey'lerden ayrılmaya hazır değil misiniz? Serinin y  rek ısıtan bonus sons  z   i  in [BURAYA](#) TIKLAYIN!

[**BANA DAHA FAZLA BAILEY KARDEŞLER VER.**](#)

CENNETLER ILGINIZI   EKT   MI? Onların da kendi serileri olacak! **Haven Kardeşler** serisi   ok yak  nda. [Hi  bir Şeyi ka  ırmamak i  in Claire'in haber b  ltenine kaydolun.](#)

Daha fazla seksi, iyi hissettiren, k    k kasaba romantizmine mi ihtiya  ınız var? **Miles Ailesi**'ni okudunuz mu? Broken Miles ile baŐlay  n ve t  m ateşli, komik ve y  rek ısıtan aile serisini okuyun.

KIRIK K  LOMETRELER  N   N İZLEN  M   İ  İN, [sayfayı   evirin...](#)

KIRIK MİLLER: BÖLÜM 1

*A ve ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
~Roland'dan dört yıl önce gelen mesaj*

LANET BİR MUCIZE İSTİYORLARDI. E-postayı tekrar gözden geçirdim, şimdiden bir strateji oluşturmaya başlamıştım. Patronumun istediği şey zordu. Ama ne demişler, bana o kadar parayı bu yüzden veriyorlardı. Dimension, Inc. tarihindeki en genç CFO olmamın bir nedeni vardı.

Ben lanet olası bir mucize işçisiydim.

Saate bakarken, bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordum ve etrafta bu konuda bana kızacak kimse de yoktu. Bu gece Farrah'la planım yoktu; şehir dışındaydı. Ve planımız olsa bile, o anlıyordu. O da en az benim kadar çalışıyordu ve bu seviyede başarılı olmak için ne gerektiğini biliyordu. Onunlayken bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Cep telefonum dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde titreyerek çaldı. Yere bakınca irkildim. Ailemin numarası. Özellikle de iş numaraları. Bu da ikisinden birinin arayabileceği anlamına geliyordu. Telefona cevap vermek istemiyordum ama cevap vermezsem onları geri aramak zorunda kalacaktım. Bir an önce halletmek en iyisiydi.

Telefonu açtım ve cevap verdim. "Evet."

"Selam, ben Leo."

Bu garipti. Küçük kardeşim hiç aramazdı. Arada bir mesaj atardı belki ama yakın değildik. Bu muhtemelen kötü haber demekti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Neler oluyor?"

"Annem ve babam şaraphaneyi kaybetmenin eşiğinde," dedi. "Tam bir karmaşa."

Sandalyemde arkama yaslandım ve burnumun kenarını sıktım. *Şaka yapıyor olmalısın.*

"Şaraphaneyi kaybetmekle ne demek istiyorsun?"

"Şirket gırtlığına kadar borca batmış durumda," dedi. "Babam bir şeyler saklıyor. Durum kötü." "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Götlük yapma," dedi Leo. "Önemli bir şey olmasaydı seni arar mıydım sanıyorsun?"

Bu ciddi bir durum. Eve gelmen gerekiyor."

Siktir. Eve mi? Orası gitmek istediğim son yerdi.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Her şeyi öylece bırakamam. Eminim babam bir yolunu bulacaktır."

"Roland," dedi Leo, sesi sertti. "Her şeyi berbat eden babam. Bunu düzeltmeyecek. Sana burada ihtiyacımız var, dostum. Eğer bu Zoe ile ilgiliyse..."

"Bu Zoe ile ilgili *değil*."

Burnumun kenarını tekrar çimdikledim. Zoe'yi düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Annemin eski karımı aile şaraphanesinde çalışması için işe almasının nedeni beni aşırıyordu. Gerçi normalde umurumda bile değildi. San Francisco'daydım, Washington'ın merkezindeki memleketimden neredeyse bin mil uzaktaydım. Orada çalışmasının hayatım üzerinde herhangi bir etkisi yoktu.

"Çünkü, ne bileyim, ikinizin arasına biraz mesafe koymanın yollarını bulabiliriz," dedi.

"Bunun onunla ilgili olmadığını söyledim zaten. Ben bir yetişkinim, Zoe ile aynı odada olabilirim." "Güzel," dedi. "O zaman kışını kaldırıp eve git."

"Leo-" Durdum çünkü aramanın sonlanma sesini duydum. Telefonumu masama geri fırlattım. "Siktir. Siktir git, Leo. Sen de siktir git baba."

Takvimimi kontrol ettim. Yarın yoktu ama Perşembe günü erken uçarsam şaraphaneye ulaşabilir ve günümü orada tamamlayabilirdim. Asistanım Danielle'e bir mesaj göndererek bana Seattle'a bir uçuş ayarlamasını ve kiralık bir araba ayırtmasını söyledim.

Konsantrasyonum boka sarmıştı. Bu gece daha fazla iş yapamayacaktım. Ama yine de geç olmuştu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, eşyalarımı aldım ve eve gittim.

Dairemi manzarası için satın almıştım. Gün boyunca, denize kadar her yeri görebiliyordum. Geceleri şehrin ışıkları karanlıkta parılıyordu. Bana bir ton paraya mal olmuştu ama her gece tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda, buna değdiğini anlıyordum.

Mutfağa gittim ve içki dolabından bir şişe Glenlivet aldım. Bir bardak doldurdum ve uzun bir yudum aldım. Yutarken yaktı, göğsüme sıcaklık yaydı.

Danielle bana Perşembe günü için uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj attı. Uzun bir nefes aldım ve bir viski daha içtim.

Evimde. Cascade Dağları'nda küçük bir kasaba olan Echo Creek'te büyüdüm. Bir şarap imalathanesinde büyüme kulağa cennet gibi geliyordu, ama orayı geride bıraktığım için mutluydum.

Oraya gitmeyeli ne kadar olmuştu? On sekiz ay mı? Daha fazla mı? Bu doğru gelmedi. Ama geçen yıl tatil için gitmemiştim. Muhtemelen o kadar olmuştur.

Bunun üzerine bir suçluluk hissettim. Ailemi sevmediğimden değildi. Doğru, babamla ters düşüyorduk ve kardeşlerim taşındığım için bana kızıyorlardı. Ama eve daha sık gelmemin annemin hoşuna gideceğini biliyordum.

Çok meşguldüm. İşle ilgili olmayan bir seyahat için zaman ayırmak zordu. Ve kaçınılmaz suçluluk duygusuna katlanmak zorundaydım. *Neden daha sık ziyaret etmiyorsun? Daha uzun kalamaz mısın? Geri dönüp aile işinde kardeşlerine katılmak istemiyor musun?*

Hayır, bilmiyordum. Ama hiçbiri neden hizaya gelmediğimi anlamamıştı. Neden şaraphanedeki yerimi almadığımı.

Hiçbir yerin merkezinde olmayan küçük bir kasabada lanet olası bir şarap işi yürütmekten daha büyük şeyler için yaratılmıştım. Hiç zorluğu yoktu. Risk yok. Ve potansiyel ödüller - özellikle finansal olarak

-benim için çok düşüktü. Para her şey değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu şeydi. Ve ben

Para kazanmakta iyiyim. Hatta harikaydım. Son birkaç yılda şirketime çok para kazandırmıştım.

Burada saygı görürdüm. İnsanlar bana itaat ederdi. Milyonlarca dolar için bana güvenirlerdi. Kendi ofisim, bir asistanım, paha biçilmez manzaralı bir çatı katı dairem vardı. Aşağı yukarı istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar param vardı.

Hayalimi yaşıyordum ve ailemin neden benim için mutlu olamadığını anlamıyordum. Neden her zaman orada olmadığım gerçeğini vurgulamak zorundaydılar. Kardeşlerim kalmıştı. Kız kardeşim muhtemelen üniversiteden sonra eve dönecekti. Eski karım bile yanlarındaydı. Bana neden ihtiyaçları vardı ki?

Viskimden bir yudum daha aldım ve babamın Leo'yu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ederek pencereye doğru yürüdüm. Leo ve ben nadiren göz göze gelirdik. Beni boş yere aramazdı. Asıl soru şuydu: Babam bunu yaptığını biliyor muydu? Benim MBA'imle gelip günü kurtarmamı mı bekliyorlardı? Yoksa Leo arkalarından iş çevirip beni de bu pislğin içine mi çekecekti?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Evi düşününce aklıma Zoe geldi. Yatak odasına girdim ve içkimi bıraktım. Birinin beni yakalamasından korkarcasına omzumun üzerinden bir bakış atarak dolaptaki raftan küçük bir kutu indirdim.

İçinde sadece bir şey vardı. Zoe'nin evlilik yüzüğü.

Beni terk ettiği gün eski dairemizin mutfak tezgahında bulmuştum. Geri kalan eşyaları gitmişti. Dolabın onun tarafı boştu. Banyodaki çekmeceleri temizlenmişti. Bize ait olan, birlikte biriktirdiğimiz pek çok şeyi almamıştı. Bir kısmını daha sonra ona getirmiştim - saklamak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri - ve geri kalanını da vermiştim. Ama yüzüğünü değil.

Onu saklamak aptalca bir şeydi. Neden hala bende olduğunu bilmiyordum. Çok güzel bile değildi. Yirmi yaşındayken kaçarak evlenmiştik, sadece iki fakir üniversite öğrencisiydik. Onu almak için aylarca para biriktirmiştim ve o zamanlar kendimle gurur duyuyordum. Şimdi bakınca oldukça acınası görünüyor. Sadece küçük bir elmas bahanesiyle sade bir altın yüzük. Zoe'ye verdiğimde çok beğenmişti; bir yüzük beklemediğini söylemişti.

Ama o zamanlar farklı insanlardık. Gençtik. Asi ve vahşi. Aptaldık, gerçekten. Ergenlik hormonlarının gerçek olduğunu düşünmüştük. Belki de öyleydi, kendi yöntemleriyle. Ama bu yeterli değildi.

Ona bakmak acı veriyordu ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyordum. Çok sık çıkarmazdım. Bir keresinde rastgele onun doğum günü olduğunu hatırlamıştım. Başka bir sefer de yıldönümümüzde. Ara sıra, onun düşünceleri aklıma giriyor ve gitmeyi reddediyordu ve kendimi tam burada buluyordum. Bir bardak viskimi yudumluyor ve atmaya kıyamadığım ucuz bok parçasına bakıyordum.

Kutuyu kapattım ve rafa geri koydum. Belki bir gün ondan sonsuza dek kurtulabilirdim. Bir meslektaşım eski karısının yüzüğünü gururla umumi tuvalete atmıştı. Tanıdığım başka bir adam da yüzüğünü çıkarıp ofisinin yakınındaki bir parkta çöp kutusuna atmıştı.

Artık yüzüğüm yoktu. Evlendikten birkaç yıl sonra kaybetmişim. Zoe ve ben Noel için ailemi ziyarete gitmiştik ve kar yağmıştı. Dışarıdaydık, kardeşlerimle doğaçlama bir kartopu savaşına karışmıştık. Hiçbirimiz soğuğa göre giyinmemiştik; mont, şapka ya da eldiven yoktu. Sadece bir avuç aptal çocuk çıplak ellerimiz acıyana kadar birbirimize kar atıyorduk. İçeri döndüğümde yüzüğümün çıktığını fark ettim. Aradık ama bulamadık.

Bir bakıma kehanet gibiydi.

Ama artık bunu aşmıştım. Zoe ve ben yürümemiştik. Mutlu değildi, o yüzden gitti.

Echo Creek'e geri döndüm. Ailem için çalışmaya başladım. O iyiydi, ben de iyiydim.

Aslında, iyiden de öteydim. Oyunumun zirvesindeydim. Ailem takdir etse de etmese de hayatım oldukça iyiydi.

Yapmam gerekeni yapardım. Evde birkaç gün geçirir, kitaplarına bakar, muhtemelen birkaç hata bulurdum. Babamla tartışırdım. Kardeşlerimle saçma sapan konuşurdum. Annemin benimle biraz uğraşmasına izin verirdim. Sonra buraya, ait olduğum yere dönecektim.

CONTINUE READING BROKEN MILES...

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Bu, açık ara, yazmak zorunda kaldığım en zor kitaptı. Hikaye zorlayıcı olduğu için değil (ki öyleydi) ya da serinin son kitabı olduğu ve bağlanması gereken çok fazla yarım kalmış iş olduğu için değil (ki bu doğru).

Bu kitabı hayatımın en zor ve en kötü deneyiminin ortasında yazdım. 2

Haziran 2021'de hayatımın aşkını, sevgili kocam David'i kaybettim.

Tüm detaylara girmeyeceğim ama ani, beklenmedik ve travmatik bir olaydı.

David ve ben henüz on beş yaşındayken çıkmaya başladık. Lise ve üniversite boyunca çıktık. Yirmi iki yaşında onun karısı oldum. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Birkaç yıl sonra birlikte üç çocuğumuz oldu.

O benim en iyi arkadaşım, sırdaşım ve koruyucumdu. Birlikte gerçekten çok mutluyduk. Onu kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

Onu kaybetmek beni paramparça etti. Hâlâ çok kırgınım ama ben inançlı bir kadını ve Tanrı parçalarımı nazikçe bir araya getirdi. Bana her gün ayağa kalkmam ve kendimi göstermem için gereken gücü veriyor. İstemediğim zamanlarda bile.

Hayatım darmadağın olduğunda bu kitabın yaklaşık üçte birini yazmıştım. Açıkçası, bitirmek bir süre için öncelik listemin en üstünde yer almadı. Ama meşgul olmadığım ya da üretken olmadığım zorlanıyorum. Erken dönem yasın sisi dağılmaya başladığında, yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğunu fark ettim. Çocuklarım okula geri döndü, günlerime rutin ve yapı kazandırdı ve bu kitabı daha fazla bekletemezdim. Beynimin meşgul olmaya, Levi ve Annika'nın da bir hikâyeye ihtiyacı vardı.

Ama şöyle bir şey var. Zorlu bir hikayeydi ve serinin son kitabıydı ve bağlanması gereken pek çok yarım kalmış iş vardı. Normal şartlar altında bu kitabı yazmak zor olurdu. Hayatım bu haldeyken, açıkçası bitirip bitiremeyeceğimi bilmiyordum.

Benimki trajik bir şekilde elimden alınmışken hala bir aşk hikayesi yazabilir miydim?

Ailem, arkadaşlarım, sevdiklerim ve destekleyici okuyucularım sevgilerini, desteklerini ve bunu yapabileceğime olan inançlarını sundular. Kesinlikle bunun olduğuna ikna olduğum günler oldu. Bu başarısızlık anıydı. Bunu başarabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ama devam ettim. Azar azar, kelime kelime, satır satır. Kederin derinliklerindeyken, her şeyi bir günde (ya da bazen bir saatte veya bir dakikada) ele almak hayat kurtarıcı olabilir. Aynı fikri yazdıklarına da uyguladım. Nasıl bitireceğimi bilmiyordum, ama her gün hepsini şimdi yazmak zorunda olmadığımı bilerek taslağı açıyordum. Sadece biraz daha yazmam gerekiyordu. Bunu yeterince yaparsam, sonunda bir kitabım olacaktı.

Ve ne biliyorsun, işe yaradı.

Hâlâ bitirdiğime inanamayan bir yanıam var. Bu hikayenin çok ürkütücü görünen yönleri vardı. Bunu nasıl başaracaktım? Bu yakıcı sorunun ya da gizemin bu kısmının cevabı neydi? Ben büyük resmi planlayan ama detaycı biriyim, yani kitapları (ya da dizileri) çok detaylı planlamam. Yazarken keşfettiğim çok şey var. Beynim böyle çalışıyor.

Örneğin, hazinenin son ipucunun nerede olduğunu sonuna kadar bilmiyordum. Bulacağımı umuyordum ama uzun bir süre hazineyi nasıl bulacaklarını ya da nerede olacağını gerçekten bilmiyordum.

Yine de ne olduğunu biliyordum. Başından beri biliyordum. Ve sincapların da işin içinde olduğunu biliyordum. Sinir bozucu küçük pislikler.

Bu kitabı bitirmek ve yayınlamak inanılmaz derecede acı tatlı bir deneyim oldu. David'in tam olarak yapmamı istediği şeyi yaptığımı biliyorum - yaşamak. O da bu kitabı bitirmemi ve dünyaya sunmamı isterdi. Ve yazmaya devam etmemi isterdi. Sona ermeden önce, bana kesin bir dille, eğer eve dönememse, yaşamaya devam etmemi istediğini söyledi. Yazmaya, sevmeye ve ilerlemeye devam etmemi.

Öyleyim.

Keşke burada olsaydı da görseydi. Keşke lansmanı kutlamak için yemeğe çıkabilseydik, reklam kampanyaları üzerine strateji geliştirebilseydik ve yazacağım bir sonraki kitap hakkında konuşabilseydik. Elbette, dilediğim ve asla sahip olamayacağım her şeyle bir kütüphane dolusu kitap doldurabilirim.

Ama hayat bu. Her şey rahatlık ve mutlu günlerden ibaret değil. Bazen zordur. Bazen sadece zor değil, sefil ve perişan. Kemik yorgunu ve taşınamayacak kadar ağırdır. Ama yine de devam ediyoruz.

Eğer bu sizseniz - hayatınızın en kötü gününü geçiriyorsanız - lütfen yalnız olmadığınızı bilin. Hepimiz kalp ağrısı ve acı çekeriz. Bu evrensel bir insan deneyimidir.

Ama sevgi de öyle. Üzerinde yaşadığımız bu kayada ne yapmam gerektiğinden hâlâ tam olarak emin değilim ama belki de yapabileceğim tek şey etrafa biraz sevgi yaymaktır. Belki biraz ışık saçmak ve biraz umut yaymak. Çünkü en büyük üzüntümün ortasında bile umudum var. Sevgi gerçektir ve dünyadaki en güçlü kuvvettir. Biz bunun için yaratıldık.

Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir. Umarım size ihtiyaç duyduğunuz kaçıışı sağlamış ve sizi gülümsetmiştir. Ve hatta birkaç saatlik eğlencenin ötesinde sizin için küçük bir anlamı olduğunu ummaya bile cüret ediyorum. İnanılmaz derecede zor bir dönemde bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi. Umarım bazılarınız için de aynı şeyi yapmıştır.

Sevgilerimle

, Claire

TEŞEKKÜRLER

Geçen yıl beni desteklemek için çok şey yapan muhteşem romantik yazarlar topluluğuna çok teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım. Sevginiz ve desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Ve bir bütün olarak romantizm camiasına teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz, neşelendirdiğiniz, ailem için dua ettiğiniz ve beni sevdiğiniz için teşekkür ederim - yakından ve uzaktan. Benimle birlikte olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu zor sezonda beni tutan ve taşıyan aileme ve arkadaşlarıma, hepinizi çok seviyorum.

Nikki ve Alex'e ben yapamadığımda güçlü oldukları ve CK Takımını ayakta tuttukları için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kaybolurdum. Ve CK Ekibi'nin geri kalanına da yardıma koştuğunuz için çok teşekkür ederim.

Kapak ve grafikler konusundaki yeteneğiniz ve çalışmalarınız için Lori'ye, muhteşem fotoğraf için ve birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğu için Joseph'e teşekkür ederim. Eliza'ya da beni programına uydurduğu ve bu kitabı okuyucuların eline ulaştırmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Erma'ya da okuyucuların mümkün olan en iyi deneyimi yaşamasını sağlayan bir başka göz olduğu için teşekkür ederim.

Benim küçük tatlı aileme. Yaptığım her şey sizin için.

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com/books/ adresini ziyaret edin.

Kapsamlı okuma listesi için www.clairekingsleybooks.com/reading-order/ adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar. (Sırayla okunmalı) [Seni](#)

[Korumak](#) (Asher ve Grace Bölüm 1)

[Bizim İçin Savaşmak](#) (Asher ve Grace Bölüm 2)

[Unraveling Him](#) (Evan ve Fiona)

[Rushing In](#) (Gavin ve Skylar) [Chasing](#)

[Her Fire](#) (Logan ve Cara) [Rewriting the](#)

[Stars](#) (Levi ve Annika)

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik. (En iyi sırayla okunur)

[Broken Miles](#) (Roland ve Zoe)

[Yasak Miles](#) (Brynn ve Chase) [Pervasız](#)

[Miles](#) (Cooper ve Amelia) [Gizli Miles](#)

(Leo ve Hannah)

[Gaining Miles: Bir Miles Ailesi Romanı](#) (Ben ve Shannon)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman... kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler. [Everly Dalton'ın Flört Felaketleri](#) (Everly, Hazel ve

Nora) [Bayan Doğru'yu Taklit Etmek](#) (Everly ve Shepherd)

[Dşmanıma Aşık Olmak](#) (Hazel ve Corban) [Bay](#)

[Yanlışla Evlenmek](#) (Sophie ve Cox) (Nora'nın

kitabı yakında çıkacak)

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

Mogul ve Kaslı (Cameron ve Jude)

Skandalın Bedeli, Vahşi Açık Kalpler ve Seni Sevdiğim İçin Çıldırıyorum

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya bağımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. (En iyi sırayla okunur)

Whiskey Chaser (Scarlett ve Devlin)

Sidecar Crush (Jameson ve Leah Mae)

Moonshine Kiss (Bowie ve Cassidy)

Bourbon Bliss (June ve George) Gin

Fling (Jonah ve Shelby)

Highball Rush (Gibson ve ben size söyleyemeyiz)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

Kitap Erkek Arkadaşı (Alex ve Mia)

Ukala Oda Arkadaşı (Weston ve Kendra)

Ateşli Bekar Baba (Caleb ve Linnea)

Ivy'yi Bulmak (William ve Ivy)

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi (Sebastian ve Brooke)

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

Always Have (Braxton ve Kylie) Always

Will (Selene ve Ronan) Always Ever

After (Braxton ve Kylie)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

[Gözlerinin Ardında](#) (Ryan ve Nicole)

[Çılgın Bir Hafta](#) (Melissa ve Jackson)

[Dağınık Mükemmel Aşk](#) (Cody ve
Clover)

[Operation Get Her Back](#) (Hunter ve Emma)

[Weekend Fling](#) (Finn ve Juliet)

[Komşunun İyi Kızı](#) (Lucas ve Becca) [Sana](#)

[Giden Yol](#) (Gabriel ve Sadie) [Jetty Beach](#)

[Box Set Kitapları 1-4 Jetty Beach Box Set](#)

[Kitapları 5-7](#)

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, içten çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 5 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'in iç kesimlerinde yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın ve kitap kankalarınızdan oluşan

kabilenizi bulun! Ayrıca tüm spoiler'larla kitap sohbeti için Claire'in Facebook'taki [Spoiler](#)

[Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.